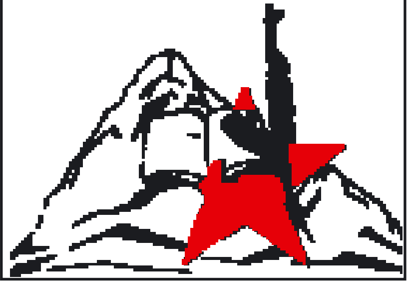

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 20 / Sayı: 236 / Ağustos 2001

ŞİMDİ SERHİLDAN ZAMANIDIR

● 6. Ulusal Konferansımızdan aldığımız güçle şehitlerimize diyoruz ki; serhildanı geliştirerek anılarınıza bağlı kalacağız. Özgürlüğe aşık olan halkımıza diyoruz ki; seni onurlu bir yaşama ulaştıracağız, serhildanlarla kaderine özgürlüğü yazman için öncülük yapacağız. Bu yıllar halkımız için bütün yıllardan daha çok başarının geliştiği yıllar olacaktır. Bundan başka bir yolu kabul etmeyiz. Önderliğimize, şehitlerimize ve halkımıza bağlılığımız böyle bir yürüyüşü gerektirmektedir.

● Halk Savunma Güçleri'nin savunması altında halk serhildanları geliştirilecektir. Basın-yayın, kültür-sanat ve diğer bütün çalışma alanlarımızda kadının rolü daha fazla öne çıkmaktadır. Bu temelde herkes rolünü oynarsa önümüzdeki yıllar zafer yılları olacaktır. Sonbahar ve ilkbahar özgürlük ayları, özgürlük için serhildan ayları olacaktır. Bu çerçevede Önderliğimize cevap vermemiz, umut ve beklentileri boşa çıkarmamamız mümkün hale gelir.

● Önderliğimiz tarihin emrini dile getirmektedir. Bu emri yerine getireceğiz. Herkes bütün bilincini harekete geçirecek, önündeki engelleri kaldırarak yürüyecektir. Böylece bütün sorunlarımız çözülecektir. Her şey için son sözümüzü söyleyeceğiz. Uluslararası komploda yer alan bütün güçlere ilan ediyoruz ki; Kürt halkının özgür yaşam hakkı vardır, Kürt halkı bu hakkı elde edecek güçtedir, biz buna öncülük edebiliriz. Bu temelde kadromuz büyük ve tarihi bir görevle karşı karşıyadır.

PKK VI. Ulusal Konferansı kapanış değerlendirmesi 2'de

15 Ağustos büyük savaşımının büyük barışına doğru 1 Eylül barış deklarasyonunun ikinci yıldönümünde tarafları, devleti ve PKK'yi daha anlayışla diyaloga gelmeye, halkımızı da büyük bir barış gücü ile barış ve demokrasi için ayağa kalkmış bir halk olmaya çağırıyorum. Daha güçlü bir ülke, daha güçlü bir yaşam için eğer bu adımlar atılmazsa büyük bir meşru savaş verilir. Barış eli havada kalırsa, 2002 yılı savaş yılı olur.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan

ÖZGÜR YAŞAM özgür kadınla yaratılacaktır

● Bilincin olmadığı yerde örgütlülük düzeyinin ortaya çıkması mümkün olmadığı için toplumdaki kadının kendi sorunlarını çözme, kendi iradesini ortaya çıkarma anlamında ciddi bir örgütlenme düzeyine ihtiyacı olduğu gerçeği ile karşı karşıyayız. İşte III. Kadın Konferansımız mevcut sistem gerçekliği karşısında Kürdistan ve Türkiye koşulları yanında Ortadoğu ve dünya koşullarında kadınlar arasındaki örgütlenme sorununu, buna bağlı olarak da bilinçlenme ve eğitimin kaçınılmaz olduğunu tespit etti.

PJA PM Üyesi Gülizar Tural ile yapılan röportaj 4'te

HPG'nin tüm komutan ve savaşçılarına

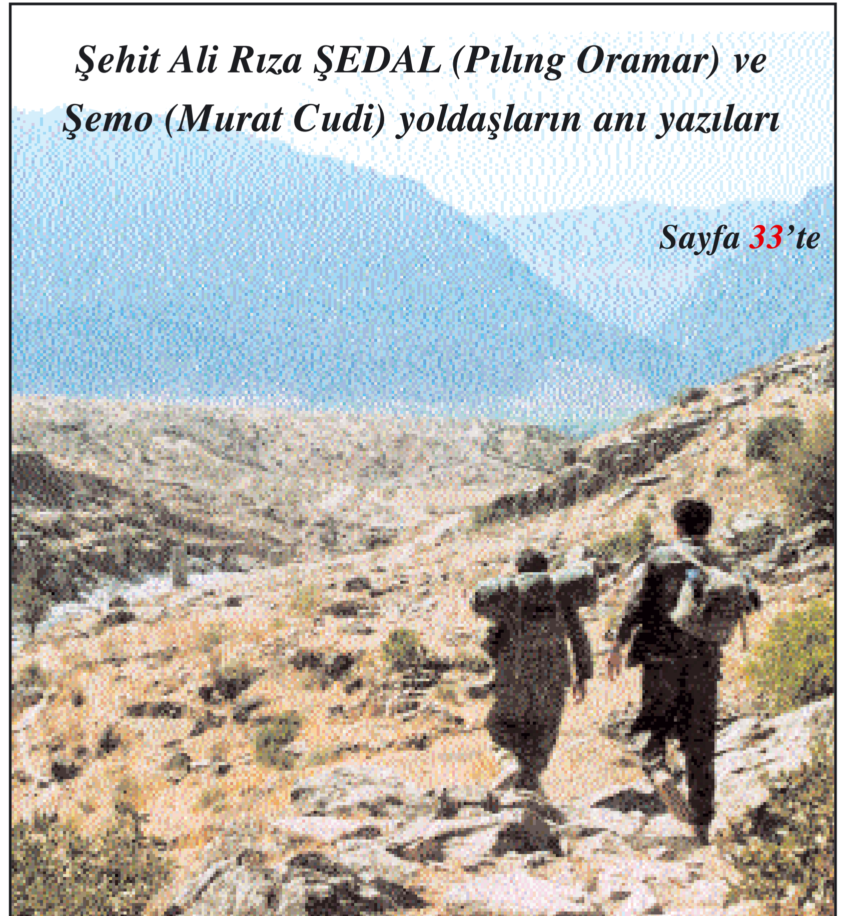
● Gerilla, köklü bir değişim-dönüşüm ve yeniden yapılanma sürecine girmiş bulunmaktadır. Yeniden yapılanmayı bir reform anlayışı ile geliştirerek kendisini siyasal mücadelenin gereklerine göre biçimlendirirken, askerlik sanatında derinleşmiş, yetkinleşmiş, taktik zenginliğe sahip, tekniği taktiğin hizmetine sokabilen bir yapılanmayı gerçekleştirmesi temel hedefidir.

HPG Ana Karargah Komutanlığı 19'da

İçindekiler

Şehit Ali Rıza ŞEDAL (Pılıng Oramar) ve Şemo (Murat Cudi) yoldaşların anı yazıları

Sayfa 33'te

PKK VI. Ulusal Konferansı kapanış konuşması

Şimdi serhildan zamanıdır

Son üç aydır örgütsel bir çalışma yürütmekteyiz. Bu çalışmaları örgütsel bir hamle olarak da değerlendirmek mümkündür. Binden fazla arkadaşın katılımıyla, farklı çalışma sahalarında yapılan toplantılarla PKK VI. Ulusal Konferansımız için hazırlık yapılarak bütün mücadele sorunlarımız ele alındı. Bu çalışmayla, sürece cevap vermek için zayıf kalan yanlar ortaya çıkarıldı; daha önce görülmeyen sorunlarımız görülerek bu sorunlara güçlü cevaplar verildi.

Böyle bir çalışmaya büyük bir ihtiyaç vardı. Öncelikle yeni süreçte güçlü ve kapsamlı bir adımın atılması için bu çalışma gerekliydi. Son iki yıllık pratiğimizde ortaya çıkan gerçeklik, sürecin gerektirdiği düzeyde adımların atılmadığıdır. Bunun nedeni, bir yandan ideolojik olarak tamamlanmanın sağlanamaması, diğer yandan da örgütsel olarak hazırlığımızın yetersiz olmasıydı. Bu eksiklikler tamamlanmadan güçlü bir pratiğin geliştirilmesi de mümkün olmazdı. Süreci geliştirmek için gerekenler dile getirilmiş, fakat ideolojik ve örgütsel olarak zayıflıklar yaşandığı için gerekli adımlar atılamamıştı. Bundan dolayı pratiğimiz hem zayıf kaldı; hem de parça parça oldu. Bu da yeni sürecin geliştirilmesinde etkili oldu.

Önderliğimizin yeni savunması, bizi ideolojik olarak zirveye ulaştırdı. Savunma, taktik ve stratejimizi hem derin hem de geniş bir biçimde ortaya koydu. Bu savunmaya kadar olan çalışma bir başlangıç gibiydi, temel noktaları ortaya koyuyordu. Ama bu çerçevenin içinin doldurulması gerekliydi. Önderliğin savunması ideolojik olarak yaşanan yetersizliği doldurdu. Önderlik mevcut eksikliklerin doldurulması için ideolojik çalışmayı geliştirirken, aynı süreçte parti de Önderliğin savunmasına göre bir pratik geliştirmek için örgütsel hazırlıkları başlattı. Toplantı üzerine toplantı yapıldı. ***Halk Hareketi Konferansı***, serhildanın nasıl geliştirileceğini ortaya koyarak örgütsel ve pratik adımların nasıl atılacağına cevap oldu. Öte yandan HPG'nin yeni dönemde gelişme yaratılmasında rolünü nasıl oynayacağı ortaya konuldu. HPG'nin bu süreçle güçlü bir pozisyona kavuşması, bunun için de bütün belirsizliklerin ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Serhildanlarımızın temel özelliği, gerilla korumasına ihtiyaç duymasıdır. Yeni süreç gerillanın güvencesi ve desteği ile gelişecektir, bu temelde gerillanın rolü stratejiktir. ***HPG Konferansı***'nda bu sorunlar ele alınarak gerillanın yeni döneme her yönüyle hazırlanması, bu anlamda temel bir rol oynaması gerekliliği ortaya konuldu. Öte yandan ***Basın-Yayın Konferansı*** yapılarak yeni stratejimiz temelinde başarılı bir pratiğin geliştirilmesi için basın-yayın çalışmalarının rolü ortaya konuldu. Bu alan çalışmalarının sürece güçlü bir cevap olmaları için tartışmalar yürütüldü. Bu dönemde halka oldukça moral veren, serhildanları motive ederek ruh veren bir çalışma alanı olarak ***Kültür-Sanat Konferansı*** yapıldı. Bu biçimde dördüncü bir alan olarak kültür-sanat alanı da çalışmalarını tamamladı. Ayrıca yeni stratejimiz açısından özel bir rolü olan Halk Hareketi, HPG, basın-yayın ve kültür-sanat gibi bütün çalışma alanlarımızda öncülük rolünü oynaması gereken PJA çalışmaları için güçlü bir hazırlık gerekliydi. Bu temelde gerçekleştirilen ***PJA Konferansı*** ile kadın da yeni sürecin görevlerine hazırlandı. Bu hazırlık Kadın özgürlük hareketinin öncülük rolünün yanı sıra, temel bir güç olarak da rolünü oynaması için önemliydi. Konferansla kadının stratejik rolünü oynaması gerektiği sonucuna ulaşıldı.

Bütün bu çalışmaların büyük bir kanalda birleşmesi, yeni çizgimiz temelinde birbirine bağlanması ve bütün çalışma alanlarının yeni sürece hazırlanması için ulusal bir konferansın yapılması gerekliydi, ***PKK VI. Ulusal Konferansı*** bu temelde gerçekleştirildi. Bu konferansımızın yanı sıra, çok yönlü bir örgütsel çalışma da yürütüldü. Eğitim, eksik ve yanlış yaklaşımlara karşı mücadele yürütülmesi anlamında bütün çalışmaların temeli oldu. Devrim kadrosu eğitimle bir yandan netleşmeyi yaşarken, diğer yandan onun yeni döneme denk bir bilinç düzeyine ulaşması amaçlandı. Bu anlamda son üç aylık çalışmalarımız dolu dolu yürütülmüş, örgütsel bir hamle gerçekleşmiştir. Bu çalışmalar Önderliğin ideolojik çalışmasının tamamlanmasıdır. Geçen beş ayda nasıl ki Önderlik ideolojik bir çalışma yürüttüyse, parti de Önderliğin bu çalışmasını yaşama geçirmek için örgütsel bir hazırlık yürütmüş ve tamamlamıştır.

"Serhildanlarımızın temel özelliği, gerilla korumasına ihtiyaç duymasıdır. Yeni süreç gerillanın güvencesi ve desteği ile gelişecektir, bu temelde gerillanın rolü stratejiktir. HPG Konferansı'nda bu sorunlar ele alınarak, gerillanın yeni döneme her yönüyle hazırlanması, bu anlamda temel bir rol oynaması gerekliliği ortaya konuldu."

Sözümüzü güçlü söyleyeceğimiz çalışma aşaması gelmiştir

Bu çalışmalar üzerinden çok yönlü bir pratiğe geçme aşamasına geldik. Siyasi serhildanları geliştirerek bütün güçlerin halkımızın iradesi karşısında başını eğmesini, Kürt sorununu kabul ederek çözüm için adım atmasını sağlamak mümkündür. İdeolojik ve örgütsel hazırlık pratikte geliştirildi. Ülke içinde ve dışında serhildan eylemleri devam etti. Ulusal Konferansımızı yaptığımız günlerde halkımız ayaktaydı. En önemlisi de halkımız 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle büyük serhildan eylemliklerine hazırlanmaktadır. Yürütülen pratik, daha güçlü bir pratiğin geliştirilmesi için hazırlıktı. Bu süreçte ideolojik, örgütsel ve pratik çalışmalar iç içeydi. Artık en güçlü sözümüzü söyleyeceğimiz çalışma aşaması gelmiştir.

Dışımızdaki güçler, sorunun çözümü için pratik adımların atılmadığını dile getiriyorlar. Dünya egemen güçleri, bu dar günlerde gözlerini devrimimize çevirmişlerdi. Bir devrim ki, öncüsü yakalanmış ve tasfiye olacak, dolayısıyla çözüm için adım atılmayacaktı. Uluslararası komployu anlamayanlar, komplonun devam ettiği koşullar altında çözümün gerçekleşeceğini iddia edebilirler. Eğer komplo durumu devam ettiği halde çözüm gündeme gelseydi, komplo bu biçimde geliştirilemezdi. Komplonun amacı Önderliğin esareti ile mücadelemizi yenilgiye uğratmaktı. Partimizin öncülüğünü dağıtmak, böylece Kürt halkını devrimden vazgeçmeye mecbur etmekti. Bunu kısa bir zamanda gerçekleştirmeyi hedefliyorlardı. Diyorlardı ki, "Kürtler kendilerini tekrar edecekler." Nasıl ki, tarihte Kürtlerin önderi tasfiye edildiğinde isyan da dağılıyorsa, bu defa da Önderliğin esareti ile Özgürlük hareketi dağılacaktı. Bunun kısa bir zamanda gerçekleşeceğini umuyorlardı. Partimiz öncülüğündeki hareketin diğer Kürt isyanlarını tekrar etmediğini görünce zamanı uzattılar. "Bir yıl, bu yetmezse iki yıl" diyerek, bütün umutlarını uluslararası komployu geliştirip stratejik ve taktik saldırılarla devrimin yenilgiye uğratılmasına bağladılar. Böyle bir durum yaşanabilirdi, sürenin uzaması bizimle bağlantılıydı. Eğer biz her yönüyle güçlü bir pratik geliştirmiş olsaydık, bir yıl sonra komplo tamamen sonuçsuz kalacak, çözüm yolu açılacaktı. Unutmayalım ki, dağılma ihtimali yarıdan fazla olan bir güç varsa, kimse o güçle sorunu çözmek için görüşmez. Bu, siyasetin kanunudur. Eğer bir gücün dağılma durumunun olmadığı, aksine gelişme içinde olduğu görülürse, o güçle görüşülür. Bu durumda halkımızın iradesi kabul edilecek ve çözüm yönünde adımlar atılacaktır.

Geçen bir yılda dağılma ve gelişme umudu iç içeydi. Komplonun birinci yılında dışımızdaki bütün güçler aynı noktada buluşuyorlardı; "Kürtler aldıkları bu darbe karşısında yapamaz, Özgürlük mücadelesine devam edemez" diyorlardı; dış saldırılar bir yanıyla psikolojik ve siyasi, diğer yanıyla da askeriydi. Sadece dışımızda değil, içimizde de morali bozuk olanlar çoktu. Hatta devrime karşıtlık yapanlar vardı. Mücadelenin dağılmasıyla kendisi için bireysel bir yaşam imkanının doğmasını bekleyenler, bireysel tasarruf yapmak isteyenler vardı. Bu temelde morali bozuk olanların yanında devrime karşıtlık yapanlar da vardı. Bundan dolayı '99 Ağustos'undan 2000 Ağustos'una kadar olan süreçte mücadelemiz iç ve dış saldırılara karşı savunma durumundaydı. İkinci yıl, yani 2000 Ağustos'undan 2001 Ağustos'una kadar olan dönem ne saldırı ne de savunma durumunun olduğu dönemdir. Dışımızdaki güçler de bir netsizliği yaşıyorlardı. Ulusal demokratik hareketimizin dağılacağı düşüncesi sonuçsuz kalmıştı, ama güçlü bir hamlemiz olmadığı için bu yönlü beklentiler devam ediyordu. Dağılacağımız düşüncesi zayıflasa da tamamen ortadan kalkmadı. Öte yandan kadromuz ve halkımız moral kazandı. Ama bu güçlü bir moral değildi, hala yer yer devrime karşıtlık vardı. Uluslararası komplonun devrim içindeki pratik temsili de bir biçimde kendini ifade ediyordu.

Birinci yılda iç ve dış saldırılar karşısında mevzide kalarak kendimizi koruduk. İkinci yılda mevziden çıktık, ama fazla ileri gitmek, siyasal saldırı durumuna geçmek istemiyorduk, içten ve dıştan gelen geniş saldırılar henüz tamamen ortadan kalkmamıştı. Mevzimizden çıkacak cesaretimiz oluşmuştu, ama mevzimizden uzaklaşarak ileri gidecek düzeyde değildik. Yeniden büyük bir saldırıyla karşılaşma durumu üzerine mevzi dışında o saldırıya karşı koyamazdık. Bundan dolayı mevzilerimize yakın olmak, eğer yeniden içten veya dıştan saldırı olursa kendimizi mevzilere koymak biçiminde bir yaklaşımımız vardı. Ne mevzideydik, ne de güçlü bir yürüyüşle ileri gidiyorduk; geçen iki yılda çözüm gelişmedi.

Egemen devletler, dünya güçleri ve çeşitli Kürt çevreleri başta olmak üzere bütün güçler bizi izlemektedir. Artık savunma ve saldırıyı iç içe yaşadığımız bu tereddütlü dönemi aşmak durumundayız. Bütün gücümüzü siyasal saldırı durumuna geçirmemiz halinde her şey değişecek, dünya güçleri bizimle görüşecektir; ABD ve İngiltere başta olmak üzere uluslararası komployu geliştiren güçler bizimle masaya oturacaktır. Bizimle ilgili bütün güçler partiyi izliyor, onu daha iyi tanımak istiyorlar. Dünya güçlerini, uluslararası komplo durumundan çıkarıp Kürt sorununu kabul edecekleri bir noktaya ulaştırmak için büyük bir serhildan hamlesine ihtiyaç vardır. Egemen güçler de bir kararsızlık durumundalar. Ne saldırıyorlar, ne de çözüm için 'evet' diyorlar. Örneğin Türkiye siyasal bir çözüm için 'evet' dememiştir, ama 'hayır' da dememiştir. İran'ın durumu da benzerdir. Irak Kürt sorununu çözmek dışında hiçbir yolunun kalmadığını düşünmektedir. Hatta Suriye Kürt sorununu çözmek için ne yapabileceği, hangi adımları atabileceğine ilişkin tartışma yürütmektedir. Egemen güçlerin olumlu yönde karar vermeleri için bir kez daha uzun ve kapsamlı bir serhildan hamlesini başlatmak gereklidir. Sadece güçlü eylemler değil, kapsamlı bir hamle gerekmektedir. Eğer PKK sürece ağırlığını koyarsa, ulusal düzeyde de birçok güç birbiri ardına özür dileyip özeleştiri verecek, devrimin hizmetine girecektir. Nasıl ki 1991-92'de o zamana kadar bize karşıtlık yapanların hepsi art arda gelerek devrimde onlara da yer verilmesini istedilerse; şimdi de etrafımızdaki ulusal güçler, mevcut durumda harekete geçmiyor ve hatta bir yere kadar karşıtlık yapıyor olsalar da, büyük bir serhildan hamlesinin gelişmesi durumunda devrimde yer alacaklardır.

Yeni bir serhildan hamlesine hazır olmalıyız

Partide de iki yönlü zayıflık vardır. Birincisi; düşüncede yeni süreci kabul eden, ama pratikte zayıf kalan yaklaşımdır. Bunun aşılması öncülük için çok önemlidir. Anlamak ve bunu tamamlayan bir pratik geliştirmek gerekir. Bu noktada ciddi sorunlar yaşanmaktadır. İkinci olarak bu sürece karşı olanların durumu vardır. Her ne kadar bir isyan gibi olan bu tutum kırılmış olsa da, isyandan sonra bazı kişiler bu dağlarda saklanacaktır. Bunlar bazen başlarını göstermektedirler. Güçten düşmüşlerdir, ama yenilgiyi hazmedemeyen bazıları zaman zaman başlarını göstermektedirler. Bu, büyük bir tehlike olmaktan çıkarılmıştır, ama buna karşı da uyanık olmak gerekmektedir. Tasfiyeci yaklaşımlara karşı duyarlı olunmalı, onların ortaya çıktığı yerde tedbir alınmalıdır. Fakat temel çalışmamız bunun üzerine değildir. Temel olan, süreci düşüncede kabul etse de, pratikte ona cevap olamayan kadromuzun düşünce ve pratikte bir tamamlanmaya ulaşmasıdır. Kadromuz her yönüyle yeni bir serhildan hamlesine hazır olmalıdır. Partide netleşme olmuştur; sadece süreci kabul etme değil, bundan öte pratik için hazırlanma olmalıdır. Artık gözünü arkaya çevirecek kimse yoktur. Her zaman olduğundan daha fazla gözlerimiz ileriye dönük olmalı ve yeni pratik dönemde kapsamlı bir serhildan hamlesini geliştirmeliyiz. Bunun için koşullar uygundur.

Uluslararası komployu yürüten güçler büyük sorunlar yaşıyorlar. ABD'nin dünya saltanatı sarsılmakta, saltanatını sürdürmek için siyasetinde değişiklik yapma ihtiyacı duymaktadır. Artık halkların gerçeğini göz önüne getirmek, onların haklarını dikkate almak durumundadır. Bu noktada sıkıntıları vardır, daha önce olduğu gibi her istediğini yapamaz. Avrupa Birliği (AB) bir yorgunluğu yaşamaktadır. Mevcut durumda haksız siyasetine ülkemiz üzerinde yürütmek, onun gücünü daha da azaltmaktadır. Rusya, gelişmek ve Ortadoğu'da etkili olmak için Kürtlere yönelik bir siyaset yürütmek zorundadır. Eğer dünya güçleri Ortadoğu'ya ilişkin he-

saplarını geliştirerek egemenliklerini sürdürmek istiyorlarsa, Kürt sorunu karşısında şimdiye kadar gösterdikleri yaklaşımı daha fazla sürdüremezler. Değişim gereklidir ve böyle bir düzeye de gelinmiştir. Değişiklik olmadığı için Önderliğimize karşı uluslararası komplo yürüttüler. Halkımız bütün devrim değerlerini korudukça ve Ulusal demokratik hareketini geliştirme kararlılığını gösterdikçe giderek dünya güçlerinde de şöyle bir düşünce gelişmektedir: Tasfiye, inkar ve imha ile Kürt sorunu çözüme kavuşmaz, yeni bir siyaset gereklidir. Ne ABD'de, ne Avrupa'da, ne de başka bir güçte inkar ve imha siyasetini yürütme morali kalmıştır; o moral kırılmıştır. Bu güçler kapsamlı ve güçlü bir serhildan hamlesi karşısında Kürt sorununda yeni bir siyaset geliştirmek zorunda kalacaklardır. Egemen güçler de artık inkar ve imha siyasetini geliştiremezler. Türkiye Cumhuriyeti hem Kürtlerin varlığını inkar ediyor, hem de imha siyasetini geliştiriyordu. Diğer güçler Kürtlerin varlığını inkar etmiyorlardı, ama imha siyasetini yürütüyorlardı. Kürtlerin varlığını kabul ediyor, haklarını kabul etmiyorlardı. Sonuçta bütün güçler aynı noktaya ulaşıyordu. Yaşanan gelişmeler bu siyasetin daha fazla korunmasına imkan vermemektedir, inkar ve imha siyasetinin meşruluğunu yitirmesi söz konusu değildir. Çünkü zaten baştan beri gayri meşru idi, fakat artık temelini tümden yitirmiş, daha fazla yürütülemez hale gelmiştir. Egemen güçler, bu durumda adım atmaya mecburdurlar. Bu güçler aynı zamanda bunalımdadırlar. Türkiye'deki siyasi bunalım Kürt sorunundan kaynaklanmaktadır. Ekonomik bir bunalım var, artık halkın yaşamını iyileştiremiyorlar. Değil iyileştirme, bu durumda bile koruyamıyorlar. Dünyada da inkar ve imha siyasetinin temeli ortadan kalkmaktadır. Ülkemiz üzerindeki inkar ve imha siyasetine dayanan egemenlik temelini yitiriyor, egemen güçler yeni bir siyaset geliştirmek zorunda kalıyorlar. Egemen güçler şimdiye kadar inkar ve imha siyaseti temelinde bir araya geliyor, toplantı yaparak kararlar alıyorlardı. Kürt sorununu ele almak için inkar ve imha siyasetini bir kenara bırakmaları, Kürt halk gerçekliğini ve ulusal haklarını kabul etmeleri, bunun için pratik adım atmaları gereklidir. Bunun gündemine girme zamanı gelmiştir.

Ulusal güçleri birleştirmek ve bütün ulusal dinamikleri çözüm için harekete geçirmek için koşullar uygundur. PKK dışında bütün güçler siyasal temellerini yitirmiştir. Kuzey'de, Güney'de, Doğu'da, Küçük Güney'de olduğu gibi Rusya, Kafkasya, Orta Asya ve Avrupa'da da siyasal olarak gelişen bir güç yoktur. Mevcut güçler giderek daha fazla zayıflıyorlar, çünkü çözüm mücadelesi içinde değiller. Kürt sorununu çözmek için hiçbir projeleri olmadığı gibi ona denk bir pratikleri de yoktur. Güney'de KDP ve YNK zayıf olmalarına ve dış güçlerin destekleriyle ayakta kalmalarına rağmen, Kürt sorununu çözüme kavuşturmak için bir projeleri olmadığından dolayı güçlenemiyor, giderek zayıflıyor ve etkilerini yitiriyorlar.

"Egemen güçler şimdiye kadar inkar ve imha siyaseti temelinde bir araya geliyor, toplantı yaparak kararlar alıyorlardı. Kürt sorununu ele almak için inkar ve imha siyasetini bir kenara bırakmaları, Kürt halk gerçekliğini ve ulusal haklarını kabul etmeleri, bunun için pratik adım atmaları gereklidir. Bunun gündemine girme zamanı gelmiştir."

Tarih PKK tarafından yazılacaktır

Mevcut durumda proje geliştirerek çözüm için adım atabilen bir tek güç vardır, o da partimizdir. Bütün Kürdistan parçaları ve ülke dışı için en hazırlıklı olan güç partimizdir. Bu anlamda partimiz üzerinde tarihi bir sorumluluk vardır. Tarih PKK tarafından yazılacaktır. Nasıl ki geçmiş tarihimiz PKK tarafından yazıldıysa, geleceğimiz de PKK tarafından yazılacaktır. Bilindiği gibi şimdiye kadar çözüm koşullarını ortaya çıkardık, şimdi ise çözümü geliştirme zamanı gelmiştir. Çözüm gücünü oluşturma PKK tarafından yapıldığı gibi, çözümü geliştirme de PKK tarafından yapılacaktır.

Uluslararası komplo bu gelişmeye karşı gerçekleştirildi. Uluslararası komployu gerilettik. Artık koşullar çözüm için adım atmamıza uygundur. Savunma durumunu aşıyor, serhildanlarla çözüm sürecine giriyoruz. Önümüzdeki bir yıl bizim için bu anlamda önemlidir. Uluslararası komplonun ardından ilk yıl tamamen savunmadaydık, ikinci yıl ne savunma ne de saldırının ağır bastığı ara dönemdeydik. Artık serhildan hamlesini başlatma ve bu temelde saldırıya geçme zamanı gelmiştir. Bunu geliştirmek için gerek ideolojik gerekse örgütsel ve pratik hazırlıklar tamamlanmıştır. Dünya genelinde ve Ortadoğu'da mevcut siyasi durum buna uygundur. Eğer bunlar üzerinden pratiğe geçilirse elde edilecek büyük sonuçlar vardır; egemen güçlerin daha önce hesap etmedikleri durumlar öne çıkacak, çözüm adımları atılacaktır. Bu tarihi bir emirdir. Önderliğimiz "Altı ayda kader değiştirecek gelişmeler yaratmak mümkündür" demişti. Bu temelde hazırlıklarımız var. Sonbaharda bu sürece giriyoruz. 2002 baharında kapsamlı sonuçlar ortaya çıkarabiliriz. Yeni süreç için sözümüzü söyleyeceğiz. Önderliğimizin bütün parti üyelerinden ve çalışanlarından, Kürt halkından umutları vardır. Bu sonbaharda ayağa kalkarak ülkemizin koşullarını, Önderliğimizin içinde yaşadığı koşulları değiştirmek bir zorunluluktur. Önderliğimiz bu güven ve umuttadır. Önderliğimizin istemi tarihin istemidir, tarihin emridir. Bu emri mutlaka yerine getireceğiz. Bu noktada herkesin kendine şunu sorması gerekir: "Ben tarihin emrine göre hareket edecek miyim, etmeyecek miyim?" Büyüklük tarihin emrine uymaktır. Ya bunu yapacak ya da "ben bu emri yerine getiremem, basit bir insan olacağım" diyecektir. Büyüklük ve küçüklük burada ortaya çıkacaktır.

Geçen iki büyük yıl her devrimcinin yaşamında önemli bir sınavdı. Bu sınavda kimimiz zayıf kaldı, kimimiz sınıfta kaldı, kimimiz ise başarı kazandı. Bir bütün olarak başarı olduğunu belirtsek bile, belki de isteksiz olanlar bu süreçten yüzünün akıyla çıkamazlardı. Süreç henüz tamamlanmamıştır. Önümüzde bir yıl var. Bu yılda, geçen iki yılda ortaya çıkan eksiklik ve yetersizlikleri affettirmek mümkündür. Birinci sınav savunmaydı, ikincisi savunma ve saldırının iç içe olduğu dönemdi. Birincide başarıya ulaşmadıysak ikincide, ikincide ulaşamadıysak üçüncüde başarıyı yakalamak mümkündür. Her birey açısından önümüzdeki yıl başarıyı geliştirmek, geçen iki yılda yaşanan yetersizlikler ne olursa olsun kendini temizlemek mümkündür. Bu temelde bu tarihi sınavı tamamlayabiliriz ve herkes bu sınavdan başarıyla geçer.

İyi biliyoruz ki, bazı arkadaşlar vicdani olarak rahat değiller. Çünkü iki yıllık tarihi sınavda eksikliklere ve yetersizliklere düştüler, hatta bazen karşıtlık yaptılar. Bugün hissetmeseler de gelecekte bunun ağırlığını hissedecek, vicdani olarak rahat olmayacaklardır. Bunun önünü almak için imkanlar herkes için vardır. Kimse vicdani olarak çok rahat olmaktan söz edemez. Çok büyük hatalar yapmış olmasak da, gereken gelişmeyi yaratmış değiliz. Bu durum hem yönetimimiz hem de militanlarımız açısından böyledir. En iyi olanımız kötülük yapmamıştır, ama gelişmesi de zayıftır. Bu vicdani bir konudur, sorumluluk yüklemektedir. Bütün bir ulusun sınavdan geçtiği koşullarda mutlak başarıyı kazanmak gerekirdi. Çünkü Kürt halkının mücadelesinde artık yenilgi ve zayıflığın meşruluğu kalmamıştır. Bir halk birçok kez yenilgi alır, kendi sorunlarını çözmeyi başaramaz ve ulusal haklarını elde edemezse, elbette gelişme şansını da yitirir. Bunun için güçlü ve başarılı bir çalışma yürüterek büyük sonuçlar elde etmek gerekmektedir. Partiye karşıtlık yapmayan, temelde Önderlik çizgisinde yürüyenlerde gelişme zayıftır. Bu anlamda onlar da vicdani olarak rahat olamazlar. Bazı arkadaşlar bu dönemde bunalım yaşadılar, moralleri zayıftı. Bundan dolayı ya hiç rollerini oynamadılar ya da çok az katıldılar. Bu yaklaşım tümden parti karşıtlığı değildir, ama onların da vicdani olarak rahatsız olmaları gerekir. Bugün olmasa gelecekte bu rahatsızlığı hissedeceklerdir.

Apocu ruhla ayağa kalkmanın zamanı gelmiştir

Bazı kadrolarımız farklı nedenlerden ötürü ve kendi istemleri dışında devrime karşıtlık yaptılar. Bu durum onları her gün vicdani olarak etkilemektedir. Vicdanını rahatlatmak için sürekli kendine gerekçeler toplayan, suçunu bir başkasının üzerine atanlar vicdani olarak rahat olamazlar. Parti çizgisinde rolünü zayıf oynayan, bunalım içinde olan veya devrime karşı kötü bir rol oynayanların tümü az veya çok bir vicdani muhasebe içindedir. Hepimizin yapması gereken bu vicdani rahatsızlık durumundan çıkmaktır. Bu anlamda önümüzdeki yıl kirlerimizi temizleme ve vicdani olarak rahatlama yılı olmalıdır. Böylece bu sınavdan yüzümüzün akıyla çıkabiliriz. Hiç kimse bu fırsatı kaçırmamalı. Bu fırsatı kaçırırsak, gelecekte ne kadar iyi iş yaparsak yapalım, vicdani olarak rahat olamayız. Bu fırsat hepimiz için vardır ve adım atmamamız için hiçbir neden yoktur.

Halkımızın partiden umut ve beklentileri vardır. Bu durum kadrolarımızın yeni bir ruhla ayağa kalkmalarını gerektirmektedir. Bu ruh Apocu ruhtur. Apocu ruhla ayağa kalkmanın zamanı gelmiştir. Halkımızın umudu budur. Konferansımız, bu umuda cevap olduğça rolünü oynamış olacaktır. Tarihin gereklerine, Önderliğimizin istem ve umutlarına, halkımızın beklentilerine cevap olabilirsek o zaman başı dik yaşayabiliriz. Bir tek hakkımız var, o da bu sınavda başarı elde etmektir. Bunun dışında hiçbir hakkımız yoktur. Bu temelde yeni döneme yaklaşıyoruz.

Önderliğimiz tarihin emrini dile getirmektedir. Bu emri yerine getireceğiz. Herkes bütün bilincini harekete geçirecek, önündeki engelleri kaldırarak yürüyecektir. Böylece bütün sorunlarımız çözülecektir. Her şey için son sözümüzü söyleyeceğiz. Uluslararası komploda yer alan bütün güçlere ilan ediyoruz ki; Kürt halkının özgür yaşam hakkı vardır, Kürt halkı bu hakkı elde edecek güçtedir, biz buna öncülük edebiliriz. Bu temelde kadromuz büyük ve tarihi bir görevle karşı karşıyadır. Kimse bundan kaçamaz. Nasıl ki, '99 Ağustos'undaki toplantımızla yeni bir dönem başlattık, 2000 Ağustos'undaki toplantımızla iç ve dış sorunları çözmede sonuca giderek, savunma konumundan çıkarak ileri bir adım attık ise; Ulusal Konferansımız da güçlü bir hamle yaparak siyasal saldırı konumuna geçmemizi sağlayacaktır. Konferansımız çok güçlü bir katılımla gerçekleşti. Bu temelde ileriye doğru adım atmanın zamanı gelmiştir ve toplantımız bunun ilanıdır. Serhildan ruhunu temsil etmek, konferans ruhunu temsil etmektir. Bu gerçeklik bütün arkadaşlar için geçerlidir. Yeni dönemde büyük veya küçük iş yoktur, önemli iş vardır. Süreç mütevazılık temelinde büyümeyi gerektirmektedir. Yetki veya çalışma ister büyük olsun ister küçük olsun, çalışma yürütülen alan zorlu veya kolay olsun, herkes açısından çalışmanın önemini bilerek hareket etmek esastır.

Kürdistan'ın her dört parçasında ve ülke dışında olması gereken görevleri başarıyla yerine getirmek için ne gerekiyorsa o yapılacaktır. Konferansımızın ruhu, yaklaşımı bu biçimde olacak ve bu temelde pratiğe yönelecektir. Böyle bir dönemde çalışma alanını veya yetkiyi sorun yapmak, tarihin emrini nasıl yerine getireceğini düşünmemektir. Bütün çalışma alanlarını önemli görerek yüzde yüz cevap olacak bir ruhla katılmak gerekir. Önderliğin çalışma felsefesini bu dönemde hayata geçirmek esastır. Üç çalışma felsefesi var; birincisi 'biraz iş yapayım, biraz sonuç alayım'; ikincisi 'çok iş yapayım, çok sonuç alayım' mantığıdır. Bir diğer felsefe ise 'her şeyi yapayım, işlere tamamen cevap olayım ve bütünlüklü bir sonuç alayım' felsefesidir. Önderliğimizin felsefesi biraz iş yaparak, biraz sonuç almak değildir; çok iş yaparak çok sonuç almak da değildir; bütün işleri yaparak bütünlüklü bir sonuç yaratmaktır. Şimdiye kadar bizler bu ölçüye ulaşamadık. Artık Önderliğin bu ölçülerine ulaşarak sonuç alma zamanı gelmiştir. Konferansımız bunun yolunu açmaktadır. Eğer böyle yaparsak tarihin gereklerine ve Önderliğimizin umutlarına cevap olabiliriz.

Bu anlamda Konferansımız, halkı serhildana motive etme konferansıdır. Konferanstaki tartışma ve düşüncelere, genel atmosfer geniş bir serhildanı motive edecek düzeyin yakalandığını ortaya koymaktadır. Bu motivasyonu dalga dalga bütün güçlerimize, parti kadrolarımıza ve halka yaymalıyız; yeni süreci bu temelde geliştireceğiz. Önümüzdeki sonbahar ve ilkbaharı serhildan mevsimleri yapacağız. Öyle bir serhildan olacak ki, herkes Kürt halkının iradesini tanıyacaktır. Kürt sorunuyla ilgili güçler Kürtlerin ulusal ve siyasal kimliğini kabul edecek ve çözüm yolları için pratik adımlar atacaktır. Konferansımız ciddiyetiyle, sorunları ele alış tarzı ve ortaya koyduğu çözümlerle önümüzdeki süreçte başarıyı yakalayacaktır. Bu süreçte içimizde veya dışımızda kim tarihin emrettiği gibi hareket etmezse devrim onu ezip geçecektir. Sadece önünden kaldırmak değil, tamamıyla gündeminden çıkaracaktır. Hiç kimse bu duruma gelmemelidir. Hata yapma hakkımız ortadan kalkmıştır. Partinin geçirdiği o zorlu süreçlerde de "ben kendime göre yürüyeceğim" deyip birçok hata yapanlar, bundan sonra yapmasınlar. Artık kimsenin suç işleme hakkı kalmamıştır. Tarihin emirlerini yerine getirmek için herkesin, büyük veya küçük her yönüyle başarılı bir pratik sergilemesi gerekmektedir. Herkes kendisini tamamen çalışmalara verecek ve yerinin devrim karşısında değil devrim saflarında olması için bu gerçekliği bir saniye bile unutmayacaktır.

"Üç çalışma felsefesi var; birincisi biraz iş yapayım, biraz sonuç alayım; ikincisi çok iş yapayım, çok sonuç alayım mantığıdır. Bir diğer felsefe ise her şeyi yapayım, işlere tamamen cevap olayım ve bütünlüklü bir sonuç alayım felsefesidir. Önderliğimizin felsefesi biraz iş yaparak, biraz sonuç almak değildir; çok iş yaparak çok sonuç almak da değildir; bütün işleri yaparak bütünlüklü bir sonuç yaratmaktır."

Bize zafer getirecek ve her yönüyle değer kazanmamıza yol açacak bu hamleye herkes katılmalıdır. Bütün arkadaşlarımız bu gerçekliği göz önünde bulundurmalı, tarihin emri altına girip bu temelde yürümelidir. Herkes şimdiye kadar yaşadığı yetersizlik ve hastalıklardan vazgeçmeli, bir kişi bile dışımızda kalmadan bu süreçte yerini almalı ve tarihe adı geçmelidir. Böyle hareket edersek kimse önümüzü alamaz ve zafer bizim olur. Halk Savunma Güçleri'nin savunması altında halk serhildanları geliştirilecektir. Basın-yayın, kültür-sanat ve diğer bütün çalışma alanlarımızda kadının rolü daha fazla öne çıkmaktadır. Bu temelde herkes rolünü oynarsa önümüzdeki yıllar zafer yılları olacaktır. Sonbahar ve ilkbahar özgürlük ayları, özgürlük için serhildan ayları olacaktır. Bu çerçevede Önderliğimize cevap vermemiz, umut ve beklentileri boşa çıkarmamamız mümkün hale gelir.

Şehitlerimize diyoruz ki; serhildanı geliştirerek anılarınıza bağlı kalacağız. Özgürlüğe aşık olan halkımıza diyoruz ki; seni onurlu bir yaşama ulaştıracağız, serhildanlarla kaderine özgürlüğü yazman için öncülük yapacağız. Bu yıllar halkımız için bütün yıllardan daha çok başarının geliştiği yıllar olacaktır. Bundan başka bir yolu kabul etmeyiz. Önderliğimize, şehitlerimize ve halkımıza bağlılığımız böyle bir yürüyüşü gerektirmektedir.

– Bijî Serok APO!
– Bijî PKK!
– Bijî PJA!
– Bijî HPG!

21 Ağustos 2001

PJA Parti Meclisi üyesi Gülizar TURAL yoldaş ile PJA III. Konferansı'na ilişkin yapılan röportaj

ÖZGÜR YAŞAM özgür kadınla yaratılacaktır

Serxwebûn: *PJA III. Konferansı'nın gerçekleştirilmesinde hedeflenen neydi?*

Gülizar TURAL: Sorularınızı yanıtlamaya geçmeden önce PJA III. Kadın Konferansı'nın ortaya çıkardığı kararlaşma ve coşku düzeyiyle başta Parti Önderliğimiz olmak üzere bütün halkımızı ve Kürt kadınlarını selamlıyorum.

PJA III. Kadın Konferansı'nın gerçekleştirilme hedeflerinde belirleyici yön, III. Kadın Kongresi'nden sonra yaşadığımız bir yıllık yoğun pratik mücadele sürecini çok yönlü değerlendirme, ortaya çıkan sonuçları tahlil etme ve bu temelde başlayan yeni sürece hamlesel bir yönelim yapmaktı. III. Kadın Kongresi'nde geçen yıl özellikle örgütsel ve pratik mücadele sonucunda güçlü bir çalışma düzeyi yakalandı. Bu zirvesel bir düzeydi. Kongre ile beraber anlayışta önemli kararlaşmalar ortaya çıktı. Önemli bir netleşme düzeyi ve mücadele perspektifi yakalandı. Parti Önderliğimizin ortaya koyduğu stratejik değişime göre kadının misyonunun ne olacağı, toplumsal sorunlara ve kadının yaşadığı sorunlara nasıl bir yaklaşım geliştirileceği, nasıl bir çözüm projesine sahip olunacağı konularını III. Kadın Kongremiz çok kapsamlı olarak değerlendirmiştir. Uluslararası komplonun devamı niteliğindeki YNK saldırılarıyla gelişen Kadın Kongresi'nin pratik süreçte ne kadar yaşamsal kılınabildiği, sorunlar karşısında ne kadar çözüm üretebildiği, örgüt içerisinde kadın boyutunda ve genel sorunlar açısından, bunların yanında topluma ne kadar indirgenebildiği, yaşanan kararlaşma düzeyinin ne kadar pratikleştirilebildiği konularını değerlendirme ihtiyacıyla Konferansımız yapıldı. Konferansımız, pratiğe güçlü katılım perspektifini ve bunun kararlaşmasını yaratma amacıyla gerçekleştirildi ve bu temelde başarıyla tamamlandı. Son iki yıllık süreçle, özellikle Parti Önderliğimizin esaretiyle kadının parti içinde yaşadığı zorlanmalar ve yetersizlikler sonrasında çözüm doğrultusunu yakalamak üzere yüzünü topluma dönmek, toplumdaki kadının sorunlarını çözmek için daha somut ve kapsamlı projeleri yaşamsal kılmak amacı vardır.

Parti Önderliğimiz, son süreçte *"Üçüncü Alan"* ismiyle geliştirdiği teori ile, demokratik siyaseti ve bunun çalışma sahasını belirledi. Önderliğin geliştirdiği bu açılımların yarattığı mücadele ortamında; kadın örgütlülüğünü, onun bilinçlenmesini, bu gelişmelerin topluma nasıl taşırılacağını, demokratik siyasete girişte kadının rolünün ne olacağını ve bu rolü nasıl oynayacağını kapsamlı olarak değerlendirmek gerekiyor. Çünkü iki-iki buçuk yıllık süre içinde yaşanan yoğun bir mücadele ve önemli bir yoğunlaşma gerçeğinin açığa çıkardığı ürünlerle birlikte kadında çok yoğun olan bu düzeyi topluma taşırma, toplumla buluşma ve kitleselleşme istemi var.

III. Konferansımız, *"Tüm bunları nasıl gerçekleştireceğiz, bu konuda önümüze çıkan engeller neler, bugüne kadar ne kadarını nasıl gerçekleştirdik; eksik yönlerimiz nelerdi, nasıl tamamlayacağız?"* gibi soruların tartışılma ihtiyacından doğdu. Hedefimiz kadının artık hayatın her sahasında yaşamın dilini yakalamasıydı. Yaşamın her sahasını belirleyen demokratik siyaset, yaşamın özünü açığa çıkarma, işleme biçimi olarak kültür-sanat etkinlikleri ve ekonomide kadının rolünü, bunların kadın üzerindeki etkilerini tahlil etmek bir ihtiyaç olarak kendini dayatmaktadır. Bu anlamda Konferansımız, kadını aktif üretime katma, bunun çeşitli projelerini ortaya koyma, kararlaşma düzeyini yaratma ve bunun pratik dilini yakalama; yani sonuç olarak toplumun ihtiyaçlarına cevap olmak için bir perspektif oluşturma hedefiyle gerçekleşti. Bu temel hedefe dönük bir kararlaşmanın açığa çıkmasının yanında, Konferansımız, parti kültürümüzde resmi toplantıların içerdiği pratik süreçlerin ve ortaya çıkan yetersizliklerin değerlendirilmesi geleneğini de yerine getirdi.

Cins sorunu çeşitli çevrelerden çözüme zorlanıyor

Konferanslarımız genel ve özgün çalışma sahaları açısından, ideoloji ve Önderlik çizgisi karşısında kendini sorgulamanın temel platformlarıdır. PJA Konferansı bu esaslar dahilinde gerçekleştirildi. Kadının, kendini Önderlik ve Zilan tarafından çizilen misyon ve halkımızın, Ortadoğu kadınlarının PJA'dan beklentileri karşısında neyi ne kadar başarabildiğini ve hedeflerine ulaşmada ortaya çıkan engelleri değerlendiren kapsamlı bir özeleştiriyi hedefledi. Bunu gerçekleştirdi. Konferansımız hiçbir çalışma sahasının böyle bir yaklaşım olmadan başarıya ulaşamayacağı gerçeğinden hareketle, güçlü bir eleştiri ve özeleştiri düzeyini açığa çıkarıp daha güçlü bir başlangıcın temellerini attı. Konferansımız bu temel amaçlar doğrultusunda 147 delege ve çok sayıda dinleyicinin katılımıyla yapıldı. Delege bileşiminin nitelik ve nicelik olarak yoğun tutulmasındaki hedef; parti yapımızın önemli bir kesiminin, uluslararası komplonun bizi içine sıkıştırmak istediği ruh halinden ve marjinal yaklaşımdan; dar ve kendi sorunları içinde boğulan, halktan kopmayı dayatan çerçeveden güçlü bir şekilde çıkışını sağlamaktı. Geçen süreçte bu doğrultuda farklı çalışmalarımız da olmuştu. Gelinen noktada bunun tehlikelerini, uluslararası komplonun kadın boyutunda dayattığı politikaları tespit etmek, PJA olarak 21. yüzyıla denk bir misyon belirlemek ve bunun politikalarını ortaya koymak temel bir hedefti.

Uluslararası komplonun düzenleyicileri, emperyalist sistemin yürütücüleridir. Kadın sorununun dünya çapında ele alınışı ve bu çelişkinin ön plana çıkış gerçekliği var. Bu çelişki toplumsal sorunların merkezinde olduğundan, tüm insanları farklı boyutlarda etkilemektedir. Bu nedenle sorunun çözümüne herkes kendi cephesinden el atıyor. Kendi gerçekliğine ve çıkarına denk bir biçimde çözmek veya çözümsüz bırakmak istiyor. PJA Konferansı'nın, cins çelişkisinin dünyada genel yaşanış ve ele alınış biçimi ile bunu çözme noktasında geliştirilen politikaları, hangilerinin cins sorununa köklü çözümü içeren projeler oluşturduğunu tespit etme ve bunlarla dayanışma içinde olma hedefi bakımından da önemli bir rolü var. Aynı zamanda cins çelişkisini çözümsüz bırakan, mevcut biçimiyle daha da derinleştiren tüm yaklaşım, ittifak ve politikalar karşısında PJA'nın kendi politikasını belirlemesi açısından Konferansımız önemli bir düzey yakaladı. Çünkü dünyada ve özelikle Türkiye somutunda bu çelişkinin ele alınışı ve çözümünde, kadın-erkek açısından mevcut statükoları devam ettirmeyi hedefleyen, bunu değişik adlar altında sadece rötuşlardan geçiren yaklaşımlar dışında gerçekten bu sorunun köklü çözümüne dönük yaklaşımlar görmek mümkün değil. Öyle ki, kadın-erkek ve tüm toplum açısından hedeflenen projeler yok denecek kadar azdır ve her dönemde yaşanan bu durum tehlikelidir. Öne çıkan her çelişkinin devrimci çözümünün devrimci güçler tarafından dayatılması karşısında, bu çelişkinin içinin boşaltılarak yozlaştırılmasını, özüne ters bir konuma getirilmesini hedefleyen karşı-devrimci güçlerin dayatması ortaya çıkmıştır. Tabii gelinen aşamada sorunu sadece karşıt iki kulüp biçiminde ya da karşıt iki sistem arasında yaşanan bir sorun olarak ele almak çok dar bir yaklaşımdır. Bu sorunun toplumu etkileyen çok kapsamlı boyutları vardır.

Farklı boyutlarını tahlil etme, tarihsel-güncel düzeyde ve toplumsal-kültürel şekillenmeye bağlı olarak bu sorunu tartışmada çok yönlülük sağlandı.

21. yüzyılda, bu çelişkinin kendi özüne denk gelişim doğrultusunu ve çözüm yaklaşımını dayatma, bunun politikasını daha güçlü üretme ve pratikleştirme aciliyeti var. Anlayış düzeyinde ideolojik yaklaşımımız net olsa da, sorunun gerçek çözümü, kadın sorununa sahip çıkmak ve pratikte çözüm gücünü ortaya koymakla mümkün olacaktır. Konferansımız bunu belirleme platformu oldu. Sorunun sadece ideolojik-politik doğrultusunu ortaya koymak değil, sorunu pratik politikada ve yaşamın her sahasında sahiplenmek, çözüm üretmek; bu konuda kendini örgüt ve yaşam gücü kılmak Konferansımızın bir diğer temel hedefiydi.

Cins bilincindeki yetersizlik kadının en temel sorunudur

– PJA III. Konferansı'yla, genel kadın nüfusu açısından ve ayrıca Özgür Kadın Hareketi'nin mücadele saflarında yaşadığı ne gibi sorunları tespit ettiniz? Konferansınız bu konularda nasıl bir çözüm perspektifi ortaya koydu?

– PJA III. Konferansı'nın önemli bir hedefi de bugüne kadar yeterince ulaşamadığımız kitleselleşmenin başarılmasıdır. Bu kapsamda Konferansımız, kadının toplumda ve Özgür Kadın Hareketi'nin mücadele saflarında yaşadığı sorunları birbirleriyle bağlantılı olarak ele alıp değerlendirdi. Gerek toplumdaki kadının yaşadığı, gerek örgüt içinde kendi zeminimizde yaşadığımız sorunları ele alırken, bu sorunu genel kapsamından koparmadan tarihsel boyutuyla birlikte değerlendirme yaklaşımını geliştirmeye çalıştık. Sorunu ideolojik, tarihsel boyutlarıyla birlikte güncel toplumsal yaşanış biçimiyle de ele alan bu önemli yoğunlaşmayı, önümüzdeki süreçte daha kapsamlı, derin ve farklı araçlarla yakalamaya çalışacağız. Konferansımızda, toplumdaki kadına yönelik ve saflarımızda, özellikle kadının ideolojik derinlik yakalamadaki yüzeyselliği, kendini eğitmenin ve yaşamın dışına itilmiş olmanın yarattığı bilinçsizliği gidermede ortaya çıkan yetersizlikleri ve gerilikleri önemli bir sorun olarak tartışıldı ve temel bir boyut olarak konuldu. Mevcut aşamada, erkek egemenlikli sistem içindeki kadın ve erkeğin oldukça eşitsiz koşullarda yaşadığı, kadının özgürlüğünün söz konusu olmadığı, çok yoğun geleneksel, toplumsal baskının yaşandığı bir gerçektir. Bu anlamda kadın, eğitim yetersizliği, bilinç köreltilmesi ve dışına itildiği yaşamı tanımayışı ile mevcut sistemi üretme ve yürütme noktasında temel bir zemindir. Bu nedenle cins bilincindeki yetersizlik ve cins sorunlarını tanımadaki bilinçsizlik, toplumdaki kadının önemli bir sorunu olarak ele alınıp tartışıldı. Bilincin olmadığı yerde örgütlülük düzeyinin ortaya çıkması mümkün olmadığı için toplumdaki kadının kendi sorunlarını çözme, kendi iradesini ortaya çıkarma anlamında ciddi bir örgütlenme düzeyine ihtiyacı olduğu gerçeği ile karşı karşıyayız. Konferansımız sistem gerçekliği karşısında Kürdistan ve Türkiye koşulları yanında Ortadoğu ve dünya koşullarında kadınlar arasındaki örgütlenme sorununu, buna bağlı olarak da bilinçlenme ve eğitimin kaçınılmaz olduğunu tespit etti. Aynı zamanda bilinçlenme, sorunlarını tanıma, örgütlenme noktasındaki bu eksikliklere rağmen, 2000 yılında daha da aktifleşen kadın kesimleri arasında mevcut yaşam koşullarına duyulan önemli bir tepkinin olduğu da yadsınamaz. Örneğin Konferansımız Batman intiharlarını çok kapsamlı ele alıp değerlendirdi. Batman intiharları kadının mevcut yaşam koşullarını kabullenmeyişinin bir ifadesidir. Bu, Batman kadının geçmişteki gibi kolay kabullenmenin tersine, ailesinin, anne-babasının, kocasının kendine yaşam diye sunduğu tüm koşulları reddedişidir. Bunu bir yaşam düzeyi olarak kabul etmeyişidir. Bu anlamda kendisine dayatılan yaşam koşullarında bir değişiklik yapmak ve bunu aşmak istiyor, ama çıkışını bulamıyor, örgüt düzeyini yaratamıyor. Bilinç düzeyi elvermediğinden yeterince çözümleyemiyor ve kendinde varolan gücü nasıl açığa çıkaracağını bilemiyor. Bu noktada yaşanan tıkanıklığın, çözümsüzlüğün ve bunalımın adı intihar oluyor.

Konferansımız bu intiharlar karşısında özeleştirisel bir yaklaşım belirledi. Bizim, hızlı bir tempoyla kitleye ulaşma, kendini toplumda yaşanan sorunların çözüm gücü haline getirme sorumluluğumuz var. Geçmiş süreç açısından tempomuzun ağırlığı, kadının geldiği mevcut koşullardaki sevgisizliği, eşitsizliği, özgürlükten uzak duruşu, yaşam diye dayatılan yaşamsızlığı kabul etmeyen gerçekliğini görememeyi ve cevap olamamayı getirdi. Gelinen bu durum karşısında Konferansımız özeleştirel yaklaşım belirledi. Kadının sadece Batman'da değil, bütün Kürdistan'da aynı koşulları yaşadığı bir gerçek. Türkiye, hatta Ortadoğu güncelinde kadın üzerindeki çok ağır baskı koşulları hala sürüyor. Giderek kadında bu koşulları, bu baskıyı kabul etmeyen bir ruhun, bir yüreğin oluştuğuna inanıyoruz. Bu

PJA PM Üyesi Gülizar TURAL

> "Konferansımız, kadının toplumda ve Özgür Kadın Hareketi'nin mücadele saflarında yaşadığı sorunları birbirleriyle bağlantılı olarak ele alıp değerlendirdi. Gerek toplumdaki kadının yaşadığı, gerek örgüt içinde kendi zeminimizde yaşadığımız sorunları ele alırken, bu sorunu genel kapsamından koparmadan

işin çözümünü üstlenen, kendine misyon biçen şahıs ve örgütlerin daha aktif hale gelmesi, kadında oluşan bu ruhu, mevcut tepkiyi örgütleyebilmesi, açığa çıkarabilmesi önemli bir görev ve sorumluluktur. Konferansımız bunu çok güçlü tartıştı. Belki intiharlar yaşanan bu çıkmazın somut bir biçimi olarak kendisini gösteriyor, ama günlük olarak ailesinde, yaşadığı çalışma koşullarında, toplumun farklı kesimlerindeki genç kızlardan tutalım kadınlara, analara kadar farklı sorunları yaşayan önemli bir kadın potansiyeli var. Kadın açısından birçok sorun çözümlenmemiştir. Parti Önderliğimizin belirttiği gibi sorunun çözümüne yönelik adımlar yeni atılıyor, bir anlamda adı yeni konuluyor. Cins çelişkisi bu yüzyılda bir tanıma kavuşmuş olsa da, bunun programı ve örgütlülüğü henüz oluşturulamamıştır. Pratik adımlarını atmada henüz bir başlangıç yaşanıyor. Konferansımız bunu Parti Önderliğimizin geçen yıl tanımladığı "hazırlık sınıfı" olma gerçekliğinde daha somut ve daha derinlikli aldı.

Kadın siyaset sahibi olmalıdır

Özgür Kadın Hareketi olarak başlangıç da olsa, bunu büyük adımlara çevirebilecek büyük bir birikim, büyük bir mirasımız var. Kadın tarihçesi ve devrim deneyimlerinde kadının oynadığı role bakıldığında bunun böyle olduğu görüleceği gibi, Kürt kadınları olarak da kendi yarattığımız bir miras var. Gerilla saflarındaki ve toplumdaki Kürt kadınları olarak, 15-20 yıl gibi oldukça acılı, zorlu, bir o kadar da büyük tecrübeleri barındıran süreçler yaşadık. Kadın özgünlüğünde çözümü ortaya koyma, özgürlük sorunlarımızı çözme ve bu tecrübeleri bir örgütlenmeye dönüştürme sorumluluğumuz var. Bu anlamda bilinçlenmek, kendimizi eğitmek ve bir örgütlülük düzeyini geliştirmek, yine yaşamın her sahasında aktif bir mücadele gücü olarak kendimizi açığa çıkarmak durumundayız. Aktif mücadele boyutu Konferansımızın tartıştığı temel bir noktaydı.

Kadın bugün yaşamdan, siyaset gerçekliğinden çok uzak, kültür-sanatın ve bilimin dışına itilmiş bir durumdadır. Dünyanın, insanlığın ulaştığı, 21. yüzyıla girdiğimiz bilim teknik çağında en ezilen, en örgütsüz, en sömürülen kesim konumundadır. Bizim, Konferans olarak bir hedefimiz de kadını yaşamın her sahasıyla kendi özü temelinde yeniden tanıştırma, yeniden buluşturma ve yeniden –tarihin başlangıcında nasıl ki kadın yaşamı bu topraklarda yarattıysa; yine yaşamı bu topraklarda güçlü örgütleme, güçlü üretme ve gerçekten insanlığın doğuşunu sağlayan cins olarak– insanlık içerisinde hak ettiği yere getirmektir. Bunu sadece soyut bir belirleme tarzında ele almadık. İdeolojik boyutla anlayışını koymak ve özellikle yaşamda pratikleştirebilmek önemlidir. Bu temelde, kadına yaşamsızlığın layık görüldüğü böyle bir sistemi baştan aşağıya değiştirebilmek; yaşamın her sahasında kadının aktif söz sahibi olduğu, örgüt yarattığı, pratikleşebildiği bir gerçekliği ortaya çıkarmak, konferansımızın ulaştığı önemli bir çözüm yaklaşımıdır.

Demokrasi ve siyaset kavramı, toplumu çözümleyeceği ve temel ihtiyacını karşılayacağı için oldukça tartışılmaktadır. Kadının içine girmediği, söz sahibi olmadığı bir politika anlayışı, bir siyaset yaklaşımı kesinlikle başarıya ulaşamadığı gibi, toplumun ihtiyaçlarına cevap olamaz. Bu anlamda kadının, ulaştığı bilinçlenme ve örgütlenme temelinde siyasete girmesi gerekiyor. Bütün toplumun sorunlarına çözüm gücü olma temelinde kendi cins problemlerine, cins olmaktan dolayı yaşadığı sorunlara, cinsine dayatılan geriliklere karşı da kadının siyaset sahibi olması gerekiyor. Parti Önderliğimiz, gündeme koyduğu Üçüncü Alan teorisi ile bunun anlayışı kadar, pratik planlama, örgütlenme yaklaşımını ve yoğunlaşma zeminini de ortaya koyuyor. Bu gerçekliği en fazla anlayabilecek ve yaşamsal kılabilecek olan kadındır. Çünkü toplumun hangi sahasına, hangi çelişkisine bakarsak bakalım, bunların içerisinde kadın sorunu mutlaka karşımıza çıkıyor. Kadının ezilmesi, sömürülmesi, kadın ve erkeğin eşitsiz konumda yaşamaları bizim toplumumuzda olduğu kadar Türkiye ve Ortadoğu gerçeğinde de yoğunluklu yaşanıyor. Bölgemizde demokrasinin gelişemeyişi biraz da Ortadoğu'nun başlangıçtaki gerçeğe ihanet etmesiyle açıklanabilir. Bu en yakıcı olarak kadın boyutunda kendini gösteriyor. Bu noktadaki bir çıkış demokrasiyi, özgür ve eşit toplum zeminini yakalamak olacaktır.

"Kadının içine girmediği, söz sahibi olmadığı bir politika anlayışı, bir siyaset yaklaşımı kesinlikle başarıya ulaşamadığı gibi, toplumun ihtiyaçlarına cevap olamaz. Bu anlamda kadının, ulaştığı bilinçlenme ve örgütlenme temelinde siyasete girmesi, bütün toplumun sorunlarına çözüm gücü olma temelinde kendi cins problemlerine,

Bu temel anlayış çerçevesinde biz, kadının örgütlenme, eğitim vb. yaşamın her sahasına aktif katılım konularını Konferansımızda daha somut ele alarak belli kararlara ulaştık. Özellikle toplumdaki kadını bilinçlendirme ve eğitme faaliyetini çok aktif yürütmek önemlidir. Bu nedenle hareket olarak bizim, kadının devletle, din ve hukukla ilişkisini çözme; devletin, dinin kadına neler kaybettirdiğini, kadının hukukla ne kadar tanıştığını, kadın olarak bize yönelik baskı ve eşitsizliği tahlil etme, mevcut durumda birçok hakkımızı ele alıp çözüme kavuşturma yaklaşımını geliştirmemiz gerekiyor. Bunu geliştirmek için de öncelikle anlamak gerekiyor. Kadın, hukuku ne kadar anladı, ne kadar tanıdı; mevcut hukuk içerisinde kadının yeri, tanımı neydi, bununla savaşımımız nasıl olmalı? Bunu en başta toplumdaki kadına anlatmak, kadını bilinçlendirmek ve bu temelde bir örgütlülük kapsamında aktif bir mücadele içine çekmek bizim temel çözüm projemizdir. Bunun yanında toplumdaki kadının yaşadığı savaş koşulları; Güneyli kadınlarımızın yaşadığı bir göç süreci yanında "Anfal" olarak bilinen bir süreç var. Bu süreçte yüzlerce-binlerce Kürt kadınının katledilmesi, Suudi Arabistan'a satılması yaşanmıştır. Yani bu gerçekliği çözümlemek ve bunun Güney kadınının yaşadığı sorunlardaki etkisini açığa çıkarmak önemlidir. Son iki yıllık süreçte iki binden fazla Güneyli Kürt kadının, yaşadığı sorunlara çözüm gücü olamadığından intihara sürüklenmesi, birçoğunun kendini yakarak bunu gerçekleştirmesi, bunun yanında Batman'da artan intiharlar tartışılıyor. Onun dışında 15 yıllık savaşımızı en ağır şartlarda yaşayan Kuzey Kürdistan'daki kadın gerçekliği var. Göçler yaşandı, köyler boşaltıldı. Kadın kendi toprağında üretim zemininden kopartılarak şehirlerde zor koşullara, ağır ekonomik baskılara mahkum edildi. Bu kadınlarımızın yaşadığı sorunları inceleme, araştırma ve bunun sonuçlarıyla toplum bilinçlendirme gerekliliği var.

Yine bir Doğu Kürdistan gerçekliği var. Doğu Kürdistan'da bulunan kadının sistem gerçekliğine bağlı olarak dinin de ağır etkisi, baskısı altında şekillenen bir psikolojisi var. Kürt, Fars, Türk ve Azeri ortak kültür zemininde şekillenen, o zenginliği kazanan, ama bunu çağla buluşturamayan Doğu Kürdistan kadını, kadın sorununun geldiği çözümün dayatıldığı aşamada yetersiz kalan bilinçsizlik ve örgütsüzlüğün had safhada olduğu bir durumdadır. Örgütlenme ve temel çözüm yaklaşımları açısından en başta her kadının kendini örgütlü kılması, eğitilmesi ve bilinçlendirilmesi gerekiyor. Her kadının, aile içinde, toplumsal çalışmalarda, yaşama hangi zeminde katılıyorsa o zeminde; yaşadığı sorunlar karşısında kendi bilincini yaratma, kendini örgütleme, bunun bilincini kadına ve topluma kazandırma, kadınlar arası örgütlülüğü yaratma temelinde; Kürt kadını başta olmak üzere ulusal birliği yaratmak amacıyla "yurtsever kadınlar birliği"ni hedefleyen bir örgütlenme modelini oluşturma, Konferansımızın ulaştığı önemli kararlardandır.

Kürt kadınlarının kendi içindeki örgütlülüğü, yaşanan acılar ve sorunlar bakımından Kuzey veya Güney Kürdistan'ın konumu birbirinden çok farklı değil. Ortak yönleri, göçler ve intiharlarla gelen ortak acılar var. Bu ortaklığa rağmen birbiriyle diyalog içinde olma, birbirini tanıma, sorunların çözümü için varolan tecrübeleri birbirlerine aktarma, eğitme, örgütleme, birlikte etkinlik yapma yanında, bunları paylaşma konusunda varolan kopukluğu ve uzaklığı giderme ihtiyacı var. Başta Ortadoğu kadınının kendi içinde olmak üzere, kısa vadede uluslararası kadın konferansının örgütlendirilerek, dünya genelinde kadının yaşadığı sorunları ele alma, tartışma ve çözüm üretme noktasında ortak bir örgütlülük ve ortak mücadele yaklaşımı ortaya çıkarmak ve kadının yaşamın her sahasına girişini mümkün kılmak gerekmektedir.

Kadın iradesinin özüne ters yaklaşımlar aşılmalıdır

Türkiye, Ortadoğu ve tüm dünyada emekçi kadınların ucuz iş gücü olarak kullanılması yanında fuhuş, reklam vb. sektörlerde de kadın iradesinin özüne ters bir yaklaşım var. Bunlar karşısında kadının kendi iş gücünü daha aktif ve özüne denk ortaya koyabileceği atölyeler tarzında üretim merkezleri açılarak, üretimden oldukça uzaklaştırılan kadının iş gücünün doğru değerlendirilmesi sağlanabilir. Konferansımızın belli kararlara gittiği bu konularda kadın örgütlerinin desteğini bekliyor, çağrı yapıyoruz. Bunun en temel çözümü olarak, kadının üretime katılış biçimine karşı koymak ve en azından herhangi bir sektöre karşı kadının kendi örgüt gücünü açığa çıkarmak gerekmektedir.

Kadın, çirkince kullanıldığı sektörlerde potansiyel emeğinin ve gücünün farkına vararak bunu değiştirme konusunda bu gücünü kullanmalıdır. Henüz ekonomik sahaya pratik yönelim şeklinde olmasa da, Konferansımız bunun anlayışını oturtup perspektifini oluşturdu. Önümüzdeki süreçlerde bu konunun daha geniş bir kadın bileşimiyle tartışılmaya ihtiyacı var.

Kadının yaşadığı çok yönlü sorunların çözümünde temel bir boyut da toplum ve örgüt ortamındaki erkeğin eğitimidir. Bu sorunları ele alırken erkeği çözmeden sonuca ulaşmak mümkün değildir. Toplumun bir bütün olduğu gerçeğinden hareketle, toplum ve örgüt ortamındaki erkeğin çok yönlü psikolojisini tanıma, şekillendiği sistemi daha iyi tahlil etme, daha bilimsel yaklaşma ve ortaya çıkan sonuçlar üzerinden gelişecek eğitimle değiştirme ve dönüştürmeyi ele aldık. Bu doğrultuda hem kendi zeminimizde hem de topluma yönelik olarak erkeği dönüştürme projesi hazırladık.

Mevcut aile şekillenmesinin demokratik aile şekillenmesine dönüştürülmesi için, kadının çocuğu eğitip bilinçlendirmesine yönelik önemli kararlar alındı.

Kadının örgütsüz kılınmasındaki belirleyici yön, sistem tarafından eğitimsiz bırakılması sorunudur. Bu gündemin, kadının bilinçsizliğini eğitim yoluyla ortadan kaldırma, kadını örgütlü kılma, onu aktif mücadele ile yaşamın her sahasına katma temelinde ele alınıp tartışıldığını belirtebilirim. Ağırlıklı olarak topluma yönelik tartışılan boyutlarını açtığımız konferansımızın daha kapsamlı tartıştığı farklı konuları da aktarmaya çalışacağız.

Özgür Kadın Akademisi kazanmanın silahıdır

– Kadın Rönesansı'nın gerçekleşmesi hedefi içerisinde Konferans'ta alınan kararlarla birlikte Özgür Kadın Akademisi nasıl bir rol oynayacak?

– Bilindiği gibi Özgür Kadın Akademisi çalışması yaklaşık bir yıldır başlatılmış durumda. Bu Akademi'nin, Konferansımızın aldığı kararları yaşama geçirme yönünde temel bir merkez olma konumu söz konusu. Ancak Akademi çalışmalarını yalnız bununla sınırlamıyor, daha kapsamlı ele alıyoruz. Özgür Kadın Akademisi çalışması III. Kadın Kongresi ile kararlaşsa da, Parti Önderliğimizin kadının özgün çalışmalarının ilerletilmesi, derinleştirilip kalıcı imkanlara, silahlara sahip olması için çok daha öncesinden öngördüğü bir çalışmaydı. Bu anlamda Parti Önderliğimizin esaretinden önce başlatılan bu çalışmanın, Ortadoğu sahasında kadın Özgürlük Hareketi bünyesinde, perspektifini Önderlik'ten almak şartıyla artık kadın eliyle devam ettirilmesi Özgür Kadın Akademisi'nde anlam buluyor. Uluslararası komplo sonucu Parti Önderliğimizin esaret durumu yaşanmasaydı bu akademinin temelleri Ortadoğu'da atılacaktı. Kuşkusuz Parti Önderliğimiz, tarihi bir role sahip Özgür Kadın Akademisi'ni Ortadoğu'da daha kapsamlı ve derinlikli ele alacaktı. Ki Parti Önderliğimizin yürüttüğü çalışmalar bu temeldeydi ve kadını daha fazla katma hedefini taşıyordu. Bu anlamda biz bu çalışmaya başta Parti Önderliğimizin "yarım kalan" çalışmasını devam ettirme, geliştirme ve kadına tarihi misyonunu bu yüzyılda oynatma hedefiyle yöneliyoruz. Konferans'ta dönemsel ihtiyaçlara göre Akademi'nin rolü somutlaştırılarak buna denk bir misyon biçildi. Bu çerçevede ele alındığında Parti Önderliğimizin son savunmasında da ifade ettiği Ortadoğu Rönesansı'nı, yani Kadın Rönesansı'nı başlatacak olan Özgür Kadın Akademimiz, Ortadoğu Rönesansı'nın temel dinamiği olarak kadının önemli bir mevzisidir. Konferans'ın temel kararlaşması, Kadın Rönesansı'nı yaratma, yaşamsal kılma, demokratik barış sürecini geliştirme, bu doğrultuyla Özgür Kadın Akademisi'nde bunu geliştirecek olan demokrasi ve barış militanını yaratmaktır. Parti Önderliği *"Barış militanlığı kadın militanlığıdır, demokrasinin zaferini kadın getirecektir"* demişti. Özgür Kadın Akademisi bu temel belirlemeleri yaşamsal kılmanın merkezidir. Parti ortamında demokratik kültürün derinleştirilmesi, özelde de toplumun demokratikleştirilmesi, toplumsal barışın yaratılması, demokratik sürecin geliştirilmesi ve demokrasi kültürünün topluma taşınmasında temel bir misyon sahibidir. III. Kadın Konferansı bunun gerçekleşmesinde aktif bir işleve sahiptir.

Kadın eksenli yaşam modeli, topluma somut bir biçimde taşınması gereken bir kavramdır. Bu kavramı önümüzdeki süreçte farklı çalışma zeminleriyle toplumun gündemine daha fazla oturtmayı düşünüyoruz. Kadın eksenli sistem, kadının kendi güzelliğine, gücüne, iradesine dayalı, eşit, özgür iradeyle erkekle ilişki içinde olduğu, yaşamı paylaştığı, üreteceği bir yaşam modeli defalarca ifade edildi. Bunu salt bir ifade olmaktan çıkarmak, topluma taşırmadan önce militanlar olarak bunun modelini yaratmakla mümkün olacaktır. Bu, temel misyonumuzdur ve Özgür Kadın Akademisi'nin diğer misyonları da bununla bağlantılıdır. Kadın eksenli sistemi yaşamsal kılma, bunun bir modelini, ön biçimini oluşturma, süreklileşen bir teorik ve ideolojik düzeyi geliştirme, pratikte bir duruş sahibi olma yaklaşımımız da bu temel misyon dahilindedir. *"Bilinç, kadında çok sancılı süreçlerin, uzun düşüş ve kalkışların sonucunda gelişiyor"* belirlemesini yapan Sema Yüce yoldaşın pratiği çarpıcıdır. Parti içindeki kadınlar olarak birçok yönüyle yaşadığımız bu gerçekliğin toplumdaki kadında da böyle olduğunu söylemek mümkündür.

Kadınlarımızın bugün toplumda önemli bir bilinçlenme ve eğitim ihtiyacı vardır. Bunun sonucu olarak toplumdaki kadının büyük acılarla karşı karşıya olduğunu somut birçok örnekte görüyor, aynı acıları derinden hissediyoruz. Özgür Kadın Akademisi, kadın bilincinin yaratılacağı, derinleştirilip geliştirileceği, kadının tarihsel bir şekillenme ile oluşan duygusallıklardan, ön yargılardan ya da geleneksel özelliklerden mümkün olduğunca sıyrılıp bilimsel yaklaşımı oluşturacak gücünü açığa çıkaracağı bir merkezdir. Aynı zamanda kadının bilimsel düşüncede, sanatta, edebiyatta ve diğer birçok alanda en başta anlayış boyutunda giderek pratik ürünleri ortaya koyarak kendini geliştirip derinleştireceği bir merkezdir. Bu anlamda Özgür Kadın Akademisi kadının tarihsel süreçte tüm kaybettiklerini kazanacağı bir mevzidir, kazanmanın silahıdır. Tarihsel süreçle erkek egemenlikli sistemin, toplumsal yapılanmanın geleneklerle, din ya da farklı

değer yargılarıyla kadına kaybettirilenlerin kazanılacağı, kadının, düşürüldüğü geri ve çirkin durumdan kurtarılacağı, bunların başta düşüncede çözülerek aydınlatılacağı çözüm perspektiflerini akademimizde yaratacağız. Mücadele yöntemlerini, araçlarını, eylemselliklerini yoğunca tartışacak, bunları mücadelenin değişik sahalarında aktif yer alan kadınlarımıza, analarımıza taşıyacağımız çalışma sahamız Özgür Kadın Akademimizdir. Bu konuda geçmiş sürece oranla çok daha fazla umutluyuz, birçok sorunumuzu tanıma, çözme, giderek aşma gücünü yarattığımız inancındayız. Bundan sonra Özgür Kadın Akademisi'ni sadece örgüt ortamındaki sorunlarımızı tartıştığımız bir merkez olmaktan çıkarmak temel hedefimizdir. Kadın militanlığını, örgütünü geliştirmeden hiçbir mücadelenin kazanılamayacağına inanmakla birlikle, sadece bu boyutla sınırlı kalmayacağı; toplumun, güncel gelişmelerin ve kadının karşı karşıya olduğu sosyal, ekonomik, psikolojik sorunların yoğun olarak tartışılacağı bir merkez haline getirme hedefimiz kesindir. Özgür Kadın Akademisi'nin, bu misyonu yerine getirmesi temelinde atılan önemli adımları var.

"Kadının yazısız tarihi" diyoruz. Aslında kadın yüreği tarihsel süreçlere bakıldığında hiçbir zaman susmamış, oluşturulan erkek egemenlikli sistemi hiçbir zaman içten kabullenmemiştir. Düşüncede çözümü yaratamamış, yaşamda bir alternatif geliştirememiş olsa da, binlerce yıl geçmesine rağmen özgün değerlerini koruyarak bugüne kadar getirmesi, yazılmayan güçlü tarihini ortaya koyuyor. Binlerce yıllık sürede özünü nasıl koruduğunu, o sessiz direniş kültürünü nasıl yarattığını araştırma ve bunları yazıya dökme amacımızı gerçekleştirecek olan, Özgür Kadın Akademimizdir. Bu konuda başlattığımız çeşitli çalışmalar var. Örneğin gerilla saflarındaki kadınlardan başlamak üzere okuma-yazması olmayan tüm arkadaşlara okuma-yazma öğretme, Türkçe bilenlere Türkçe, Kürtçe bilenlere Kürtçe eğitim verme, ayrıca bunun yanı sıra anadilde eğitimin öncülüğünü yapmayı hedefliyoruz. Önemli bir kadın bileşimini eğitime alma yoluyla bu çalışmaları başlatmış bulunmaktayız. Yine Akademi bünyesinde hazırladığımız çeşitli broşürler var. Neolitik devrim sürecini, anaerkil süreci, toplumsallığın başlangıcında kadının yaşamı nasıl yarattığını, toplumsal ana rolünü nasıl oynadığını inceleyen bir broşür hazırladık ve en kısa zamanda tüm kadınlarımıza ulaştırma amacındayız. Yine bir broşüre dönüştürdüğümüz, Parti Önderliğimizin kadının gündemine koyduğu *toplumsal sözleşme* projemizin taslağını bütün kadınlarımıza ulaştırmak istiyoruz. Ayrıca "dinler tarihinde kadın, devlet ve kadın, hukuk ve kadın" başlıkları yanında; göçler ve göçlerin kadın üzerinde yarattığı etkiler, aile kavramına kadın bakış açışı konularını içeren broşürler hazırlama ve bunları sadece militan kadın yapısına dönük olarak değil, toplumdaki kadınlarımızın da anlayabileceği biçimde yazma ve yayma amacımız var. 15-20 yıllık bir savaş tarihinde ortaya çıkan kahramanlıkların bir kısmı halkımıza mal oldu. Kürt, Türk, hatta Ortadoğu kadını giderek bu kahramanlıkları tanıyor. Bu şehadetlerimizin oluşum zeminini ortaya çıkarma, kişiliklerini tanıtma amacıyla birçok şehit arkadaşın yaşamını romanlaştırma amacımız var. Gerilla saflarında yaşayan yüzlerce adsız kadın kahramanla birlikte –bu da toplumun bir gerçekliğidir– bunların da yaşamlarını anı-roman biçiminde kitaplaştırıp topluma ulaştırmak, akademimizin önüne koyduğu önemli bir görevdir. Mevcut durumda gerillaya yönelik hazırlanan **Tanrıça Zilan** dergimizi, belli bir düzeye ulaştığında topluma sunacağız. Kadının yazılı tarihini oluşturma, sadece Kürt kadınına ulaşma anlamında değil, on beş-yirmi yılda yaşadığımız ve kanla, emekle, büyük bedellerle yarattığımız değerleri tüm dünya kadınlarına ulaştırma hedefimiz var. Özgür Kadın Akademisi bu çalışmayı üstlenen temel merkezdir. Parti Önderliğimizin esaretiyle başlayan süreci kadın çok sancılı ve zorlu yaşadı. Yaşadığımız bu sancılı süreci belgeselleştirerek bütün Kürt, Türk ve dün-

"Özgür Kadın Akademisi, kadın bilincinin yaratılacağı, derinleştirilip geliştirileceği, kadının tarihsel bir şekillenme ile oluşan duygusallıklardan, ön yargılardan ya da geleneksel özelliklerden mümkün olduğunca sıyrılıp bilimsel yaklaşımı oluşturacak gücünü açığa çıkaracağı bir merkezdir. Kadının tarihsel süreçte tüm

ya kadınlarına ulaştırma hedefimizi de akademi yoluyla gerçekleştireceğiz. Mücadelemize damgasını vuran ve sadece PJA militanları üzerinde değil, başta tüm Kürt ve Türk kadınları olmak üzere tüm Ortadoğu kadınları açısından özgür yaşamın ufkunu yaratan, yolunu gösteren temel değerlerimiz *Zilan* ve *Sema* yoldaşlarımızdır. Özgür Kadın Akademimizin temel bir misyonu da öncü yoldaşlarımızın gösterdiği özgürlük yolunda yürümek, onların kişiliklerini yaşamsal kılmak, her PJA militanını Zilanlaştırmak, Semalaştırmak ve bu doğrultuyla özgür kadını yaratmaktır. Parti Önderliğimizin *"Ortadoğu'da özgür kadının elinde özgür yaşamın şekillendirilmesi"* ütopyası Akademi'nin temel misyonudur. Erkeği dönüştürme projesi, çok daha teorik düzeyde bunun çerçevesini oluşturma biçimindeydi. Saflarda yaşadığımız önemli mücadele gerçeğinin erkek yoldaşlarımızda da ortaya çıkardığı bir düzey oldu. Erkek yoldaşların da belli bir eğitim çalışmasına tabi tutulması kararlaşmamız var. Bunu daha da ilerletecek diğer bir çalışma da erkeği çok yönlü tahlil etmektir. Biz geçmiş pratik mücadele gerçeğinden şöyle bir sonuç çıkardık: Çözmek istenilen, karşısında mücadele yürütülen erkek egemenlikli sistemi sadece karşıya almak, tepki duymak yetmiyor; onu tahlil etmek, anlamak, onu bir sistem gerçekliği olarak ele alıp bunun içinde erkeğin nasıl şekillendiğini, neler kaybettiğini ortaya koyup bu konuda erkeği de ikna etmek, erkek egemenlikli sistemin erkeğe bir şey kazandırmadığını, bu anlamda erkek tarafından da savunulacak bir sistem olmadığını, erkeğin de bu sistem karşısında mücadeleyi kendine bir hedef olarak belirlemesi gerekliliğini düşüncede, anlayışta olduğu kadar pratik yaşam düzeyinde kabul ettirmek ve eğitmek, akademimizin temel bir misyonudur. Önümüzdeki süreçte erkek yoldaşların da katıldığı karma bir eğitim devresi oluşturma amacımız var ve bunun topluma yansıyacağına inanıyoruz. Bizim topluma yaklaşımımızda öncelikle toplumun erkek gerçeğini tahlil etme, dönüştürme ve kadına öncülük etme projelerimiz var. Akademimiz tüm bunları bütünlüklü tartışma, perspektifini oluşturma ve mücadeleye yaklaşımını belirleme zeminidir. Kısaca belirlersek; Kadın Rönesansı'nın gerçekleştirilme zeminini, taslağını oluşturduğumuz toplumsal sözleşmenin esasını ortaya koyacak olan Özgür Kadın Akademimizdir. Bu çalışma, koşullarımızdan kaynaklı, sadece mevcut bulunduğumuz coğrafyada olmak durumunda olsa da, konferansta Özgür Kadın Akademisi'nin birçok alanda olmak üzere Ortadoğu'da şubeleşmesi kararı alındı. Bu, kısa vadede ulaşılmasa da, altyapısını oluşturabileceğimiz bir hedeftir. Kadının kendisini tanıyabileceği, sorunlarına çözüm üretebileceği, kadınların bir araya gelip ortak sorunlarını tartışabileceği böyle bir akademinin Türkiye'de de kurulması bizim istemimizdir. Bunun çok daha zengin, derinlikli bir örgütlülüğü ortaya çıkaracağına inanıyoruz. Bu noktada çağrımız, Kürt, Türk ve Ortadoğu kadınlarının böyle bir çalışmayı kendi zeminlerinde yaratma mücadelesini vermesidir. Bu gerçekleşinceye kadar başta Kürt kadını olmak üzere tüm kadınlardan talebimiz şudur: Özellikle çözüm bekledikleri sorunları değişik yollarla, değişik biçimlerle de olsa projelerle sunabilmeleri, tüm kadınların özgürleşme mücadelesinde ve akademinin gelişmesinde çok önemli bir yer sahibi olacak, özgürlük, demokrasi ve barış mücadelesinde önemli bir rol oynayacaktır. Bu konuda aylar öncesinde kadınlara, kadın örgütlerine, kadın örgütlülüğü içinde çalışan tüm kurumlara, özgürlük mücadelesiyle ittifak içindeki şahıs ve kurumlara bir çağrı yapmıştık. Parti Önderliğimizin *"özgür kadının toplumla sözleşmesi"* şeklinde formüle ettiği çalışma devam ediyor. Bu konuda tüm kadınlardan, kadın örgütlerinden, akademik çalışma yapan tüm yazarlardan görüş istiyoruz. Basın-yayın aracılığıyla ulaştırılabilecek olan bu görüşler Özgür Kadın Akademisi projelerini zenginleştirecektir. Bu projeler, sadece PJA'nın ya da Kürt kadınının değil, Türk ve Ortadoğu kadınının da hizmetine girecek ve tarihsel bir rol oynayacaktır. Bu anlamda Özgür Kadın Akademisi çalışmalarımıza tüm kadınlardan böyle bir destek bekliyoruz.

Kaybetme ideolojinin kaybı ile başlamıştır

– Stratejik değişim ve dönüşüm sürecinin başlangıcından bugüne geçen iki yıllık süreçte kadın önemli bir rol oynadı. Konferans bu rolün geliştirilmesinde hangi yol ve yöntemleri tespit etti?

– Belirttiğiniz gibi stratejik değişim üç yıllık bir süreyi kapsıyor. Bu süre içerisinde kadın ve PJA olarak oldukça büyük bir mücadele verildi. Bu, mücadelenin herhangi bir aşamasında ortaya çıkan bir aşama değildi. Kongre'de yaptığımız bu tespiti Konferans'ta derinleştirdik. Kadın özgürlük mücadelesi olarak çok kritik bir süreçten geçtik. Kadın özgürlük hareketlerinin gelip takıldığı bir nokta, tarihsel süreçler incelendiğinde daha iyi görülecektir. Ya genel mücadelenin dayattığı değişim ve dönüşümü, bu konuda kadın özgürlük mücadelesinin dayattığı özgünlüğü yakalayamama; dar, giderek feminist bir bakış açısına dönüşen, salt cins ekseninde kilitlenen bir politik tutumla marjinalleşme, tutuculaşma, daralma ve kaybetme; büyük emeğe rağmen silinme ve devrimin giderek yaşamsallaştığı, toplumsal inşayı başlattığı bir süreçte çok belirgin bir rol oynamama sonucuna ulaşmakta ya da genel devrim çıkarları kaygısıyla özgünlüğü çok derinleştirmeme, ilerletememe ve büyük kadın direnişine rağmen bütünleşme adına giderek içinde erime ve özgünlüğü yitirme şeklinde kaybetme yaşanmaktadır. Bizim mücadelemiz böyle bir noktaya geçen yıl geldi. Kürt kadınları olarak diğer halklardan çok daha geri bir yapılanmaya sahip bulunmaktayız. Oluşan kadın psikolojisi, kadın şekillenmesi, bilinç ve kültür düzeyi açısından geri konumda olma gerçekliğimiz var ve bu gerçeklik bizim savaşımızı daha sancılı kıldı. Parti Önderliği *"Bir yerde düşüş ne kadar fazlaysa çıkış şansı da o kadar fazladır"* diyor. Böyle bir diyalektik gerçeğin sonucu olarak birçok kadın hareketinin kaybettiği nokta bizim açımızdan da riskli bir dönemeci ortaya çıkardı. Ama biz, temel tarihsel rolümüzü bu kritik dönemeci sağlıklı geçirerek oynadık. Kadın, kendi özünden ve toplumsal mücadeleden kopmadan, toplumsal çıkarları gözeterek sorunları çözmeyi esas alan, genel mücadele gerçeğinden de uzaklaşmadan kendi mücadele doğrultusunu belirledi, o mücadele doğrultusunda yürüdü, zorlu ve sancılı olsa da başardı. Kendi özünden, iradesinden kopan bir kadın hareketinin demokratikleşme ve barış sürecinde başarılı olamayacağı gerçeğinden hareketle geçen iki yıllık süreçte en temel başarımızın bu olduğunu belirtebiliriz. Biz bu sorunları bir tarafa bırakıp önce genel sorunları çözmeye yönelseydik, bugün PJA olarak oynayacağımız demokratik süreci geliştirme rolünü fazla başaramaz, hatta bu role giriş yapamaz, bunun imkanlarına ve şansına çok fazla sahip olamazdık. Bu anlamda temel rol oynandı. Biz şu anda çok daha şanslıyız ve daha büyük imkanlara sahip bir durumdayız.

Bu konuda belirlediğimiz yol ve yöntemlere gelince; öncelikle temel bir yaklaşım olarak Konferansımız, Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nde derinleşmeyi kararlaştırdı. Düşünce gücünde sürekli derinleşme gerekliliğini cins sorunlarımızın çözüm şartı olarak ortaya koydu. Çünkü tarihe baktığımızda kadının kaybedişinin başlangıç noktası ideolojisini kaybetmesidir. Ne zaman ki düşünce gücünden, ideolojisinden ve temel değerlerinden kopuyor, o zaman kaybediyor. O nedenle biz, kazanmanın teminatı olarak PJA militanları, Kürt kadınları ve tüm dünya kadınları açısından ideolojik derinleşmeyi, eğitimi, bu konuda sürekli bilinçlenmeyi, kadın aydınlanmasını temel bir koşul olarak ele alıyor, buna dayalı örgütlenmeyi öngörüyoruz. Yine örgütlenmeye dayanan mücadele gerçeği bizim için temel yöndür. PJA olarak iki yıllık süreç içerisinde serhildanların geliştirilmesi noktasında yetersiz kaldığımız yönleri kapsamlı tespit edip değerlendirdik. Ağırlıklı olarak da Kürt kadınının serhildanların geliştirilmesindeki rolü, kadının Ortadoğu Rönesansı'nın gelişmesindeki belirleyiciliği, insanlığın kurtuluşunda kadının rolü ve sorunları ele alınıp tartışıldı. Bu temelde, başta Türkiye ve Ortadoğu zemininde demokratik sürecin geliştirilmesinde bu toplumun onlarca yıldır yaşadığı acılı sürecin sona erdirilmesinde serhildan taktiğinin önemli olduğunu ve bunda kadının öncü rol oynaması gerektiğini Konferansımız tespit etti. "Temel bir mücadele yöntemi olarak serhildan nedir, halkın iradesini açığa çıkarma nasıl olacak" gibi konularda eylem planlamaları ve mücadelenin boyutları tartışıldı. Ortadoğu'da, başta Kürt kadınının yaşadığı her zeminde kadın belirleyici bir rol oynamak zorunda. Bunun Türkiye'deki zemini oldukça güçlü. Örneğin Türkiye zemininde Kürt kadınları 15 yıldır çok farklı yönlerden edinilen deneyimlere sahip.

Yine Küçük Güney kadınlarının da 15 yıllık bir süreç boyunca Parti Önderliğimizin emeğini yoğunca gören, bundan yararlanan bir birikimi var. Sadece Suriye'nin değil, tüm Ortadoğu'nun demokratikleştirilmesinde önemli bir role sahip durumdalar. Buradaki kitlemiz bu doğrultuda barış militanlığını, aydınlanmayı geliştirecek aktif bir role bürünmelidir. Demokrasinin geliştirilmesi sadece antidemokratik sistemler karşısında mücadele etmekle olmuyor. En başta kadının, bulunduğu zeminde demokratik kültürün yaratılmasında rolünü oynaması gerekiyor. Çocukların, erkeğin eğitilip bilinçlendirilmesinde kadın, tarihin başlangıcındaki rolüne yakışır bir misyon üstlenmek zorundadır. Eğiten ve öğreten konumda olan kadın, kendi gücünün farkında olarak ve bunun örgütlülüğünü de sağlayarak ilerlemek zorundadır. Klasik aile gerçekliği içerisinde, geleneksel değer yargılarından, bilinçsizlik ve cehaletten kaynaklı baskılar var. Bu konuda kadın, mücadeleci olmak zorunda. Hangi yaşam koşullarında, hangi baskı düzeyinde olursa olsun, binlerce yıl süren ve gelenekselleşen sessiz direnişin bir kalıntısı olarak her kadının yüreğinde özgürlük istemi, eşit yaşam arayışı olduğuna inanıyoruz. Hiçbir zeminde kadının içinde bulunduğu toplumsal koşullardan memnun olduğuna ve bunu içselleştirdiğine inanmıyoruz. Bizim seslendiğimiz, kadın yüreğinin derinliklerinde kalan eşitlik, özgürlük tutkularıdır. Her kadın bunu ayağa kaldırmak, bununla mücadeleyi geliştirmek, bunun ruhunu yaratmak zorundadır. Her mücadelenin önce ruhta ve düşüncede kazanıldığını unutmamak gerekir. Nasıl ki, erkek binlerce yıl önce kadın karşısında önce düşünceyi ve farklı bir ruhu yaratarak kazandıysa; toplumsal gerçekliğimiz içinde kadın da böyle bir farklılığı yaratarak kazanacaktır.

"Demokrasinin geliştirilmesi sadece antidemokratik sistemler karşısında mücadele etmekle olmuyor. Kadın, bulunduğu zeminde demokratik kültürün yaratılmasında rolünü oynamak; çocukların, erkeğin eğitilip bilinçlendirilmesinde, tarihin başlangıcındaki rolüne yakışır bir misyon üstlenmek zorundadır. Eğiten ve öğreten konumda olan kadın,

Kadın, kendi yaşam kültürünü yaratmak zorundadır

Bizler iki yıldır halkımızın sürdürdüğü mücadeleyi, eylemsellikleri takip ediyoruz. Fark ettiğimiz temel bir nokta, serhildanlara farklılığı ve zenginliği katanın kadınlarımız oluşudur. Bu serhildanlarla ortaya koydukları güzellikleri ve mücadeleyi daha da ilerletme çağrısı yapıyoruz. Mücadelenin ilerletilmesi, kadının kendi özünü koruması, kendi direnişçi yurtsever ruhunu ortaya koymasıyla mümkündür. Temel mücadele yöntemi Parti Önderliğimizin çerçevesini ortaya koyduğu demokratik siyaseti tanıma, bunda yetkinleşme ve artık kadının kendi iradesine, gücüne ve öz potansiyeline dayalı siyasete giriş yapmasıdır. Başta Kürt kadınları olmak üzere bütün kadınlarımıza bu çağrıyı yapıyoruz. Türkiyeli aydın, sanatçı, öğrenci bütün kadınlara sesleniyoruz: Artık biz sadece hakkında karar alınan, söz söylenen veya kendisine farklı muameleler yapılan, her türden yaptırımlara muhatap olan bir kesim değiliz. Artık biz, çok yoğunluklu, gerçekten çok büyük bir güç ve özle yaşamın her sahasına katılacak potansiyel konumundayız. Bu yüzden mücadele yöntemlerini belirlerken önce bunun farkında olmak ve bunu bilmek durumundayız. Ve kesinlikle kendi gücümüzden, kendi potansiyelimizden cesaret almak durumundayız. Bu, çok sabırsız ve aceleci bir yaklaşımla başlama, hiçbir şeyi göz önüne almadan binlerce yıllık geleneklerin baskılarını yadsıyarak yapma çağrısı değildir. Çağrımız, en azından bu geleneklerin ve sistemin farkına varma, tahlil etme ve bu temelde elimizdeki tüm imkanlarla mücadeleye girme çağrısıdır. Yasal-demokratik mücadele ve demokratik siyaseti geliştirme yöntemi temel yaklaşımımızdır. Kadının, toplumda karşılaştığı yüzlerce haksızlık ve baskı durumları karşısında hukuku tanıması bir zorunluluktur. Nasıl ki Parti Önderliği Kürt toplumu için *"Hukukla tanışmamıştır"* diyorsa, bu kadın açısından çok daha geçerlidir. Bu noktada hukukçu olan birçok kadın aydın kesimi devreye girebilir ve bütün kadınlarımızı hukukla tanıştırabilir. Bu çerçevede hukukta kadının yeri ve nasıl tanımlandığı incelenebilir. Parti Önderliğimiz bunu son savunmalarında çok açık ortaya koyuyor ve "yeniden hukuk yaratmak"tan söz ediyor. Bizler de tüm kadınlar olarak bundan güç ve cesaret alarak mevcut hukukun haklarımızı ne kadar tanıdığını ve bu haklara sahip olma mücadelesini vermemiz gerektiğini biliyoruz. Devletin yasasında olan, ama toplumsal yaşamda hayat bulamayan haklarımızı talep edelim. Bu anlamda bir hukuk mücadelesi başlatalım. Yer verilmeyen haklarımızı yasalara koymak için mücadele edelim. Kadın da insandır, eşitlik ve özgürlük haklarına o da sahiptir. Geleneksel baskılar altında ezilmek zorunda değildir. Örneğin dinlerin kadına biçtiği misyona göre olmak, erkeğin dört adım arkasında yürüyen bir kadın olmak zorunda değildir. Ya da sadece çocuklarının bakımından sorumlu olmak zorunda değildir. Kadının da eğitim, bilinçlenme, siyasete girme, spor, kültür ve sanat faaliyetlerine katılma, ürün verme, 21. yüzyılın ulaştığı bilim ve teknik çağından yararlanma hakkı vardır. En başta bütün bu hakları bilmek, tanımak gerekiyor. Bir insan olarak haklarımızın neler olduğunu, bunları nasıl elde edeceğimizi bilmemiz gerekiyor. Birçok kadınımızın bunun farkına vardığını, genel toplumsal eylemlilik düzeyinden anlıyoruz.

Tanıdığımız, tanımaya çalıştığımız kadınlarımız var. Bilinç düzeyinin, özgür yaşam arayışının geliştiğini ve bu anlamda bizlerden önemli bir beklentinin olduğunun farkındayız. Bunlar bize değişik biçimlerde

ulaşıyor. Biz bunları cevaplamak ve tarihsel bir sorumluluk üstlenmek durumundayız. Bütün gücümüzü bu doğrultuda seferber edeceğiz. Mücadele doğrultumuzu sadece yasal ve hukuksal olarak belirlemeyeceğiz. Meşru mücadele yöntemleri, Kadın Özgürlük Hareketi'nin yöntemleridir. Örneğin bir geleneğin ağır baskısına karşın bir mahalle, semt ya da sokaktaki bütün kadınlar güçlerini birleştirip artık bunun kabul edilmeyeceğini, çağımızın bilimsel gelişim ve aydınlanma çağı olduğunu ve kadının da bundan yararlanma hakkının olduğunu örgütlü bir biçimde ortaya koyabilir. Devletin bütün kadınlara uyguladığı değişik baskı yöntemleri var. Örneğin; çalışan kadınlarımızın emeklerini ucuz bir iş gücü olarak ele alma var. Bunun karşısında örgütlü bir direniş geliştirebiliriz. Bu meşru bir mücadele yöntemidir. Yine diyelim ki, kadını kullanan değişik sektörler var. Bunların kadını kullanmalarına karşı kadının meşru mücadele yöntemleri var. Bunların yanında serhildanı geliştirme hakkımız var. Demokratik siyaseti geliştirmek, kadın olarak irademizi açığa çıkarmak, kadın olmaktan kaynaklı tüm sorunlarımıza çözüm bulmak istiyoruz. Bu konuda bütün mücadele yöntemleri bizim için meşrudur. Örneğin geçen ay Türkiye'de bütün sağlık meslek liselerinde okuyan kızların bekaret kontrolünden geçirilmesi gibi çok geri bir tutum belirlendi. Yine gözaltında kadınlarımızın çok kötü muamelelerle karşılaşması durumu var. Yakın süreçte MKM'li kadınlarımızın çıplak olarak aranma istemi ortaçağ zihniyetinden daha geri bir durumu, daha kör bir vicdanı ortaya koyuyor.

Bütün bunlar karşısında kadınlarımız her türlü mücadeleyi geliştirme hakkına sahiptir, bu meşrudur. Biz mümkün olduğunca bütün yasal ve demokratik haklarımızı mevcut yollarla geri alma yaklaşımını esas alıyoruz. Ama mevcut sistemin, hukukun, devletin yaklaşımlarının buna çok fazla zemin sunmadığını görüyoruz. En geri yaklaşımlar hala dayatılıyorsa, en başta Kürt kadınlarının –ki bunun acısını en fazla çeken Kürt kadınlarıdır– bütün Türkiyeli kadınların eşitliklerini, özgürlüklerini, cins olmaktan dolayı mahrum oldukları haklarını almak ve korumak gibi bir hakları var. Bunun için bütün mücadele yöntemlerini Konferansımız meşru görmektedir.

Alternatif yaşamı yaratma temel bir mücadele yöntemidir

Bu temelde en başta ideolojik bilinçlenme, eğitim, örgütlülük kazanma ve bu doğrultuda tüm mücadele yöntemlerini, eylemsellikleri geliştirmeyi bir yaklaşım olarak belirledik. Yine temel bir mücadele yöntemi de kadının kendi alternatif yaşamını, kültürünü yaratmasıdır. Mevcut sistem, kadının yarattığı değerler üzerinden binlerce yıldır kendini üreten bir egemenlik sistemidir. Parti Önderliğimiz bunu kapsamlı olarak ortaya koyuyor. Biz bunu daha da somutlaştırarak toplumdaki kadına sunmak istiyoruz. Aslında anaerkil toplumda üretilen değerler üzerinden erkek egemenlikli sistem kendisini yaratıp bugüne kadar getirmiştir. Neolitik döneme baktığımızda ilk tarım ürünlerini ortaya çıkaran, hayvanları ilk evcilleştiren, ilk sanat ürünlerini yaratanın kadın olduğunu görüyoruz. Kadının insana yaklaşımı nedir, toprağa, çocuğa, doğaya, çevreye yaklaşımı nedir? Güzelliğe yaklaşımı nedir? Tarihsel çağlar içerisinde halkların yarattığı kültürlere yaklaşımı nedir? Ve kadın bunları nasıl yaratacak, nasıl devam ettirecek? Bu sorulara cevap aramak durumundayız.

Erkek egemenlikli sisteme baktığımızda tahripkar yönünün güçlülüğünü görüyoruz. En başta doğanın, çevrenin tahribatından bu tahribatın geldiği dereceyi anlamak mümkün. Bu sistem içerisinde şiddetin ne kadar geliştiğini, çocuğun içler acısı durumunu görüyoruz. Bugün başta Kürt çocukları olmak üzere binlerce, milyonlarca çocuğun eğitimle tanışması, güzellikleri yakalaması, özgürlüğü soluması gereken yıllarında, henüz 7-8 yaşlarındayken çok ağır iş koşullarında çalışmak zorunda oluşu, sokaklarda yaşamak, çöplüklerden ekmek toplamak zorunda kalışı görülmüyor değil. Aç kalıyorlar, eğitimsiz, ve sevgisiz kalıyorlar. Çocuk yaşlarının kaldıramayacağı büyük acılarla, sorumluluklarla karşı karşıya geliyorlar. Bu, sistemin bir sonucudur. Biz bu konuda farklı bir yaşam yaratmak zorundayız. Kadının insana ait tüm güzellikleri nasıl ele alacağı, nasıl yaratacağı, bunları yaşama nasıl hakim kılacağı konularında alternatif bir kadın kültürü, kadın yaşam bakış açışı yaratmak ve bunu erkeğe, topluma ve bütün insanlığa mal etmek zorundayız. Bu bizim temel mücadele yöntemimizdir. Bu anlamda biz kadın bakış açısıyla kültürü, sanatı ve edebiyatı yaratmayı ve bilimsel bir bakış açışı kazanarak siyasete girmeyi zorunlu görüyoruz. Bu konuda da iddialıyız ve giderek bu temelde mücadelemizi çok değişik sahalarda, çok değişik yöntemlerle ilerletmeyi düşünüyoruz. Tabii ki yasal ve hukuksal meşruiyeti olan tüm mücadeleler, serhildanlar bizim açımızdan önemli. Bundan dolayı Konferansımız, bu mücadele yöntemlerini Kadın Özgürlük Hareketi'nin yöntemleri olarak belirlemiştir.

– Konferansınız demokratik dönüşüm mücadelesinde Kürt ve diğer halkların kadınları arasında nasıl bir ittifakı öngörüyor?

– Konferansımız, partimiz PJA'nın ittifak anlayışını yeniden ele alarak tartışmaktan ziyade, Kadın Kongresi'nde ortaya konulan ittifak anlayışına dayanan kararlaşmayı yaşamsallaştırma yöntemlerini, bu konuda kat edilen mesafeyi, atılan pratik adımları ve bu noktada karşılaşılan engelleri tartıştı. Tabii ki mücadelenin gelişimiyle birlikte başta Ortadoğu kadınları olmak üzere tüm dünya kadınlarıyla ittifak zeminleri giderek açılıyor. Sadece kadın örgütleriyle değil, erkek egemenlikli sistemin karşısında olan, bu sistemin mantığını, politika ve uygulamalarını eleştiren örgüt ve şahsiyetlerle ilişki ve ittifak yaklaşımımız var. Bunu somut yönleriyle Konferansımızda tartıştık. Ama özellikle kadın ittifaklarında pratik anlamda temel yaklaşımımız; en başta demokratik mücadelenin gelişmesinden yana olan tüm kadın örgütlerini daha yakından tanımak, daha güçlü bir diyalog içinde olmak ve her sahadaki kadın örgütlülüğünü ortak bir mücadeleyle sistemli kılmaktır. Dünyanın çeşitli yerlerinde bu tür ortak örgütlenmeler var. Örneğin Avrupa'da **Uluslararası Kadın Örgütlenmesi Konfederasyonu** buna örnektir. Yine Ortadoğu'daki birtakım örgütlenmeler ve bunların yürüttüğü değerli çalışmalar var. Ortak tartışma platformlarına aktif katılım kararlılığımız var. Ama sadece sorunların tartışıldığı zeminleri paylaşma ve görüş alış verişiyle sınırlı kalmak değil; giderek daha da aktifleşen, eylem gücünü açığa çıkaran bir ittifak anlayışının gelişmesinden yanayız. Konferansımızda bunlar tartışılarak eylem yaklaşımı ve pratik girişimler üzerinde duruldu. Konferansımız, demokrasi mücadelesinin gelişeceği önümüzdeki süreci çok daha etkili bir mücadele sürecine dönüştürme yaklaşımını belirledi.

"Kürdistan Devrimi kadın devrimidir"

– Konferansta yoğunlukla üzerinde durulan "Kadın Rönesansı" ve "Toplumsal Sözleşme" kavramlarını tanımlayarak bu iki kavramın birbiriyle ilişkisinin hangi noktada olduğunu açar mısınız?

– "Kadın Rönesansı" kavramını Parti Önderliğimiz son süreçte gündemimize koydu. Rönesans'ı, yeniden doğuş ve aydınlanma, ruhsal ve düşünsel tabulardan, dogmalardan sıyrılma temelinde tanımlarsak; PKK'de yaşanan Kadın özgürlük mücadelesini, bunun yaratılması olarak ele alabiliriz. Bu açıdan PKK ve yürüttüğü ulusal diriliş mücadelesi tarihinin kendisi, Kürt halkı açısından, özellikle de kadın açısından bir yeniden doğuş ve aydınlanma sürecidir. Ancak bunun aşamaları var: Kadının partileşmesine kadar yaşanan aşama Rönesans'ın alt yapısının hazırlandığı aşama olarak değerlendirilebilir. Toplumdaki kadının çok ağır sosyal, dinsel, kültürel ve geleneksel baskılar altında şekillenen kişiliğinde devrim yapıldı. Zaten Parti Önderliğimiz *"Kürdistan devrimi kadın devrimidir"* belirlemesiyle çok önceden bu tanımı yapmıştı. Yani bu ilk aşamada toplumsal gerçeklikle şekillenen kadının fiziğinden tutalım ruhuna, düşüncelerine kadar kazandığı şekillenmenin parçalandığı bir süreç oldu. Yani eski toplumun kadına kazandırdığı ve geri duyguların, tabuların altında boğulmuş olan dünya yıkıldı. Kadının nasıl düşürüldüğü, erkeğin elinde nasıl bir oyuncak haline getirildiği tanımlandı ve amansız bir mücadele yaşandı. Bununla, kadının fiziğine, ruhuna, düşüncesine ve duygularına vurulan binlerce yıllık zincirler kırıldı. Bunun mücadelesi verilerek ideolojisi, örgütü ve mücadele perspektifi yaratıldı. Bu başlı başına bir devrimdir ve hala devam ediyor.

Kadın Rönesansı, kadın aydınlanması şimdi ikinci aşamasındadır. Bu, birinci aşamanın mirası üzerinde ve 21. yüzyılda özgürlük mücadelesini zafere götürme amacıyla yükseliyor. Eski parçalandı, tabular yıkıldı. Kadın, ufuk ve önemli bir düşünce gücü kazandı, örgütlenme gücü yakaladı. Çağımız, Kadın Rönesansı'nın, tüm topluma, Parti Önderliğimizin savunmalarında da ortaya koyduğu gibi, Ortadoğu'ya yayılması, gelişmesi ve zirveleşmesi çağıdır. Kadının partileştiği bu aşama ona yeni ufuklar kazandırdı. Ama bu henüz başlangıç aşamasındadır. Kadının bilimsel düşünce gücüne kavuşması, yaşamın her alanına giriş yapması ve kadın özüyle, yüreğiyle yaşamı yaratması, Kadın Rönesansı'nın gerçekleşmesi ve başarısı olacaktır. Bunun için de kazanılan düşünsel gücün derinleştirilmesi, özgürlük ruhunun büyütülmesi ve toplumsallaştırılması gerekmektedir.

Kadın Rönesansı, yaşamın başladığı Ortadoğu ve Mezopotamya'da yaşamın yeniden yaratılması, yeşertilmesi demektir. Buna sadece kadının değil tüm uygarlığın ihtiyacı vardır. Kadın aslında bu topraklarda daha önce de bunu başardı. İnsanlık, vahşi doğa karşısındaki yaşam gücünü kadınla kazandı, onunla tarımı başlattı, hayvanları evcilleştirdi ve birçok bilimsel buluşun temelini attı. Kadın yine insanlar arası barışa ve eşitliğe dayalı bir toplumsal sistem yarattı. Ancak daha sonra erkeğin gücüne yenildi, kaybetti. Bir anlamda üzerine ölü toprağı atıldı, düşüncesi, ruhu parçalandı. İnsanlığın çok şey borçlu olduğu kadın köle oldu. Alınan satılan bir mal oldu. Binlerce yıl bu durum devam etti. Diğer bir deyişle kadın mezara konuldu. Bu, en derinden Kürdistan toplumunda yaşandı.

İşte Kadın Rönesansı, kaybedilen kadın güzelliğinin, görkeminin ve gücünün yeniden kazanılmasıdır. Düşünceyle birlikte ahlakın yüceltilmesidir, kadının dirilişidir. Bunun topluma taşınması nasıl anlaşılmalıdır? Halen binlerce eğitimsiz kadın var. Aydınlanma, kadın tarihinden intikam alırcasına bütün kadınlara bilinç ve düşünce gücü kazandırmaktır. Erkek egemenlikli sistem kadını ne kadar geri, bilinçsiz, eğitimsiz bıraktıysa, Kadın Rönesansı'yla o kadar bilinç kazandırılacaktır. Mevcut toplum gerçekliğinde 30 yıllık parti mücadelesinin yaratmış olduğu önemli bir düzeye rağmen, hala çok geçerli olan ve kadını tüketen gelenekler, tabular aşılamamıştır. Kadın bir namus sembolü olarak da alınmaktadır. Tabulara göre olmayan kadın çok acımasız cezalandırılabilmektedir. Hala birçok yerde 15 yaşındaki bir genç kız, 60-70 yaşındaki bir adama parayla alınıp satılabilmekte, hala kadınlar kocalarından dayak yiyebilmektedir. Bunlar binlerce yıldır etkisini sürdüren tabuların, geri zihniyetin ürünü olarak devam etmektedir. Anlayış, zihniyet yenilenmek ve bu mantık değişmek zorundadır. Bu, Kadın Rönesansı ile olacaktır. Kadın artık binlerce yıllık kaderini değiştirecektir. Kadın düşüncesi büyüyecek, ruhu yeniden canlanacak, yeniden güzelleşecektir. Kadını hor gören, küçük düşüren ve sadece faydalanmacı yaklaşan bu zihniyet, Kadın Rönesansı ile aşılacaktır.

Kadının gerçeği tarihin başlangıcında gizlidir

Kadın, tarihin başlangıcındaki adaletin sahibidir. Toplumun hepsine adaleti o dağıttı. Ama sonra en büyük adaletsizlik, en büyük haksızlık ona yapıldı. O insanlığın vicdanıydı ve en büyük vicdansızlık ona yapıldı. Kadın Rönesansı, yani aydınlanması; gerçeği, adaleti ve vicdanı yaratacaktır. Mevcut sistemde adalet anlayışı çok sakat ve vicdanlar çok kör. Bir genç kızı yaşlı bir erkeğe satmanın neresi adalet? Milyonlarca kadının ekmek parası uğruna fuhuş sektörüne akıtılmasını, mal gibi kullanılmasını hangi vicdan kabul eder? İşte Rönesans bunların her şeyden önce düşüncede, ruhta aşılmasını sağlamaktır. Önderliğimiz gerçeği aramayı her zaman bir aşk düzeyinde ele aldı. Ve bu yüzden de kadının erkek egemenlikli sistemdeki gerçeğini, asla kadının öz gerçeği olarak ele almadı. Kadını tarihte aradı ve tarihteki görkemini, büyüklüğünü, güzelliğini gördü, buna inandı ve kadını da inandırdı. Kadın olarak asıl gerçeğimiz bugün getirildiğimiz ve yaşamak zorunda kaldığımız durum değildir. Asıl gerçeğimiz tarihin başlangıcındadır. Yaşamı yarattığımız güzelliğin, gücün, eşitliğin, barışın ve adaletin temsili olduğumuz durumdur. Bugün yaşadıklarımız adaletsizliktir, yalandır, eşitsizliktir. Parti Önderliğimiz, *"Öz gerçeğinizi arayın ve onu yaşayın"* dedi. Ve o gerçeği arayışı, tutku düzeyi bugün Kadın Rönesansı'nı ortaya çıkarmaktadır. Öncelikle tüm kadınlar bu inancı kazanmalıdır. Kadın, ancak öz gerçeğini arayarak aydınlığa çıkabilir. Kadınlarımız, kadının gerçek özüne doğru bir arayışa giriyor. Yetersizdir, başlangıçtadır, ama önemlidir. Barış Analarımız bunun anlamlı bir ifadesidir. Kadının özündeki barışa inanmasalardı, her türlü zorluğa göğüs gerip böyle kutsal bir göreve talip olmazlardı. Serhildanlarda ayağa kalkan binlerce kadınımız, kadındaki yaşam yaratan gücü görmeselerdi, böyle görkemli yürüyemezlerdi. Ama bir yandan böyle görkemli yürüyüşler varken, diğer yandan daha çocuk yaşta dünyası karartılan genç kızlarımız var. Dayak yiyen, aşağılanmaya maruz kalan, alınıp satılan kadınlar var. İşte bu gerçekliği sona erdirmek için kadının Rönesans'ı, yeniden doğuşu, aydınlanmayı yaratması ve başarması şarttır. Başarmak tüm kadınların görevidir. Kürt kadını nasıl ki Mezopotamya'da yaşamın, insanlığın başlangıcında tarihsel rol oynadı, öncülük ettiyse, bugün aynı misyonla bu aydınlanmayı gerçekleştirmeye adaydır.

Toplumsal Sözleşme ise aydınlanan, bilinçlenen kadının topluma nasıl katılacağını belirlemesidir. Aslında kendi hukukunu, anayasasını oluşturmasıdır. Günümüzde bunu kadın açısından ağırlıklı belirleyen, gelenekler tabular, geriliklerdir. Erkek egemen mantıktır ve onun yarattığı sistemdir, devlettir, devletin yarattığı hukuktur, örf ve adettir. Toplumsal Sözleşme, bunun kadın aleyhine olan tüm yanlarını reddetmektir. Kadının kendi isteği, iradesi ve kendi rengi ile topluma katılmasını sağlamak ve yaşam çerçevesini çizmektir. Bu da kadının aşağılanmadan ve hor görülmeden özgür katılımıdır. Bir kadının kaderi öyle acımasızca, vicdansızca belirlenir ki, kadın daha doğarken, beşikteyken, çok eşitsiz koşullarda yaşamla tanışır. Kaderi, alın yazısı bellidir. Çünkü o kadındır. Toplum kadına bir çerçeve, sınır çizmiştir. "Şöyle oturacak, böyle kalkacak, şöyle yürüyecek, bu biçimde bakacak!" Neden? Çünkü kadındır. Biraz büyüdükten sonra bu kader daha acımasızca dayatılır. Satılabilir, dövülebilir, hatta öldürülebilir. Neden? Çünkü kadındır. Hele bir de adına "evlilik sözleşmesi" denilen, tüm haksızlıkların, eşitsizliklerin meşru olduğu sözleşmeyi imzalaması eklenmişse, kendi kaderini belirleme hakkı tamamen elinden gider. Bir kocanın her türlü muamelesine açıktır; döver de, sever de, alır da, boşar da. Zaten devletin ve hukukun bunu çözümleyecek, engelleyecek gücü yoktur.

Devamı 34'te

"Kadının insana ait tüm güzellikleri nasıl ele alacağı, nasıl yaratacağı, bunları yaşama nasıl hakim kılacağı konularında alternatif bir kadın kültürü, kadın yaşam bakış açışı yaratmak ve bunu erkeğe, topluma ve bütün insanlığa mal etmek zorundayız. Bu anlamda kadın bakış açısıyla kültürü, sanatı ve edebiyatı yaratmayı ve

Sanatı yaratıp edebiyatı geliştirecek olan ruh beyin ve yürektir

Gecikmiş de olsa VII. Kongre stratejimiz temelinde, ilk defa bir kültür-sanat konferansına gitmiş olmamız bizim açımızdan büyük değer taşıyor. Önemli bir adımdır. Henüz çok fazla bir şey yapılmamış olabilir; fakat unutmayalım ki, bu adımın arkasında milyonlar var. Otuz yıllık kahramanca geçmiş, Kürt halk tarihinin en zengin birikimini yaratmış şanlı bir mücadele var. Önemli ölçüde başlangıç yapmış, tecrübe kazanmış, değişik alanlarda belli bir örgütlülük düzeyi tutturmuş bir pratik var. Bunlara dayanarak ve bütün bunları ilerletmek için gerekli kıvılcımı oluşturarak başarılı olmak mümkündür. Önümüze koyduğumuz; hedef bu gerçeklere iyi bağlanmak, onları iyi tanımak, özümsemek ve tarihin bu çerçevede bizden istediğini büyük bir özveriyle, yaratıcılıkla, yeteneklerimizin ve gücümüzün tümünü ortaya koyarak harcayacağımız çaba ile yerine getirmektir. ***Kültür-Sanat Konferansımızın*** bu çerçevede hem böyle önemli bir hazırlık süreci arkasından, yani büyük bir mücadele arkasından ona temel olmak kaydıyla toplanması; hem de oldukça önemli bir ortamda toplanmış olmasıyla, büyük görevler yüklenmiş olunuyor.

Kürt gerçeği, Kürdistan gerçeği dünyadaki gelişmelerden farklı oldu; dünyanın birçok topluluğu daha uygun koşullar buldu, kendisine tarihsel dayanaklar oluşturdu. Ulusal, kültürel gelişimini değişik alanlarda adım adım sağladı, kendini siyasi güç haline getirdi. Bütün bunlar giderek daha büyük mücadeleler, ileri toplumsal gelişmeler yaratan devrimsel adımlara götürdü. Kürdistan bu bakımdan farklılık oluşturuyor. Çünkü Kürdistan'a ve Kürt halkına dayatılan tarih bu toplumların tarihi ile aynı değildir. Burada sömürgecilik kendini ifade ediyor, ortaya koyuyor. Sömürgecilik gerçeği kendini burada açığa çıkartıyor. Tarihin durdurulması, ters yüz edilmesi, toplumsal ve insanlık gelişim tarihinin tersine çevrilmesi anlamını ifade ediyor ki, bunu biz Kürdistan'da daha net gördük. Bu bakımından da zaten normal tarihsel gelişmenin dışına atılmış, tarihsel gelişmesi tersine çevrilmiş bir toplumda başka toplumlarda olduğu gibi bir gelişme beklemek mümkün değildir. Dolayısıyla bizde devrimci mücadele, ideolojik-siyasi boyutlarıyla, askeri boyutlarıyla daha incelikli gelişti. Toplumun beyinleri, aydınları, düşünen insanları, Kürt toplumu için modern çağ düzeyinde ilk düşünce üretimi ortaya çıktığında, bu bizi çok şiddetli bir savaşa ve siyasi bir mücadeleye götürdü. Otuz yıldır PKK öncülüğünde yaşanan böyle bir mücadeledir. Bu mücadele ile, Kürt halkına dayatılmış olan tarihin dışına itilme, tarihi ters çevirme olgusu bir kez daha tersine çevrilmiştir. Böylece tersliği düzeltme, Kürt halkını normal tarihsel gelişim süreci içerisine çekme, dünya halkları içerisinde kendi gelişimini kendi dinamikleriyle sağlayan ve özgür gelişme sürecine giren bir halk gerçeği böyle bir mücadeleyle ortaya çıktı, çıkartıldı. Bu mücadele bir ulus gerçeğini, halk gerçeğini, ulus ve halk bilincini yarattı. Şimdi bu mücadelenin sağladığı büyük bir birikim, ortaya çıkardığı büyük gelişmeler var. Ve bu gelişmeleri ve birikimi çok çeşitli yaşam alanlarında ifadeye kavuşturmak, insana ve topluma mal etmek, Kürt insanını bu gelişmeler temelinde yeniden yaratmak, Kürt toplumunu bu gelişme üzerinden yeniden şekillendirmek üzere çalışma yapmak, bu birikimleri yaşamsallaştırmak görevi ile yüz yüzeyiz. Bu görevi yürütecek saha da, toplumsal yaşamın bütün alanlarını ilgilendiren, etkileyen, insanı ve toplumu yeniden şekillendiren yaşam özelliklerini taşıyan, ifade eden sahadır. Buna ***kültür*** diyoruz. ***Toplumun, insanın manevi dünyası*** diyoruz. ***Ulusal yapılanması, şekillenmesi*** diyoruz. Bütün bunları işleyecek olan sanat etkinliği; çok değişik insan ve toplumların yaşamının özelliklerini ifade eden alan oluyor.

Demek ki, başka toplumlar büyük askeri, siyasi eylemlere sanat, edebiyat, kültür alanında önemli birikimler sağlayarak girmişken, Kürdistan'da bu böyle olmadı. Kürdistan'da asgari ölçüdeki ideolojik bilinç, bizi büyük siyasi, askeri eylem içerisine itti. Böyle bir eylemle sanat, edebiyat ve kültürel gelişme için çok güçlü bir birikim ortaya çıkartıldı. Biz tüm sanat, edebiyat faaliyetlerimizi böyle bir mücadele üzerinde böyle bir birikime sahip olarak yürütüyoruz.

Bunlar ne anlam ifade ediyor?

Konferansımız bir yenilik yeni bir başlangıç oluşturuyor

Öncelikle birikim sağlanmıştır. Kültür-sanat faaliyetlerini, sanat-edebiyat faaliyetlerini geliştirmek için toplum yürüttüğü ideolojik, askeri, siyasi mücadele ile çok güçlü bir temel yaratmıştır. Bu büyük bir avantaj ve kuvvet oluşturuyor. Başka toplumlarda, halklarda kültür-sanat etkinliğini geliştirme, toplumu, insanı yeniden şekillendirme faaliyetini yürütme böyle bir birikime dayanmıyordu. İnsanlar, insan toplulukları kendi yetenekleriyle, kendi güçleriyle bu tür değerleri yaratıyorlardı. Bizde yarı yarıya yaratılmış durumdadır. Hatta daha fazlasıyla yaratılmıştır. Geriye, değerleri, yaratılanları estetikle birleştirmek, yeniden insan yaşamının değişik alanları çerçevesinde canlandırmak kalıyor. Tabii bu, insanı daha üretken, daha etkili, daha yaratıcı kılabilir, daha çok yönlendirici olabilir. Böyle bir avantaja sahibiz. Bir defa bunun kesin görülmesi gerekmektedir.

Ayrıca böylesi bir birikimi, bu mücadeleyi görmek, değerlendirmek önem taşıyor. Bu da kendi gerçeği ile birleşmeyi, kendi kaynağını doğru tanımlamayı, onunla yeterli birlik oluşturmayı, birleşmeyi gerekli kılıyor. İşte bu mücadele kaynağıdır. Mücadele ile birleşmiş, bütünleşmiş, yeniden doğmuş halk kaynağıdır, ülke kaynağıdır, toprak kaynağıdır. Eğer bu toplum, halk adına bir şeyler yapılabilecekse, bir şeyler geliştirilebilecekse; bunun bu kaynakla birleşmekten, onu esas almaktan geçeceği açıkça görülüyor. Zaten mevcut durum, güncel olarak yaşananlar bunu kanıtlıyor. Bundan uzak düşünceler gittikçe kupkuru hale gelirken; böyle bir kaynak çok fazla hazırlanmadan, çaba harcanmadan da ciddi bir güç ve üretim ortaya çıkartıyor. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Bu kaynağa asgari düzeyde de olsa bağlanma, onu esas alma; büyük yeteneklerin kısa sürede çok fazla hazırlanmadan açığa çıkmasına, çok değerli ürünler vermesine yol açıyor. Demek ki gelişme buradadır. Yanlış yapmayacağız. İşleri nasıl yapacağımızı, nasıl yapmamız gerektiğini iyi bileceğiz.

Kültür-Sanat Konferansımızın önemle üzerinde durduğu bir husus da, kendisini doğru tanımlama olmuştur. Neden böyle bir toplantı gündeme geldi; bu ne anlama geliyor; neden başka zaman gelmedi de şimdi gündeme geldi; şimdi gündemleşmesi ne tür görev ve sorumluluklar yüklüyor? Dolayısıyla böyle bir toplantı ne tür görevlerle yüz yüze bulunuyor? Bunun doğru tanımlanması, doğru anlaşılması büyük önem taşıyor. Bu konuda hata yapmamak, dar ve yüzeysel kalmamak kesin gerekli. Başka bir zaman böyle bir etkinlik geliştirebilir miydik? Kuşkusuz "olmazdı" demek doğru değil. Fakat bugünkü kadar koşulları olgun değildi tabii. Bu halkın bu tür çalışmaları yapmaya gücü yoktu. Böyle çalışmalar yapacak, önüne programlar koyacak, o programları hayata geçirecek maddi güce, insan gücüne sahip değildi. Daha acil işleri vardı. Ölüm kalım çizgisinde seyrediyordu. Ölümü yenmek, yok olmayı yenmek, yaşamın temellerini atacak gelişmeler ortaya çıkartmakla yükümlüydü. Onsuz hiçbir şey yapılamazdı. Yani böyle tartışmalar yapmak bir bakıma lüks görülüyordu. Hazırlıksızdı, daha acil, daha önemli işleri vardı. Yaşamı yaratmak, ölümü durdurmak, bunun için savaşmak gerekiyordu. Ve her şey savaş için oldu, savaş için kullanıldı. Bu doğru bir yaklaşımdı. Ve doğru olduğu; dayatılan ölümü durdurmakla, yenilgiye uğratmakla, yeniden özgür bir yaşamın temellerini atan, tohumlarını yeşerten bir gelişmeyi ortaya çıkarmakla kanıtlandı. Şimdi böyle bir gelişme üzerinden bu tür tartışmalar yapmaya imkan bulundu. Halkın gücü oluştu ve bunlar artık yapılabilecek çalışmalar haline geldi. Bu halk, söylediklerini yapabilecek güce ulaştı. Bu birikimin üzerinden böyle bir konferansa gidildi. Demek ki, geçmişte yapılma şansı, imkanı çok az olan, büyük ölçüde fırsat bulunamayan, koşulları olmayan, ama o koşullarda yürütülen büyük fedakarlık ve cesaretle gerçekleştirilen mücadele temelinde şimdi böyle bir çalışma yapmak mümkün hale geldi.

Bu bizim, 'bu kadar uzun süre geçti, neden şimdi böyle şeyler tartışılıyor' gibi bir soruya doğru ve yeterli yanıt vermemizi sağlar. Bizi hata yapmaktan alıkoyar. Çünkü yanılgılı yaklaşımlar; işi ciddiye almamızı, derinlikli yaklaşmamızı, yenilikler yaratacak düzeyde bir düşünce genişliğine sahip olmamızı, yine sağlam bir duruşla etkin, yaratıcı, çok yönlü bir çaba harcayarak işlere yaklaşmamızı engeller. Bunlara düşmememiz gerekiyor. Neden böyle olduğunu, şimdi ne yapmakla yükümlü olduğumuzu, neden geçmişte yapmayıp da şimdi bunları yaptığımızı doğru tanımlamak, bizi gerçeklerle daha güçlü birleştirir, bütünleştirir. Yapılması gerekenleri bunun üzerinde daha iyi açığa çıkartır ve görevlerimizi daha iyi belirleriz. Bu temelde de kapsamlı görevler oluşturma, önümüze koyma, o görevleri yerine getirecek iradeyi, örgütlülüğü yaratma ortaya çıkar. Şimdi olması gereken budur.

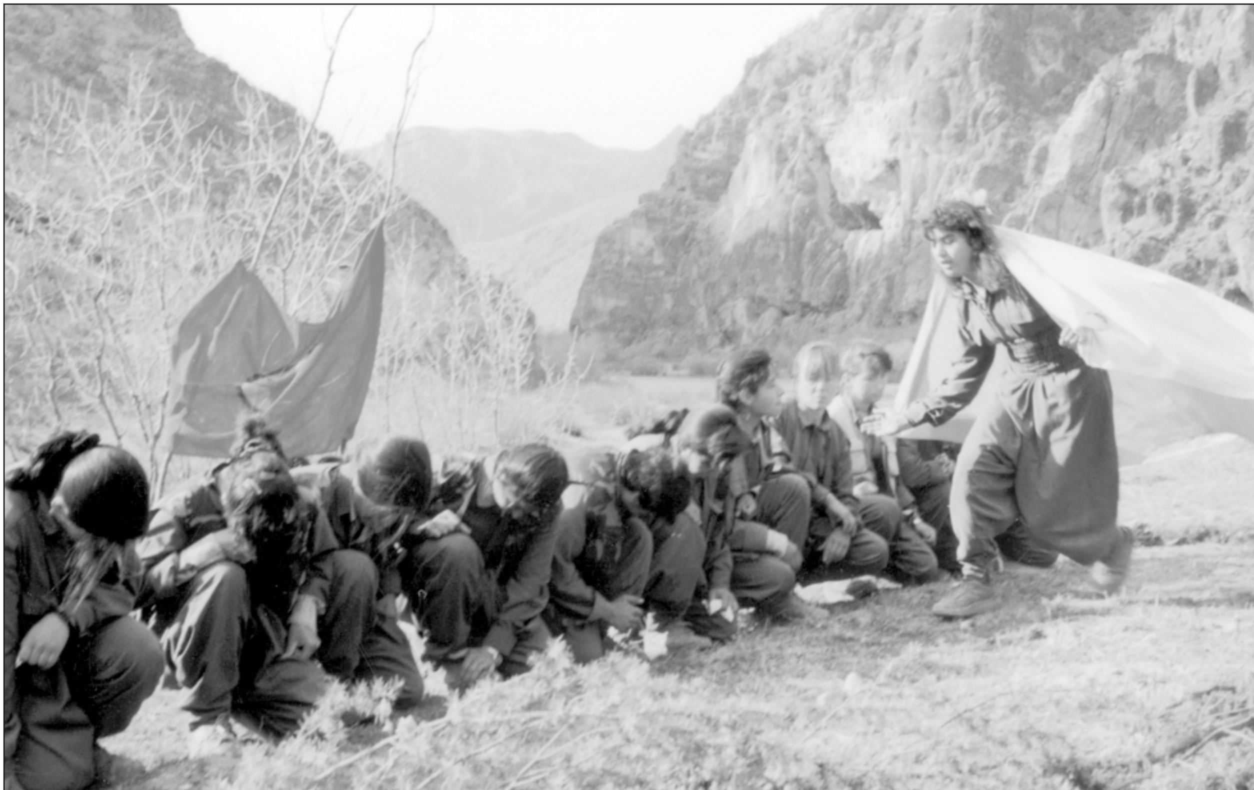
Bu konuda yaratılmış, ciddi bir sistemimiz, çok yönlü bir örgütlülüğümüz, kurumlaşmış bir yapımız yok. Bütün bunların hepsi yaratılmayı, böyle çalışmalarla ortaya çıkartılmayı bekliyor. Bunu sağlamak da çok yaratıcı bir yaklaşım gerektiriyor. İçinde bulunduğumuz ortamı doğru tanımlamayı, yaptığımız çalışmanın anlamını doğru ve yeterli kavramayı gerektiriyor. Böyle olmazsa tabii yenilikler yapamayız, yeni kuruluşlar ortaya çıkartamayız. Çalışmalarımızı başarıyla yürütemeyiz. Konferansımız bir yenilik, yeni bir başlangıç oluşturuyor. Başka hiçbir yere bakmadan, ciddi tecrübelere dayanmadan, tamamen gündemin, sürecin doğru tanımlanmasından, halkın, mücadelenin içinde bulunduğu sürecin doğru anlaşılmasından ve bunun karşısında yüksek bir tarihsel birlik, sorumluluk ve iş yapma duygusuyla hareket ederek, birçok yeni şeyi yaratır olmaktan geçiyor. Yaratıcılık, yenilik burada çok büyük önem taşıyor. Bu temelde konferansımızın görevlerinin neler olduğunu iyi bileceğiz.

Yeni bir şekillenme ve yaratılma sürecini yaşıyoruz

Geçmişte böylesine toplantılar yapılamıyordu. Şimdi böyle toplantılar yapabilir düzeye geldiysek, o zaman demek ki, bu toplantılar çok büyük tarihsel sorumluluklarla, büyük ve kapsamlı görevleri önlerine koymak ve yerine getirmekle yükümlüdürler. Kendimizi bu yükümlülüklerin dışında çok daha geri bir düzeyde tutmayacağız. Bu çerçevede şunu rahatlıkla belirtebiliyoruz: Geçen otuz yılık mücadele bu toplumun özgür, yeni birey temelinde şekillenmesinin bütün verilerini ortaya çıkardı. İnsan için, toplum için ruh yarattı, canlılık, duygu, düşünce, yeni davranışlar yarattı, yeni yaşam özellikleri ortaya çıkardı. Bunun bütün verilerini oluşturdu. Şimdi veriler halinde ortaya çıkan bütün bu değerlerin insan ve toplum yaşamı haline getirilmesi gerekiyor. Geçmişte bütün bu verileri savaş yarattı. Kürdistan koşulları savaşla bunları zorunlu kıldı. Şimdi bunları, sanat-edebiyat çalışmalarıyla insan ve toplumun yaşamı haline getireceğiz. Otuz yıldır partimizin, Parti Önderliğimizin çok yüksek öngörüsü, sorumluluğu, çok derin bilinç ve tükenmez bir çabayla ortaya çıkarıp geliştirdiği ideolojik, siyasi, askeri etkinlik, bunun yarattığı değer birikimi; Kürt toplumunun, Kürt insanının yeniden yaratılma, geliştirme açısından taşıdığı önem, değer, tarihsel anlam şimdi sanat edebiyatla geliştirilebilir. Geçmişte bütün bu değerler askeri faaliyetle, ideolojik faaliyetle ortaya çıkartıldı. Karşıtları, öldürücü ve yok edici olanlar durduruldu, parçalandı. Özgür ve insancıl olanın, halk için değerli olanın koşulları yaratıldı. Bunları işleyecek olan, bunları ete kemiğe büründürecek olan, bunlara canlılık verecek olan ise sanat-edebiyat faaliyetleridir. Dolayısıyla partimiz ve halkımız, otuz yıldır bir şeyleri durdurmakla uğraştı. Bunu hiçbir zaman farklı anlamayacağız. Dayatılan şeyleri, yok etme olayını tersine çevirmek, durdurmak, ölüme götüren sistemi parçalamakla uğraşıldı yıllar boyunca.

Şimdi ise artık toplumun ve bireyin özgür temellerde yepyeni bir yaşamı yaratma ve geliştirme sürecine girdik. Yeni süreci böyle tanımlıyoruz. Bu bir şekillenme süreci, yaratılma süreci, yeniden yaşamsal ifade bulma sürecidir. Bunu sağlayacak olan da sanat-edebiyat faaliyetidir. Dolayısıyla bu çalışmalar sadece yürütülen büyük mücadeleyle, Kürdistan'da sağlanan gelişmelerle bir zemin kazanmış değildir. Aynı zamanda şimdiye kadar yürütülen mücadelenin ortaya çıkardığı değerleri toplum ve insan yaşamı

> ***"Mücadelenin sağladığı büyük bir birikim, ortaya çıkardığı büyük gelişmeler var. Bunu çeşitli yaşam alanlarında ifadeye kavuşturmak, insana ve topluma mal etmek, Kürdü bu gelişmeler temelinde yeniden yaratmak üzere çalışma yapmak görevi ile yüz yüzeyiz. Bu sahaya kültür, toplumun, insanın manevi dünyası, ulusal yapılanması, şekillenmesi diyoruz."***

“Savaşı durduruyoruz dediğimiz an, onun yerine devreye bazı işlerin girmesi gerekiyordu. Girdirememek demek, stratejik değişikliği yapamamak, stratejik gelişime uygun hareket edememek anlamına geliyordu. Bu anlamda geçen süreç uzun olmuştur. Sürecin fazlalığı, parti, mücadele ve halk açısından ciddi zorlanmalar ortaya çıkartmıştır.”

haline getirecek bir düzeyi yakalamak, bunun gerektirdiği çalışmaları yapmakla da yükümlü hale gelmiş bulunuyor. Buradan bakıldığında önemi tarihseldir. Savaş, savaşı doğuran ideoloji ve siyaset, geçen otuz yılda Kürt halkı için nasıl bir değer ifade ettiyse –parti edebiyatında bunlar tanımlanmıştır–, şimdi de kültür, sanat, edebiyat faaliyetleri halkın, toplumun ve insanın gelişimi açısından benzer bir değer ifade ediyor. Şöyle de diyebiliriz: Otuz yıldır yaratılanların kalıcılaşması, yaşamsallaşması, ete kemiğe bürünmesi, yok olma, yok edilme tehlikesinin önlenmesi açısından da böyle bir çalışma bir zorunluluk arz ediyor. Demek ki, yürütülen çalışmaların, otuz yıllık mücadeleyle ortaya çıkartılan birikimlerin tamamlanması görevi ile yüz yüzeyiz. Böyle bir tamamlama, yani yaşamsallaştırma, insanda ve toplumda maddileştirme, cisimleştirme gerçekleşir ise; otuz yıllık mücadele yüz yıllara, bin yıllara yayılacak bir gerçeklik haline gelir. Bunu sağlayacak olan sanat-edebiyat faaliyetleridir. Otuz yıldır savaşla, ideolojiyle, siyasetle yaratılanı şimdi tamamlayacak, yaşamsallaştıracak olan bu faaliyetlerdir. O zaman bu halk ve parti geçmişte savaşa, ideolojik-siyasi faaliyete ne kadar, nasıl bir anlam yüklediyse, şimdi de siyasi-ideolojik faaliyetle birlikte benzer bir anlamı, rolü sanat-edebiyat faaliyetlerine yüklüyor, yüklemesi gerekiyor. O görevlerin tümünü bu faaliyetlerin üstlenip başarması gerekiyor.

Ne kadar küçük bir grup olursak olalım, örgütlülüğümüz ne kadar az olursa olsun, tarihsel görevler bu denli kapsamlıdır. Dolayısıyla görevlerimizin kendi durumumuza göre değil de, tarihin bize yüklediği görevlere göre dolgun, kapsamlı ve bunu karşılayacak düzeyde olması; bizim de bunu göğüsleyecek bir iradeyi, düşünce ufkunu, yine çalışma kararlılığını kendimizde oluşturmamız gereklidir.

Eğer sorumlu yaklaşacaksak, tarihsel iş yapacaksak, tarihe cevap olan, tarihe denk düşen, karşılık bulan bir yaşamı ortaya çıkartacaksak bunun tek yolu budur. Bunun dışında tarih açısından yeterli ve sorumlu davranmış olmak mümkün değildir. Büyük ve kapsamlı görevler bu çalışmalarımızın önünde bulunuyor. Çalışmalarımızı bu temelde yürütmek, toplumun, halkın ve partinin önüne bu düzeyde kapsamlı çalışmalar yürütecek bir görev planlamasını koymak durumundayız. Süreç, bunların yapılması gerektiği konusunda bizi pratikte zorlaya zorlaya ikna etmiş durumda. Yani yapılması gereken çalışmalar kendini çok büyük ölçüde pratikte dayatır durumdadır.

Birçok alanda böyle bir dayatmanın sancılarını, zorluklarını yaşadık, gördük. Şimdi oradan doğan bilinçle neler yapılması gerektiği konusunda çok kapsamlı bir çalışmayı ortaya çıkartmak için elimizden gelen bütün çabayı harcamak bizi bir sonuca götürecektir.

Böyle bir tartışma içerisinde esas alacağımız nokta, öncelikle doğru bir tanımın gerekliliğidir. Yani kendisini şekillendirmek isteyen çalışmanın tarih açısından, devrim açısından, toplum açısından ne anlama geldiğinin, nasıl bir görev ve sorumlulukla yüklü olduğunun doğru bir tanımı gerekiyor. Bu kesinlikle gereklidir. Bu çerçevede doğru bir kavrayış gerekiyor. İkincisi; bununla çelişen yanlarımızın, buna denk düşmeyen ruh halimizin, düşüncelerimizin, anlayışlarımızın, davranışlarımızın derinlikli tartışılması, eleştirilmesi ve değerlendirilmesi gerekiyor. Bu temelde tarihsel olarak yüz yüze bulunduğumuz görev ve sorumlulukları yerine getirecek bir düşünce ve yaşam düzeni içerisine girmeyi sağlamamız, esas almamız gerekiyor.

Bunu yaratacak bir düzeltme, kendini yenileme, yeniden yapılandırma ortaya çıkmak durumundadır. Bunu, kaynaklarla bütünleşme olarak tanımladık. Halkla, mücadeleyle, ülkeyle, toprakla bütünleşme, onları ifadeye kavuşturma, yani kendi köklerine ulaşma; kendi köklerini insanlığın yarattığı değerlerle, yine Kürt halkının çok ağır koşullarla, imkansızlıklar içerisinde yürüttüğü mücadelelerle ortaya çıkardığı değer birikimi ile bütünleştirme ve bunları toplu bir ifadeye kavuşturmayı esas alma, kendini bunu işleyecek bir yaşam düzeni içerisine çekme; kişi olarak, örgüt olarak, çalışma olarak kendini yeniden doğru düzenlemeyi, işin özüne uygun, dönemin görev ve sorumluluklarına denk bir çalışma düzeni içerisine almayı sağlamak oluyor. Bunu mutlaka başaracağız.

Üçüncüsü; yeniden kuruluşu sağlayacak çok kapsamlı kararlara gidildi. Yani partinin geçmişte resmi olmayan otuz yıllık bir mücadelesi var. Resmen yirmi yılı geçti, yirmi beş yıla ulaşıyor. Planlı, programlı olma bakımından baştan beri bir çerçevesi var, ama on beş-yirmi yıldır askeri faaliyetler kapsamında bütün devrimci çalışmaları geliştirmek için kapsamlı kararlar aldı, planlar oluşturdu. Şimdi de kararlar alıyor, kendini kararlaştırıyor. Yeni sürecin kendini kararlaştırması bu çalışmalarda oluyor. VII. Kongre planlamamız, VII. Kongre stratejimizin temel değerlendirmeleri içerisinde bu çalışmalar; sanat-edebiyat faaliyetleri, kültür-sanat faaliyetleri pratik çalışmanın çok önemli bir alanını oluşturdu. Bunlar belki o zaman bir başlangıçtı, ama dönemin en temel çalışmaları olarak tanımlandı. Şimdi o çalışmayı örgütüne kavuşturacak, çalışma, planlanma, yine kültür-sanat alanında bu büyük devrimci birikimi işleyecek, halkın ulusal, demokratik gelişmesini sağlayacak çok kapsamlı bir kararlaştırmayı oluşturmak gerekecek. Bunun gerisine düşemeyiz. Bu anlamda bir kuruluşu sağlama, bir başlangıç yapma, yeni bir alanın çalışma perspektiflerini, planını, örgütünü oluşturma görevi ile yüklüyüz. Bu anlamda bunu sağlayacak epey bir birikim var.

İşleri başarıyla yürütmek örgütlülükle mümkündür

Biraz geç kalındığını hep ifade ediyoruz, etmeliyiz de. VII. Kongre'den sonra ilk yapılması gereken şuydu: “Savaşı durduruyoruz” dediğimiz an, onun yerine devreye bazı işlerin girmesi gerekiyordu. Birinci planda girmesi gereken işlerden birisiydi bu çalışma. Girdirememek demek, stratejik değişikliği yapamamak, stratejik gelişime uygun hareket edememek anlamına geliyordu. Bu anlamda geçen süreç uzun olmuştur. Sürecin fazlalığı, parti, mücadele ve halk açısından ciddi zorlanmalar ortaya çıkarmıştır. Demek ki bu hazır olamadığımızdan dolayı ortaya çıkmıştır. Değişimi bir anda kavramak, özümsemek, onun özüne, ruhuna uygun değişimi bir anda yapabilmek mümkün olmadı. Bir arayış, çaba, mücadele, kavrayışımızın derinleşmesi gerekiyordu. Yeni süreci daha doğru ve yeterli bir biçimde özümsemek gerekiyordu. Bu nedenle zamanında gereken adımları yeterince atamadık. Ancak neyi ne zaman, nerede yapmamız gerektiği konusunda daha açık ve net bir düşünceye ulaşmak için arayış içinde olmamız gerekiyordu. Geçen süreç bu arayışla ve bunun mücadelesiyle geçti. Değişik biçimlerde bir şeyler yapmaya çalıştık. İşlerin daha doğru nasıl yapılması gerektiği konusunu hep parça parça, değişik alanlarda da olsa gündemleştirip tartıştık. Bütün bunlar bizi böyle bir sonuca götürdü. Böyle bir toplantıyla kendimizi yeniden kararlaştırma, planlama ve örgütleme ile yüz yüze bıraktı. Bunun gerekliliğini kavradık. Bunun çerçevesi, yine içeriğinin nasıl olması gerektiği konusunda önemli bir düşünce birikimi oluşturdu.

Bu birikim temelinde Kültür-Sanat Konferansı gerçekleştirildi. Henüz her şey kaybedilmiş değil, süre tamamlanmış değil. Veriler daha fazla birikmiş, koşullar daha fazla olgunlaşmış, bir de nerede ne yapmamız gerektiği konusunda; yani kendimizi yeniden yapılandırma, örgütleme, değişik alanlarda çalışmaları yeniden düzenleme konusunda çok daha net ve kapsamlı, derinlikli bir bilinç düzeyine ulaşmış durumdayız. Bunlara dayanarak VII. Kongremizin başlattığı yeniden yapılanma, değişik çalışma alanlarında kendini örgütleyerek demokratik siyasal mücadele sürecinin başarıyla gelişmesini sağlayacak çalışmaları ortaya çıkartma görevlerimizi böyle toplantılarla yerine getirebiliriz, getireceğiz. I. Kültür-Sanat Konferansımızın böyle kapsamlı, büyük bir kuruluş görevi var. Bunu sadece bu alanda yapmıyoruz. Hemen hemen bütün çalışma alanlarımız benzer tartışmalar içerisinde benzer toplantı düzeyine gittiler. Kendilerini içinde bulunduğumuz sürecin temel özelliklerine göre yeniden tanımlamaya çalışıyorlar. Bu tanımlama temelinde yeniden kararlaştırma, planlama ve örgütlenme içerisine giriyorlar. Yani yeni yeni kuruluşlar ortaya çıkarıyoruz.

Partimiz daha doğarken önüne koyduğu bir görev bu; ancak yirmi beş yıl sonra böyle bir kuruluşu gerçekleştirme imkanı buldu. Bunun koşullarını, yirmi beş yıl başka biçimlerde mücadele ve çalışma yürüterek yarattı. Fakat vazgeçmedi, takipçisi oldu, ısrarlı oldu. Ne yaptığını, ne yapması gerektiğini, nerede, ne zaman neyi yapmakla yükümlü olduğunu bildi. Bunun bilinciyle hareket etti ve zamanı geldiğinde gerekli kararları almaktan, yeni kuruluşlar oluşturmaktan çekinmedi. Bunun kararlılığını gösterdi. Farklı alanlarda da benzer çalışmalar yapıyoruz. Şimdi kültür-sanat ve edebiyat alanında da böyle bir konferansla böyle bir başlangıç yapma, yeni bir kuruluş ortaya çıkartma görev ve sorumluluğumuz var. Bunları gerçekleştirecek iradeyi göstereceğiz. Bu çalışmalarda yer alanlar böyle bir yeni kuruluş ortaya çıkartma karar ve iradesini kendinde bulacak, yaratacak, bunun gerisine kesinlikle düşmeyecektir. Onun gerisine düşerse sürece ters ve onun gerisine düşmüş olur. Halkın yüz yüze olduğu görevlerin, gelişme sürecinin gerisinde kalır; dolayısıyla ilerleyemez, tasfiye olur. Halk ve toplum yaşamında etkili olamaz. Dolayısıyla bir kuruluş yaratma çalışması olacak. Tabii bunu sadece sözle yapmayacağız, bu sadece tartışmayla kalmayacak, bunun dışına taşamayacak iddialar ortaya koymayacağız, kararlar almayacağız. Geliştirdiğimiz kararları, oluşturduğumuz projeleri dünyanın dört bir yanında, Kürdistan'ın, Kürt halkının içinde varolan imkanlarımızı en yetkin bir biçimde kullanarak hayata geçirme, pratikleştirme içine girerek, kendimizi buna göre bir örgütlenmeye, iş bölümüne ulaştırarak tamamlayacağız. Yani sağlıklı bir iş bölümü, kapsamlı kararlarımızı ve projelerimizi hayata geçirecek iyi bir örgütlülük ve düzenleme ortaya çıkartacağız.

Mevcut koşullarda başarılı iş yapabilmek için böyle planlı olmaya, örgütlü olmaya kesinlikle ihtiyaç var. Böyle yapılır ise; mevcut alt yapı, değer birikimi kesinlikle az değil, iş yapma koşulları zayıf değil. Kuşkusuz önünde engeller, zorluklar var. Engellerle, zorluklarla mücadele ederek onları aşmayı esas alacağız. Mücadele etmek esastır. Mücadelesiz ve çalışmasız hiçbir şey yapmak mümkün değildir. Mücadele etmenin koşulları olgundur; mücadele etmek için gücümüz, birikimimiz, çalışma yapma imkanlarımız vardır. Eğer kendimizi iyi planlar ve örgütlersek, böyle bir çalışma yürütmeyi, mücadele etmeyi sağlayacağız, başaracağız.

Yalnız başına küçük parçalar halinde fazla iş yapma koşulları yoktur. Yalnız olanlar, küçük olanlar bu duruma bakarak birçok işin yapılamayacağını söylüyorlar, öyle sanıyorlar. Tabii bu doğrudur. Kürdistan'da şimdiye kadar yalnız başına hiçbir şey yapılamadı. Tek kuvvet, en büyük kuvvet örgüt oldu, örgütlülük oldu. Örgütlenildi, örgütlenmenin gereklilikleri yerine getirildiği ölçüde de en çetin işler yapıldı. İşte, dünyaya karşı bir savaş verilebildi. NATO'ya karşı –ki bu dünyanın egemen asli gücüdür–, böyle bir egemenliğe karşı hem de on beş yıl kesintisiz süren, halkın gücü dışında hiçbir imkana dayanmayan bir savaş verildi. Bu, örgütlülükle sağlandı. Demek ki, örgütlenmek en çetin işleri yapmaya imkan veriyor. En zor koşulları yenmeyi sağlıyor. Dolayısıyla şimdi de işleri başarıyla yürütme, önündeki engelleri ve zorlulukları aşma örgütlülükle mümkün olacak. Kendimizi örgütlediğimiz, örgütlü olmanın gerekliliğini yerine getirdiğimiz ölçüde zorlukları, engelleri rahatlıkla aşacağız. Onları aşan, başarılı işler yaratan, ürün veren çalışmalar ortaya çıkartacağız.

Bunu sağlamamız, bir; bilinci, anlayışı en üst düzeyde ortaya çıkartmamız ve bunu ülke içinde-dışında, dağda-şehirde bütün çalışmalara yaymamız, yedirmemiz gerekiyor. Bütün bunları yaparken önemli güç kaynaklarımız ve birikimlerimiz var. Parti ve halk bu çalışmalara çok büyük değer biçiyor, yüksek ilgi duyuyor. Bütün gücünü ortaya koyuyor. Savaşı aslında bu günleri yaratmak için yaptı. Parti Önderliğimiz çok açık söyledi; birkaç türküden, bunları iyi bir biçimde dillendiren bir sanatçıdan, böyle büyük bir tarihsel mücadeleyi ortaya çıkarmada karar verici ilhamlar aldığını söyledi. Bu mücadelenin, bu partinin doğuşunda yaratılışında bunlar var. Bu değerlere veya çalışmalara bu biçimde bağlanma, değer verme, onlarla bütünleşme var. Mücadele her ne kadar askeri boyutlarda sürmüş olsa bile, sanatla-edebiyatla bu düzeyde bir bağlantısı, böyle bir niteliği ve özü var. Şimdi bunu en üst düzeye yine parti çıkartıyor, bütün değerini parti veriyor. Parti Önderliğimiz yol açtı, yol verdi; bu çalışmaların yapılması için her şeyin verilmesini, bütün değerlerin harcanmasını her zaman ifade etti. Yine sürecin bu alanda geliştirilmesine bizzat öncülük etti. Ve partimiz de Önderlik çizgisini, Önderlik düşüncesini gittikçe daha fazla kavrıyor, özümsüyor, çizgiyle bütünleşiyor. Dolayısıyla yapılması gereken çalışmaların büyük değerini, anlamını özümsüyor, kavrıyor ve bütün gücünü bu çalışmaları yapmak için seferber ediyor, daha fazla da edecektir. Burada başarı sağlamak için, otuz yıllık mücadele ile yaratılan değerleri bin yıllara taşacak kalıcılığa kavuşturmak için elinden gelen her şeyi yapacak, bütün gücünü ortaya serecektir. Partimizin böyle bir kararlılığı var. Bu kadar ağır koşullarda böyle tartışmalar yapıyor olması, bu kadar zorlu mücadele görevleri varken onlar içerisinde bu çalışmaları yapmaya bu kadar değer biçmesi; olmazsa olmaz düzeyinde ele alması, parti yaklaşımımızın bu çerçevede geliştiğinin en açık göstergesidir. Bütün bunları yapmaya bizim gücümüz var.

Kültür-sanat politikası üzerine

Yeniden bir şekillenme, yeni bir ruh, yeni bilinç, irade ortaya çıktı. Toplum kendine yeni bir yön çizdi, o yeni yönde toplumu yürütecek gerçekler ortaya çıktı; Önderlik gerçeği, örgüt gerçeği, halk gerçeği... Şimdi bu gerçeklerle iyi bütünleşme, onları iyi özümseme, onların ölçülerini iyi tutturma, bizim bu görevleri başarmada temel bir kaynağımız olacak. Otuz yıllık bir mücadeleyle, hem de çeşitli aşamalar geçiren, en ağır koşullardan geçen bir mücadeleyle şekillenen Önderlik gerçeğimiz var. Önderlik gerçeğini yaratan şehitler gerçeği var. Binler, on binlerle ifade ediliyor bu ve bizzat ideolojik-siyasi-askeri faaliyetlerle birlikte sanat-edebiyat faaliyetini de yürütmeyi görev bilmiş, bu konuda değerli adımlar atmış, ürünler vermiş, başlangıçlar oluşturmuş şehitlerimiz var. Onlar halka hizmet etmenin bütün yollarını, yöntemlerini denediler, bütün araçlarını kullandılar. Hizmetin hangi ölçülerle gerçekleşeceğini gördüler ve onu sağladılar. Dolayısıyla başlamanın nasıl bir yaklaşımla yaratılacağını bize gösterdiler. Eğer bu gerçekleri iyi özümsersek, kendimizi bu çizgiye çekersek, çizgiyle iyi bütünleştirirsek; bu çizgiyle bütünleşmekten bizi alıkoyan anlayışları, tutumları atarsak, yanlışlarımızı, yanılgılarımızı düzeltirsek; çok değerli ürünler ortaya çıkartan, sadece Kürt toplumunun, insanının yeniden şekillenmesiyle ilgili değil de, Ortadoğu'da yeni bir şekillenmenin demokratik, özgür, kardeşçe bir insan, ilişki ve yaşamın, halklar ilişkisi ve yaşamının yaratılmasında öncü, belirleyici düzeyde rol oynayacak ürünler ortaya çıkartmamız mümkün olacaktır. Bunu bu kapsamda ele almak, böyle bir iddia ile yaklaşmak ve bunu yaratmak için elden gelen çabayı harcamak kesinlikle gereklidir.

Geçmişte değerler yoktu, tabii bu çalışmalar yapılamadı. Çok güçlü sanatçılar ortaya çıkmadı ise; bu Kürt insanının, Kürt toplumunun bunları yapamamasından, yapma yeteneğinin olmamasından kaynaklanmadı. Koşulları ve verileri yoktu. Şimdi bu tersine çevrilmiştir ve bu gerçeği görmemiz gerekmektedir. Kürt toplumu, dünyada sanat yapmak için, sanat ürünü yaratmak için, sanatçı olmak için en büyük veriye, en zengin hazineye sahip toplumların başında geliyor.

Otuz yıllık mücadele bu düzeyi ortaya çıkarttı. Dolayısıyla şimdi Kürdistan'da, Kürt toplumunda dünyada yer edinebilecek sanat ürünleri ortaya çıkartmak mümkündür. Çok yaratıcı, çok yeni, yine çok üretken bir gerçeklik ortaya çıkabilir. Bunun verileri çok güçlü bir biçimde var. Nasıl ortaya çıkartılacağının yolu yöntemi de bulunmuştur. İnsanlar bu durumda, bu koşullarda adeta yaratıcı ürün vermeye zorlanıyor.

Bu temelde sorunların, görevlerin iyi tartışılması, düşünce derinliği ve netliğinin oluşması ve buradan zengin bir programımızın ortaya çıkması en doğru olanıdır. Biraz da sürecin gelişim seyri buna göre belirlenecektir. Gelecek süreç nasıl ilerleyecek, ne tür bir çalışma ve yaşam içerisinde olacağız, o biraz da buradan çıkacak sonuçlara bağlıdır. En azından pratik görevlerin halkın önüne yeterli ve doğru konması buna bağlıdır. Bir de gerçekleştirilmesi, pratikleştirilmesi sorunu var. Pratikleştirilirse buradan yeterli bir program ve anlayış çıkar, pratikleştirilirse halkın geleceği onunla çizilmiş olur. Böyle olmazsa ne tür gelişmeler olur, çok fazla net değildir. Başka tartışmalar gündeme girer. Başka arayışlar, yol yöntem gündeme gelir. Bu kesin bir olgudur.

Stratejik bir değişiklik yaptık, parti olarak mücadele yönteminde kesin bir değişiklik ortaya çıkardık ve VII. Kongre'yle bunu ilan ettik. PKK'nin strateji değiştirmesi, bir strateji belirlemesi basit bir olay değildir. Hiç kimse diyemez ki; 'birçok parti, örgüt var; onlar da kongreler, konferanslar yapıyorlar, değişik yerlerde bir sürü karar alıyorlar. Onlar nasıl kararlarsa, PKK'nin aldığı kararlar da, yaptığı kongre de onlara benzerdir. Onlar gibi etkide bulunur.' Bunu kimse söyleyemez, söyleyemiyor zaten. Kürdistan'la, Kürt sorunuyla ilgili tüm çevrelere bakılsın, PKK ve onun yaptığı değişiklik dışında bir tartışma yoktur. Kürtlük adına, ondan etkilenmeyen, onunla bağlantılı olmayan hiçbir şey yoktur. Dolayısıyla herkesten çok bizim, bu topluluğun bu gerçeği kabul etmesi, özümsemesi, buna göre bir yaklaşım geliştirmesi gereklidir. Yani herkes bu kadar etkileniyorsa, basit yaklaşmıyorsa, o zaman en fazla bizim bundan sonuç çıkarmamız, ona göre önümüzdeki süreci değerlendirip planlamamız gereklidir.

“Geçmişte çok güçlü sanatçılar ortaya çıkmadı ise; bu, toplumun bunları yapamamasından, yapma yeteneğinin olmamasından kaynaklanmadı. Koşulları ve verileri yoktu. Şimdi ise Kürt toplumu, dünyada sanat yapmak için, sanat ürünü yaratmak için, sanatçı olmak için en büyük veriye, en zengin hazineye sahip toplumların başında geliyor.”

PKK'nin strateji değiştirmesi öyle basit bir olay değildir. Sadece Kürt toplumunu değil, daha şimdiden tüm Ortadoğu'yu çok derinden etkileyen bir olay haline geldi. Kürt halkının geleceği, bütün yaşam alanlarında bundan sonraki ilerleyişi bu kararla bağlantılı, ilişkili; kesinlikle ondan kopuk değildir. O açıdan buna uygun bir yaklaşım gereklidir. Bu şu anlama geliyor: Biz savaş stratejisini geliştirirken, PKK daha parti olarak doğarken bu halk için bir yol çizmek istedi. Halkın önüne konmuş yollar vardı. Onları reddetti ve ona karşı bir yol çizmek istedi. Ve bunda başarılı oldu. Hiç kimse, 'PKK bir şeyler söyledi, kim duydu, kim etkilendi, çok fazla varlığıyla yokluğu belli değil' diyemez. Böyle olmadığı gözler önündedir. Sadece Kürdistan'da değil, Ortadoğu'da etkilenmeyen herhangi bir alan, herhangi bir güç kalmadı. Dolayısıyla halka bir yol çizdi; bu yeniden bir doğuş oldu, bir diriliş oldu.

Ulusal imha çok ileri bir düzeydeydi. Bölünme, parçalanma ve yok etme, imha ve inkar temel politikaydı. PKK bunu kırdı ve tersine çevirdi. Ulusal diriliş, ulusal doğuş, ulusal şekillenme, yaşamın insan ve toplum çerçevesinde ulusal düzeye çıkarılması, ulusal ruhun, kişiliğin, ilişkinin yaratılması, ulusal ölçünün geliştirilmesi böyle bir mücadeleyle önemli bir düzey kazandı. Kuşkusuz PKK şimdi bundan vazgeçmemiştir. Bu hedefini, başlangıçtaki iddiası ve kararlılığıyla, hatta daha çok güç toplamış, daha çok tecrübe kazanmış, dolayısıyla iddiası ve iş yapma gücü daha fazla artmış olarak sürdürüyor, yoluna devam ediyor. Yani bu konuda herhangi bir duraksama, tereddüt, zayıflama kesinlikle yoktur. Fakat burada bir yöntem değişikliği yapıldı. Stratejik değişiklik bu anlamda önemli bir olgu. Tüm bu işleri şimdiye kadar Kürdistan'ın içinde bulunduğu konum gereği savaşla yaptı. Şimdi savaşı durdurdu, başka yöntemlerle yapmak istiyor. Vazgeçtiği için savaşı durdurmadı; yani vazgeçip geçmediği tartışılmıyor. Savaşın tümden gündemden kalktığını da tartışmıyoruz; kalkmasını, son bulmasını istiyoruz. Savaşın işlevini tamamlamış olması, PKK'nin önüne koyduğu temel görevlerin başka biçimlerde yapılmasına, yürütülmesine bağlıdır. Yani öyle olursa savaş devreden çıkar. Mevcut düzeyiyle işlevini tamamlamış olur. Öyle olmazsa hiç kimse savaş konusunda net bir ifadede bulunamaz. Bunun böyle bilinmesinde yarar var.

Salt ekonomik yaklaşımla kültür çalışmaları fazla ileri götürülemez

Biz, Kürt toplumu, Kürt halkı üzerinde uygulanan, yürütülen politikayı yıkmak istiyoruz. Bu politikanın ekonomik-siyasal- kültürel-sosyal bütün alanlarda uygulanırlığı var. Halk örgütsüz kılınarak, parçalanarak bu politika hayata geçirilmeye çalışılıyor. Şimdi bunları yıkacak karşı çalışmalar, mücadeleler yürütüyoruz. Bunlardan biri; halkı örgütleme, ekonomik-sosyal çalışmalar geliştirmektir. Diğeri de, karşı örgütlemeyi bastıran, imha eden örgütlülüğü parçalamak için mücadele etmektir. Zaten bunları yapıyoruz. Mücadeleyi başka biçimlerde sürdürüyoruz. Kitle mücadelesi yürütüyoruz, serhildanı geliştiriyoruz. Silahlı mücadele durdurulmuştur; ama tabii duruşuyla da oynadığı bir rol vardır. Eskisi gibi olmamakla birlikte yine de bir rol oynuyor. Savaşın yarattığı gelişmeler var. Bu gelişmelerin de ulusal, demokratik düzeyde geriliği parçalayan, yeni yaşamı yaratan, yeni insanı, yeni toplumu oluşturan yönleri vardı. Bu gelişmelerin en az savaşta olduğu kadar, hatta savaştan çok daha fazla yürütülmesi gerekir.

Kültür-sanat, genel eğitim ve propagandayı, bu işi yapacak temel çalışmalar olarak belirliyor, ortaya çıkartıyoruz. Serhildandır ve yine savunma mevzilenmesidir. Bunlar baskı aygıtlarını kırma, çalışma ortamını, yaşam ortamını geliştirmede rol oynuyorlar ve oynayacaklar. Fakat savaşla ve başka çalışmalarla toplum düzeyinde şimdiye kadar sağlanan gelişmeleri, toplumun daha iyi bir yaşam için kat etmesi gereken mesafeyi sağlayacak olan esas çalışma kültür-sanat çalışmasıdır. Yani insan yaşamının, toplum yaşamının ulusal demokratik çerçevede yeniden düzenlenmesi ve zengin kılınması, insanın ve toplumun gerçekten yeni bir yaşam düzeyini tutturabilmesi ve bunda oldukça zengin, ileriye giden bir düzeyi yakalayabilmesi bu çalışmaların başarısıyla mümkündür.

Kuşkusuz yaşamın ekonomik yanı da var, onu da geliştirmeliyiz. Ama şu açık bir gerçek ki; salt ekonomik yaklaşımla mevcut durumda çok ileri gitmek, bireyi, toplumu Kürdistan'da güçlü kılmak mümkün değildir. Hatta ekonomik yaşam birinci planda değildir. Ondan çok daha fazla diğer alanlar vardır. Yine siyasi alan açısından da öyledir. Kuşkusuz bir siyaset gücü olarak Kürt toplumu da önemli bir gelişimi yaşamalıdır. Bütün çalışma alanlarını, yaşam alanlarını planlayan, projelere kavuşturan, yöneten, yürüten konumda olmalıdır. Ama sadece dar bir çerçeveyi kendi eliyle planlamak ve yürütmek çok fazla bir değer ifade etmez. Yani manevi yaşamı çok zengin, çok güçlü kılacak düzeye getirmek, diğer alanlardaki zorlanmaları gidermenin bir yoludur.

Ekonomi ve siyaseti askerlikle birlikte kullanarak, topluma dayatılan imha, inkar ve yok etmeyi engellemenin; o tür yaklaşımlar karşısında toplumun direncini geliştirmenin, kendi varlığını her koşulda korumanın yegane güvencesi de budur. Dolayısıyla geçen otuz yılda imha ve inkar siyasetine karşı savaş nasıl bir rol oynadıysa, şimdi de sanatedebiyat faaliyetleri, tekrar toplumu geriye çekme ve mevcut birikimleri tüketme, dolayısıyla inkar-imha siyasetini etkili kılma politikasına karşı aynı rolü oynayacaktır. Bunu bu düzeyde ele almak, buna göre değerlendirmek, rolünü kesinlikle böyle belirlemek; sanat-edebiyat politikamızı, kültür politikamızı böyle bir yaklaşıma oturtmak, görevlerimizi, plan-projelerimizi buna göre oluşturmak bir zorunluluktur. Bunun gerisine düşülmemelidir. Bu konuda bir zayıflık da olmamalıdır. 'Anlamadık, az anlamışız' gibi bir yaklaşımı da artık taşıyamayız. Onun da zamanı geçti. O bakımdan süreç çok ilerledi. Bu konuda kesinlikle bir netlik gerekiyor. Bu, şimdiye kadar yapılanlara bir noktayı koyup yeni başlangıç yapmanın gerekli olduğu anlamına geliyor. Yani kesinlikle bu alanda geleceği geçmişle değerlendiremeyiz. Geçmiş ölçülere, anlayışlara, alışkanlıklara bakarak bundan sonra rol oynayacağımız, iş yapacağımız ve bu alanda gerçekten üretken olup halka hizmet edeceğimiz sanılıyor ise bu büyük bir yanılgıdır. Ne kadar iyi niyetli olunursa olunsun, bu yönlü ne kadar çaba harcanırsa harcansın, herhangi bir üretim ortaya çıkmaz. Kesinlikle sonuç alınmaz. Buna inanmalıyız ve bu konuda çok net olmalıyız. Dolayısıyla geçmişe göre önümüzdeki süreci değerlendirmek, geçmiş çalışmalara göre kendimizi ayarlamak ve hatta 'onu biraz aşarsak bu işlerin altından kalkarız, rolümüzü oynarız' gibi bir yaklaşım içerisinde olmak kesinlikle yanlış olur. Bunun çok çok ötesine geçmek gerekir.

Geçmişi tartıştık, değerlendirdik, eleştiriler de oldu. Ama çıkartılan sonuçları bu çerçevede ele almak gerekiyor. Alınmamışsa yetersiz olmuştur, düzeltmemiz gerekir. 'Biraz daha geçmişten ders çıkardık, parti tartışmalarından da öğrendik, dolayısıyla biraz daha güç aldık, verdik, eskiye göre iyiyiz, iyi yapabiliriz bu işi' gibi bir değerlendirme bizde çok yaşanmaktadır. Bu bizi ilerletmiyor. Eskiye göre iyi olunabilir, fazla çalışılıp üretim de yapılabilir, ama ölçünün geçmişe göre alınması kesinlikle doğru değildir. O açıdan eskiye göre değerlendirmeyeceğiz. Yeninin temel özelliklerini kendinden öncekilerin birikimleri üzerinde değerlendireceğiz, ona göre politikalarımızı, örgütlenmelerimizi, planlamalarımızı oluşturacağız. Dolayısıyla 'geçmişe göre şunları biraz ilerlettik' demeyeceğiz. 'Görevlerimiz şunlardır, bu dönemde kesinlikle şunların yapılması gerekli ve biz bunu şu şekilde değerlendirdik, programladık, şu şekilde bir örgütlenme ve çalışmayla da yapacağız' der hale kendimizi getirmemiz gerekiyor.

İkinci bir husus; yine eskiye göre değerlendirmekle bağlantılı, kendimize göre değerlendirmekten kurtulmamız gerekiyor. O da eski alışkanlıklara bağlılığı ifade ediyor. Yine eski örgütlemeye, çalışma tarzına bağlılığı ifade ediyor. Yani eski stratejinin örgütsel şekillenmesi oluyor. Şimdi ondan da kendimizi kurtarmamız bu süreçte çok önemlidir. Kendine göre değerlendirme, kendine göre işleri ele alma, ele alıp planlama yaklaşımı çok hakim. Bu geri bir yaklaşımdır. Yapmamız gereken çalışmalar bakımından da tehlikelidir; zarar verici, bizi geriye çekici bir yaklaşımdır. Öncelikle kendilerine böyle bir rol biçenler, kendilerini böyle değerlendirenler, daha çok geçmişte edindikleri alışkanlıklara ve örgütsel anlayışlara, çalışma tarzına bağlı oluyor. Buna göre düşünce, plan, proje geliştirmeye çalışıyorlar. Bu stratejik değişikliği reddetmek oluyor. PKK'nin yaptığı stratejik değişikliği kavramamak, özümsememek, ona göre değiştirememek, yenileyememek, dolayısıyla yeni stratejik sürecin temel özeliklerine göre hareket edememeyi getirir. Bundan da kendimizi kurtarmamız çok çok gereklidir. Kendine göre olma, önüne sağlam ve kapsamlı hedefler koyamama ortaya çıkabilir. O yaklaşım kendini, çalışmaları süreç karşısında kesinlikle geriye çekmeye götürür. Bundan en küçük endişe, kaygı veya tereddüt taşımaksızın kurtulmak gerekiyor. Yeni dönemin doğru tahlili, değerlendirmesi nedir? Bu halk için gerçekten ne yapılması gerekiyor? Toplum hangi aşamada, bundan öteye nasıl gelişebilir? Hangi alanda, hangi çalışmalar yapılmalı? Yürütülen tartışmalar çerçevesinde bu halkın kültürel gelişmesi bu süreçte nasıl olmalı? Sanat-edebiyat faaliyetlerimizi nasıl örgütleyebiliriz? Bu halkın bundan sonra tehlikeleri bertaraf edebilmesi ve ilerleyebilmesi için tüm bu sorulardoğru bir cevaba kavuşturmak gerekmektedir.

Politik çizgimiz rantçılığın reddedilmesi olacak

Dünya 21. yüzyıla girdi, insanlık bütünleşiyor, bütünleşen insanlık içinde Kürt halkının gerçekten özgür bir yeri olabilmesi için bu alanlarda çalışma yapılması gerekiyor. Kendimizden bağımsız olarak bunu tartışmalıyız, düşünmeliyiz ve bunun tahlilini geliştirmeliyiz. Buna göre yapılması gerekenleri politik, örgütsel ve pratik alanda belirlemeliyiz. Ondan sonra onun içerisinde her birey yer alabilir. Gücü nereye yetebiliyorsa orada yer alabilir. Az alır, çok alır, bu çok önemli değil. Mütevazı, iddialı olmak gerekiyor.

Ama burada sadece kendimiz için görev belirlememeliyiz. Bu darlık olur. Biz iddialıyız. Düşünce ufkumuz, değerlendirmelerimiz, işleri planlama düzeyimiz, yani bütün bu çalışmaları ele alış düzeyimiz iddialı olabilmelidir. Bu alanda korkuyu aşabilmeliyiz. Görev belirlemede kapsamlı düşünmek, işleri kapsamlı ele almak ve ona göre plan program oluşturup iddiayla çalışmaya girmekten geri durmamalıyız. Eğer bu halk için gerçek bir kültür politikası belirleyebileceksek, onu hayata geçirecek örgütünü, kadrosunu, programını ortaya çıkartacaksak, bu ancak böyle bir yaklaşımla mümkün olabilir. Bunun gerisine düşülürse, böyle bir yaklaşım bütün ortama hakim olmazsa, belirlenen düzey ortaya çıkmaz. Çıkmaması da tehlikeli bir durum oluşturur; süreç belirsiz bir hale gelir. Halkın geleceğini belirsizlik içine sokmuş oluruz. Bu bakımdan ciddiyet gerekiyor. Başkaları kötülük yapabilir, ama ortaya çıkan kötülükten, hiçbir zaman sadece kötülüğü yapanlar sorumlu tutulmaz; kötülüğe meydan verenler de sorumludurlar. Tarih onlardan da hesap sormuştur. Dolayısıyla kötülükler engellendiği, tehlikeler bertaraf edildiği, toplum için iyi olan, güzel olan geliştirildiği ölçüde biz tarih karşısında gerçekçi bir sınav vermiş, tarihin olumsuzluklarını önleyerek sorumluluğun gereklerini yerine getirmiş oluruz. Yoksa 'kötülükler ortamında biz iyi kaldık, temiz kaldık, görev ve sorumluluklarımızın başında olduk' diyemeyiz. Bu konularda da net ve derinlikli bir yaklaşım içinde olmak önemlidir.

Üçüncü sonuç şudur: Politik yaklaşımlarımız konusunda da ölçüyü savaşın oynadığı rolle belirledik. PKK savaşı, ulusal ve toplumsal amaçlar, gelişmeler için kullandı. Kesinlikle ona bağlıdır. Onun dışında hiçbir yaklaşımı yoktur. Kim ne derse desin, emperyalizm, sömürgecilik, ilkel milliyetçilik nasıl tanımlarsa tanımlasın, PKK gerçeği böyledir. Biz bu gerçeği iyi biliyoruz. Neyi yaşadığımızı, partinin bize neyi yaşattığını, parti gerçekliğinin, Önderlik gerçeğinin nasıl bir gerçeklik olduğunu belli düzeyde kavrayacak kadar bir bilinç açıklığı hepimizde oluştu. Halkta da oluştu. Yani halk da bu bakımdan o kadar geri değildir. Dolayısıyla, o zaman kültür politikamız ne olmalı, sanat-edebiyat alanına nasıl yaklaşmalıyız? Bunlar muamma değildir. Bizce çok net ve somuttur. Ulusal gelişim içinde bulunduğumuz yeni stratejik süreçte, en temel geliştirici alan olan ulusal şekillenmeyi toplum bilincinde geliştireceğiz. Toplumu ulusal ruh, düşünce, duygu, yaşam düzeyine çekeceğiz. Kürt toplumu hala parça parçadır. Kabile, aşiret, bölge, aile, alan parçalılığı çok ileri düzeydedir. Yani ulusallaşma süreci yeni başlamış durumdadır, çok fazla gelişmemiştir. Dünyada birçok ulusun yaşadığı gibi, bu gelişme alanında çok ileri, ulusal gelişmelerin ötesine geçecek bir düzeye ulaşmadı. Tam tersine hala bölük pörçüktür. Sadece bir bilinç oluştu, belli bir ruhsal bütünlük ortaya çıktı. Her türlü geriliğe, bölünme ve parçalamaya, geri ilkel yaşam özelliklerine karşı; modern, çağcıl toplumun ulusal-kültürel geleneklerine bağlı, insanlığın bugüne kadar ortaya çıkardığı değerlerle onları birleştiren bir şekillenme ortaya çıkarılmıştır. Demokratik bir düzey yakalanmıştır. Demokratik düzeyi; bir, halkçı olma; iki, paylaşımcı olma; üç, ulusal olma şeklinde tanımlıyoruz. Yurtseverliği, sosyalizmi ve ilericiliği birleştiriyoruz. Mücadelemizin demokratik karakteri ileri düzeyde geniş ve güçlüdür.

Şimdi bütün bu gelişmeleri sağlayacak, toplumu ve bireyi ulusal demokratik yaşam çerçevesinde, ruhsal, duygusal, düşünsel, pratik olarak, davranış olarak yeniden şekillendirecek bir gelişmeyi hedefliyoruz. Bizim kültür-sanat alanına yaklaşımımız bu gelişmeleri sağlatmayı içeriyor.

Bu amaca doğru bizi nasıl bir örgütlülük ve çalışma, ne tür anlayışlar götürürse, bizim için doğru olan odur. Bizi bu amaca götürmekten ne alıkoyar, engeller, sağa sola saptırırsa, bize göre yanlışlar onlardır. Kendimize göre bunlardan bağımsız doğrular belirleyemeyiz, kendimize göre politikalar oluşturamayız. Dolayısıyla yeni sürecin ana politik çerçevesi doğrudan sanat-edebiyat çalışmalarının politik çizgisini veriyor. Çünkü bu çalışmalar sadece bir sanat-edebiyat çalışması olmuyor; ortaya çıkardığı gelişmelerle, toplumda yaratacağı şekillenmeyle doğrudan yeni politik süreci belirliyor, yönlendiriyor. Bu çalışmaların kapsamı, başarısı; yeni politik sürecin, ulusal demokratik hareketin başarıyla gelişmesi, Kürt sorununun demokratik-siyasal çerçevede çözüme kavuşturulması, Kürt toplumunun giderek demokratik, sosyalist bir yaşam çizgisine çekilmesi, başta Türkiye olmak üzere Ortadoğu'nun diğer alanlarında köklü demokratik değişikliklerin yapılması gibi çok kapsamlı siyasi hedeflerin gerçekleştirilmesini içeriyor. Eğer bu çalışma başarıyla yapılır, Kürt toplumunda böyle bir şekillenme ortaya çıkarırsa, gerçekleştireceği siyasi ilerleme düzeyi ve oynayacağı siyasi rol kesinlikle bu çerçevede olacaktır. Parti olarak, halk olarak buna böyle değer biçmeliyiz.

İkincisi; o zaman bu çalışmayı mutlaka başaracak bir yaklaşım sağlamamız gerekiyor. Öyle geri bir düzeyde, 'olursa da olur olmazsa da olur, az da olsa iyidir çok da olsa iyidir" gibi bir yaklaşımla kesinlikle ele almayıp, mutlak surette toplumda ve bireyde bu şekillenmeyi yaratacak bir gelişme düzeyini hedefleme temelinde ele almamız ve yürütmemiz gerekiyor. Politika olarak buna bu biçimde yaklaşmayı esas alacağız. Parti bunu bu biçimde belirledi, stratejik değişikliği böyle temel bir değişimi içerdi ve bu da bir kongre kararıdır. PKK böyle bir politikayı belirledi, kararlaştırdı ve halk da bunu benimsedi.

Serhildanlar, sadece bu yıl içerisindeki gelişmeler, halkın bütünüyle böyle bir politikaya onay verdiğini gösteriyor. Mevcut halkın hareketlilik düzeyi bir referandum düzeyinde buna onay vermiş, katılım göstermiştir. Bu sadece bir parçasına değil, stratejinin bütününe onay oluyor. Dolayısıyla bu çalışmalara da bu düzeyde halkın onay verdiği görülüyor. Geriye bizim bu işleri nasıl ele alacağımız, nasıl yürüteceğimiz, nasıl yaklaşacağımız konusu kalıyor. Diğer şeyler çok önemli ölçüde çözümlenmiştir. Demek ki yaklaşımımızı buna göre oluşturuyoruz, bununla ters düşen veya onun gerisinde kalan

yaklaşımları kabul etmiyoruz. Dış cepheden bakmak, yani yabancı cepheden, egemenlik cephesinden bakmak, inkar ve imha politikasının bir ucu, bir parçası olarak bakmaktır. İkincisi; demokratik olmayan, çözümleyici olmayan, tam tersine bu işi bir yaşam alanı, yaşam aracı olarak ele almak ve yaklaşmaktır. Bu bir rantçı yaklaşımdır ve tabii ki içten gelmektedir. Kürt toplumunun kendi içini ifade ediyor. Bu tarz ele alışları reddetmek gerekiyor. Bu, siyasi olarak da, askeri olarak da böyledir, kültür-sanat alanında da böyledir. Rantçılık, rantçılığı doğuran ilkel milliyetçi çizgi, kesinlikle kendi görüntüsünü en çok askerlikte ortaya çıkardı, siyasette açığa çıkardı. Kültür-sanatta da ortaya çıkarıyor, çıkaracak. Ama biz bunu reddedeceğiz. İnkarın, imhanın bir parçası olan yaklaşımlarla işler yürütülemiyorsa, zaten onun bir parçası durumuna gelen, uzantısı haline gelen, Kürt halkının değerlerini kendi yaşamı için kullanmayı içeren rantçılığa da aynı ölçüde tutum ve tavır alacağız.

Sanat mücadele gerçeğinin ifadeye kavuşturulmasıdır

Burada kesinlikle politik bir çizgi duruşu var. Bunu kavramak, doğru ele almak gerekiyor. Ulusallık adına, milliyetçilik adına ticaretin en çok yapıldığı ülke belki de Kürdistan'dır. En çok pazarlanan toplum Kürt toplumudur. Bu toplumda hainlik neredeyse ulusal çizgi gibi tanınır bir hale gelmiştir. Şimdi mücadeleyle otuz yıllık bir düzeltme gelişti.

Genel ve kabul edilir ölçü şu; gemisini yürüten kaptan, kendi işini yürüt, bireysel işlerini yürüt, en iyisi sensin. Onun için de her şeyde her türlü değeri pazarlayabilirsin, kullanabilirsin. Bu geçer akçe sayılıyor. Tabii bu ulusal ve kültürel değerlere geldi mi çok tehlikeli bir tüccarlık oluyor. Rantçılık dediğimiz budur. Bunu reddedeceğiz, buna düşmeyeceğiz. Politik çizgimiz bunların reddedilmesi olacak. Bununla birlikte belirttiğimiz diğer hususları da reddedeceğiz. Sürecin çok gerisinde kalan, ulusal demokratik gelişmeyi, yaşamı geliştirmeyen, ilerletmeyen, onun güncel olarak önümüze çıkardığı görevleri yerine getirmeyen yaklaşımı, anlayışı, tutumu da reddedeceğiz, onlar da çok makul değildir. 'Biraz yapıyoruz, çok fazla zarar da vermiyoruz, bozmuyoruz, biz iyiyiz, böyle kabul edilsin, böyle kabul edilelim' çizgisini de kabul etmeyiz; süreç açısından bu da tehlikelidir. Kürt toplumunun bu biçimdeki yaklaşımlara değer biçme lüksü yoktur. O kadar gücü yok, zayıftır. Bu yaklaşımlar tehlike oluşturuyor. Dolayısıyla çalışmada amansız olmak, yoğun olmak, girişken olmak, kapsamlı olmak, bu işleri yürütmeyi sadece birinin kendi durumunu, kendi yaşamını düzenlemesine bağlı olmaktan çıkartarak, halkın geleceğini garanti altına alacak, ilerletecek bir ölçüye bağlamak gerekiyor. Demek ki o zaman diğer yaklaşımları da, zayıf yaklaşımları da kabul etmeyeceğiz. Çalışmaları bu çerçevede ele alıp örgütlemek, planlamak, hedeflerimizi buna göre belirlemek, örgütlülüğümüzü buna göre geliştirmek gereklidir. Çok kapsamlı bir çalışmanın yapılması gerekiyor. Kendiliğindenci bir yaklaşımla sürece cevap olabilecek bir çalışma yapılamaz. Bireylerin insafına, iradesine kalmış, bireylerin gücüne kalmış bir yaklaşımla da biz dönemin bu kadar yakıcı hal almış, kapsamlılaşmış görevlerini yerine getiremeyiz. Kesinlikle kendiliğindenciliğin yerine plan-programı, bireyselliğin yerine örgütü koymamız gerekiyor. Yani bu çalışmanın çok geniş kesimleri harekete geçirecek, canlandıracak, üretimi çok ileri düzeyde geliştirecek bir hedefler çerçevesinde örgütlü ve iradi kılınması gerekiyor.

Bu konuda bazı yaklaşımlar var. Genelde doğru olabilir, ama Kürtlerin şimdi içinde bulunduğu koşullarda doğru olmayabilir. Doğru dememeliyiz. Zorla bu işler olmaz, insanların yaratıcılığına, kendi durumlarına bağlı; neleri yaparlarsa yaparlar, yapamazlarsa yok olur giderler. Kim ne yapabiliyorsa, "Allah senden razı olsun" deyip, alkış çalıp o biçimde oturarak kendimizi ayakta tutabilir miyiz? Bu toplumun buna gücü yok, bu düzeyi yok, geçmişte de yoktu. Ve onun bilinci, bu kadar ağır koşullarda gerçekleşen savaşı ortaya çıkardı. Bu kadar gelişme ortaya çıksın diye kendimizi yaktık, kavrulduk. Bu olmasaydı, Kürtlük adına, Kürt ulusal demokratik değerleri adına hiçbir şey olmayacaktı. Buna biz kesinlikle damgamızı vurabiliriz.

1975'te Kürdistan için her şey bitmişti. Eğer 2001 yılında bazı yerlerde bazı sözde Kürt yönetimleri çıkıyorsa, birbirleriyle kavga ediyorsa, hatta bir Kürt devletinin kurulmasından söz ediliyorsa, bunlar kesinlikle o tür söz söyleyenlerin marifeti değil. Bu anlaşılmasa gerçekten yanlış olacak, tehlikeli olacak. Yani "Sezar'ın hakkını gerçekten Sezar'a vermek", işin özünü tam kavramak gerekiyor. Bu mücadeleyi yürüten insanlar var, çok fedakarlık var. Binlerce şehidimiz var, bir isimleri bile yoktur. İsim yapmak için hiç kimse ortaya çıkmadı. Yine de isim verilsin demiyoruz; ama başkalarına bahşedilirse, birkaç yıl içerisinde yer, içer, bitirir, tekrar eski duruma düşürürler. Düşürmeyecekleri garanti olsa, bunun güvencesi verilse, hepsi başkalarının olsun. Parti Önderliği, *"Çiftlik kurmak veya saltanat oluşturmak için biz bunları yapmadık. Böyle bir şey aklımızın ucundan bile geçmedi. Otuz yıllık mücadele bu şeylerle olmadı. Başkaları saltanatlarını buna dayanarak devam ettirdiler, ettiriyorlar, hiç mesele değil. Fakat bu mücadele olmasa, bu temelde bir çalışma olmasa, onların saltanatının bir gün varlığı kalmaz"* dedi. O saltanat '75'te bitmişti. Ondan sonrası kendilerine ait değildir. Kürdistan'da eğer gerçekten insan olacaksak, onurlu olacaksak, bilincimiz olacak, bir şeyleri kavrayarak yaşıyor olacaksak bu gerçek böyledir. Kim ne derse desin, bunun dışındaki değerlendirmeler gerçeği saptırmadır. Başka türlü yaklaşamayız, başka türlü ele alamayız.

O açıdan şunları bir daha belirtmek gerekiyor: Bu mücadeleyi, böyle bir varoluşu ortaya çıkartan bir mücadele anlayışı, bir mücadele ruhu, bir çalışma durumu var. Yeni insanı yaratmak, yeni toplumu yaratmak, yeni anlayışı, yeni duyguyu ve ruhu yaratmak diyoruz, ama hepsinin altında böyle bir bilinç var. Sorumluluk anlayışıyla, fedakarlık anlayışıyla, cesaretiyle, ulaştığı sosyal düzeyiyle gerçekten çok değişik bir durumu ifade eden bir insanlık düzeyi, gelişimi var. Bu bilinç, bu ruh ve bunun pratikleşmesi; bu kadar olumsuz ve ters koşullarda bu mücadelenin bu biçimde gelişmesini, varolmasını sağladı. Bunu başka hiçbir şey sağlamadı. 'Şimdi bu durum tümden ortadan kalktı mı, bundan sonra bu hususlar gerekli değil mi' denilirse, işte orayı vurgulamak istiyoruz. Aslında dönüp otuz yılı iyi incelemek gerekiyor. Kürdistan'ın şimdi ulaştığı gelişme düzeyine bakılmalıdır. Bunun nasıl elde edildiğini, nasıl yaratıldığını, nasıl bir düşüncenin, bilincin, ruhun, nasıl bir yüreğin, beynin, nasıl bir yaşam anlayışının, yaşam yaklaşımının buna yol açtığını anlamamız gerekiyor. İşte sanat; bunun açığa çıkarılması, ifadeye kavuşturulması demektir. Bunun dışında sanat kesinlikle varolamaz. Çok kaba görüntüyü ortaya koymak bir taklittir, kesinlikle öz değildir. O hiçbir zaman derinlik ifade etmez; derinlik, bu gerçeğin iyi görülmesi, iyi ortaya çıkartılmasıdır.

"*Biz devrimciliğimizi sanattan aldık' derken, Parti Önderliği sadece çok yalın, basit bir gerçekliği ifade etti: 'Ben bir türküyle, onun içindeki ruhla bu kadar bilinci ve direnci yarattım, geliştirdim. Onun etkisi benim üzerimde olmasaydı, hiç el atmayabilirdim de.' PKK mücadelesinin şekillenmesinde bu var. PKK militanlığı, devrimciliği, onun eylemi-örgütü buradan geliyor. Dolayısıyla sanatsaldır, kesinlikle ona dayalıdır. Ondan kopuk değildir.*"

O zaman bizim bu süreçte yapmamız gereken, bu gerçeği daha derinliğine, daha kapsamlıca açığa çıkartmaktır; bunun daha gerisine düşmek, bundan sağa sola sapmak değil. Demek ki şu ortaya çıkıyor: Şimdiye kadar bu gelişmeler nasıl bir anlayışla, yaklaşımla, çalışma tarzıyla ortaya çıkartıldıysa, bundan sonra da aynı şekilde yürütülmesi gerekiyor. Savaşı ortaya çıkartan ruh, beyin, yürek ancak sanatı yaratabilir, edebiyatı geliştirebilir. Başkası yapamaz. Başkasından fayda beklemek bir sonuç vermedi, vermeyecek. Parti Önderliği bu konuda da çok çaba harcadı, çok çağrılar yaptı, perspektifler verdi, çok eleştiriler yaptı; bütün imkanları da seferber etmek istedi. Fakat gördük ki bu olmuyor. Dışardan bunu yapmak mümkün değil. Bunu yapmaya birilerinin girişmesi ve başarması da mümkün değil. Eğer bu başarıyla yürütülecekse, Kürt halkını ileriye götürecek, bir değerler ortaya çıkarılacaksa ve bu temelde rol oynanacaksa, şimdiye kadar yürütülen mücadelenin, çalışmanın temel ölçüleri esas alındığı ölçüde bu gerçekleşir. Ondan uzaklaşarak değil.

Sanat yeniyi yaratma tarzıdır

Kürdistan'da her şeyi yaratan partiyken, parti bilinci geliştiği ölçüde ulus, halk, onur, şeref bu düzeyde ortaya çıkmışken ve insanlar da gerçekten bir nebze inanarak buna katılmışken; 15 Şubat sonrası şöyle bir durum gördük: Çok katı bir biçimde bu gerçeği reddetme ve inkar gelişti. İnkarcılık çok fazla var. Yabancı egemenlik deyip geçmeyelim. İlkel milliyetçilik, aşiretçi-feodal sınıfın işbirlikçiliği, yabancıya teslim olmuşluğu, bunların yüzyıllarca toplum üzerinde hüküm sürmesi deyip de geçmeyelim. Bunlar insan ve toplum üzerinde çok köklü, derin izler bırakan, etkiler yaratan olgulardır. Kürt toplumu üzerinde uygulanan imha ve inkar gerçeği, bu temelde gelişen asimilasyon, ulusal inkarcılık, ulusal-kültürel değerleriyle gelişememe çok köklüdür. Öyle zayıf, yüzeysel veya sınırlı değil, çok derinliklidir. Bunun düzeyini geçen süreçte gördük. İnsanlar bir dönem her şey partiyle oluyor diye inanırken –ki her şey öyle oluyordu gerçekten, bu inanç yanlış değildi– bir çırpıda bunun reddedildiğini, inkar edildiğini, bundan kopulduğunu gördük. Bunu tersine çevirmek, tekrar bu inkarı ortadan kaldırmak için çaba harcadık, harcıyoruz. Bu belli bir düzeye geldi ama bitmemiştir. Çok yaygın bir şekilde hala ruhta, duygularda, düşüncede, yaklaşımlarda, tüm çalışma alanlarında var. Bu, kültür-sanat alanında daha fazla tartışma konusu oluyor. 'İnsan partiye el attı mı, partiye yaklaştı mı bu işleri yapamaz, üretemez hale gelir' deniliyor. 'Kürt ruhunu duyamaz, Kürt bilincini geliştiremez, Kürt duygusunu yaratamaz.' Peki nasıl savaşır? Bu insanlar ne ile savaştı? Gerçekten savaşanların ne ile savaştığı sanılıyor. Acaba savaşmayıp da köşe bucak kaçanlar mı bu ruhu, bu duyguyu temsil ettiler? Bundan çok rahatsızlık duymaktayız, rahatsızlık duyuyoruz.

Rahatsızlıktan da öteye artık buna karşı mücadeleyi çok şiddetlendireceğiz. Çünkü kendine sahip çıkamayan, emeğine sahip çıkamayan insan olamaz. On binlerce şehit vermişiz, can vermişiz. Bu kadar kan döküldü. Eğer bunlara sahip çıkamayacaksak, bunların bu biçimde inkarını kabul edeceksek, göz yumacaksak, o zaman bizden daha kötüsü, onursuzu olmaz. O açıdan doğru ele almak gerekiyor. Bu bakımdan da olayları, olguları, süreci, çalışmayı, işleri doğru bilince çıkartmak gerekiyor. Bu çerçevede de tabii doğru bir yaklaşım gerekiyor.

Parti Önderliği, *"Biz devrimciliğimizi sanattan aldık"* derken sadece çok yalın, basit bir gerçekliği ifade etti: *"Ben bir türküyle, onun içindeki ruhla bu kadar bilinci ve direnci yarattım, geliştirdim. Onun etkisi benim üzerimde olmasaydı, hiç el atmayabilirdim de."* PKK mücadelesinin şekillenmesinde bu var. PKK militanlığı, devrimciliği, onun eylemi-örgütü buradan geliyor. Dolayısıyla sanatsaldır, kesinlikle ona dayalıdır. Ondan kopuk değildir. Aslında diğer yandan tüm sanatçılığı bu mücadele sürecine katmak istedi Önderlik. Hiç fark görmedi. Örneğin daha işin başından itibaren bilmem 'şu sanatçıymış, bu örgütçüymüş, bu militan olur, diğeri olamaz, bu katılır, bu katılmaz' biçiminde hiç ayrım göstermedi. Daha başından itibaren bunları bir ve aynı gördü. Gerçekten de öyleydi. Gerekleri yerine ne kadar getirildi, o ayrı bir mesele. Sadece bu alanda mı getirilemedi? Hayır. Diğer alanlarda da getirilemeyen şeyler oldu. Şimdi ortaya çok güçlü bir birikim, bir düzey çıktı. Bunun daha ileriye götürülmesi, bunda sanat-edebiyat faaliyetinin rol oynaması artık daha fazla imkan dahiline girdi. Tabii geçen süreçte çok daha fazla bunu ifade ettik. Ancak geçen süreç bu konularda birikim yaratma ve zemini olgun hale getirme süreciydi. Şimdi bu çalışmaların yapılma süreci başladı. Onun için daha fazla imkan ortaya çıktı. Ortam buna daha uygun hale geldi. 'Geçmişte bunun imkanları fazlaydı da, şimdi yok oldu' gibi bir değerlendirme yanlıştır. Tam tersine şimdi pratikleşme zamanı başladı. Buna meyve verme zamanı diyebiliriz. Meyveye durma, açılma, çok değerli ürünler ortaya çıkartma zamanıdır. Bunun yaratılması için Kürdistan halk gerçeğine uygun bir çalışmanın tutturulması gerekiyor. Yani bu çalışmayı yürütenin böyle bir tarzı esas alması gerekmektedir. Dolayısıyla sanatı ve sanatçıyı bunun dışında tanımlamak, bunun dışında başka biçimlerde Kürdistan'da sanat yapacağını, sanatçı olacağını sanmak bir yanılgı olur. O duruma kesinlikle düşülmemelidir. Düşen de kaybeder, bir şeyler yapıyormuş gibi görünür, ancak işin özünü asla geliştiremez. Çünkü siyasi tecrübe, askeri tecrübe, otuz yıllık savaş tecrübesi bunu gösteriyor. PKK başlarken böyle başlamadı; Kürdistan koşulları bunu yarattı. Dolayısıyla bu, Kürdistan'da ortaya çıkan bir sonuçtur ve her alana uygulanması gereken bir durumdur. Her alanda işler böyle yürür, başka türlü yürümez.

Dolayısıyla kesinlikle buna uygun bir ölçüyü tutturmak, sanatı, sanatçıyı buna göre ele almak gereklidir. Kendine göre işleri ayarlamak değil de, Kürdistan'da halkın işlerinin yürüyüşüne göre işleri ayarlamak doğru ve devrimci bir tutumdur. Bu, sanatçı tutumudur. Sanatçının Kürdistan'da şimdiye kadar işleri yürüten militanın gerisine düşmesi değil de, biraz daha ileriye gitmesi gerekecek. Başarılı olabilmesi için, ürün verebilmesi için, gerçekten bir şeyler ortaya çıkarabilmesi için daha da ileriye gitmesi gereklidir. Geriye düşen, hırsız gibi sağdan soldan bir şeyler alır, ortaya koyar, ama o da hiçbir şey ifade etmez, hiçbir kalıcılığı olmaz, olmayacaktır da. Ancak ileriye geçen bir kültür-sanat hareketi gelişme yaratabilir ve tarihte kalıcı iz bırakan, yıkılmayan bir gerçek, bir olgu ortaya çıkarabilir. Dolayısıyla kadro şekillenmesi, yani sanatçının nasıl olması gerektiği konusunun daha iyi tartışılması, daha iyi açığa çıkarılıp özümsenmesi gerekiyor. Kişiler hep aynı düzeyde olmaz. Zorlamamak da gereklidir; kimseyi altından kalkamayacağı bir zorluk içerisine sokmak istemiyoruz, bu gerekli de değil. Ama ortada mutlaka yapılması gereken görevler var. Bu halkın varlığı, kaderi, geleceği bunların yapılmasına bağlı. Eğer gerçekten bu böyledir diyor ve bunun bilincine varıyorsak, eğer bunu doğru buluyorsak, bizim bu halka biraz da bağlılığımız varsa, halkı sahiplenmek istiyorsak, onun sorumluluğunu duyuyorsak, o zaman bunun nasıl yapılacağının çaresini de bulmak gerekiyor. İşlerin yapanı olmamız gerekiyor. Kaçma, sağa sola çekme olmamalı, geriye düşme, kendini daraltma olmamalı. 'Olmaz, yapılamaz, yapamam' diye kendini zayıflığa vurma olmamalı. Bu yiğitlik değildir. Dolayısıyla sanatçı yaklaşımı olamaz. Sanat, yaratmak demektir. Yeniyi bulmak, ortaya çıkartmak demektir. Yeniyi yaratma tarzıdır. Türkü söylemek sanatçı olmak değildir. Biz öyle sanatçılığı ve sanatı kabul etmiyoruz. Sanat bir yaşam tarzı, çalışma tarzı, varoluş tarzıdır. Hep yeniyi bulma, yaratma, geliştirme tarzıdır. Dolayısıyla sanatçı olmak, bunu bu biçimde ele almak ve gerçekleştirmekten geçiyor. Öyle olabilmek de günümüz Kürdistan'ında kendini bu işe tamamen verebilmekten geçiyor. Bireyciliği çok çok aşmaktan geçiyor. 'Ben ne olacağım, bana göre şu olsun, benim durumum' değil; bu bir saptırmadır aslında. Sanatçı olamamanın ortaya çıkardığı bir saptırma.

Bütünüyle bir halkın ruhunu, varlığını ve geleceğini ruhunda ve beyninde taşıdığı, kendini halk haline getirmeyi gerçekleştirdiği ölçüde insan üretken olabilir, yeniyi yaratabilir. Yeni ruhu, yeni düşünceyi, yeni duyguyu, yeni davranışı ve ilişkiyi ortaya çıkarabilir. Ve bunu yapan sanatçı olabilir. Bunu yapmadan para kazanmak için şarkı söyleyene sanatçı demeyiz tabii ki. Film çevirmek sanatçılık olmaz. O, para kazanma olayıdır. Para ile sanatın ilişkisinin olmaması gerekir. Tarihte insanlığın gelişiminde gerçekten yeri olan hiçbir eser para karşılığı ortaya çıkmadı. Herhalde insanlık kültürünün oluşumuna katkı sunan hiçbir kişi de çok varlıklı yaşamadı. Dönüp bakalım, çoğu zaman derileri yüzüldü. Asıldılar, kesildiler, parçalandılar. Tabii insanlar tüm bunları göze alarak yeniyi yarattı ve insanlığı bunlar temsil ettiler, bunlar belirlediler. Şimdiki zamana bunlar getirdiler. Ne kadar paramparça edilseler de, şu an insanlık genel olarak da, parça parça halklar düzeyinde de onlarla anılıyorlar. Onlarla kendilerini adlandırıyorlar, tanınıyorlar. Bunlar çok açık gerçekler. O zaman demek ki, bizim de bu işi bu düzeyde ele almamız gerekiyor. Böyle bir yaklaşım göstermemiz gerekiyor. Bunu böyle ele alıp yürütecek bir yaklaşımın bize hakim olması ve bu temelde yaşayan bir kuşağın, bir topluluğun oluşması, gelişmesi, görev ve sorumluluk üstlenmesi, bu tarihi süreci halk yararına başarıyla yaratması gerekiyor. Eğer buradan bir sonuç çıkacaksa ve biz bu sonucun yaratıcısı olacaksak böyle ele almalıyız, böyle yaklaşmalıyız.

Kültür-sanat rönesansı ulusal demokratik gelişmeyi ortaya çıkarır ve geliştirir

Sonuç olarak şunları belirtebiliriz: Kürt ve Kürdistan gerçeğine PKK şahsında bir inkarcı yaklaşım var. Geçmişte Kürdistan ve Kürtlük inkar ediliyordu. Asimilasyon başkalaşım düzeyine ulaşmıştı. Şimdi PKK inkar ediliyor ve PKK dışında bir Kürtlük aranıyor. Bu kadar ulusal değer yaratmış, ulusal gerçeği ortaya çıkartmış bir öğe görmezden geliniyor. Bir tarafa atılmak isteniyor. Dolayısıyla eski ruh; yani teslim olmuş, asimile olmuş, başkalaşmış, inkara uğramış ruh bu biçimde yeniden diriltilmek isteniyor. Veya etkileri şurada, burada bu biçimde yaşıyor. Bunu öldürmeliyiz, yok etmeliyiz. Bu biçimde hiçbir şey sağlanmaz, yaratılmaz. Dolayısıyla ulusal değer nedir, ne değildir, ulusal bilinç, ruh nedir, ne değildir, ulusal demokratik gelişme nerede ortaya çıkmıştır, iyi göreceğiz, anlayacağız, bununla iyi bütünleşeceğiz. Bütün ulusal demokratik, kültürel değerlerin bu temelde cisimleşeceğini kabul edeceğiz. Kültür ve edebiyatın buradan yaratılacağını bileceğiz. Bunun dışında ne yaratılabilir, gerçekten ne sanat ürünü olabilir, ne üzerine türkü söylenebilir, neyin filmi yapılabilir? Eskiden aşiret ağalarının birbirleriyle kavgaları üzerine türkü söyleniyordu. Gerçekten o müzik midir, Kürt müziğini temsil eden düzeyde midir? Aşiretlerin, Barzani'yle Talabani'nin birbirleriyle nasıl kavga ettiklerini mi filme çekeceğiz? Bununla mı Kürt toplumunu, Kürt insanının yeni şekillenmesini yaratacağız? Kesinlikle öyle değil. Bunun böyle olmadığı, onun bir değer ifade etmediği çok açıktır.

Devamı 34'te

Halk Hareketi Konferansı belgelerinden bir bölüm yayınlıyoruz

Ulusal demokratik mücadelenin başarısı bilinçli kitlelerin örgütlü eyleminin ürünü olacaktır

Demokratik kurtuluş ve ulusal özgürlük mücadelesinin başarısı bilinçli halk kitlelerinin kapsamlı örgütlülüğüne dayanan eylemin ürünü olacaktır. Halkın kapsamlı örgütlülüğü ile mümkün hale gelecek olan eylemliliği, sıradan bilinç düzeyiyle olası değildir. Örgütlenme ve eylem, bilinç düzeyi ile orantılı olarak gelişme gösterecektir. Bu açıdan yeni sürecin gelişmesi, ilerleyip sonuca götürülmesi, yoğun olduğu kadar etkinliği yüksek bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti sonucu halkın bilinçlendirilmesine ihtiyaç duymaktadır. Demokratik siyasal mücadelenin sıradan bir bilinçle başarısı beklenmemelidir. Sabır, kararlılık, çok yönlülük, yaratıcılık, süreklilik gibi özellikler isteyen bu mücadelenin bilinçli kitle gerçeğini dayattığı son derece açıktır. Yurtseverlik duyguları, haksızlıklara tepki duymak için işin tüm ayrıntılarının bilinmesine yetmeyen sıradan bir bilinç, demokratik siyasal mücadele için yetersiz kalır. Bu açıdan yeni süreçte bütün devrimci çalışmaların eğitici yönü ön planda olmak durumundadır.

Halkın bilinç düzeyini geliştirecek eğitim faaliyetinin mücadeleye katılım gösteren ya da sempati duyup edilgen konumda tutulan veya çeşitli nedenlerden dolayı karşıt olan kitleleri de kapsamına alması gerekmektedir. Bir bütün olarak halkın durumu ele alınıp değerlendirildiğinde, bilinç düzeyinin mücadelenin gereklerini yerine getirmek konusunda yetersiz kaldığı görülebilir. Mücadeleye katılım gösteren halk kesiminin eylemde sürekliliğe ulaşmemesinin altında yatan nedenlerin başında, bilinç bakımından yaşadığı darlık ve yüzeysellik gelmektedir. Bu durum eyleme kalkamayan edilgen konumdaki kitle için daha fazla geçerlidir. Bu sempatizan kitlenin harekete geçmesi büyük ölçüde onun bilinçlendirilmesine bağlıdır. Eğitilip bilinçlendirilmesi halinde fedakarlıkları göze alarak eyleme kalkacaktır. Halen mücadelenin dışında ve karşısında bulunan kitlenin kazanılmasında da bilinç etkeni belirleyici rol oynayacaktır. Ya gerilikten ya da bilincin çarptırılmasından dolayı yaptığı karşıtlığı gidermenin ona bilinç götürmekle mümkün olacağı son derece açıktır.

Egemen güçlerin ve gerici yapılanmaların halkın bilincini çarpıtma, yıldırma ve bastırma girişimlerinin devam ettiği, gelişmelerle birlikte artacağı göz önüne getirildiğinde, bunu dengeleyecek bir eğitim, propaganda ve ajitasyon faaliyetine büyük ihtiyaç olduğu anlaşılmaktadır. Yazılı, sözlü ve görsel araçlarla yürütülen propaganda ve ajitasyon faaliyetleri karşıt çabaları etkisiz kılarken, halkın tüm kesimlerini örgütleme ve halkın eylemini zirveye doğru tırmandıran bir bilinç düzeyine ulaştırılması ardından başarıdan söz edilebilir. Bu noktada Halk Hareketi'nin öncü kitlesinin asgari bilinç düzeyinin azami düzeye çıkarılması ve geride kalan geniş halk yığınlarını eylemsel faaliyete katacak düzeyde asgari bilinç düzeyinin yaratılması hayati öneme sahiptir.

Sürecin ihtiyaç duyduğu bu gelişmenin epeyce gerisinde bulunmaktayız. Halkımızın yarıya yakını asgari bir bilinçlenmeyi yaşarken, bir o kadarı da bilinçsizlik içindedir. Asgari bilinç sınırını aşan halk kesimleri bireyler düzeyindedir. Partimizin yeni dönemdeki propaganda ve ajitasyon faaliyeti bunu aşmaya yetmemiştir. Propaganda-ajitasyon faaliyetimiz yeni stratejinin genel kavrayışı çerçevesinde mücadele düzeyini korumuş, nicelik ve nitelik bakımından gelişmede sınırlı kalmıştır. Bunun nedeni faaliyetlerin stratejik, taktik ve günlük eylem konularını dengeli biçimde işleyecek bir çizgiye kavuşturulamamasında aranmalıdır. Propaganda ve ajitasyonun çoğu zaman stratejik boyutuna ağırlık verilmiş, taktik ve eylem alanı tali planda tutulmuştur. Stratejik çerçevenin içi, taktik ve eylem konularının kavratılmasını sağlayacak bir içerikle doldurulmamıştır. Stratejik doğruların yaşamsallaştırılması, söz konusu yetersizlikten dolayı zayıf kalmıştır.

Dünya, bölge ve Kürdistan üzerinde egemen olan değişim ve dönüşüm koşulları her ülkede olgunlaşırken, propaganda ve ajitasyon faaliyetinde stratejinin izahına olduğundan fazla ağırlık vererek, siyasal alanı zayıf bırakmak hatalıdır. Devrimci mücadelenin yeni bir stratejiye dayalı olarak geliştirilmesi, siyasal boyutun zayıf bırakılmasının gerekçesi olamaz. Çünkü yeni stratejik yaklaşımımız demokratik değişim ve dönüşüm koşullarının hızla olgunlaştığı koşullarda gerçekleştirilmiştir. Bu da taktik ve eylem konularına stratejinin izahı kadar önem vermeyi gerektirmektedir. Dolayısıyla kitlelerin stratejiyi kavramalarında sağlanan gelişme, taktik alanda başarılamamış ve bunun sonucunda sürecin gelişme kaydetmesi sınırlı kalmıştır. Söz konusu yetersizliğin aşılmasına şiddetle ihtiyaç vardır. Sürecin taktiği hakkında halkın bilinç düzeyinin geliştirilmesi önemli bir görev olarak gündemdeki yerini korumaktadır.

Serhildanda toplumsal kesimlerin rolü

Kitle eğitimi, ajitasyon ve propaganda faaliyetlerinin başarısının güçlendirilmesi için önemsenmesi gereken hususlardan birisi de, bu çalışmalara halkın ilgisini artırılmasıdır. Siyasal kitle faaliyeti içinde bulunan kadrodan başlayarak, görsel, sözlü ve yazılı olarak yapılan propaganda ve ajitasyon çalışmaları açısından kadro yapısının zayıf ilgisi halkı da olumsuz etkilemektedir. Kadro yapısındaki "biliyorum" mantığı hem halkın ilgisini azaltmakta, hem de konuya ilginin geliştirilmesini önlemektedir. Gündemi takip etmeyen kadro yapısının, halkın gündemi takip etmesini sağlama görevini yerine getirmesi beklenemez. Bunun için düzeltmeye kadronun bu ciddi yetersizliğini giderme ile başlamak gerekmektedir. Kaldı ki, gündemi takip etmeyen kadro, sadece kitleleri ilgisizliğe itme gibi bir olumsuzluğa yol açmakla kalmıyor, kendisinin de ideolojik donanımı zayıf olduğundan, propaganda ve ajitasyon çalışmalarında etkili olamıyor. Etkisiz kaldığı durumda ise, kitlelerden uzaklaşma ile edilgen ve bürokratik bir yaşama mahkum oluyor. Siyasal kitle faaliyetleri incelenip değerlendirildiğinde kadronun propaganda ve ajitasyon çalışmalarını kilitlediğini görmek mümkündür. Bunun içindir ki, kadronun doğru bir noktaya çekilmesi, kitlelerin eğitiminde, propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin başarısını güçlendirecektir.

Meselenin diğer yönü ise, yazılı, sözlü ve görsel basın-yayın faaliyetlerine halkın direkt katılım yapmasını sağlamaktır. Halkın görüş ve önerilerini yaygın bir biçimde ifade etmesi, onu daha fazla mücadelenin gündemi içine çekecektir. Siyasal kitle çalışmasını yürüten kadronun gündemi izleme konusunda halka öncülük etmesi, halkın tartışmaların içerisine çekilmesi ile birleşince ciddi bir bilinç patlaması ortaya çıkacaktır.

Kitle eğitiminde her araç ve yöntem yeterince değerlendirilmelidir. Görseli izleme, radyo dinleme, yazılı materyalleri inceleme ileri boyutlara vardırıldığında, kitle eğitiminin geliştirilmesinde yol alınacaktır. Aynı zamanda yaygın kitle konferansları ve seminerleri, önemsenmesi gereken halkın eğitim platformlarıdır. Konferans ve seminerler öncü kitlenin yaratılmasında ayırt edici bir yere sahiptir. Bu açıdan temel bir kitle eğitim faaliyeti olarak, sınırsız bir biçimde gerçekleştirilmelidir. Halkın eğitimi belirttiğimiz araç ve yöntemlerle sınırlı tutulamaz. Bilinçlenme zemini eylemlilik ortamıdır. Eylem kitleleri fiziki yönde harekete geçirmekle kalmaz, onları düşünmeye de yöneltir. 'Eylem bilinci, bilinç eylemi yaratır' formülüne uygun olarak, halkı eylem içinde tutarak eğitme çizgisi uygun bir yaklaşım haline getirilmelidir. Eğitim, propaganda ve ajitasyon faaliyetinin başarısı bu çizginin başarısında görülerek hareket edildiğinde güçlü sonuçlara ulaşmak mümkün olacaktır.

Siyasal serhildanın gerçekleştirilmesinde önüne koyduğu görevler ve amaçlar onun toplumsal dayanaklarını belirler. Toplumsal değişimin demokratik sistemin yaratılmasını amaçlaması, serhildan hareketinin toplumun ezici bölümünü kapsamına almasını zorunlu hale getirir. Demokratik sistem; ulus, sınıf ve cins sorunlarının çözüme kavuşturulması sistemidir. Böylesi bir sistemde bütün toplumsal kesimler gelişme olanaklarını bulurlar. Dolayısıyla demokratik değişim ve dönüşüm mücadelesinin başarısı en geniş toplumsal kesimlerin katılımıyla mümkün olacaktır. Toplumun gerici, rantçı ve asalak kesimleri dışında her kesimin mücadelede belli bir yeri ve rolü vardır. Bununla birlikte demokratik sistemde her toplumsal kesim ayrıcalıklı bir yer edinmek istediğinden, hem belirli sınırlar içinde kalan iç mücadelenin yaşanması, hem de çıkarlarını bütün toplumsal kesimlerin oynayacakları role göre pratikleşmeleri gerekmektedir. Toplumun çeşitli kesimlerinin demokrasi mücadelesindeki rolünü teorik olarak belirlemenin ötesinde, daha fazla önem kazanan rollerine göre pratikleşmelerini sağlamak şarttır.

İçinde bulunduğumuz süreçte, Güney Kürdistan'ı dışında tutarsak, ülke topraklarında ve yurt dışında yaşayan halkımızın, partimizin barış, demokrasi ve özgür birlik çizgisinde rolüne uygun bir başlangıç yaptığını belirtmek mümkündür. Bilinç, örgütlenme ve eylem alanında yaşanan sorunlara rağmen, halkımızın demokrasi mücadelesine güçlü bir başlangıç yaptığını söylemek, yaşanan gerçekliği ifade etmektir. Ülkemizin Güney parçasında yaşayan halkımızın sürece katılımı zayıf kalmıştır. Uluslararası güçlerin, egemen devletlerin ve irili ufaklı işbirlikçi örgütlerin yoğun müdahaleleri ortamında partimizin çalışmaları Güney Kürdistan'da yaşayan halkımızı sürece katmaya yetmemiştir. Uluslararası komplo koşullarında yanlışlıklar ve yetersizlikler, demokratik siyasal mücadelenin gerilemesi sonucunu doğurmuştur. Halen yeterli bir toparlanma ve gelişme düzeyi yakalanamamıştır. Bu durum halkımızın demokrasi mücadelesinin başarıyla geliştirilmesini zorlarken, diğer parçalardaki ve yurt dışındaki gelişmeler umut vericidir. Farklı düzeylerde de olsa, halkın sürece girişi gerçekleştirdiğini ve sürece daha güçlü katılım yaparak ilerlemek istediğini mevcut gelişmeler ortaya koymaktadır. Devrimci mücadelemizin bilinçlendirme, örgütleme ve eylem konularındaki yetersizliklerini aştığı oranda, halkın sürece katılımının hızlanarak artacağı kesindir.

"Siyasal serhildanın gelişmesi gençliğin dinamizmine ihtiyaç duymaktadır. Nitekim gençlik yeni süreçte halkı duyarlı kılan, örgütlenmesi ve hareketlenmesini sağlayan güç olmuştur. Ancak gençlik öz örgütlenmesini yaratma konusunda zayıf kalmıştır. Sürece katılımı dağınık ve gelişigüzeldir. Bu yüzden serhildanda kendisine atfedilen rolü oynayamamaktadır."

Emekçiler demokratik gelişmeye damgasını vurmalıdır

Genel hatlarıyla böylesi bir durumda bulunan demokratik siyasal mücadelede her toplumsal değişim sürecinde olduğu gibi, gençlik başta gelen bir role sahiptir. Siyasal serhildanın gelişmesi gençliğin dinamizmine ihtiyaç duymaktadır. Nitekim gençlik yeni süreçte halkı duyarlı kılan, örgütlenmesi ve hareketlenmesini sağlayan güç olmuştur. Ancak bu olumlu gelişme yeterli olmaktan uzaktır. Gençlik kendi içinde öz örgütlenmesini yaratma konusunda zayıf kalmıştır. Sürece katılımı ağırlıklı olarak dağınık ve gelişigüzeldir. Gençliğe dönük örgütlenmeler belirli sınırlar içerisinde kaldığından, serhildan da kendisine atfedilen rolü yeterince oynayamamaktadır. Mevcut gençlik örgütlenmesinin bu kesimin çok azını kucaklama durumunu dikkate aldığımızda, gençlik örgütlenmesinin tabanını genişletme sürecin en önemli görevi olmaktadır. Yoğun nüfusun bulunduğu alanlardan başlayarak, gençliğin örgütlenmesi görevi yerine getirildiği oranda, serhildan hareketi güçlenecektir. Bunun için devrimci çalışmaların ağırlığını gençliğin örgütlenmesine kaydırmak gerekiyor. Her alanda çalışmalar gençlik üzerinde yoğunlaştırılmalıdır.

Siyasal serhildanda kadın hem temel, hem de öncü güç olma bakımında özel bir role sahiptir. Ulus, sınıf ve cins baskısını yaşayan kadın, hiçbir toplumsal kesimde olmadığı kadar demokratik gelişmeden yarar beklemekte, kendi kurtuluşunu onda görmektedir. Bu nedenle daha süreci başında güçlü bir katılımı sağlama yaklaşımı içinde olmuştur. Önderliğin başlattığı barış, demokrasi ve özgür birlik süreci kadın kitlesinde hemen kabul görmüş, Barış Anaları örneğinde görüldüğü gibi sürecin öncüsü olma çabasına yönelmiştir. Önderliğe ve sürece sahip çıkma etkinliklerine yığınsal katılım sağlanmıştır. Devrimci çalışma en fazla kadın zemininde sonuç vermiş, onun katılımında nicelik ve nitelik olarak gelişme yaşanmıştır. **Böylece serhildan her şeyden çok bir kadın devrimci özelliğini kazanmıştır.** Mevcut sonuçlardan hareketle serhildanın ağırlıklı olarak kadın rengini taşıyacağını belirtmek doğru bir tespit olacaktır.

Kadının demokratik siyasal serhildandaki bu genel özgün rolü Güney Kürdistan zemininde daha belirleyici bir hal almaktadır. Güney Kürdistan'da seksen yıllık ulusal hareketin tarihinde olumsuzluklara en az bulaşmış kesim kadındır. Egemen rejimlerle işbirlikçi önderliklerin ülkemizin bu parçasında izledikleri politikalar halk üzerinde ciddi olumsuzluklar yaratmıştır. Erkek alabildiğine yozlaşmış, ilkesiz bir yaşama mahkum edilmiştir. Aynı anda hem yurtsever, hem hain, yine diktatör ve demokrat olabilmektedir; yani olumluluk ve olumsuzluğu ne zaman yaşayacağı belli olmamaktadır. Bu konumuyla erkeğin barış, demokrasi ve özgür birlik çizgisinde tutarlı bir rol oynaması beklenemez. Güney Kürdistan kadını, egemen rejime işbirlikçilik yapmayan ve bununla birlikte iç çatışmalarda suça bulaşmayan tek toplumsal kesimdir. Gerek egemen rejimlerin, gerekse işbirlikçi çizgiyi aşamayan Kürt örgütlerinin kadını siyasal mücadelenin dışında bırakmaları, kadını yeni süreci geliştirecek başlıca toplumsal kesim haline getirmektedir. Güney'de demokrasi hareketi kadınla başlayacak, gelişecek ve sonuca gidecektir. O, hem öncü, hem de temel mücadele gücü olma rolünü yerine getirecektir.

Kadının yeni süreçte öncü ve temel mücadele gücü olmadaki özgün rolünün yeterince pratikleştiğini söylemek mümkün değildir. Çünkü kadın kitlesinin örgütlülüğü bu alandaki çalışmaların yetersizliğinden dolayı zayıf kalmıştır. Kadın kitlesinin duyarlılığına, örgütlenme ve eyleme yatkınlığına karşılık, kadro yapısının aşırı düzeyde kendi içine dönük bir yoğunlaşmayı yaşamaktan kurtulamaması; kadın kitlesini kucaklama, örgütleyip harekete geçirme çalışmalarını ciddi bir biçimde aksatmıştır. Erkeğin egemenliğini koruma dayatmaları, kadın hareketinin öncülüğünün içe dönük yoğunlaşmasını sapma düzeyine çıkartmıştır. Öncünün içine düştüğü sapmadan kurtularak, kadının özgün kitlesel örgütlenmesine yönelmesi, ona demokratik serhildanda öncülük ve temel mücadele gücü olma konularında özgün rolünü oynatacaktır. Öncü kadın kitlesini örgütleyerek eyleme kaldırma görevini çalışmalarının merkezine koyduğunda, sürecin gereklerini yerine getirmiş olacaktır. O zaman serhildanın, kadının rengini verdiği bir demokratik devrim olma özelliği daha da belirginlik kazanacaktır.

Demokratik kurtuluşta aydının rolü, herhangi bir toplumsal değişimden daha fazladır. Demokrasi bir anlamda kültürel devrimdir. İnsanlığın kültürel birikiminin yoğunlaşmasının ürünü olacaktır. Toplumun ileri bir bilinç düzeyine ulaşmasına ihtiyaç duyduğu gibi, kendisi de başta bilinç olmak üzere her bakımdan bir gelişmeyi ifade etmektedir. İşte bu noktada demokratik devrimin temel özelliği aydınlanmadır. Demokratik devrimin bu özelliği bilincin üretilip kitlelere taşırılması göreviyle mükellef olan

temsil ettirme durumuna göre katılım sağlamanın yaşanması kaçınılmaz bir gerçeklik olur. Bu perspektifle meseleye yaklaşıldığında, ezilen toplumsal kesimlerin demokratik değişim ve dönüşüm mücadelesine daha yoğun katılmaları, ona damgalarını vurma çabasında bulunmaları doğal bir süreçtir. Bunun içindir ki, başta Türkiye olmak üzere Kürdistan'ı egemenliğinde bulunduran ülkelerde ulusal ve toplumsal gelişmesi zorla engellenen Kürt halkının, demokratik değişim ve dönüşümde gerek temel güç, gerekse öncü olma rolü öne çıkar. Bütün ülkelerin içine girdiği demokratikleşme sürecinde Kürt halkının temel ve öncü güç olma rolü ağırlık kazanır. Çünkü demokratikleşme egemen ulusların ezilen sınıflarından daha fazla Kürtlerin ulusal ve toplumsal gelişmesine olanak sağlayacaktır. Bu nedenle Kürt halkı demokrasinin bayraktarlığını yapmak zorundadır.

Genel demokratik değişim ve dönüşüm mücadelesinde böylesi bir role sahip olan Kürt halkı demokrasi mücadelesini yürütürken, her toplumsal kesime rolünü yeterince oynatmak durumundadır. Kürt halkının rolünü oynayabilmesi, onu oluşturan toplumsal kesimlerin rollerini oynamasıyla mümkündür. Bu konuda yaşanacak yetersizlikler, demokratikleşmeyi zayıf bırakacağı gibi, sürece yayma tehlikesini de doğurur. Bunun içindir ki,

aydın kesime demokratik gelişmede özel bir rol yükler. Aydının özel rolünü oynaması ise, dıştan bilinç üretip topluma taşırmanın ötesine geçerek, mücadelenin örgütlenme ve eylemine aktif katılımını gerektirir. Kürt aydını geride bıraktığımız süreçte böylesi bir rol oynamaktan kaçınmıştır. Bilinç üretiminde zayıf kaldığı gibi, demokratik mücadelenin örgütleme ve eylem alanına adım atmamıştır. Tutumu son derece oportünist özellikler taşımıştır. Sınırlı bir bilinç üretimini bile halka taşırmamış, yakınmacılıkta ifadesini bulan aciz bir tutum sergilemiştir. Kürt aydınının üretimini güçlendirmesi, örgütlenme ve eylem alanına güçlü bir giriş yapması için yoğun eleştiriye tabi tutulması gerekir. Kendisini mahkum ettiği aciz konumu aştırtmanın bir gereği olarak, halkın diğer kesimleri aydının rolünü oynamasını dayatmalıdırlar.

İşçi sınıfı, köylülük ve orta tabakalar toplumun emekçi kesimleridir. Oligarşik, otokratik ve teokratik rejimler altında yaşamlarını sürdüremez hale gelmişlerdir. Söz konusu rejimlerin yarattığı kriz, toplumsal gelişmeyi tıkatmaları, emekçilerin önünde demokratik gelişmeyi tek alternatif haline getirmiştir. Emeğin kurtuluşu demokratik gelişmeye endekslenmiştir, dolayısıyla emekçiler demokratik mücadelenin gelişmesine ve sonuçlarına damgasını vurmak durumundadırlar. Bugüne kadar emekçiler rollerini oynamakta zayıf kaldılar. Kürdistan'ı egemenliği altında bulunduran ülkelerin rejimleri, baskı ve çeşitli saptırıcı politikalarla onların demokratik gelişmede öncülük ve temel mücadele gücü olma rolünü oynamalarını zayıf bıraktılar. Artık rejimlerin içine düştükleri ekonomik, siyasal ve sosyal kriz koşullarında Kürt emekçileri eyleme geçerek demokratik gelişmeye damgasını vurmalıdır. Mesleki ve ekonomik olarak aktifleşme ve rollerini oynama zorunluluğuyla karşı karşıyadırlar. İşçi, memur, esnaf ve köylü her kesim, bütün dayatmaları, baskı ve saptırmaları aşarak demokrasi mücadelesini sahiplenmek, hızla örgütlenip eyleme geçerek demokratik gelişmeye damgasını vurmak durumundadır. Mesleki ve ekonomik örgütlenmelerini güçlendirirken, ona siyasal nitelik kazandırmalıdır. Burada önemli olan emekçilerin örgütlenmesi, eylemliliğe kitlesel katılımı ve siyasallaşmasıdır. Emekçilerin siyasallaşması kadar, mücadelede militanlaşması da önem taşımaktadır. Mevcut durum mücadelemizin önüne emekçilerin örgütlenmesi, eyleme katılımının güçlendirilmesi, siyasallaşma ve militanlaşmanın başarılması görevlerini koymaktadır. Kürdistan'da egemen sınıfların büyük çoğunluğunun da demokratik gelişmede çıkarları vardır. Sınırlı sayıdaki gerici ve işbirlikçi kesimlerin gayri meşru çıkar edinmeleri bu gerçeği değiştirmez. İnkar ve imha politikalarını engellemeleri ve sınırlamaları egemen sınıfın gelişmesini zayıf bırakmıştır. Demokratik sistem ona da her bakımdan gelişme fırsatı sunacaktır. Bu nedenle Kürt egemen kesimleri demokrasiden yana olma, ona katılım gösterme gereğini görmeli ve bu temelde hareket etmelidir. Dolayısıyla mevcut örgütlenmelerini geliştirirken, siyasal mücadelede yerlerini almaları da zorunluluk haline gelmiştir.

Ana hatlarıyla toplumsal kesimlerin demokratik mücadeledeki rollerini böyle belirlerken, ortak sorun örgütlenme, eyleme geçme, siyasallaşma ve militanlaşma olmaktadır. Partimiz bu görevleri zamana bırakmadan hızla yerine getirmek durumundadır. Sürecin gelişip başarıya gitmesi bu görevlerin yerine getirilmesine bağlı hale gelmiştir

"Emeğin kurtuluşu demokratik gelişmeye endekslenmiştir, dolayısıyla emekçiler demokratik mücadelenin gelişmesine ve sonuçlarına damgasını vurmak durumundadırlar. Bugüne kadar bu rolü oynamakta zayıf kaldılar. Artık Kürt emekçileri eyleme geçerek demokratik gelişmeye damgasını vurmalıdır. Aktifleşme ve rollerini oynama zorunluluğuyla karşı karşıyadırlar."

Halk Hareketi taktiği ve öncülüğünün geliştirilmesi faaliyeti

Demokratik kurtuluş sürecinin taktik gelişimi ve bunu sağlayacak öncünün ihtiyaca cevap verecek yeterlilikte yaratılması en önemli konudur. Ve bu konu diriliş sürecinden farklı özellikler gösterir. Yeni stratejimizin temel mücadele biçimi olarak siyasal mücadelenin tespit edilmesi, gerillanın yerine halk serhildanına yer verilmesi, hem taktik hem de öncülük konusunu yeniden ele almayı ve onu pratikleştirmeyi zorunlu hale getirmiştir. Bu konu doğru ele alınıp pratik gerekleri yerine getirilmeden, sürecin başarıyla ilerletilip sonuca götürülmesi mümkün olmayacağı gibi, diriliş devriminin büyük kazanımları da korunamaz. Nitekim geride bıraktığımız iki yıllık süreçte kendisini dayatan sorunlar bu alandaki yanlış ve yetersiz yaklaşımlardan kaynaklanmıştır. Siyasal mücadelenin geliştirilmesinde gerillanın temel işlev gördüğü dönemlerin kadro, örgütlenme ve eylem ölçülerinde ısrar yaşanmış, yeni sürecin gerekleri yerine getirilmemiştir. Diğer bir ifade ile geçmiş sürecin kazandırdığı alışkanlıklar yeni sürecin gelişimini sınırlandırmıştır.

Siyasal mücadelenin taktiğinin ve öncüsünün geliştirilmesinde, ölçüler geçmiş sürece göre olmuştur. Gerek legal, gerek illegal çalışmalarda, nicelik ve nitelik değişimi sınırlı kalmıştır. Kitle örgütlenmesi en bilinçli halk kesimini kapsamakla sınırlı kalmış, edilgen ve karşıt konumda bulunan kesimleri içine almamıştır. Yeni sürecin yarattığı olanakların değerlendirilip siyasal mücadeleye kazanılması gündeme bile alınmamıştır. Gerillanın dayanağı olan halkın aktif kesimi, yeni dönemde siyasal mücadelenin dayandığı kesim olmuştur. Diğer taraftan duyarlı ve bilinçli halk kesiminin örgütlenmesi, her eylem biçimini gerçekleştirme ve eylemsel faaliyeti süreklileştirmeye olanak tanıyacak tarzda ele alınıp değerlendirilmemiştir. Örgütsel faaliyet bazı eylem biçimlerini zaman zaman gerçekleştirme özelliklerini taşımıştır. Örgütsel faaliyetin bu kapsamı ve içeriği gerillanın işlev gördüğü döneme aittir. Benzeri bir durum eylemsel faaliyetler için de geçerlidir. Siyasal eylem daha çok halkın duyarlı olduğu yönlerle sınırlı kalmış ve sürecin tümüne yayılması sağlanamamıştır. 2001 Newroz kutlamalarında ulaşılan eylem düzeyinin süreklileştirilememesi bunun en açık örneğidir. Yapılan girişimler giderek tırmanan bir eylem çizgisini yaratmaktan çok, boşluğu doldurmaktan başka bir anlam ifade etmemiştir. Eylem biçimleri konusunda da alışılagelen eylemlerle yetinilmiştir. Serhildan taktiği halen tüm eylemlerde uygulanan bir taktik haline getirilememiştir. Her eylem biçimi işlevine uygun olarak pratikleştirilmemiştir. Eylem çizgisi yeni eylem biçimleri ile zenginleştirilememiştir. Eyleme katılan kitlenin ve eylem sayısının artmış olması, serhildan taktiğinin başarıyla gelişimini yeterli düzeye çıkardığı anlamına gelmemektedir.

Serhildana dayalı siyasal, diplomatik, hukuki, kültürel vb. mücadele biçimleri sonucunda, egemen güçlerin ulusal inkar ve imha politikalarını aşma amacına ulaşmada sağlanan gelişmeler yetersiz olmuştur. Halkın örgütlenmesi ve eylemliliğinin belirttiğimiz nedenlerden dolayı zayıf kalması sürecin ilerlemesini yavaşlatmaktadır. Bu durum ise ya egemen güçlerden beklentiye, ya da yeni mücadele çizgisine inançsızlık gibi olumsuzluklara yol açmaktadır. Yaşanan yetersizliklerin aşılmaması halinde, sürecin bütününü tehlikeye düşürmesi söz konusu olacaktır. Israrı halinde tasfiyeci eğilimlerin kendilerini örgütleyip dayatması kaçınılmaz olacaktır. Partimizin yeni çizgisinde sürecin geliştirilmesinin karşılaştığı teknik sorunlar tümüyle öncünün yaşadığı sorunlardan kaynaklanıyor. Her şeyden önce parti yönetimi en üstte yetersizlikler yaşıyor. Parti yönetimi tarzında hem ağır, hem de sorunları ele alıp çözmede tam bir bütünselliği yakalayamıyor. Sorunlar zamanında gündeme alınıp çözüme kavuşturulmuyor. Çözüm kararlarına varıldığında ise pratikleşme gecikmeli oluyor. Birbirinden koparılmayacak sorunların gündeme alınması konusunda biri gündeme alınırken, diğeri dışında bırakılıyor. Bu da taktik bütünselliğe ulaşmayı önlüyor, sorunlarını diyalektik bağ içerisinde ele alınıp çözüme kavuşturulmasını ortadan kaldırıyor. Böylece yönetim tarzında ciddi yetersizliklerin yaşanması kaçınılmaz oluyor. Ağır ve etkisi zayıf bir yönetim tarzı ortaya çıkıyor. Yetersizliği gidermek için tüm sorunlar ve çözümü aynı anda gündeme alıp çözüm arandığında ise sıkışma ve tıkanma yaşanıyor.

Parti yönetiminin söz konusu yetersizlikleri sürecin gelişimini ciddi bir biçimde etkilerken, kadro yapısının yaşadığı sorunlar, gelişmeyi daha da zorluyor. İster legal, isterse illegal sahada olsun faaliyet yürüten kadro yapımız, geride bıraktığımız sürecin ölçüleri ile hareket etmeyi esas almaktadır. Kendisini yapılandırma istek ve çabasında zayıf kalırken, pratiğinde varolan birikimi ile yetinmektedir. Bu durumunu aşacağına, "ne yaparsam o kabul görsün" anlayışına çakılıp kalmaktadır. İdeolojik birikimini güçlendirme, tecrübesini harekete geçirme, yaratıcılık gücünü geliştirme gibi sürecin istediği gelişmeleri yaratma çabasına girmemektedir. Bazen kendisini yenileme çabasına girse de, bunu yeterli düzeye çıkarıp süreklileştirememektedir. Bu yanlış yaklaşım kadroyu, mücadelenin yanı sıra kendisini de yaşama tutumuna yöneltmektedir. Mücadelenin yoğun çaba ve fedakarlık istediği bir dönemde içine düşülen bu yanlış anlayış, gelişmeleri direkt olarak etkilemekte ve oldukça zayıflatmaktadır. Sürecin en ciddi anlayış ve eğiliminin böyle ortaya çıktığını, ister legal ister illegal çalışmalar değerlendirildiğinde rahatlıkla görmek mümkündür. Bunlar kadro yapımızın süreç karşısında muhafazakar davrandığının kanıtlarıdır.

Bir başka sorun, öncünün kendisini yeni kadro yapısıyla takviye etmesinin cılız kalmasıdır. Serhildan taktiği etrafında mücadelenin geliştirilmesi yeni katılımlara dayalı kadrolaşmaya ihtiyaç duymaktadır. Yeni katılımları almak, çizginin gereklerine göre eğitip harekete geçirmek hayati önem taşımasına rağmen, bu yönlü çalışmalar ihtiyacı karşılamaktan uzak kalmaktadır. Pratiğin ortaya çıkarttığı gerçeklik hem mevcut kadronun kendisini yeniden yapılandırmasını, hem de yeni kadro oluşumunun gerçekleştirilmesini gerektirmektedir.

Kadro yapısının yaşadığı yetersizlikler; bürokratizm, hantallık, azla yetinme, tasarrufçuluk, yaratıcılıktan yoksunluk gibi feodal orta sınıfın anlayışlarından kaynaklanan tutumlara güç vermektedir. Mücadelenin sosyalist-demokratik karakteri zayıflarken, feodal orta sınıf anlayışlarının aktifleşerek çizginin başarısını tehlikeye düşürme durumu yaşanmaktadır. Değişim ve dönüşüm koşullarının alabildiğine olgunlaştığı bir durumda tek çıkış yolu, öncünün yaşadığı sorunları aşmak için özeleştirisel bir süreç başlatmaktır. Parti yönetimi dahil, kadro yapımızın tümü yanlışlarını ve yetersizliklerini görüp ideolojik düzeyini güçlendirmeli, büyük tecrübe birikimini harekete geçirmeli ve yaratıcılık yeteneğini güçlendirmelidir. Serhildan hareketi ve çizginin zaferi bu konuda gösterilecek çabaya bağlıdır. Öncünün yetersizliklerini aşması halinde barış, demokrasi ve özgür birlik çözümünün başarılı gelişimi hız kazanacaktır.

Serhildanda legal ve illegal çalışmaların yeri

Partimizin strateji değiştirmesine bağlı olarak, siyasal mücadeleye yönelmesi ve serhildanın temel taktik haline getirilmesiyle beraber, legal ve illegal mücadelenin yerinin belirlenmesi önem kazanmıştır. Eğer tarihe kalırsa legal mücadele ile süreci geliştirmek tercih edilebilir. Bunun ise, rejimlerin karakteri ile ilgili yönü vardır. Düşüncenin ifade edilmesi, örgütlenme ve eylem özgürlüğünün bulunduğu koşullarda legal mücadelenin esas alınması gerekecektir. Bu konuda yasak ve engellemeler söz konusu olduğu oranda ise illegal mücadele gündeme girer. Türkiye gibi Kürdistan üzerinde egemen olan ülkelerde siyasal mücadelenin yürütülmesi için özgürlükler sınırlı olduğundan, yasadışı çalışmalar kaçınılmaz hale gelmektedir. Dolayısıyla bulunduğu kadarıyla yasal çalışma olanakları değerlendirilirken, bunun yetmediği yerde yasadışı çalışmalara yönelmek, olmazsa olmaz kabilinde bir önem kazanır. Rejimlerin antidemokratik karakterleri nedeniyle siyasal mücadelemizde illegal çalışma büyük bir ağırlığa sahip olmak durumundadır. Sınırlı olan yasal sahayla yetinmek, mücadelenin geliştirilip zafere götürülmesine yetmeyeceğine göre tasfiyeye davetiye çıkartmak anlamına gelir.

Ulusal inkar ve imha politikaları halkımızın siyasal mücadelesini özgürce geliştirmesini önlemektedir. Her siyasi çalışma ciddi engellerle karşılaşmakta, gözaltı, tutuklama ve ağır cezalar görmektedir. Bu durum yaşandığı sürece yasadışı çalışma tarzı hep gündemdeki yerini koruyacaktır. Aynı zamanda siyasal mücadelenin temel tarzı olacaktır. Bununla birlikte legal çalışma olanaklarının kullanılması önemlidir. Her olanağın sonuna kadar kullanılması hiçbir gerekçeyle yadsınmamalıdır.

Geride bıraktığımız süreçlerde Parti Önderliği'nin uyguladığı tarzın, illegal ve legal olanakları bir arada kullanmaya dayandığı bilinmektedir. Birinin lehine diğeri feda edilmemiştir. Legal ve illegal mücadele olanakları yaratıcı biçimde bir arada kullanılmıştır. Stratejimizin değiştirilmesi, siyasal serhildanın temel taktik olarak belirlenmesi bu gerçeği değiştirmez. Siyasal mücadelenin özellikleri gereği legal mücadele olanaklarını artırması doğru ele alınmalıdır. Çoğalan olanaklar sadece yasal çalışmaların mücadele içindeki önemini artırır. Bu durum Demokratik Cumhuriyet gerçekleşene kadar sürecektir. İllegal çalışmalar, yasal çalışma koşullarını güçlendirmeyi ve onu koruyup geliştirmeyi esas aldığında büyük değer ifade eder. Her iki çalışma tarzının birbirini beslemesi doğru parti yaklaşımıdır. Yanlış olan, birinin lehine diğerinden feragat etmektir. Herhangi bir çalışma tarzına saplanmanın ortaya çıkaracağı sonuç siyasal mücadelenin zayıflatılması olacaktır. Ne zamanki biri zayıflatılmışsa, diğerinin de etkisiz kaldığı bizzat pratik tarafından kanıtlanmıştır.

Komplonun başlamasından bugüne kadar pratiğimizde ortaya çıkan yetersizlik, legal ve illegal mücadele olanaklarının yeterince değerlendirilmemesidir. Stratejinin değiştirilmesi siyasal mücadelenin olanaklarını artırırken, olanakların hem legal hem de illegal alanda kullanılması geçmiş süreçlerin ölçülerini aşmamıştır. Gerilla savaşımının durdurulmasının yarattığı boşluk siyasal mücadele ile doldurulamamıştır. Çalışmaların kapsamı, nicelik ve niteliği geliştirilememiştir. Önceki dönemde edinilen alışkanlıklar, koşulların ve olanakların değerlendirilmesinde aşama yapılmasını önlemiştir. Yönetim ve kadro yapımız siyasal çalışmalarda aşama yapma çalışmalarını ortaya koyamamıştır. Dolayısıyla ne legal, ne de illegal çalışma koşulları ve olanaklarının mücadeledeki yeri netliğe kavuşmamıştır. Her iki çalışma tarzında da boşluk ve sınırlılık belirgin eksiklikler olmuştur. Serhildan hareketini geliştirirken üzerinde önemle durulması gereken, boşluğun ve sınırlılığın aşılmasıdır. Yasal ve yasadışı olanakların en üst düzeyde harekete geçirilmesi, her iki alanın tam değerlendirilmesi, bunların birbirini tamamlayacak tarzda ele alınması gerekmektedir. Sorunu böyle ele alırken, Kürdistan'ın her parçasında ve yurt dışında legal ve illegal çalışmaların ağırlığının aynı düzeyde ele alınmaması veya "illegal çalışmaya ağırlık vereceğim" yaklaşımı zarar verecektir. Burada önemli olan tek yönlülüğe düşmemektedir. Koşulların ve olanakların yeterli ve yaratıcı değerlendirilmesi doğru yaklaşımın gelişmesini olanaklı kılacaktır. Tabii ki demokratik değişim ve dönüşüm gerçekleştiği oranda yasal çalışmalar da gelişme gösterecektir. Temel alacağımız bu doğrultu, bizi illegal çalışma tarzını yadsımaya götürmemelidir.

İdeolojik, örgütsel ve eylemsel faaliyetler geliştirilirken, yukarıda belirttiğimiz yaklaşımın pratikleştirilmesi daha çok öne çıkmaktadır. Pratik kendisiyle birlikte legal ve illegal mücadele tarzının yerini daha net olarak belirleyecektir. Başka türlüsü tutarsızlığa yol açar. Yönetim ve kadro yapımız şunu iyi bilmelidir ki; partimizin yeni stratejisi siyasal mücadelenin koşullarını ve olanaklarını olabildiğince artırırken, herkese yoğun ve yaratıcı bir pratiğin geliştirilmesini dayatmaktadır.

Halk Hareketi'nin açılımı ve ittifakları

Ulusal ve toplumsal sorunların demokratik cumhuriyetle çözüme kavuşturulması, ***Demokratik Ortadoğu Birliği***'nin demokratik cumhuriyetlerin kuruluşuna dayandırılması, Ulusal demokratik hareketin yeni temellerde ele alınıp geliştirilmesini gerekli kılmaktadır. Partimizin yeni stratejik yaklaşımı; demokratik sistemi çözüm platformu olarak görmesi, hareketin hem biçim hem de içeriğinin değiştirilip geliştirilmesini gündeme koymuştur. Hareketin, ulus, sınıf ve cins gibi temel çelişkileri ele alırken, çözümü sadece bir toplumsal kesime dayandırma durumu aşılmıştır. Herhangi bir toplumsal kesim sorunlara çözüm ararken, kendisi kadar diğerlerinin sorunlarına da çözüm getirmekle yükümlü hale gelmiştir. Bunun için de demokratik kuruluşun başarılması, herhangi bir toplumsal kesimin sorunlarını kendi dışındaki kesimlere mal etmesi halinde mümkündür.

Yeni strateji Kürt sorununun çözümünü Türk, Arap, Fars ve diğer halkların sorunu haline getirdiğinde ve onların sorunlarını kendi sorunları olarak görüp, çözümünü gündemine aldığında sonuç alabilir. Buradan hareketle demokratik hareketin gelişimi, bu toplumsal kesimin dinamiklerini en geniş kapsamda harekete geçirmek kadar, farklı toplumsal kesimlerle ilişkilenmede önem kazanmıştır. Ulus, sınıf ve cinslerin demokratik değişim ve dönüşüm mücadelesinde kendileriyle yetinme durumu aşılırken, içe ve dışa dönük açılım başarının kıstası haline gelmiştir. Demokratik hareketin başarısı bu açılımı başardığı oranda gerçeklik haline gelebilir. Aksi durumda ortaya çıkacak sonuç başarı değil, başarısızlık olacaktır.

Barış, demokrasi ve özgür birlik çözümünün başarısı için içe ve dışa dönük açılım sağlama görevinin yerine getirilmesi yakıcılık kazanmıştır. Kürt sorununun çözümü hem halkımızın hem de egemen toplumların demokratik değişim ve dönüşüm mücadelesinde kilit rolde önem kazanırken; en geniş toplumsal kesimlerin harekete geçirilmesi, demokratik gelişmenin başarı koşulu olarak gündemdeki yerini almıştır. Bu açıdan serhildan hareketinin hızla açılım sağlaması gerekmektedir. Kürt halkının demokratik mücadelesi halen halkımızın tümünü kucaklamaktan uzaktır. Halkımızın ağırlıklı bölümü ya pasif sempatizan konumunda, ya da çeşitli nedenlerden dolayı mücadelenin etki alanı dışındadır. Eğitim, örgütlenme ve eylem alanına alınan kesim, halkın yarısına ulaşmamıştır. Kaba bir hesap yapılırsa, Kürt halkının demokratik hareket karşısındaki konumuna göre üçe ayırabiliriz: Üçte biri demokratik mücadeleye aktif katılım sağlarken, bir o kadarı da sempati duyduğu halde edilgen durumdadır. Diğer üçte biri ise demokratik hareketin dışındadır. Diğer taraftan Kuzey ve Küçük Güney kökenli halkımız bilinç, örgütlenme ve eylemde asgari düzeyin altında seyretmektedir. Güney Kürdistan'da ise klasik ulusalcı güçlerin halk üzerindeki denetimi kırılamamıştır. Halkın bu güçlere tepkisi olsa da, pratik olarak denetimleri sürmektedir. Avrupa, Rusya, Kafkasya, Balkanlar ve dünyanın diğer alanlarında yaşayan halkımız demokratik mücadelenin etkisindedirler. Bilinç, örgütlenme ve eylem düzeyi asgari ölçülerdedir. Halkımızın hem her ülkede, hem de Ortadoğu genelinde üstlendiği kilit rolü oynayabilmesi, en başta bu durumun aşılmasını gerektirmektedir. Mücadeleye aktif katılım gösteren kesimin bilinçlenme, örgütlenme, eyleme katılma düzeylerinin yükseltilmesine ihtiyaç vardır. Çünkü açılım görevlerinin başarısında bu husus belirleyici bir role sahiptir. Bu kesime dayanılarak pasif sempatizan kesimin hareketlendirilmesi ve mücadele dışında olanın kazanılması mümkün olabilir. Yine klasik ulusalcı güçlerin denetimi ve etkisi kırılabilir. Bunun için öncü, bir yandan mücadeleye katılan halk kesiminin düzeyini yükseltmek, diğer yandan bu kesime dayanılarak edilgen sempatizan kesimi de kazanmak durumundadır. Aynı zamanda klasik ulusalcı güçlerin tüm paçalardaki etkisini aşarak, harekete güç ve ivme kazandırma görevini yerine getirebilir.

Açılımın diğer boyutu, Kürt halkının dışında kalan etnik, dini ve siyasal yapılardır. Her şeyden önce başta Türkiye olmak üzere Kürdistan'a egemen olan tüm ülkelerde inkarcı ve imhacı politikalar etnik ve dini grupların özgür gelişimini engellemektedir. Farklı etnik ve dini kökene sahip olmak ciddi sorunların, insan hak ve özgürlüklerinden yoksun kalmanın nedeni olmaktadır. Bu nedenle söz konusu kesimler demokrasi mücadelemizin müttefiki konumundadırlar. Bunları hem direkt, hem de ittifak gücü olarak kazanmak mümkündür.

Bir de uzun geçmişleri olan mevcut sisteme karşı mücadele eden radikal sol ve sosyalist hareketin durumu vardır. Kendisini günün gerçekliklerine uygun biçimde değişim ve dönüşüme uğratmayan bu güçler, marjinal konuma düşmüşlerdir. Türkiye örneğini ele alırsak, radikal sol ve sosyalist grupların marjinalleşmenin ötesinde, tasfiye olduklarını rahatlıkla görebiliriz. Büyük kahramanlık örneği olan ölüm orucu direnişleri bu grupların tükenişini getirmiştir. Artık bu gruplar toplumsal değişimde öncü olma fonksiyonunu yitirmişlerdir. Ancak radikal sol ve sosyalist hareketin pasifize olmuş büyük birikimleri bulunmaktadır. Bu durum, partimizin öncülük ettiği demokratik sosyalist hareketin önüne birikimleri sahiplenmesi görevini koymaktadır. Hem aynı siyasal kökenden gelen, hem de sosyalizmi esas alan çizgimiz, partimize sol ve sosyalist hareketin mirasına sahip çıkma hakkını vermektedir. Eğer değerlerin tasfiye olması istenmiyorsa, bu görev mutlaka yerine getirilmelidir. Türkiye örneğinin önümüze koyduğu görevler diğer egemen ülkeler için de geçerlidir. Partimiz, bütün zeminlerde sol ve sosyalist hareketin birikimlerini sahiplenerek, demokrasi mücadelesine katmalıdır. Dolayısıyla radikal solun temsil konumunu yitirdiği birikim ve değerleri sahiplenmek, demokrasi mücadelemizin diğer bir açılım boyutudur.

Radikal sol ve sosyalist hareketin toplumsal değişim mücadelesinde etkili olmaması ve giderek marjinalleşip tasfiye olması, toplumsal değişim güçlerini sistem içi siyasal yapılara yöneltmiştir. Bunun yanı sıra, sistemi aşmayan sivil toplum örgütleri geniş toplumsal kesimleri bloke etmiştir. İster siyasal, ister sosyal nitelikte olsun, sistemlerin sınırları içinde hareket eden yapılar çok sayıda toplum kesimini kontrol etmektedir. Yakın zamana kadar bu toplumsal kesimlerin harekete geçmesine ve demokratik harekete katılmasına fırsat tanımamışlardır. Ancak tüm egemen ülkelerde sistemlerin krize girmesi, bu durumun aşılmasını gündeme getirmiştir. Sistem partileri ve sivil toplum örgütlerinin tabanları demokrasi taleplerini yükseltmektedir. Bağlı oldukları partileri ve sosyal örgütleri demokrasi mücadelesine zorluyorlar. Söz konusu yapıların, toplumun bu istemlerine yanıt vermek adına söylemin ötesine geçememeleri bunları marjinal konuma düşürmüş ve dağılma içerisine itmiştir. Görülen odur ki, egemen sistemler dönüşmemeleri halinde dağılacaklardır. Şimdiye kadar sistem içinde hareket eden toplumsal kesimler radikal bir çizgide demokrasi mücadelesine katılım göstereceklerdir. Yeni örgütlenmeler, siyasal partiler ve sosyal örgütlenmeler ortaya çıkacaktır. Çözülmek istemeyen yapılar ise demokratik değişim ve dönüşüme yöneleceklerdir. Bu durumda partimizin öncülük ettiği demokratik mücadeleye birçok toplumsal kesimi kazanmak mümkün olduğu gibi, yeni ittifak güçleri de ortaya çıkacaktır. Dolayısıyla demokratik serhildan hareketimizin açılım sağlayacağı bir zemin de belirttiğimiz zemin olacaktır.

Bütün bunlar barış, demokrasi ve özgürlük mücadelemizin geniş bir açılım olanağına kavuştuğunu göstermektedir. Açılım olanağının değerlendirilmesi için legal ve illegal çalışma alanlarındaki geniş kadro yapısının içinde bulunduğu kalıpları yıkmasına ve bilinçlenme, örgütlenme ve eylem yeteneğinin güçlendirilmesine ihtiyaç vardır. Eski kalıplar içinde kalınarak ne içe ne de dışa dönük açılım sağlanabilir. Belirttiğimiz kesimlerin kendiliğinden gelip demokrasi mücadelemize katılmalarını beklemek hayal olur. Mücadelenin kadrosu çok yönlü, yoğun ve yaratıcı bir çalışmayı yürütmek durumundadır. O zaman görülecektir ki, demokrasi mücadelesi çığ gibi büyüyerek kısa sürede sonuca gidecektir.

Halk Hareketi'nin diğer çalışmalarla ilişkisi

Demokratik kurtuluş sürecinde halk hareketi siyasal serhildanda ifadesini bulmaktadır. Halkın en geniş kesimlerinin ulusal ve toplumsal sorunların çözümü için süreklileşen eylemliliği olan siyasal serhildan, kazanımların korunması yolu olduğu kadar, yeni kazanımların yaratılması ve demokratik özgür birliğin gerçekleştirilmesinin de yoludur. Diriliş devrimi sürecinde gerillanın üstlendiği rol, yeni süreçte serhildan taktiğine yüklenmiştir. Bu nedenledir ki, *demokratik kurtuluş* sürecinin doğrultusunu belirleyen slogan ***"Her şey serhildan için"*** sloganıdır. Siyasal serhildan geliştiği oranda süreç zafere doğru gelişebilir. Bunun için olanakların serhildan taktiğinin başarılı ve yeterli uygulamaya geçirilmesinin hizmetine sunulması büyük önem kazanmıştır. Dolayısıyla gerillanın yanı sıra diplomatik, kültür, sanat ve edebiyat gibi diğer faaliyetler serhildan etrafında ele alındığında anlamlı olacaktır. Aynı zamanda serhildan taktiği bu faaliyetlerin gelişimine güç katacaktır. Tüm faaliyet biçimleri birbirlerinden güç alırken, karşılıklı olarak da birbirlerine güç vereceklerdir. Bu temel espriye bağlı olarak her mücadele alanı sürecin gelişiminde rol sahibidir.

Gerilla, serhildanın başlatılması, geliştirilmesi ve sonuca götürülmesinde yeri başka bir mücadele biçimiyle doldurulamayacak bir role sahiptir. Savaşın durdurulmuş olması bu rolün sona erdiği anlamına gelmez. Gerilla, başta serhildan olmak üzere mücadelenin kazanımlarını koruyan, geliştirme imkan ve olanaklarını yaratan bir işlev görmektedir. Daha da önemlisi gerici güçlerin saldırılarla süreci tıkatması halinde, çeşitli boyutlarda savaşı devreye sokarak sürecin gelişmesinin önünü açma görevi vardır. Gerilla zafer kazanmanın temel taktiği olmaktan çıkmış olsa da, serhildanın başarısı için hayati rol üstlenir. Bir diğer ifadeyle, geçmişteki rolünü, serhildan taktiğinin gelişmesinde gördüğü işlev temelinde yerine getirecektir. Bu anlamda gerillanın mücadele içindeki rolünde herhangi bir zayıflama ve gerileme yoktur. Gerillanın rolü, çözümün gerçekleşmesine bağlı olarak önemini yitirecektir. Çözüm gerçekleşmedikçe, gerillanın mücadeledeki rolü de azalmadan devam edecektir. Bu durumda, serhildan ve diğer faaliyetler gerillayı güçlü kılarak onu kendilerine güç veren bir mücadele gücü haline getirecektir.

Yeni stratejimizin serhildan taktiğine dayalı olarak geliştirilmesi adına gerillanın rolünü yadsıyan yaklaşım ve tutumlara girmek tasfiyeciliktir. Nitekim gerilla mücadelesinin sürdüğü koşullarda başarısızlığa uğrayan ve sağcı yaklaşımlar içinde bulunan yapılar gerillanın rolünü yadsımışlardır. Onu tasfiye etmeyi dayatmışlardır. Gerillaya rol biçen doğru yaklaşımı muhafazakarlıkla suçlayıp, gerillanın tasfiyesini gündeme koymuşlardır. Gerillanın moralini bozarak, YNK örneğinde görüldüğü gibi düşman saldırılarının gelişmesini teşvik etmişlerdir. Böylece uluslararası komplonun devam etmesine davetiye çıkartılmış, gerillanın savaşma kararlılığı zayıflatılarak, saldırılara başarı ortamı yaratılmak istenmiştir. Gerillanın rolünü yadsıma, her türlü tasfiyeciliğin temel esprisi olurken, parti gerillanın gücünü koruyarak kompleya yanıt oluşturmuş ve serhildanın başlatılmasını sağlamıştır.

"Demokratik kurtuluş sürecinde halk hareketi siyasal serhildanda ifadesini bulmaktadır. Halkın en geniş kesimlerinin ulusal ve toplumsal sorunların çözümü için süreklileşen eylemliliği olan siyasal serhildan, kazanımların korunması olduğu kadar, yeni kazanımların yaratılması ve demokratik özgür birliğin gerçekleştirilmesinin de yoludur. Diriliş devrimi sürecinde gerillanın üstlendiği rol, yeni süreçte serhildan taktiğine yüklenmiştir."

Gerek kompleyu sürdüren güçler, gerekse de mücadele saflarında belirecek olan tasfiyeci eğilimler bundan böyle de gerillayı devre dışı bırakmak isteyeceklerdir. Çünkü serhildan hareketi ve diğer demokratik mücadele biçimleri gerilladan güç alarak gelişeceklerdir. Buradan hareketle gerillanın nitelik ve nicelik gücünü arttırmanın temel bir görev olduğu bilinmelidir. Halk Hareketi kendi gelişimini sürdürürken, bu görevini de eksiksiz yerine getirmek durumundadır. Gerillanın nitelik ve nicelik bakımından geliştirilmesi Halk Hareketi'nin başlıca görevi olmaktadır.

Demokratik kurtuluş sürecinde diplomatik mücadelenin önemi artmıştır. Mücadelemizin uluslararası komplo ile tasfiye edilmeye çalışılması, bu gerçeği her dönemden daha çok gözler önüne sermiştir. Kaldı ki, ülkemiz Kürdistan uluslararası egemenlik altındadır. Türkiye ve diğer egemen güçlerin ülkemiz üzerindeki egemenlikleri ikinci elden bir egemenliktir. Kürdistan'ın stratejik, jeopolitik konumu hem geçmişte hem de günümüzde onu uluslararası güçlerin etkinlik alanı haline getirmiştir. Bu nedenle Kürdistan'daki egemenliğin uluslararası boyutu hep ön planda olmuştur. Dolayısıyla bu egemenliği yürüten uluslararası güçlere karşı mücadele edilmeden ve onlar geriletilmeden, egemen devletlerle mücadelede ciddi sonuçlar alınamaz. Halkımızın '90'lar sonrası mücadelesinden sonuç almasını önleyen, uluslararası güçlerin girişimleridir. Washington sürecinin Önderliğimize karşı düzenlenen uluslararası kompolya vardırılması bunun tartışma götürmez kanıtıdır. Lozan Antlaşması'nda ulusal inkar ve imha politikasının İngilizler tarafından belirlendiği hesaba katılırsa, ortaya çıkan gerçek her dönemde ülkemizin uluslararası bir egemenliğe tabi tutulduğu gerçeğidir. Bu durum bilinen devletlerin egemenliklerinin varlığını yadsımaz. Çoğu kez uluslararası güçler ile bölge güçlerinin egemenlikleri birbirini tamamlar. Ancak her zaman uluslararası egemenlik ülkemizin ve halkımızın inkar ve imhaya tabi tutulmasında belirleyici olmuştur.

Barış, demokrasi ve özgür birliğe dayalı çözümün gerçekleştirilmesinde belirttiğimiz uluslararası egemenliğe karşı mücadele ağırlıklı bir yere sahiptir. Bu da gösteriyor ki, bizim diplomatik mücadelemiz dost kazanmak ve onların desteğini almakla sınırlı değildir. Daha önemlisi halkımızın özgürlük mücadelesini bastırmaya çalışan ulusal inkar ve imha politikasının devamını esas alan güçlerle mücadele etmenin gereği vardır. Bu açıdan diplomatik çalışmalarımız mücadeleci karaktere sahip olmalıdır. Salt dostluk esprisiyle hareket etmek, başta İngiltere olmak üzere, uluslararası komplonun içinde yer alan güçlerin düşmanca tutumlarını önlemeye yetmez. Diplomatik faaliyetler mücadeleci bir karaktere kavuşturulması halinde sonuç verir. Partimizin gerçekleştirdiği stratejik değişiklik ve siyasal mücadeleyi temel mücadele biçimi olarak belirlemesi, böylesi bir diplomatik faaliyetin geliştirilip sonuç almasının olanaklarını artırmıştır. Stratejik değişiklik emperyalist ve gerici güçlerin silahlı mücadeleyi gerekçe gösterek, "terörizm" gibi suçlamalarla diplomatik çalışmalarımızı etkisiz kılma ortamını zayıflatmıştır. Tam tersine onların manevra alanını daraltmış, diplomatik çalışmalarımızın gelişme koşullarını ve olanaklarını geliştirmiştir.

Ülkede ve yurt dışında siyasal serhildanın gelişmesi diplomatik çalışmalar üzerinde de etkili olacaktır. Son derece meşru olan siyasal serhildan karşıt diplomatik girişimlerin başarı şansını alabildiğine zayıflatırken, ulusal inkar ve imha politikalarının mahkumiyeti kolaylaşarak, diplomatik çalışmalarımızın başarı şansı güçlenmiştir. Böylece serhildan diplomatik çalışmaların başarısının dayanağı haline gelirken, diplomatik çalışmalar da serhildana güç vermek durumundadır. Hem uluslararası güçlerin, hem de egemen devletlerin baskılarını teşhir etmek ve demokratik güçlerin desteğini sağlamakla, serhildanın gelişiminde rol sahibi olacaktır. Diplomatik çalışmaların belirttiğimiz kapsamda serhildanın gelişimini sağlama görevini yerine getirerek ondan güç alması doğru olan yaklaşımdır. Buna rağmen diplomatik çalışmalarımız önceki dönemin sınırlarını aşmamıştır. Hatta uluslararası komplonun yarattığı güvensizlik ortamında bir zayıflamayı yaşamıştır. Daha fazla girişimci ve mücadeleci olma yerine, kendisini gerileten ve mücadeleci karakteri zayıflayan bir düzeye mahkum etmiştir. "Saldırılarla karşı karşıya geliriz" korkusu, bu düzeyde çakılıp kalmaya yol açmaktadır. Mevcut durumda diplomatik mücadelenin genel mücadele içindeki rolünü oynayabilmesi için bir taraftan yoğun çabalara, diğer taraftan ise kapsamlı girişimlere ihtiyaç vardı. Ulusal ve siyasal kimliği bildirme örneğinde olduğu gibi, halkın eylemsel desteğiyle, çabalar ve girişimlerin geliştirilmesi halinde sonuç almak kesindir.

Kültür, sanat ve edebiyat tam da bu dönemde açılım yapma ve genel mücadeledeki rolünü oynama koşullarına ve olanaklarına kavuşmuştur. Siyasal serhildan, meşru karakterinden dolayı bu tür çalışmaların zeminini güçlendirmiştir. Engelleyici tutumları nötralize ederken, halkın yığınsal düzeyde söz konusu çalışmalara ilgi duyma ve katkı sağlama olanağını artırmıştır. Artık halk kitleleri olanaklarını daha fazla kültür, sanat ve edebiyat faaliyetlerinin hizmetine sunabilir hale gelmiştir. Buna karşılık bu faaliyetlerde halkın bilinçlenmesini, örgütlenme ve demokratik eyleminin düzeyini daha da geliştirmek mümkündür. Bu alandaki mücadele ile hem içe hem de dışa yönelik demokrasinin gelişme zemini güçlendirilebilir. Sorunların demokrasi içerisinde çözüme kavuşturulması anlayışı en çok da bu mücadele ile gelişme gösterebilir. Böylece kültür, sanat ve edebiyat faaliyeti sorunların çözümünde rolünü tam olarak oynayabilecek fırsatı yakalamış oluyor. Ne var ki, bu mücadele alanı da geride bıraktığımız süreçteki sınırları aşamamıştır. Dolayısıyla ilk elden açılım yapması gereken mücadele alanının bunu yadsıyan bir konumda olması durumuyla karşı karşıyayız.

Kültür, sanat ve edebiyat faaliyetlerinin öncü kadrosu ve çalışanları bu çalışmaların gereklerine göre motive edilememişlerdir. Mücadelenin geçirdiği stratejik ve taktik değişim ya yeterince kavranamamıştır ya da güçlü bir inanç duyulmamıştır. Bu durum kültür, sanat ve edebiyat çalışmalarının açılım yapamamasının en önemli nedenidir. Eğer yeni dönemin çizgisi öncü kadro ve çalışanlara kavratılırsa, güçlü bir gelişme ortaya çıkartmak mümkündür. O zaman serhildana güç verebilir ve serhildandan güç alabilir.

Demokratik kurtuluş mücadelesinde her mücadele biçimine kendi rolü oynatıldığında süreci ilerletmek mümkündür. Aksi halde biri diğerinin gelişimini zayıflatır. Bunun için her mücadele biçimine rolünü oynatmak, bunların birbiriyle ilişkisini doğru ele alıp pratikleşmek hayati önemdedir.

Sonuç

Komplo sürecinde mücadelemizin yaşadığı sorunların çok ciddi boyutlarda olduğunu net olarak görmek mümkündür. Gerileme, dağılma vb. tehlikelerin önü alınmıştır. Bu anlamda komplo başarısızlığa uğratılmış olsa da, onun sürdürülme zemini ortadan kaldırılamamıştır. Çünkü olumsuzlukların önü alınırken, gelişme ve güçlenme sürece egemen kılınamamıştır. Olumlu gelişmeler parçalı ve sınırlıdır. Ne zaman mücadelenin gelişmesi sürece egemen kılınırsa, işte o zaman komplonun sürdürülme zemini ortadan kalkmış olacaktır. Buna bağlı olarak demokratik değişim ve dönüşümün başarılması mümkün olur.

Hangi yönden bakılırsa bakılsın, bir demokratik değişim ve dönüşüm durumunu yaşadığımız görülebilir. Bu durum her geçen gün olgunlaşmakta, Demokratik Cumhuriyetlerin yaratılması ve Demokratik Ortadoğu Birliği doğrultusunda gelişme kaydetmek mümkün hale gelmektedir. Artık zafer yolunda hızla mesafe almak mümkündür. Yeter ki, başta Halk Hareketi faaliyetleri olmak üzere, mücadelenin bütün alanlarında öncü kendisini yeterli hale getirsin. Halk Hareketi'nin örgütlenme ve eylem düzeyi hem genişliğine hem de derinliğine geliştirilebilsin.

15 Ağustos ruhu siyasal serhildanlarda yaşıyor

● PKK Başkanlık Konseyi

15 Ağustos, halkımız için çok önemli bir gündür. Bu gün, halkımızın beyninde, ruhunda yeni bir süreci başlattı. Başlayan bu süreçle birlikte halkımız, o zamana kadar kendisine bir kader gibi dayatılan yaşama nokta koydu. İşte, ülkemiz ve halk gerçekliğimiz açısından böylesine önemli bir dönüm noktasını ifade eden 15 Ağustos Hamlesi, esarete, köleliğe ve bütün kötülüklere karşı silahlı bir serhildandı. Günümüzde ise 15 Ağustos serhildan ruhu siyasi serhildanlarda yaşıyor.

Geçen 17 yılın Kürt tarihinde önemli bir yeri vardır; bu canlı ve şerefli bir yerdir. Bu hamleyle ortaya çıkan gelişmeler, halkımızı ölümden çıkararak yaşama bağladı, çok kötü bir durumdan çıkararak şerefli bir konuma getirdi. Bu anlamda bu onurlu günü halkımıza armağan ederek geçmişimizi, bugünümüzü ve geleceğimizi birleştiren Önderliğimizin 15 Ağustos diriliş gününü, diriliş bayramını kutluyor selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

Yine böylesine anlamlı bir günde asla unutmayacağımız, her saniye yaşayacağımız gerçeklik şehitlerimizdir. Şehitlerimiz halkımıza yaşam vermek için can verdiler. ***Kemal Pir*** yoldaş, *"Biz yaşamı uğrunda ölecek kadar çok seviyoruz"* demişti. Şehitlerimiz halkımızı yaşatmak için kendi yaşamlarını verdiler. Başta **Agit** yoldaş olmak üzere devrim şehitlerimiz, en yüksek değerlerimizdir. Bizler için güç, umut ve karar kaynağıdırlar, bütün yaşamımızdırlar. Bu yoldaşlar şahsında bütün şehitlerimizi saygıyla anıyoruz.

Bilindiği gibi Kürt halkı tarih boyunca hiçbir serhildanda bu düzeyde yer almamıştır. Halkımız ilk kez 15 Ağustos ruhuyla birleşerek her şeyini verdi; malını, canını, maddi ve manevi varlığını devrimin hizmetine sundu. Ne fedakarlık gerekiyorsa onu yaptı. Önce ruhta, sonra maddi ve manevi olmak üzere her alanda bu diriliş devrimine katıldı. Halkımızın ulaştığı şerefli aşamaya saygı duymak gerekir. Bu gün halkımız için kutlu olsun.

15 Ağustos Hamlesi'nin 18. yılına giriyoruz. Bilindiği gibi 15 Ağustos bir serhildandır. Silahlı serhildan ruhu, günümüzde siyasi serhildanda yaşatılmaktadır. Siyasi serhildanlar süreciyle partimiz büyük bir güven ve inançla zafere doğru gitmektedir. Bu sürecin bütün engellere rağmen gelişmesi ve sonuçta zafere ulaşması için herkesin özel bir çaba harcaması ve çalışma yürütmesi gerekmektedir.

Devrimimiz üç hamle yaptı: Birinci hamle başlangıçtı; 12 Eylül öncesi Ankara'da başladı ve daha sonra Kürdistan'a taşırılarak geliştirildi. O dönemde halkımızın yaşamı üzerinde 'acaba Kürt var mı, yok mu; Kürdün zafere ulaşma yolu var mı, yok mu' biçiminde tartışmalar yürütülüyordu. Kurtuluş yolunun olmadığı düşüncesi hakimdi. Bu koşullar altında Kürt halkı için alınan karar, bütün bunların reddidir. Bir grup arkadaş ölüme razı olmadıklarını ortaya koydular, bunu sadece sözle dile getirmediler, gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa onu yapmaya yöneldiler. Bu sesin bütün Kürt halkına ulaşması uzun sürmedi. Kürt halkı bu sesin yanında yer aldı. Başkan Apo, böyle bir başlangıçla, Kürdün ölümünü reddetti. Bilindiği gibi o zaman da birçok kişi "Biz adım atmayalım" diyordu. Halk cahil bırakılmıştı, egemen güçler genel anlamda amaçlarına ulaştıklarına, Kürt halkını yaşamda düşürdüklerine inanıyorlardı. Düşman cephe açısından durum böyle iken, Kürt halkı ağırlıklı olarak ölüme razıydı, ölümü kendisi için kader biliyordu. Kürdün tarihten çıkarılma kararının olduğu bir ortamda Önderliğimiz bu kararı reddederek yola çıktı.

Bunun üzerine daha önce Önderliğe söz verenler, onun yanında olduklarını, bu tarihi adımda yer aldıklarını söyleyenler kendilerini geri çektiler. O zaman bunun birçok nedeni vardı. Bazılarının siyasi nedenleri, bazıları da kişisel nedenleri öne çıkarıyordu. Fakat gerçek olan bir şey vardı; geri adım atmalarının hiçbir siyasi değeri yoktu. Bireysel yaşamlarından vazgeçmeyen bu kişiler, çeşitli bahaneler öne sürdüler. Hiç kimse, "Bu tarihi adımda yer alacak gücüm yok" veya "Kendimi yaşamak istiyorum, halkın değil kendi çıkarlarımı esas alıyorum" demedi. Bazıları silahlı mücadeleye erken başlandığını söylerken, başkaları uzun bir hazırlık gerektiğini iddia ettiler. Böylelikle bu tarihi adımın önünü almak istediler.

Önderliğin kimseden fazla bir beklentisi yoktu, çünkü halkın kendi gerçekliğinden vazgeçmiş olduğunu, kendi kendine ayağa kalkmayacağını görüyordu. Yapılması gereken, bu halkı tedavi etmek ve kendi kendini yürütebilecek aşamaya gelmesini sağlamaktı. Bunun için Önderliğin Kürt halkından çok büyük beklentileri yoktu. Bütün güveni kendine ve yanındaki arkadaşlaraydı. Başlangıç adımında bile belirttiğimiz nedenlerle Önderlik'ten uzaklaşan, mücadeleden vazgeçenler çoktu.

Bu noktada Önderlik, tarihin sesi, Kürdün geçmişi, bugünü ve geleceği oldu ve bütün itirazlara rağmen bundan aldığı güçle yolunda yürüdü. Bilindiği gibi bu tarihi adım fazla geçmeden halktan cevap aldı. Parti kuruldu, partinin kuruluşunun ardından 1978-80 yılları arasında birinci serhildan dönemi yaşandı. Bu dönem, devrimin başlangıcıdır. Başlangıç dışa karşı değildi. Bir yandan Kürt ulusal hareketinin ülke içine adım atmasını istemeyen, ulus sözcüğünün etrafında gidip gelen kesimler; diğer yandan dar koşullar altında kendini geriye çekenler bu tarihi adımı engellemek istiyorlardı. Bu noktada büyük bir ideolojik savaş verildi ve sonuçta tarih hükmünü yürüttü. Apocuların ulaştığı her yerde serhildanlar gelişti. İki Apocu bir yere ulaştıktan sonra orada altı ay içinde serhildan gelişiyordu. Birinci serhildan dönemi bu şekilde gelişti.

Kürtler bir kez daha yeni bir yaşam için tarihe adım attılar. Egemen güçlerin, emperyalistlerin ve ülkedeki gerici güçlerin desteğiyle geliştirdikleri saldırılar oldu. 12 Eylül bu anlamda hareketimizin gelişimi açısından zorlu bir süreç oldu. Tarih PKK Önderliği'ni ve PKK'yi büyük bir sınavdan geçiriyordu. Ya bu sınavdan başarıyla çıkılacak, ya da yenilgi olacaktı. Önderlik, bu sınavdan başarıyla çıkmak için ne gerekiyorsa onu yaptı. Faşizm zindanda ve dışarıda üzerimize geliyor, halka ağır baskı uyguluyordu. Ülkeden hiçbir sesin yükselmemesi için ne gerekiyorsa onu yapıyor, bütün vahşet uygulamalarını bu temelde geliştiriyordu. Devrim cephesi geliştirilen saldırılar karşısında alt üst olmuş, birçok zorluk ortaya çıkmıştı. Bütün bunlara rağmen Önderliğimiz, *"Biz tarihin gereklerini yerine getireceğiz, bunun için ne gerekiyorsa onu yapacağız. Ulusal davaya, insanlık ve özgürlük davasına sırtımızı dönemeyiz. Böyle bir günde bu yolda yürümemiz gerekir"* diyordu. Öte yandan içimizdeki bazı kişiler, *"Hala zamanı gelmemiş, bizi ateşin içine atıyorlar. Hakkari'ye gidersek kimse sağ dönmez"* diyerek tarihi adımın önünü almak için çalışma yürüttüler. Bazıları yoldaşlık adı altında bu söylemleri dile getirirken, bazıları bireysel aşkı kullanıyor, bireysel yaşam özlemlerini öne çıkarıyordu. Bu kişilikler, yeni adımın atılmaması, bu tarihi sınavdan başarıyla çıkılmaması için ellerinden gelen bütün çabayı gösterdiler. Bu dönemde hem üst yönetimde, hem de kadroda ve parti çalışanları arasında bu anlayışa öncülük edenler vardı. Önderlik bu sınavdan başarıyla çıkmak için ülkeye yönelimi esas alırken, onlar başarının mümkün olmadığını dile getiriyor, bireysel yaşam için Avrupa'ya gitmeyi dayatıyorlardı. Bu mücadele, hamlenin gerçekleşmesi için içte yapılan bir hazırlık olması bakımından önemli bir mücadeleydi. Zafer kazanan Önderlik oldu. Bunun nedeni Önderliğin imkanlarının daha fazla olması değil, gücünü halkın geçmişi, günü ve geleceği olmaktan almaktadır. Bundan dolayı, devrime karşı olanlar ne kadar çaba harcasalar da başarıya ulaşamamışlardır.

Tarihin hükmünün yerini bulması için parti kadroları yüzünü ülkeye çevirdi. Kürdistan'a geçerek Botan ve Zagros'a yerleştiler. Hazırlık döneminden sonra Agit arkadaşın öncülüğünde 15 Ağustos Hamlesi gerçekleşti. O gün patlayan mermi, bu tarihi sınavda kazanılan başarının sesiydi. Bu hamleyle serhildanlar yeni bir sürece girdi; Kürt halkı giderek yenilgi tanımayan bir güç olmaya başladı. Bu anlamda 15 Ağustos Hamlesi birinci olarak büyük bir ruh, bilinç, kararlılık ve fedakarlık gerektiren bir başlangıçtı.

İkinci olarak; Kürt halkının bir daha kimsenin yenilgiye uğratamayacağı bir güç olmasının başlangıcıydı. Gerillamız mermisi bitince son bombayı kendinde patlatıyordu. Dağdaydı, oligarşik rejimden başka kimse onu duymuyordu, ama patlayan her bomba Kürt halkı içinde dağılarak özgürlük için bir çağrı oluyordu. Şerefli bir yaşam için her şeyin yapılması gerekiyordu. Gerilla, Kemal Pir arkadaşın sözünü bir talimat olarak aldı. 15 Ağustos Hamlesi bu temelde gelişti ve büyük bir fedakarlıkla tarihi gereklere cevap verdi. 15 Ağustos Hamlesi yapıldıktan sonra bile birçok kişi 'silahlı mücadele olur mu, olmaz mı' biçiminde bir tartışma yürütüyordu. O dönemde münafıklar çoktu, olmazı ispat etmek için bütün yolları denediler. Fakat sonuçta 1991-94 yıllarında askeri serhildan siyasi serhildanla birleşince inançsızlık azaldı, kötü sesler kısıldı.

Buna rağmen bilindiği gibi bu yaklaşım günümüze kadar devam etmektedir. 15 Ağustos Hamlesi '98'lere kadar ulaştığında halkımız artık yenilmeyecek duruma geldi. Fakat işgalci devletler, emperyalist güçler ve Kürt gericileri saldırılardan vazgeçmediler. Mücadeleyi yenilgiye uğratma umuduyla uluslararası komployu geliştirdiler. Daha önce alınan imha kararını yeni dönemde daha ince bir şekilde hayata geçirmek için böyle bir yola başvurdular. '98 yılında uluslararası komplo üst aşamaya ulaşarak son darbesini gerçekleştirdi. Dünya devletleri Ortadoğu güçleri ve Kürt gericiliği birleştiler; parti içindeki gericilikten de cesaret alarak uluslararası komployu gerçekleştirdiler. Bir kez daha tarihi bir intiharı gerçekleştirmemiz bekleniyordu. Ama artık yenilginin mümkün olmayacağını göstermek gerekiyordu. Değil yenilgi, artık tek bir adım gerileme bile olmayacaktır. Bunun ispatı gerekiyordu.

Bilindiği gibi son iki yıldır bir sınav verilmekte ve zorlu koşullar altında bu sınavın başarıyla yürütülmesi için mücadele edilmektedir. Bu sınavda bir tek hakkımız var; o da yenilgi değil, zafer hakkıdır. Bu sınavda yenilgi olmaz. Diriliş bayramımızda, yeni bir yıla girerken bu sınavı başarıyla verdiğimizi ilan edebiliriz. Başkan Apo'nun arkadaşları, partisi, halkı bir kez daha yenilgi olmasına izin vermiyor. Önderliğinin istediği gibi, onun felsefesinde olduğu gibi yenilgiyi kabul etmiyor.

> *"Nasıl ki İsa'nın havarileri dünyanın dört bir yanına dağılarak İsa'nın ruhunu, felsefesini ve istemlerini bütün insanlığa mal ettiler ve büyük bir zafer geliştirdilerse, Önderliğin arkadaşları, partisi ve halkı da yeri göğü sarsarak bütün Kürdistan'ı kapsayacak bir serhildanla Önderliği yaşama geçireceklerdir."*

Böylesi anlamlı bir günün yıldönümünde böyle bir kararlaşmaya yeniden ulaşmaktayız. Dünya egemen güçlerinden ve Kürt gericiliğinden korkumuz yoktur. Eğer biz Önderliği iyi anlamışsak, onu yaşayabiliyorsak, bu temelde söz veriyorsak, bütün çalışmalarımızı bu temelde yürütüyorsak başarı kesindir. 1978-80 arasında gerçekleşen birinci hamle ve 15 Ağustos sonrası gelişen ikinci hamle sürecinde olduğu gibi bugün de bizi durdurmak isteyen bazı sesler var. Fakat bunların hiçbir siyasi değeri yoktur. Kaçanlar, kendilerini bir çizgi gibi göstermek istediler. *"Artık kendimizi yaşama zamanı geldi, şimdiye kadar biz hizmet ettik, bundan sonra halk bize hizmet etsin"* dediler. Bu yaklaşımda da hiçbir siyasi değer yoktur. Farklı bir felsefe, siyaset veya öncülük durumu yoktur. Biz bunları iyi tanıdık. 1975-78 döneminde, birinci serhildan hamlesi sırasında tanıdık. O yıllarda da bazıları Kürdistan için silahlı mücadele başlatma kararı aldıklarını söylüyorlardı. Onlarla küçük bir anlaşma yapmak istedik, fakat kendilerini saklıyorlardı. Bunların bir kısmı daha sonra okullarına devam ettiler. Birinci hamle öncesi partinin başı çok fazla ağrıdı, bazıları bunalım geliştirmeye, karışıklık yaratmaya çalıştılar. Fakat bütün bunların hiçbir siyasi değeri yoktu. O zamanki koşulların kendine göre zorlukları vardı. Semir ve grubu hamlede yer almamak için böyle yaklaşımlar geliştirdiler. Hiç kimse mücadeleyi geliştireceğini söylemedi. Herkes Avrupa'ya yöneldi. Başkalarından yardım almak için mücadeleye karşıtlık yapmanın hiçbir siyasi değeri yoktur. Bu süreçte de bizi zafere götürecek olan siyasi serhildanı durdurmak isteyenler oldu.

Eğer doğru ile yanlış savaşa girmezse doğru kazanamaz. Bunun için ortaya çıkan yaklaşımları tuhaf görmüyor, bir gerçeklik olarak değerlendiriyoruz. Fakat biz yine de bir tek kişinin bile yanlışlık içinde olmaması gerektiğini belirtiyoruz. Küçük hesaplardan kurtulmanın gerektiği bir gündeyiz. Önderliğimiz İmralı'da tek tek hepimizi gözleri önüne getirerek "bu arkadaşlar ne yapıyor" diyordur. "Acaba bu arkadaşlar zaferi getirecek bir siyasal serhildanı geliştirebilecekler mi" diyor, her yönüyle hesap ediyordur. Önderlik zorlu koşullara rağmen umut ve istemlerini kırmıyor. Önderliğimiz en karanlık günlerde tarihin tereddütsüz gelişmesi için bütün engelleri bir bir yıkarak yürüdü. Önderlik şimdi bu yaklaşımı yoldaşlarından, partisinden, halkından umuyor. Acaba bizler Önderliğe yoldaşlık edebilecek miyiz, parti ve halk olarak bunu başarabilecek miyiz? Siyasal serhildan sürecini hızlandırarak zafere ulaştırabilecek miyiz? Önderliğimiz bu ruh ve düşünceyle, böyle bir kararlılıkla yaşıyor. Önderliğimizin istemi, tarihin istemidir. Bu istemi yerine getirecek miyiz, getirmeyecek miyiz? Önderliğin yoldaşları, partisi ve halkı kararını vermiştir. Hiçbir engel, yerine getirmekte olduğumuz tarihi gerekliliği durduramaz. Bunun için diyoruz ki; tarihi gerçekliği iyi görelim. Küçük hesapları, kendini yaşatmayı bir kenara bırakalım. Önderliğimize ve şehitlere büyük bir cevap verelim. Artık siyasi serhildanlarla zafer evresine giriyoruz.

Bilindiği gibi geçen süreçte daha çok kendimizi korumayı esas aldık. Serhildanları geliştirdik, iç ve dış saldırılara karşı direnerek bütün mevzilerimizi koruduk. İki buçuk yıl bu biçimde geçti. Artık mevzimizden çıkıyor ve saldırı konumuna geçiyoruz. Birinci Barış Hamlesi'nde bir yandan savunma esas alınırken, diğer yandan İkinci Barış Hamlesi için hazırlık yapıldı. Geçen ağustos ayında bu dönem de tamamlandı, o zamandan bugüne ikinci adıma geçtik. Geçen yıl önemli gelişmeler oldu. Fakat henüz İkinci Barış Hamlesi için söylenecekleri söylemiş değiliz. Sonbaharda bunun zamanı gelecektir. Yaşamda ve siyasette kış ve yaz ölü mevsimlerdir. Sonbahar ve ilkbahar ise canlı mevsimlerdir. Gelecek sonbahar ve ilkbahar demokratik mücadele yöntemlerini geliştirerek ulusal ve siyasal kimliğimizi kabul ettireceğimiz dönem olacaktır. Onun ardından Önderliğimizin özgürlüğe kavuşması ve Kürt halkının özgürlüğü gerçekleşecektir. O zaman Üçüncü Barış Hamlesi gerçekleşecek ve zafer kesinleşecektir. Bu temelde Önderliğin istemine cevap olmak için her şeyden önce kendi içimizde her yönüyle sağlam olmamız gerekiyor. PKK'de ulusallığın olmadığını söyleyenler var. Hiç kimse Önderliğimizden daha fazla ulusallığı koruyamaz. Kürtlük, zirvede Önderlik'le temsil edilmektedir. Ulusallığa, insanlığa ve özgürlüğe bağlı olan, kendini Önderliğin fedaisi haline getirir, PKK'nin fedaisi haline getirir.

Bunun için diyoruz ki; bir kez daha ruhumuzu örgütlemek gerekir. Tarihin emriyle birleşerek harekete geçelim. Önümüzdeki sonbaharda öyle bir serhildan hareketi geliştirelim ki, yeri göğü sarssın. Zaferin, ulusal özgürlüğün ve insanlığın özgürlünü ilan edelim. Nasıl ki İsa'nın havarileri dünyanın dört bir yanına dağılarak İsa'nın ruhunu, felsefesini ve istemlerini bütün insanlığa mal ettiler ve büyük bir zafer geliştirdilerse, Önderliğin arkadaşları, partisi ve halkı yeri göğü sarsarak bütün Kürdistan'ı kapsayacak bir serhildanla Önderliği yaşama geçireceklerdir. Önderliğin *"Benim ölüm dirimden daha çok iş yapar"* sözünü her gün olduğundan daha fazla bugün ispat etmek gerekir. Önderlik zindanda olsa da yaşama çok daha fazla hükmedebilecek bir durumdadır. Bu anlamda yaşamı değiştirmek için çok büyük bir güç olacak, özgürlüğü getirecektir. Bunun zamanı gelmiştir.

Şimdiye kadar yapılan büyük veya küçük hesapları bir kenara bırakalım, tarihin emri altında yürüyelim. Eğer Önderliğe, şehitlere ve halka bağlılığımız varsa, özgürlüğün aşığı isek, bunu yapmamız gerekir. Bu süreçte, her zaman olduğundan daha fazla Önderliği ve şehitleri yaşamak gereklidir. Bu önemli günde çağrımız, yeniden bir kararlaşmaya ulaşma ve halkımızın iradesi karşısında boyun eğmedir. Bunu başarmak için kendimizi engellerden kurtaralım. Ancak bu şekilde Önderliğin arkadaşı, partisi ve halkı olabiliriz. Tarih karşısında hesap vermek için yapmamız gereken tek şey zaferi geliştirmek, serhildanlarla zaferi kazanmaktır. 15 Ağustos ruhunu bu şekilde yaşatarak geliştirmek mümkündür. 15 Ağustos Hamlesi'nin gereği, yerine getirilmesi gereken tarihi emir budur. Bu günde Önderlik bizden tarihin yorumunu istiyor. Şehitlerimizin ve halkımızın istemi budur. Bunun için diyoruz ki; "Tarihi emir yerine getirilecektir!" İnancımız ve umudumuz bütün arkadaşların eksik ve yetersiz yanlarını bir kenara bırakarak Önderlik gerçeğiyle bütünleşmeleri ve zafer dışında hiçbir şeyi kabul etmemeleri; bu temelde 15 Ağustos ruhunu serhildanlarla temsil etmeleri, pratiklerini buna göre geliştirerek siyasi serhildanları zafere götürmeleridir.

Bu gün vesilesiyle bir kez daha şehitlerimize bağlılığımızı belirtiyor; geçmişimiz, günümüz ve geleceğimiz olan Önderliğimizi selamlıyor, bu tarihi emri bildiğimizi, tarihin gereklerini yerine getirerek zafer kazanacağımızı belirtiyoruz.

15 Ağustos 2001

PKK VI. Ulusal Konferansı'na sunulan rapordan

Mevcut siyasal durum ve başarmamız gereken görevler

Sovyet sisteminin çöküşüyle birlikte dünyanın yeni bir sürece girdiği bilinen bir gerçektir. Böyle bir süreçte uluslararası politika yürüten dünyanın belli başlı güçlerinin siyasal yaklaşımları şöyle olmuştur:

Her şeyden önce Sovyet bloğunun çöküşü, ona karşı mücadele yürüten bloğa öncülük eden ABD'yi en büyük güç haline getirmiştir. Böyle bir sonuca dayanarak dünyayı tümüyle kendi egemenliği altına almayı içeren ve yeni dünya düzeni (YDD) olarak tanımladığı bir siyasal strateji geliştiren ABD, değişik mücadele yöntemleriyle bunu pratikte hakim kılmaya çalışmıştır. ABD'nin temel politik yaklaşımı, özellikle Birinci Dünya Savaşı'yla ve Ekim Devrimi temelinde Sovyet gelişimine dayanarak çeşitli alanlarda ortaya çıkıp bir sistem haline gelen gelişmeleri aşmaya çalışmak olmuştur. Bu doğrultuda başta Sovyetler Birliği'nin kucakladığı alanlar olmak üzere Doğu Avrupa'da, Kafkasya'da, Balkanlar'da, Afrika'da, Amerika'da, dünyanın dört bir yanında Sovyetler Birliği'ne dayalı olarak ortaya çıkan, varolan ve yaşayan siyasal gelişmeleri tasfiye etmek, değişikliğe uğratmak, kendi egemenliği altına almak ve bütün bu alanlarda kendi stratejik egemenliğine hizmet edecek siyasi yapılanmalar ortaya çıkarmakla uğraşmıştır. Bu temelde başta çok yoğun bir propaganda ve ideolojik mücadele olmak üzere; ekonomik girişimleri, siyasal yaklaşımları ve gerektiğinde askeri tehdidi ve güç kullanımını devreye koymuştur.

Geçen on yıllık süreç, ABD'nin bu temelde dünyanın dört bir yanında çok yoğun bir ekonomik, siyasal ve askeri mücadele yürüttüğü ve bu temelde YDD adını verdiği stratejisini hayata geçirerek, dünya üzerinde imparatorluk düzeyinde egemenlik kurmak üzere çalıştığı bir dönem olmuştur. Bu yaklaşımı ve çabasıyla ABD, kendi egemenliğini hakim kılma doğrultusunda Birinci Dünya Savaşı ve Ekim Devrimi temelinde şekillenen dünyada önemli değişiklikler yapmayı ve Sovyet sistemine bağlı olarak ortaya çıkan gelişmeleri tasfiye etmeyi, dolayısıyla dünyayı yeniden düzenlemeyi içeren bir politika yürütmeyi esas almıştır.

Çok sayıda devletten oluşan Avrupa Birliği (AB) ise eskiyi korumak, özellikle Birinci Dünya Savaşı'yla şekillenen ve Sovyetler Birliği ile çatışma ve uzlaşma içerisinde kendini yeniden düzenleyen ve Avrupa merkezli olarak ortaya çıkan 20. yüzyıl sistemini korumak için önemli bir çaba içerisinde olmuştur. AB içindeki devletler, Doğu Avrupa'da Sovyet bloğuna dayalı sistemler çökme arifesindeyken bile böyle bir çöküşü görememişler, kendilerini çöküşe göre hazırlayamamışlar, dolayısıyla çöküş karşısında aktif ve yeni politikalar geliştirememişlerdir. Sovyetler Birliği sistem olarak çöker ve kendi karşısındaki blok ortadan kalkarken, AB, bunun en fazla kendi sistemine dahil olmasını ve ona göre dönüşmesini isteyen bir tutumun sahibi olmuştur.

Ancak bütün hazırlıksızlığına ve oluşturduğu sistemi koruma istemine rağmen, özellikle ABD'nin Sovyet etkilerini kırıp ortadan kaldırarak dünya üzerinde kendi egemenliğini kurma çabaları karşısında; yeni süreci karşılayacak politikalar oluşturmak ve bütün bu alanları ABD etkisine bırakmamak için bazı politik adımlar atmak durumunda kalmıştır. Esas olarak hazırlıksız olduğu ve mevcut olanı korumayı esas aldığı için, değişikliğe göre politik yaklaşımlar geliştirememiştir. Ama kendisinin gerilemesi ve özellikle ABD'nin dünya üzerinde çok büyük oranda nüfuzunu geliştirmesinden duyduğu kaygı ve endişeyle onları sınırlamak; dünya üzerindeki egemenlikte pay sahibi olabilmek için bazı politik adımlar da atmak durumunda kalmıştır. Özellikle Doğu Avrupa ve Balkanlar'da ABD etkisini zayıflatan ve AB'nin daha etkili olmasını isteyen politikalar, Almanya ve Fransa merkezli olarak geliştirilmeye çalışılmıştır. Yine Rusya'yla girilen ilişkilerle ABD'nin dünya üzerinde YDD stratejisi temelinde hakim olmasının önüne geçilmek istenmiştir.

Rusya ise, çöken Sovyet sisteminin enkazı altında, uzun bir süre ağır bir bunalım içinde kalmıştır. Ekonomik, sosyal, siyasal, askeri, kültürel ve ahlaki olarak yoğun bir gerilemeyi, çöküşü ve yozlaşmayı yaşamıştır. Bu çöküş ve yozlaşma, özellikle ABD baskısı altında Sovyet sisteminin çöküşüne öncülük eden bazı yöneticilerin elinde çok daha fazla derinleşmiştir. Tarihsel olarak dünya üzerinde politik arenada her zaman söz sahibi olmayı bilmiş ve sürekli kendini bir politik uç haline getirmiş olan Rusya; bu özelliğini kaybederek, kendi tarihine ve gücüne ters bir biçimde ve adeta ona ihanet ettirilmiş bir tarzda başka güçlerin –örneğin ABD'nin– uydusu ve kuyrukçusu durumuna düşürülmüştür.

Büyük bir güç olan Sovyet sistemi dünya ölçüsünde bir egemenlik mücadelesi yürütmüş, oldukça iddialı ve etkili bir konuma ulaşmıştı. Dolayısıyla böyle bir gücün çöküşü de çok ağır ve kapsamlı olmuştur. Onun için hiç beklemediği ve hazırlıklı olmadığı böyle bir çöküşle karşılaşması karşısında, Rusya'nın uzun süre kendini toparlayamaması ve bir bunalımı yaşaması doğaldır. Ancak Rusya 20. yüzyılın sonuna doğru bu durumu aşan ve kendini toparlamayı esas alan bir yaklaşım içerisine girmiştir. Kendi iç yapılanmasını yeniden oluşturarak; yaratılan sisteme karşı engel olarak çıkarılan sorunları şu veya bu biçimde çözüme kavuşturarak ve Sovyetler Birliği'ni oluşturan alanın çok büyük bir kesiminde Bağımsız Devletler Topluluğu adı altında bir birlik oluşturup kendi etkinliğini bu sahalarda yeniden geliştirerek; kendi iç yapılanmasında yeni bir düzeyi ortaya çıkartmıştır. Buna paralel olarak Çin, Hindistan ve İran'la, yine AB ile geliştirdiği ilişkiler temelinde, 21. yüzyıla girerken kendisini uluslararası politikada yeri olan ve yeniden uluslararası düzeyde çıkış yapan bir konuma ulaştırmıştır. Bu biçimde ağır bir bunalımı, sarsıntıyı ve gerilemeyi yaşamış olsa da, kendini yeniden toparlayarak uluslararası düzeyde politika yürüten önemli bir güç haline getirmeyi başarmıştır.

"ABD ile AB arasındaki ilişkiler artık eskisi gibi değildir. Her iki gücün çıkarları farklılaşmıştır. ABD kendi çıkarını esas alan bir egemenlik kurmaya yönelirken; AB de kendisini ekonomik, siyasal ve askeri düzeyde yeniden örgütleyerek ve birliğini güçlendirerek, dünya ölçüsünde etkili olma mücadelesine katılım göstermeye başlamıştır."

Siyasal yöntemlerin kullanıldığı bir mücadele gerçeği yaşıyoruz

Yaşanan on yıllık gelişmelerin ardından, uluslararası sistem şimdi önemli bir düzey kazanmış bulunuyor ve dünya yeni bir siyasal mücadele düzeyine sahne oluyor. Giderek uluslararası düzeyde politika yürüten güçler arasında yeni yöntemlerle süren bir mücadele durumu yaşanıyor. Bu on yılın ardından ortaya çıkan şey, ne ABD'nin sözsüz egemenliği, ne de büyük güçler arasında yaşanan kapsamlı bir savaş olmuştur. Farklı siyasal, ekonomik ve askeri güç odakları gelişmiş ve bunlar arasında siyasal yöntemlerle süren bir mücadele gerçeği ortaya çıkmıştır. Bu temelde uluslararası düzeyde süren siyasal mücadele gerçeği, giderek gelişme gösteren bir olgu haline gelmiştir. Kısacası yeniden yapılanan dünya ve uluslararası sistem, bir siyasal mücadele gerçeği üzerinde şekillenmiş bulunuyor. Yani bu dünyada mücadelesizlik diye bir durum söz konusu değildir. Dolayısıyla dünyanın ABD hükümranlığına gireceği ve ABD'ye karşı artık kendi içinde bir siyasal mücadele verilemeyeceği biçimindeki anlayışlar boşa çıkmıştır. Yeniden yapılanan dünya gerçeğinde bu anlayışların gerçeği yansıtmadığı netlik kazanmıştır. Bu temelde siyasal yöntemlerin kullanıldığı bir mücadele gerçeği söz konusudur. Bu, mevcut dünyanın yaşadığı temel özelliklerden biridir.

İkincisi; ABD YDD politikalarında tam bir başarı sağlayamamış, birçok alanda ya başarısız kalmış, ya da uzlaşmak zorunda bırakılmıştır. YDD stratejisi doğrultusunda egemenlik kurma yaklaşımından vazgeçmese de, ABD geçen on yılda uyguladığı yöntemlerle dünyada böyle bir egemenlik kuramayacağını anlamıştır. Dolayısıyla kendi stratejik egemenliğini gerçekleştirebilmek için yeni politik arayışlara yönelen ABD, dünya sorunlarına kendi egemenliğini geliştirecek düzeyde çözümler getirmek amacıyla yeni politik yaklaşımlar geliştirme sürecine girmiştir. Mücadele yöntemlerinde değişiklik yapmak ve çok yönlü olmaya çalışmakla birlikte, kendini etkili kılma stratejisini hayata geçirme çabasından da vazgeçmiş değildir. Bu da dünyayı kendi etkinliği doğrultusunda değiştirme ve yeniden düzenlemeyi sağlama çabasını yürütme anlamına gelmektedir.

Üçüncüsü; Sovyet bloğuna karşı mücadelede varolan ABD-AB birliği artık aşılmıştır. ABD ile AB arasındaki ilişkiler artık eskisi gibi değildir. Her iki gücün çıkarları farklılaşmıştır. ABD kendi çıkarını esas alan bir egemenlik kurmaya yönelirken; AB de kendisini ekonomik, siyasal ve askeri düzeyde yeniden örgütleyerek ve birliğini güçlendirerek, dünya ölçüsünde etkili olma mücadelesine katılım göstermeye başlamıştır. Bu yüzden günümüzde ABD ile AB arasında eskisi gibi bir ilişki ve birlikten bahsetmek mümkün değildir. İngiltere her ne kadar ABD ile ortak politikalar yürütüyor olsa da, bu durum Almanya ile Fransa ittifakı temelinde yürütülen AB'nin yeni politik ve askeri gelişim düzeyini etkilememektedir. İngiltere zaten AB'ye bu düzeyde bir katılım göstermemektedir. Dolayısıyla AB artık ABD'den ayrı bir güç olarak uluslararası düzeyde kendine özgü politikalar geliştirme sürecine girmiştir.

Dördüncüsü, Çin ve Avrupa devletleriyle geliştirdiği ilişki içerisinde, Sovyetler Birliği döneminden kalan etkinliğini korumaya ve kendini dünya çapında etkisi olan bir güç haline getirmeye çalışan Rusya, eski etkinlik düzeyini koruma çabası içinde bir yerde eskiyi koruyan bir güç durumuna düşüyor olsa da; Sovyet sisteminin çöküşü ardından içine düştüğü etkisizlik ve geri konumdan kurtularak dünyada yeniden etkinliği olan bir güç haline gelmeye çalışmaktadır. Özellikle ABD'nin YDD temelinde dünya hakimiyetine karşı çıkarken, giderek önemli bir mücadele gücü olma konumunu geliştirmektedir. Rusya'nın bu konumu ve kendisini etkin hale getirme çabası, uluslararası politik mücadelede önemli etkisi olan bir durumu ifade etmektedir.

Uluslararası düzeyde politika yürüten güçler arasında yaşanan bu mücadele günümüzde de Ortadoğu bölgesine şiddetli bir biçimde yansımaktadır. Geçmişte ABD-Sovyetler Birliği çatışmasını en yakından hisseden bir bölge olan Ortadoğu, günümüzde de uluslararası düzeyde politika yürüten güçler arasındaki mücadeleye giderek daha fazla sahne olmakta, bu mücadelenin sıcaklığını daha yakından hisseder hale gelmektedir. Körfez Savaşı'yla bölge üzerinde önemli bir denetim sağlayan ABD'nin, Filistin-İsrail çatışmasına dayattığı Ortadoğu Barış Planı ve Kürt sorununa karşı geliştirdiği uluslararası komployla, bölgede tamamen egemen olma konumunu gerçekleştirmek istediği iyi bilinmektedir. Arap-İsrail çatışmasını durdurmak için geliştirdiği sözde Barış Planı, Kürdistan'da PKK şahsında geliştirilen ve uluslararası gericiliğin birliğine dayanan komplo düzeyindeki saldırı, ABD'nin geçen on yılda Ortadoğu'da egemenliğini ve böylece dünya genelinde YDD stratejisinin tam başarısını gerçekleştirme amacını sağlamaya yönelik olmuştur.

Ortadoğu'da sorunların çözümü demokratik değişimle olur

20.yüzyılın sonunda yeni bir yüzyıla girerken, ABD'nin bölgeye dayattığı bu politik yaklaşımların başarılı olamadığı görülmektedir. Ne Filistin-İsrail sorununa dayatılan sözde Barış Planı gerçekte bir barışı yaratabilmiş; ne de Kürdistan'a dayatılan uluslararası komplo amacına denk bir sonuç verebilmiştir. Filistin-İsrail çelişkisinde çözüme gitmek ve barışı sağlamak bir yana, günümüzde daha da derinleşen bir çatışma durumu yaşanmaktadır. Kürdistan'da ise uluslararası komploya karşı Önderlik, parti ve halk şahsında geliştirilen direniş komplonun başarıya ulaşmasını, yani Kürt ulusal demokratik hareketinin tasfiye olmasını önlemiştir.

ABD, bu sonuçlar karşısında Ortadoğu'daki temel sorunlara yaklaşımında yeni politikalar geliştirmek durumunda kalmıştır. Özellikle 2001 yılına girişle birlikte, ABD'deki yönetim değişikliğine paralel olarak, böyle bir politik değişiklik ve yeni politik arayış çok daha yoğun bir biçimde gündeme gelmiştir. Bu çerçevede ABD, yeni politik yaklaşım olarak, İsrail'i koruyacak şekilde Filistin sorununu çözmek için Irak'ı daha fazla daraltmaya ihtiyaç duymaktadır. Uluslararası sermayenin çıkarlarını güvence altına almak açısından, İsrail'in güvenliği ABD için stratejik düzeyde vazgeçilmezdir. Filistin sorununu çözebilmek için de Filistin gerçeğini belli ölçüde kabul etmek durumundadır. Sınırlı ölçüde bile olsa, İsrail'den Filistin gerçeğini kabul edecek bir taviz koparabilmek için, İsrail karşısında Arap gücünün biraz daha zayıflatılması gerekli görülmektedir. Bu da İsrail karşısında en büyük tehdit oluşturan Arap gücü olarak Irak'ın zayıflatılmasını ifade etmektedir. Dolayısıyla Filistin-İsrail çelişkisinde çözüme gitmek, dolayısıyla Arap-İsrail çatışmasında bir çözümü ortaya çıkartmak Irak'ın zayıflatılmasına bağlı görülmektedir.

Irak'ın zayıflatılması ve mevcut Irak gücünün daraltılıp sınırlandırılması ise, Kürdistan'ın rolünü daha çok öne çıkarmaktadır. Çünkü Irak'ı güneyden daraltmak yeterli olmamaktadır. Bu konuda en önemli ve konumu en elverişli olan saha Kürdistan sahasıdır. Dolayısıyla Irak'ı sınırlandırma ve gücünü azaltma istemi, Kürdistan'ın rolünü öne çıkarma ve Kürdistan'daki mevcut statüde daha fazla değişiklik yaratma durumunu gündeme getirmektedir. Kürdistan'ın ve Kürtlerin bu politik yaklaşım çerçevesinde daha fazla rol kazanması ise; Türkiye Cumhuriyeti devletinin mevcut politik yapılanması ve Kürtlere karşı uyguladığı inkar ve imha politikasıyla çelişmektedir. Kürtlerin konumunun değişmesi ve rollerinin artması, TC'nin bu politik yapılanışını ve mevcut politik duruşunu tehdit etmektedir. Bu çerçevede ABD, Türkiye Cumhuriyeti devletini, kendisinin Irak ve Ortadoğu politikasını destekleyen ve onunla uyumlu hale gelen bir doğrultuya çekmeyi gerekli görmektedir. Türkiye'yi böyle bir konuma getirebilmek için bu ülkede politika değişikliğine ihtiyaç duymaktadır. Bu durum, giderek kendilerini stratejik müttefik olarak gören ABD ile Türkiye arasında politik farklılıkları gündeme getirmiştir. Her ne kadar NATO çerçevesinde ve yine stratejik düzeyde politik birlik içerisinde olsalar da, daha doğrusu Türkiye her şeyini ABD'ye göre ayarlayarak kendini yürütmeye çalışıyorsa da; ABD'nin bölgede kendi hakimiyetini sağlayacak düzeyde yapmak istediği bu değişikliklerle kendi politik duruşu uyumlu olmamaktadır. Dolayısıyla iki güç arasında bu düzeyde bir politik çelişki yaşanmaktadır.

Kısacası Sovyet sisteminin çöküşünden beri ABD'nin kendi çıkarlarını dünya ölçüsünde hakim kılma doğrultusunda geliştirmeye çalıştığı değişikliğin bir benzerini, 21. yüzyılın başından itibaren Ortadoğu'da da daha aktif bir biçimde uygulamaya başladığı görülüyor. ABD kendi hakimiyeti için bölgede bazı değişiklikler yapmak ve kendi egemenliğine hizmet edecek şekilde bölgedeki statükoyu kısmi bazı değişikliklere uğratmak zorunda kalıyor. Buna karşılık AB ise, geçen süreçte uluslararası alanda olduğu gibi, şimdi de Ortadoğu'da eski sistemin korunmasından yana bir politik duruşu ifade ediyor. Ancak bir yandan bölgenin iç sorunlarından kaynaklanan mücadele ve değişim arayışı; diğer yandan ABD'nin kendi çıkarları doğrultusunda bölgede değişim yaratma yaklaşımları karşısında, AB de bölgeye yeni politik yaklaşımlar ve eskiyi aşan bazı tutumlar göstermek zorunda kalmaktadır. AB kendi çıkarlarını bölgenin eski statükosuna göre oluşturmuştur; daha doğrusu Ortadoğu'nun siyasal şekillenmesi tamamen Avrupa'nın Birinci Dünya Savaşı'yla yarattığı sistemin bir parçası durumundadır. Bu şekillenme Ortadoğu'nun kendi gerçekliği ve kendi iç gelişimi sonucunda ortaya çıkmamış, tersine Avrupa'nın kendi iç mücadelesi ve bu mücadelenin sonucuna göre bir Ortadoğu sistemi oluşmuştur. Dolayısıyla AB kendi çıkarlarını bölgenin mevcut statükosunda bulmuştur ve bunun devamını çıkarlarına uygun bulmaktadır. Politik sistemin şekillenmesi ve politikaları buna göre oluşmuştur. Bu anlamda bölgede eski statükonun korunmasını ifade eden bir politik duruşu sergilemektedir. Ancak bölgenin aktif bir değişim sürecine girmiş olması, AB'yi mevcut politikasını yürütemez duruma getirmiştir. Dolayısıyla AB esas itibariyle eski statükoyu korumaktan yana olsa da, bölgedeki değişim gerçeği karşısında yeni politikalar oluşturmaya zorlanmakta, bu çerçevede oldukça kararsız ve yüzeysel bazı politik yaklaşımlar geliştirmeye yönelmektedir. Mevcut durumuyla AB bölgede yeni sistemin yaratılması konusunda fazla aktif değildir; daha çok eskiyi koruma yönünde bir aktiviteye sahiptir.

Rusya ise İran ve Araplarla varolan ilişkilerine dayanarak bölgedeki etkinliğini korumaya, hatta giderek biraz daha fazla geliştirmeye; Irak örneğinde görüldüğü gibi, özellikle Çin ve Fransa'dan da aldığı destekle ABD yaklaşımlarını boşa çıkartacak bir politik duruşu bölgeye dayatmaya çalışmaktadır. ABD-SSCB çatışması döneminde Sovyetler Birliği'nin bölgede geliştirdiği ilişkileri devralmak ve bunları canlandırmak, bu temelde mevcut statükoyu koruyucu bir yaklaşımla bölge üzerinde kendi etkinliğini sağlamak istemektedir. Bunun zayıf bir siyasal konum olmadığı; Rusya'nın da bölge üzerinde önemli etkisi olan bir politik güç olduğu, özellikle ABD-İngiltere ikilisinin Irak'a karşı geliştirmek istediği "akıllı yaptırımlar" politikasının işletilmemesinde ve bu projenin veto edilip uygulanmaya konmasının engellenmesinde açıkça görülmüştür. Rusya, özellikle bazı Avrupa devletlerinden ve Çin'den aldığı güçle Ortadoğu'da ABD politikalarına karşı durabilecek ve mücadele yürütebilecek önemli bir güç olduğunu açıkça bu biçimde göstermiş bulunmaktadır.

Ortadoğu'da Avrupa devletlerinin dünyayı paylaşmak amacıyla kendi aralarında yürüttükleri savaşla ortaya çıkan ve ABD-SSCB çatışmasıyla daha da derinleşen siyasal sistem artık yürümemektedir. Her şeyden önce, bu sistem bölgenin kendi iç dinamiğine dayalı olarak kendi gelişimi içerisinde ortaya çıkmamıştır; bu nedenle bölgenin ekonomik, sosyal, siyasal, ulusal ve kültürel gerçeğine uygun değildir. Diğer yandan bu duruma rağmen, oluşturulan mevcut sistem altında şimdiye kadar ki süreçte toplumların ekonomik, sosyal, siyasal, ulusal ve kültürel düzeyde yaşayabileceği gelişmeler yaşanmış; böyle bir sistem içerisinde bölge toplumlarını ilerletecek bir yön artık kalmamıştır. Dolayısıyla bölgede oluşan sistem ve bu sistemi meydana getiren siyasal yapılanmalar ciddi bir tıkanma, çözümsüzlük ve çöküş içindedir. Bölgede emperyalizmin "böl-parçala-yönet" biçimindeki klasik politikası en açık bir biçimde uygulanmış; bu politika bölge toplumlarını dengesiz bir biçimde parçalayarak birlik konusunda ciddi sorunlar ortaya çıkartmıştır. Bu temelde bölünmeye dayalı olarak gelişen çelişki ve çatışma yüz yıl boyunca hakim siyaset haline getirilmiş; buna bağlı olarak bölge kaynakları ağır bir biçimde sömürülmüştür. Bölgenin birçok alanında monarşiler değişik biçimde egemenliklerini sürdürürken, cumhuriyet düzeyinde bir siyasal yapılanmaya geçilen alanlarda da otoriter ve oligarşik sistemler hakim hale gelmiştir. Toplumların demokratik gelişimini engelleyen, ulusal ve kültürel birliğini sağlamayan, kaynaklarını kendi gelişimi yönünde kullanmasını esas almayan ve daha çok dış sömürüye hizmet etmeye dayanan mevcut sistemler artık bölge toplumlarının yaşamı ve gelişimi önünde ciddi bir engel durumunu ifade etmektedir.

"Türkiye ya mevcut devlet yapılanmasını, dolayısıyla toplumsal örgütlenmeyi demokratik bir değişime tabi tutarak, mevcut sorunlarını çözüme kavuşturup 21. yüzyıl dünyası içerisinde etkin bir yere sahip olacak; ya da mevcut siyasi yapılanma içinde gittikçe daha fazla dışa bağlanarak, dünyanın büyük güçleri elinde sağa sola saldırıda kullanılan bir vurucu güç haline gelecektir."

Yeniden yapılanma Türkiye için bir zorunluluktur

Bu konuda öncelikle, böyle bir sistem altında en fazla gelişmeyi yaşamış olan Türkiye'nin durumuna bakmak gerekir. Uzun süre otoriter bir yönetim altında kendi kuruluşunu sağlayan; daha sonra da oligarşik yapılanmayla demokratik gelişmeyi öngören güçler arasında şiddetli bir mücadeleye sahne olan Türkiye, cumhuriyetin oligarşik şekillenmesi altında günümüzde tam bir çözülüş ve çöküş sürecini yaşar hale gelmiştir. Esas olarak siyasal yapılanmadan kaynaklanan, yönetenler tarafından ise ekonomik kriz olarak tanımlanan mevcut durum, tamamen böyle bir gelişmeyle bağlantılıdır. 20. yüzyıl gerçeğine uygun olarak, dar milliyetçilik ve devletçilik temelinde ekonomik, sosyal, siyasal ve ulusal açıdan belli bir gelişmeyi yaşayan Türkiye; kendine özgü bir yapılanmayı ortaya çıkarmış ve bu doğrultuda artık son sınıra ulaşılmıştır. Mevcut devlet yapılanması toplumun ekonomik, sosyal ve kültürel gelişimine artık dar gelmektedir. Buna bir de son otuz yıldır yaşanan iç savaşın yükü de eklenmiştir ki, bu durum soygunu, talanı, rantçılığı ve çeteciliği devlet ve toplum üzerinde ağır bir yük haline getirmiştir. Yaşanan bu iç gelişmeler temelinde ve dünyada yaşanan gelişmelere de paralel olarak, Türkiye'de yeniden yapılanma gereği artık bir tercih değil, olmazsa olmaz kabilinden bir zorunluluk haline gelmiştir. Türkiye ya mevcut devlet yapılanmasını, dolayısıyla toplumsal örgütlenmeyi demokratik bir değişime tabi tutarak, mevcut sorunlarını ve en başta da Kürt sorununu çözüme kavuşturup 21. yüzyıl dünyası içerisinde etkin bir yere sahip olacak; ya da mevcut siyasi yapılanma içinde gittikçe daha fazla küçülüp daralarak ve daha çok dışa bağlanarak, dünyanın büyük güçleri elinde sağa sola saldırıda kullanılan bir vurucu güç haline gelecektir.

Bu gerçek Türkiye toplumu, aydınları ve siyasetçileri tarafından giderek daha çok anlaşılır hale gelmektedir. Toplumda demokratik dönüşüm ve yeniden yapılanma bilinci, PKK'nin geliştirdiği yeni stratejik yaklaşım temelinde çok daha yaygın ve derinlikli olarak gelişmeye başlamıştır. Ancak böyle bir eğilim genel kabul görse de, bunu gerçekleştirecek siyasal irade, stratejik ve taktik yaklaşımlar henüz yeterince ortaya çıkmamış ve bunun örgütsel inisiyatifi gelişmemiştir. Bu doğrultudaki gelişmeler zayıf kalırken, buna karşı direnç içerisinde olan oligarşik yapılanmadan, özellikle onun özel savaş sisteminden rant sağlayan çevrelerin eskiyi koruma yönündeki dirençleri de devam etmektedir. Türkiye günümüzde böyle bir iç siyasal mücadeleye sahne olmakta; halk güçleri, sosyalistler, demokratlar ve ilericiler köklü demokratik değişimi ararken, bazı egemen çevreler sınırlı bir değişimle durumu kurtarmaya, rantçı çete çevreleri ise şiddet politikalarıyla eski durumu korumaya çalışmaktadır. Bu mücadele de mevcut çöküş durumunu ifade etmektedir.

İran'daki durum bazı yönleriyle Türkiye'ye benzemekle birlikte, bazı bakımlardan Türkiye'den farklılıklar arz etmektedir. '70'lerin sonunda gelişen İslam Devrimi İran'da yeni bir süreci ve İran'ın kendi iç durumunu ifade eden bir gelişme dönemini ortaya çıkartmıştır. Böyle bir devrim temelinde yapılanan İran İslam Cumhuriyeti bir yandan İran toplumundan önemli bir destek alırken; bir yandan da Ortadoğu'ya son yirmi yılda oldukça önemli bir etkide bulunmuştur. Kendisini yeni bir model olarak bölgeye sunan İslam Devrimi ve İslam Cumhuriyeti bu yönlü yoğun bir mücadele ve savaş içerisinde olmuş ve bölgeyi ciddi biçimde etkilemiştir. Aynı şekilde İran'da da yeniden yapılanma, İslam Devrimi temelinde bir cumhuriyetin şekillenmesi ve yeni bir siyaset tarzı ortaya çıkmıştır. Ancak bu gelişmenin de çok köklü ve derinlikli olmadığı; mücadele ettiği eski sistemi çok fazla aşmadığı, giderek ideolojide ve siyasette onunla uzlaştığı; bu temelde etkisini kaybedip geliştirici olmaktan çıktığı görülmüştür. Mevcut siyasal yapılanma hem içte hem dışta geliştiren değil, gelişme önünde engel olan bir konum arz eder hale gelmiştir. Giderek içte tıkanma ve iç mücadelelerin ortaya çıkmasına yol açma, dışta ise bölge üzerinde etkili olma amacından adım adım uzaklaşma yaşanmıştır. Bu durumu aşmak için her ne kadar bir reform hareketini siyasal iktidara taşısa da, mevcut hareket rejimin gittikçe tıkanan yönlerini çözümleyecek güçten ve derinlikten uzaktır. Bu biçimde temel iddialarını kaybetmiş olarak mevcut rejimin sorunlarını kısmen törpüleyip ömrünü uzatsa da, böyle bir reform hareketiyle rejiminin tıkanıklıklarını aşması, İran'daki gelişmelere denk düşecek bir öncülüğü gerçekleştirmesi ve bölge için iddialı bir çözüm gücü olması mümkün değildir. Hele bölgenin 20. yüzyılda şekillenen ulusal, siyasal ve ideolojik yapılanmaları karşısında gittikçe gücünü kaybeden ve kendinden önceki İran milli politikalarıyla daha çok bütünleşen mevcut rejim; değiştirici ve geliştirici olmaktan çok tutucu ve tıkatıcı; mevcut olanı koruma ve bu temelde kendi egemenliğini sağlama peşinde koşan bir siyasal çizginin sahibi durumundadır.

Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşü ardından bölünüp parçalanan Arap alemindeki gelişmeler Türkiye ve İran'daki durumun çok daha gerisinde olmuştur. Birçok alan monarşik yönetimlerin egemenliği altında dünyaya hakim olan emperyalist güçlere ileri düzeyde bir bağımlılığı yaşarken; Mısır, Suriye ve Irak gibi alanlarda ise Türkiye'dekine benzer gelişmeler ortaya çıkmıştır. SSCB-ABD çatışması ortamında Sovyetler Birliği'nden de güç alarak kendini geliştiren bu yapılanmalar; günümüzde cumhuriyetin otoriter şekillenmesinin son sınırına gelip dayanmıştır. Mısır'da bunu aşan, oligarşik yapılanma yönünde adımlar içeren yeni gelişmeler yaşanırken; Irak ve Suriye mevcut siyasal yapılanmada son sınıra ulaşmış, değişemediği için ciddi bir tıkanma ve zorlanmayı yaşar hale gelmiştir. Bu durum Sovyet sisteminin çöküşüyle birleşince, Irak olayında görüldüğü gibi tam bir çöküş ve çözümsüzlük ortaya çıkmıştır. Böyle bir durum altında Arap toplumu 20. yüzyıl boyunca ekonomik, sosyal, ulusal ve kültürel alanda ulaşabileceği gelişme düzeyini yaşamıştır. Artık mevcut durumun hiçbir alanda Arap toplumuna vereceği bir şeyi kalmamıştır. Her ne kadar Petro-Dolar'a dayanarak kendilerini yaşatsalar da; mevcut monarşilerin 21. yüzyıl dünyasında Arap toplumunu geliştirmeleri mümkün değildir.

Cumhuriyet olarak kendisini örgütleyen alanlar ise, şekillendirdikleri mevcut siyasal yapıda ciddi bir tıkanmayla yüz yüzedir. Türkiye'de '50'den önce yaşanan sürece benzer bir biçimde otoriter yönetimler altında belli bir gelişme düzeyini ortaya çıkartmış olsalar da; mevcut otoriter rejimlerin de bu alanlarda artık yapabileceği ve toplum açısından geliştirebileceği hiçbir şey kalmamıştır.

Türkiye'dekine benzer bir biçimde, Irak da günümüzde daha ağır sorunları ve ciddi bir çöküşü yaşamaktadır. Mevcut ideolojik amaçlar, dar milliyetçi yaklaşımlar, siyasal yapılanmalar ve otoriter yönetim tarzı artık toplumları geliştirip ilerletecek ve sorunlarını çözecek bir karaktere sahip değildir. Bunlar bir çözümsüzlüğü ve tıkanmayı ifade etmekte; hem bölünmüşlükten hem de monarşik ve otoriter cumhuriyet yönetimlerinden ortaya çıkan sorunlardan dolayı ciddi bir tıkanmayı yaşamaktadırlar. Arap aleminin her bakımdan gelişebilmesi için köklü bir değişim ve yenilenme bir zorunluluk olarak kendini dayatmaktadır.

Bölgenin bütün sorunları Kürt ve Filistin sorununda odaklaşmıştır

Kuşkusuz 20. yüzyılda bölgenin en çok ezilen halkı Kürtler olmuştur. Birinci Dünya Savaşı sonunda bölünüp parçalanan ve değişik devletlerin egemenliği altına sokulan Kürdistan; savaştan sonra da bir egemenlik mücadelesine sahne olmuştur. Özellikle Türkiye'de gelişen Kemalist hareket ile İngiltere arasındaki mücadelede '25'te varılan anlaşmayla Kürtler üzerinde inkar ve imhayı öngören bir siyasal süreç gelişmiş, Kürtleri yok sayan ve yok edilmesini öngören bir politikada anlaşma temelinde Kürdistan'ın mevcut paylaşılması gerçekleşmiştir. Bu temelde varolan Kürt toplumsal dinamikleri, ekonomik, siyasal ve kültürel yönden yaratılmış birikimler, böyle bir süreçte çeşitli yöntemlerle yok edilmek ve Kürt toplumuna bir ulusal yok oluş süreci dayatılmak istenmiştir. Buna karşı geliştirilen isyanlar bastırılmış; toplumsal gelişme kendi iç dinamiklerinden soyutlanarak tamamen başka güçlerin gelişimine bağlı kılınmış; her türlü ulusal ve kültürel birikim asimilasyonun hammaddesi haline getirilmek istenmiştir. 20. yüzyıla geldiğimizde ise bütün Kürdistan'da ulusal yok oluş süreci artık başlamıştır.

Bölünmüşlük, parçalanmışlık, iç dinamiklerin zayıflığı ve dış egemenliğin güçlülüğü nedeniyle, böyle bir ulusal yok oluş sürecine karşı gecikmeli bir biçimde ancak '70'lerin başından itibaren, PKK biçiminde bir ulusal direniş ve kurtuluş süreci dayatılmıştır. Kürt toplumu ancak '70'lerden itibaren dünyada ve bölgede diğer toplumların önceden yaşamış olduğu ulusal demokratik gelişme sürecine girmiş; bunu da ancak çok dengesiz ve eşit olmayan koşullarda çok yönlü bir mücadeleyi içeren silahlı direniş temelinde geliştirmek zorunda kalmıştır. Kürtler 20. yüzyılın son çeyreğinde silahlı mücadele temelinde bir ulusal diriliş sürecini yaşamış; bu temelde gelişen bir ulusal bilinç ve ruh oluşmuş; ulusal birlik ve örgütlülük yönünde önemli bir gelişme ortaya çıkmış; toplumdaki gerici bağları belli ölçüde parçalayarak toplumsal demokrasinin gelişimi yönünde önemli adımlar atmıştır.

20. yüzyılın sonuna gelindiğinde, ulusal diriliş ve demokratik gelişme bakımından belli bir düzeyi yakalamış olsalar da, Kürtlerin ulaştığı bu düzey, ne kendileri için kalıcı bir çözümü ifade etmiş, ne de bölgede yeni bir sistemin gelişmesini sağlayabilmiştir. Bölünme, parçalanma ve gerici egemenlik altında her türlü gericiliğe alet olma durumundan kurtulmuş olmasına rağmen, mevcut konumuyla Kürdistan, bölgede ciddi bir toplumsal ve siyasal değişimin yaratılmasını tamamen sağlayamamıştır. 20. yüzyılın son çeyreğinde çok yoğun bir direnişle gelişen mücadele, Kürdistan'ı gericiliğin aleti olmaktan kurtarmış ve onu ilerici demokratik gelişmelerin merkezi haline getirmiştir. Kürt toplumunu özgürlük, demokrasi, birlik ve kardeşliği temsil eden ve bölgeye böyle bir düşünceyi ve yaşamı yayan bir konuma ulaştırmıştır. Ama böylesi büyük gelişmeler yaratmış olmasına rağmen, henüz bunu ne Kürdistan'da, ne de bölgede kalıcı bir yaşam sistemi haline

getirememiştir. Dolayısıyla Kürtler açısından yaşanan gelişmeler oldukça tarihsel ve çok görkemli bir değere sahip olsa da, mevcut durumuyla henüz kalıcılaşmaktan ve bölgeselleşmekten uzaktır; hala ciddi bir yok edilme tehlikesiyle yüz yüzedir.

Görülüyor ki, Ortadoğu bölgesinin 20. yüzyıldaki yapılanmadan ve bölünüp parçalanmışlıktan kaynaklanan ciddi birlik sorunları söz konusudur. Yabancı egemenliklerden, baskı ve sömürüden kaynaklanan ciddi kurtuluş sorunları bulunmaktadır. Monarşik, otoriter ve oligarşik yönetim yapılanmalarından kaynaklanan ciddi demokratikleşme sorunları mevcuttur. Belli bir ulusal ve kültürel gelişme düzeyi yaşanmış olsa da, bölgenin tarihine denk düşmeyen ve ona göre çok geride olan gelişmenin ilerletilmesi; yani ulusal ve kültürel gelişme düzeyinin çok daha ileriye götürülmesi sorunu vardır.

20. yüzyılda ortaya çıkan siyasal yapılanmalar bu sorunları çözemediği gibi, kendileri de esas olarak bu sorunların üzerinde şekillenmişlerdir. Bu sorunları yaşatan ve varlığını bu sorunların varlığına bağlı kılan siyasal yapılanmaları ifade ediyorlar. Dolayısıyla uluslararası alanda ve bölgede yaşanan gelişmeler karşısında sorunların çözümünü dayatması, yani bölgenin ciddi bir değişime ihtiyaç duyması karşısında, mevcut siyasal yapılanmalar ve rejimler ciddi bir tıkanmayı, çözümsüzlüğü ve bunun sonucunda Türkiye ve Irak'ta görüldüğü gibi ciddi bir çöküşü yaşıyorlar. Rejimlerin tıkanması ve çözümsüzlüğü karşısında, mevcut sorunlar kendi çözümlerini Kürt ve Filistin sorununda odaklaştırarak değişimi dayatıyor ve bunu şiddete kadar vardırıyorlar. Bölgenin diğer bütün sorunları günümüzde gelip Kürt ve Filistin sorununda odaklaşmış bulunuyor. Bu temelde bölgeye ve uluslararası siyasete çözümü dayatıyor ve bunu bulamayınca da şiddetin ortaya çıkmasına neden oluyorlar. Uluslararası politik güçlerin kendi aralarındaki mücadelesi de bununla birleşince, bölgede şiddetli bir mücadelenin ortaya çıkmasına yol açıyorlar. Bu da bölgede çok yönlü bir siyasal ve askeri hareketliliği ve mücadeleyi ortaya çıkartıyor. Böyle bir mücadele ve siyasal hareketlilik günümüzde en üst düzeye çıkmış bulunuyor. Özellikle geçen on yıl boyunca hem bölgenin kendi iç dinamiklerinden kaynaklanan hareketlerin gerekli çözümü yaratamamaları, hem de başta ABD olmak üzere uluslararası ve bölgesel güçlerin bölge sorunlarına herhangi bir çözüm getirememeleri, 2000 yılının sonunda artık bölgeye daha kapsamlı bir yaklaşımın gösterilmesi gereğini ortaya çıkarmıştır. Bu temelde 2001 yılından itibaren bölgede siyasal hareketliliğin daha çok arttığı, siyasal ve askeri yoğunlaşmanın daha da geliştiği, bölge sorunlarının artık bu biçimde kalamayacağının açığa çıktığı ve bu temelde çözümün dayatıldığı, böylece bölgenin önlenemez bir değişim sürecine girdiği; bunu yönlendirmek için de çok değişik politik yaklaşımların geliştirilerek bölgeye dayatılmaya çalışıldığı, politik yoğunlaşma ve hareketliliğin bütün alanlarda gittikçe geliştiği açık bir gerçektir. Bu durum her geçen gün ilerlemektedir. Farklı güç odakları ve siyasal yaklaşımlar kendilerini egemen kılabilmek ve karşıtlarını zayıflatabilmek için her gün yeni bir hamle yapma arayışı içinde bulunmakta ve yeni yöntemler geliştirmeye çalışmaktadır. Uluslararası politik güçler arasındaki mücadelede Ortadoğu önemli bir saha haline gelmiştir. Son olarak ABD ile İngiltere'nin; yine Rusya ve Fransa'nın yaklaşımlarında bunu açıkça gördük. Bölgesel düzeyde de Türkiye ve İran'ın çok aktif bir politik ve askeri konum içinde oldukları gözle görülen bir durumdur. Irak, üzerinde en çok mücadele edilen ve bütün bu sorunların çözüm alanı durumunda olan bir sahadır. Suriye, kendisini böyle bir gelişmeye uyumlu kılma arayışı ve çabası içerisindedir. Bununla birlikte sorunların odaklaşıp çözüm aradığı Kürdistan ve Filistin sahasında çok yoğun bir askeri ve siyasal hareketliliğin olduğu, özellikle Filistin'de çatışmaların giderek yoğunlaştığı gözükmektedir. Kürdistan'da da her türlü siyasal ve askeri yoğunlaşma, özellikle Güney Kürdistan'da bunun

> "Demokratik siyasal çözüm çizgisi inisiyatifi ele alıp çözümü geliştirmedikçe, siyasal çözüm süreci ilerlemedikçe ve tıkanmayla karşılaştıkça, şiddet ve çatışmanın her zaman gündeme geleceği ve siyasal mücadelenin kendisini askeri yollarla sürdürür duruma düşeceği unutulmamalıdır. Bu, özellikle Kürdistan'da, Irak'ta ve Filistin'de geçerli olan bir durumdur."

daha da gelişmesi ve Kürt siyasal güçlerinin böyle bir yoğunlaşmaya göre hareket ettirilmeleri durumu yaşanmaktadır.

Bölgenin içine girdiği bu hareketlilik sürecinde, sorunların bu kadar çözümü dayattığı bir ortamda; bölgeye dayatılan politik yaklaşımlar birkaç çizgi biçiminde kendini gösterir duruma gelmiştir. Bu konuda öncelikle en fazla çaba harcayan bir güç olarak ABD'nin yaklaşımlarından söz etmek gerekir.

Rantçı politikalar bölgede sorunları derinleştirmektedir

ABD bölge koşullarına uygun bir çözüm arayışından çok, kendi egemenliğini ve uluslararası sermayenin güvenliğini sağlayacak bir çözüm peşindedir. Bölgede eski statükoda bazı değişiklikler yapmayı öngörmekte ve böyle bir değişimi yaratma çabası içerisinde bulunmaktadır. Ancak bu, bölgenin toplumsal, ulusal ve siyasal koşullarına uygun bir değişimi değil, uluslararası sermayenin güvenliğini sağlayacak; dolayısıyla ABD'nin bölgedeki çıkarlarını hakim kılacak düzeyde bir değişikliği ifade etmektedir. Bu bakımdan bölgenin koşullarına uygun olmayan ABD'nin yaklaşımları bölgenin sorunlarını çözmeyi içermemektedir. Buna bağlı olarak, ABD'nin bölgede kendi çıkarlarını hakim kılacağı bir ittifak düzeni yeterince yoktur. Dünyada çok güçlü gibi görünse de, mevcut konumu nedeniyle ABD bölgede bir zayıflığı yaşamaktadır. Rusya'nın Çin ve Fransa'nın desteğini alması temelinde, Irak'a yönelik ABD ve İngiltere projelerinin son dönemdeki işlemez kılınması durumu bunu açıkça göstermektedir.

ABD mevcut yaklaşımıyla bir yandan kendi çıkarlarını hakim kılacak düzeyde bölgedeki eski statükoda bazı değişiklikler yapmayı öngörürken; diğer yandan bölgenin tarihsel, ekonomik, toplumsal ve ulusal özelliklerine uygun olarak değişiklik yapılmasını ve bölgenin bir sistem kazanmasını öngören siyasal eğilimlere karşı da ciddi bir mücadeleyi, karşı duruşu ve onları tasfiye etme çabasını sürdürmektedir. AB ve Rusya gibi güçler daha çok bölgedeki mevcut sistemin olduğu gibi sürdürülmesinden yanalar. Bu güçler her ne kadar bazı değişiklikler yapmaya zorlansalar da; mevcut durumuyla eski statükonun korunmasından yana bir politik yaklaşımı hala aşmış değiller. Dolayısıyla bölgedeki mevcut politik yapılanmaları desteklemekte ve onlarla yakın bir ilişki içerisinde bulunmaktalar. Devletler ve örgütler düzeyinde bölgenin mevcut güçleri, halihazırda 20. yüzyılın yaklaşımlarını aşabilmiş değiller. Dar milliyetçi, otoriter, egemenliği ifade eden, dolayısıyla sorunların kaynağı olan ve çözümü değil çözümsüzlüğü devam ettiren yaklaşımlarını esas olarak sürdürmekteler.

Türkiye, Kürdistan'da gelişen mücadeleyle belli bir değişim dayatmasını yaşasa da, hakim siyaset hala eski siyasal yaklaşımları koruma; 20. yüzyıl Türkiye'sini ve Ortadoğu'sunu olduğu gibi sürdürme doğrultusundadır. İran, Irak ve Suriye de benzer politik yaklaşımlar içindedir ve kendi aralarında belli düzeyde ittifak ve dayanışmaları da vardır. Bu güçler, AB ve Rusya gibi dış güçlerden de destek alarak, bölgedeki eski statükoyu korumaya; dolayısıyla çözümsüzlüğü sürdürmeye çalışmaktadır. Filistin örneğinde görüldüğü gibi dar milliyetçilik çözümsüzlüğün ana kaynağı olurken; bunun ilkel milliyetçi türü ise Kürdistan örneğinde olduğu gibi başka güçlere alet olmaktan; bölgesel ve uluslararası güçlerin kendi aralarındaki çatışmanın bir uzantısı haline gelmekten kendini kurtaramamaktadır. Bu mücadelenin özellikle Güney Kürdistan'da odaklaşması nedeniyle ulusal politikaya ulaşamayıp kendini bir çözüm gücü haline getiremeyen KDP, daha çok uluslararası ve bölgesel güçler arasındaki mücadelede kendine yer tutma çabası içinde olurken; YNK ileriye dönük bütün umutlarını kaybetmiş bir biçimde, güncel olarak yürütülen mücadeleden rant kapmak için çaba harcayan ve bu biçimde başka güçler tarafından kullanılan bir konum içine düşmüştür. İster devletler, isterse örgütler düzeyinde eski statükoyu korumak isteyen ve eskinin çelişki ve çatışma ortamında kazanç sağlamayı esas alan politikalar, bölgede sorunların daha da derinleşmesinin kaynağı ve nedeni olup, çözümü değil çözümsüzlüğü temsil etmektedir. Görülüyor ki, eski statükoyu koruma yaklaşımları bölgede sorunları çözümsüz bırakmayı ve daha da derinleştirmeyi ifade ederken, ABD'nin kısmi değişim öngören yaklaşımı da bölge gerçeğine uymamakta ve bölgede bir değişiklik yaratmak için henüz yeterli olmamaktadır. Büyük uluslararası gücüne rağmen, ABD bu özelliklerinden dolayı Ortadoğu'da kendi politikalarını yürütememektedir.

Bütün bunlara rağmen, Ortadoğu'nun kendi iç gelişiminden kaynaklanan ve kendi iç dinamikleriyle çözümü öngören bir gerçekliği de vardır. Sorunlar mevcut siyasal yapılanmalar altında daha da derinleşmiş, her bakımdan kesin bir çözümü dayatır hale gelmiştir. Bu temelde bölge artık ertelenemez, geciktirilemez ve bastırılamaz biçimde bir değişim sürecine girmiştir. Dolayısıyla bölgenin ekonomik, sosyal, siyasal, ulusal ve kültürel sorunlarını; birlik, demokrasi, kurtuluş, ulusal ve kültürel gelişme sorunlarını çözmek ancak çok köklü bir demokratik değişimle mümkündür. Bölge gerçeklerine uygun, halkların çıkarlarını ifade eden, ulusal birlik ve kültürel gelişmeyi öngören, bölgenin demokratik birliği temelinde halklar arası dayanışmayı ve kardeşliği yaratmayı esas alan, monarşik, otoriter ve oligarşik yapılanmaları aşıp halkın ve toplumun gücüne dayalı demokratik sistemleri geliştiren bir değişim bölge açısından artık vazgeçilmez hale gelmiştir. Bu değişim kendisini en çok Kürdistan'da ve Türkiye'de dayatmaktadır. Böyle bir değişimi yaşamadığı bir durumda, Türkiye'nin artık köklü bir çöküşü yaşayacağı ve tükenişe gideceği görülmüştür. Bu hem kendi iç gelişimiyle, hem de Kürdistan'daki gelişmelerle bağlantılıdır. Dolayısıyla bölgedeki sorunları çözümsüz kılan siyasetleri aşmak, çözümü geliştirmek, bütün bölge sorunlarını bölge gerçeklerine ve halkların çıkarlarına uygun bir çözüme kavuşturmak, ancak demokratik dönüşüm, demokratikleşme ve özgür birlik çizgisi temelinde gerçekleşebilir.

Böyle bir çözüm şansını yakalayan ve elinde tutan en başta gelen güç, mevcut konumuyla Kürtlerdir. Kürt halkı 20. yüzyılın son çeyreğinde PKK öncülüğünde yürüttüğü savaşla, hem Kürt gerçeğini açığa çıkarıp kendisini önemli bir ulusal ve siyasal gelişme düzeyine ulaştırmış; hem de bölge sorunlarını açığa çıkartarak bölgede çözümün nasıl olması gerektiğini ve bunda Kürtlerin rolünün ne olduğunu göstermiştir. Böyle bir mücadele bir yandan Kürdistan'da ve bölgede gerçekleri açığa çıkartmış; diğer yandan Kürtlerin bölgeyi ilerletip sorunlarını çözmede önemli bir inisiyatif kazanmalarına yol açmıştır. Dolayısıyla PKK öncülüğünde Kürt halkının yürüttüğü savaş, giderek tamamen bir bölge savaşı; bölge sorunlarını açığa çıkartma ve çözümlerini dayatma mücadelesi haline gelmiştir.

Böyle bir gelişmenin ardından son on yıldır çözüm arayışları ve yoğun çaba içinde olan PKK ve Kürt halkı, VII. Kongre çizgisiyle çözüm yolunu açığa çıkartmıştır. '93'ten itibaren başlayan, giderek 1 Eylül '98 süreciyle daha ileri adımları atılan, uluslararası komploya karşı mücadele içerisinde ise derinleştirilip sistemleştirilen ve PKK'nin Olağanüstü VII. Kongresi'nde bir çizgi haline getirilen demokratik dönüşüm ve özgür birlik çizgisi, hem Kürdistan'ın hem de bölgenin içinde bulunduğu durumu ve yaşadığı gelişmeleri çözümleme; sorunlarını görme, açığa çıkartma ve bu sorunlara halklar yararına çözüm getirmeyi öngörme doğrultusunda şekillenen bir çizgidir. Dolayısıyla Kürtler, 20. yüzyılın son çeyreğinde savaşla yaşadıkları konumu değerlendirerek, hem kendi sorunlarına hem de onunla bağlantılı olarak iç içe geçmiş bulunan bölge sorunlarına demokratik siyasal yöntemlerle çözüm getirme çizgisini de ortaya çıkarmışlardır.

Hem ideolojik-politik çizgi düzeyinde ortaya çıkardıkları bu çözümleyici gerçek, hem de yürüttükleri mücadele ve sağladıkları örgütlenmeyle pratikte yarattıkları konum, Kürtleri 21. yüzyılın başında bölge için bir demokratik çözüm gücü haline getirmiştir. Böylece 20. yüzyılda çözümsüzlüğün, gericiliğin ve her türlü çürümenin alanı olan Kürdistan; 21. yüzyıla girerken ilerlemenin, gelişmenin, çözümün, özgürlüğün ve demokrasinin alanı, merkezi ve geliştirici gücü haline gelmiştir. Bu tamamen PKK'nin hem geçen süreçte yürüttüğü mücadeleye, hem de bu mücadelede dünyada ve Kürdistan'da ortaya çıkan gelişmeleri doğru değerlendirme temelinde değişiklikler yapabilmesine bağlıdır. Geçmiş mücadele nasıl Kürtleri olumsuz konumdan çıkartıp bir inisiyatif sahibi haline getirmişse, şimdi VII. Kongre çizgisi de gelinen noktada sorunların köklü çözümünü yaratma, dolayısıyla hem Kürt toplumunda hem de Ortadoğu toplumlarında 21. yüzyılın en güçlü gelişmesini yaratacak bir çözümü ortaya çıkartma noktasına ulaşmıştır.

Demokratik dönüşüm ve özgür birlik çizgisi en uygun çözümdür

Bölgenin sorunları eski yaklaşımlarla kesinlikle çözülemez. Dar milliyetçilik sorunlara çözüm getirmekten çok, çözümsüzlüğü derinleştirme yaklaşımı haline gelmiştir. Dar milliyetçiliğin Türkiye'de ortaya çıkardığı çöküş ve çözülüş, Filistin'de ortaya çıkardığı çatışma, Irak'ta ortaya çıkardığı kargaşa ve yıkım, yine İran'da ve Suriye'de ortaya çıkardığı etkisizlik gözler önündedir. KDP ve YNK gibi güçlerde yarattığı etkisizlik, savrulma ve şunun bunun aleti olma ise çok daha acı bir olgu durumundadır. Dolayısıyla dar milliyetçilikle, çelişki ve çatışmaya dayalı siyasetlerle, eski siyasal yapılanmalarla bölgenin sorunları çözülemeyeceği gibi, bölgedeki çatışmalar da önlenemez. Nitekim böyle bir ideolojik-politik yaklaşımın varacağı nokta silahlı çatışmadır. İşte Türkiye çöküşten ve çatışmadan kendini kurtaramıyor; Irak ve Filistin de kurtaramıyor. Böyle bir ideolojik ve siyasal çizgi varoldukça, sorunlara siyasal çözüm yolunun açılmayacağı, tersine çözümsüzlüğün ve tıkanmanın daha çok gelişeceği, bunun da çatışmaya ve savaşa yol açacağı açıktır. Böyle bir gelişme isteğe bağlı değil, bu yaklaşımlar sonucunda bir kaçınılmazlık durumudur.

Diğer yandan ABD'nin geliştirdiği yaklaşımların da çözüm üretmediği son on yıl içerisinde çok net bir biçimde görülmüştür. İster Filistin örneğinde olduğu gibi "Barış Planı" adı altındaki dayatmalar; isterse Kürdistan örneğinde görüldüğü gibi uluslararası komplo saldırısı biçimindeki yaklaşımlar herhangi bir çözüm üretememiştir. Aynı şekilde son süreçte dar ABD çıkarlarıyla uluslararası sermayeyi korumayı esas alan ve bölge gerçeklerini görmeyen politik yaklaşımların da, çözüm üretmediği gözler önündedir. ABD'nin bu yaklaşımları ve bu temeldeki dayatmaları bölge sorunlarını çözmekten çok daha da karmaşık hale getirmekte ve çatışma etkenlerini güçlendirmekte; eski statükoyu korumak isteyen eğilimleri daha da kuvvetlendirmekte ve beslemektedir. Yani hem eskiyi besleyip güçlendirmekte, hem de çatışma etkenlerini artırmakta, bu nedenle çözümleyici olmaktan uzak bulunmaktadır. Dolayısıyla bu yaklaşımın da Ortadoğu gibi köklü sorunlarla yüklü olan bir bölgede çözüm üretemeyeceği açığa çıkmış durumdadır. Bütün bunlar temelinde çözümün tek yolunun bölge gerçeklerine uygun ve bölgenin ekonomik, sosyal, siyasal, ulusal ve kültürel somut yapılanmalarına denk düşecek bir demokratik değişim olacağı, sorunların özgür birlik ve ittifak yaklaşımıyla çözüme kavuşacağı kendini açıkça göstermektedir. Dolayısıyla demokratik dönüşüm gerçeği bölge açısından artık bir zorunluluk haline gelmiş bulunmaktadır. Bölge artık eskisi gibi kalamaz, ancak ABD'nin istediği gibi de değişemez. 21. yüz-

Devamı

HPG'nin tüm komutan ve savaşçılarına

● HPG Ana Karargah Komutanlığı

Şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın 17. yıldönümü olan diriliş bayramı tüm yoldaşlara ve halkımıza kutlu olsun.

Halkımızın tarihinde büyük bir diriliş ve varolma hamlesi olan bu tarihi adımı hazırlayan, uygulayan, büyük emek ve çaba sahibi olan Başkan Apo'yu, tarihsel 15 Ağustos Atılımı'nın 17. yıldönümü vesilesiyle bir kez daha saygıyla selamlıyoruz.

Bu tarihi hamleyi emek ve kanlarıyla yücelterek başarıya ulaştıran kahraman şehitlerimizi bugün vesilesiyle saygıyla anıyor, bağlılık sözümüzü yeniliyoruz.

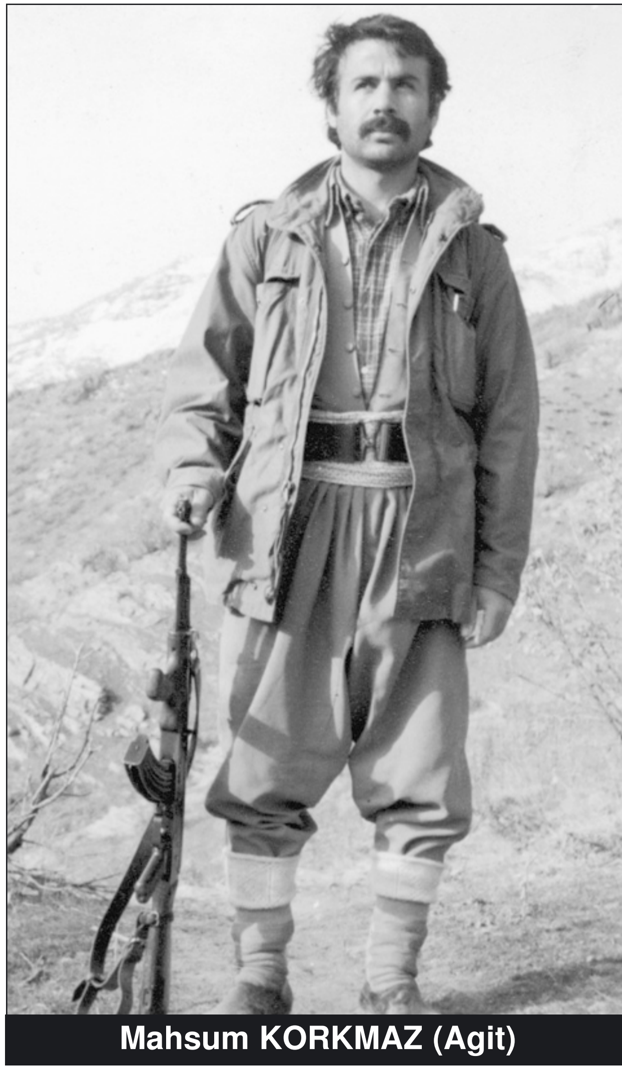
Değerli yoldaşlar!

Halkımızın çağdışı bir baskı ve şiddet altında inim inim inletildiği, insanlık adına ne varsa hepsinin ayaklar altına alındığı bir dönemde, partimiz öncülüğündeki tarihi 15 Ağustos Atılımı, halkımızın tarihinde yeni bir dönemi yaratmıştır. Bir insanın en doğal gerçeği olan dilinin bile yasaklandığı ve her şeyiyle yok edilmek istendiği o günün koşulları ve ortamında dayatılan katıksız köleliğe karşı, tarihi 15 Ağustos Atılımı geriye kalan tek yol olarak gerçekleşmiştir. Kürdistan coğrafyasında insanlığın ayaklar altına alındığı böylesi bir ortamda, "ben insanım" diyebilmenin başka bir yolunun bırakılmadığı o koşullarda büyük bir fedakarlık, cesaret ve kahramanlıkla geliştirilen ulusal diriliş adımı, kuşkusuz ki halkımızın tarihine altın bir sayfa olarak yazılmış bulunmaktadır. Çünkü o dönemde yok edilme, ezilme ve ortadan kaldırılmanın önüne geçebilmenin başka bir yolu yoktu. Kürdistan'da bu insanlık dışı gidişe "dur" diyebilmenin tek yolu silahlı direniş olmuştur. Bu direnişin, başta Kürdistan ve giderek Ortadoğu çapında sömürücü egemenlere karşı büyük bir direniş olarak gelişmesi onun insansal yönünden kaynaklanmaktadır. Bu adımın insani olma gerçeği, sonuçlarıyla birlikte büyüklüğünü de bugün ortaya koymuştur.

Kürdistan'da tarihin baş aşağı gidişine "dur" diyen bu tarihsel direniş, Kürt halkı için bir varolma ve diriliş sürecini başlatırken, halkımızın tarih içerisinde yaşamını sürdürmesi noktasında bir milat olmuştur. 15 Ağustos kurşunu, her şeyden önce Kürdün kabullendiği kölelik, düşürülmüşlük ve aşağılanmaya sıkılan bir kurşun olmuştur. Büyük komutan Agit yoldaşın öncülüğünde büyük fedakarlık, kararlılık, cesaret ve yaratıcılıkla gelişen ve Kürdistan'da yaygınlaşan gerilla savaşı, her şeyden önce beyinlerdeki kölelik ağını parçalamış ve Kürdistan'da bir aydınlanma ve çağla bütünleşme sürecini başlatmıştır. Bu direniş ve mücadele ile beraber bir düşünce devrimini de gerçekleştiren bu atılım, Kürdistan toplumunun sosyo-ekonomik yapısını kökten değişikliğe uğratarak sosyal bir devrim gerçekleştirmiştir. Düşüncede gerçekleşen bu köklü değişim ve sosyal devrim olayı, Kürt toplumunun tarih içerisindeki yitirilmişliğini aşmasına ve adeta kendisini yeniden yaratarak dünya ile bütünleşme sürecine girmesine yol açmıştır. Bunun için, buna gerçek anlamda bir ***sosyal devrim*** diyoruz. Toplumun özünde varolan bütün sınıfsal, toplumsal dinamikleri yetkin bir biçimde harekete geçiren bu toplumsal olay, sosyal bir devrimden başka bir anlam ifade edemez. Toplumun bütün kesimlerinde bir kendine gelme, aydınlanma ve gücünün farkına varmayı geliştirdiği gibi, en başta da Kürt gençliğinin yoğun asimilasyon cenderesinden çıkarak kendi ulusal, toplumsal gerçeğini tanıması ve onurlu bir yaşama kavuşması, halkının onurlu bir evladı olması olanaklarını yaratmıştır. Toplumda en çok ezilen, adeta yok sayılan kadını aydınlatarak, özgürlük bilinci ile donatarak, bugün toplumun en dinamik, savaşkan, direngen ve özgürlükçü kesimi haline getirmiştir.

15 Ağustos Atılımı ile birlikte Kürdistan'da gelişen gerilla mücadelesi, silahlı direniş hareketi toplumda böylesine köklü bir değişim ve dönüşüm yaratarak, Kürt toplumunu demokratikleşme, çağdaşlaşma ve uluslaşmaya doğru yöneltmiştir. Bugün Kürt toplumu Ortadoğu bölgesinde demokratikleşmeyi gündemleştiren, demokratikleşme ve özgürleşme azmi ile dopdolu olan bir halk durumundadır. Bu kendiliğinden olmuş bir olay değildir.

Ortadoğu bölgesinde, Mezopotamya kaynağına dayalı tarihi ve kültürel zenginliklere sahip olan Kürt halkı, son yüzyıllarda üzerinde uygulanan jenosit hareketleri, baskı, şiddet, katliam ve göçertme gibi sömürgeci uygulamalarla uygarlık dışına itilmiş bir konumu yaşıyordu. İşte 15 Ağustos Atılımı, bütün bu tarihsel haksızlık ve geri bırakılmışlığa verilen bir cevap oldu. İşte böylesi bir cevapla 15 yıl boyunca kahramanca bir direniş gösteren Kürt halkı, üç yüz yıllık tarihten kopukluk sürecinin açığını, 15 yıl gibi kısa bir zaman zarfında hızlı bir gelişmeyi yaşayarak kapatmayı başarabildi. Eskinin çağdışı, geri bırakılmış ve geri koşullarda tutulan, dar-aşiretçi zihniyet temelinde birbiriyle çatıştırılan, dar-mezhepsel yaklaşımlarla düşmanlaştırılan Kürt toplumu, bugün 15 Ağustos'un Rönesans hareketi ile birlikte ilerici ve çağdaş demokratik mücadelenin bölgedeki öncü gücü haline gelmiştir. Bu açıdan 15 Ağustos diriliş bayramı, halkımızın en değerli ve en kutsal bayramıdır. Kürdistan'da bir Rönesans hareketidir. Bir aydınlanma, insanileşme, varolma ve çağla bütünleşme hareketidir. Bu gerçek, sadece Kuzey-Batı Kürdistan için değil, tüm Kürdistan parçaları için geçerlidir. Çünkü 15 Ağustos Atılımı ile Kürt halkı ilk kez bilimsel temellere dayalı, modern yöntemlerle yürütülen bir ulusal diriliş mücadelesini başlatmıştır.

Mahsum KORKMAZ (Agit)

"Eskinin çağdışı, geri bırakılmış ve geri koşullarda tutulan, dar-aşiretçi zihniyet temelinde birbiriyle çatıştırılan, dar-mezhepsel yaklaşımlarla düşmanlaştırılan Kürt toplumu, bugün 15 Ağustos'un Rönesans hareketi ile birlikte ilerici ve çağdaş demokratik mücadelenin bölgedeki öncü gücü haline gelmiştir. Bu açıdan 15 Ağustos diriliş bayramı, halkımızın en değerli ve en kutsal bayramıdır."

Derin bir ideolojik, felsefi gerçeğe dayanan ve modern savaş bilimi ile yürütülen bu diriliş süreci sadece Kuzey-Batı'da değil tüm Kürdistan'da yankısını bulmuş ve tüm Kürdistan için bir aydınlanma hareketine dönüşmüştür. Önceden yaratılan aşiretsel, mezhepsel ve fiili sömürgeci sınırları 15 Ağustos Atılımı ile parçalayan bu hareket, aynı zamanda bir ulusallaşma ve ulusal birlik ruhunu geliştirme hareketine dönüştürülmüştür. O nedenle 15 Ağustos diriliş bayramının tüm halkımız için büyük bir değer taşıdığı; halkımızın birlik ve bütünlüğünü parçalayan, bölen bütün anlayış, yaklaşım ve gerilikleri söküp attığı ve yerine ulusal birlik ruhunu ektiği açık bir gerçektir. Bu gerçek bugünkü sonuçları ile birlikle gözler önündedir.

Yurtsever halkımızın tarihinde, uğruna ağır bedeller ödediği 15 Ağustos Atılımı'nın başlattığı 15 yıllık gerilla savaşının yeri, bu biçimde köklü bir değişim-dönüşüm ve yenilenmedir. Ulusal birliği yeniden oluşturma, kendi tarihsel gerçekliği ile buluşma ve ilerici bir bakış açışı temelinde çağla tanışmadır. Bunun içindir ki, bu adım büyük ve tarihseldir. Yine bunun içindir ki, bu atılımı başlatan **Mahsum Korkmaz (Agit)** yoldaş büyük bir kahramanlık abidesi olmuş, bu adımı yaratan Başkan Apo, hiçbir gücün engelleyemeyeceği Ulusal Önderlik tarzıyla Kürdistan'da tarihe mal olmuştur. Bu uğurda şehit düşen kahraman şehitlerimiz, çağdaş Kürt toplumunun yaşamsal temeli ve varolmanın gıdası olmuşlardır.

'Bu adım olmalı mıydı, olmamalı mıydı' şeklinde bir tartışma yapmaya gerek görmüyoruz. Böylesi bir adım olmasaydı, Kürt halkı bugünkü düzeye ulaşamaz, belki de adından bile bahsedilemezdi. Ulusal birlik, demokratikleşme ve özgürlük gibi şeylerden söz edilemezdi. Onun yerine çağdışı, kendi kendini inkar eden, köleliği hazmetmiş, parçalanmış, gericilik içerisinde debelenip boğulan ve gelecek açısından insanlığın başına büyük bir ihtimalle bela olacak bir toplumsal yapı ve paçavra olurdu. Dolayısıyla bu adım Kürt halkının varolabilmesi, yaşayabilmesi için kesin bir zorunluluktu; eğer olmasaydı, bugünkü yaşam da olmazdı. O nedenle gerek içimizdeki gerekse dışımızdaki güçlerin tarihsel 15 Ağustos Atılımı'nın gerçek mahiyetini kavrama zorunluluğu vardır. Bu, varolmak ve yaşamı sürdürmek için bir zorunluluktur. Nasıl ki bir insanın, bir canlının yaşayabilmesi için havaya, suya, ekmeğe ihtiyacı var ise, tarihin o döneminde Kürt toplumu için de böylesi bir kahramanlık direnişine kesinlikle ihtiyaç vardı. Bu açıdan bu adımın olup olmaması tartışılamaz. Bu bir gereklilik ve zorunluluk idi ve bu adım Kürt halkını ölüm sürecinden çözüm sürecine taşımıştır.

Kürt halkını ölümün eşiğinden alarak demokratik mücadeleyi yürüten dinamik bir halk topluluğuna dönüştüren gerillanın, çözüm gücü olma anlamında üzerine düşeni yeterince yerine getirmediği bir gerçektir. Fakat gerillanın Kürt toplumunda bir Rönesans dönemini başlattığı, bu topluma bir yaşam verdiği, gıda olduğu da bir o kadar gerçektir. Dolayısıyla Kürdistan'daki gerilla hareketi tarihsel rolünü oynamış, sorunu çözüm noktasına getirmiştir. Gerilla çözüm arifesinde, çözüm gücü olmayı gerektiği gibi başaramamıştır. Tabii ki bunun çok yönlü nedenleri vardır. Gerilla esas olarak bir demokrasi ve mücadele gücü olma rolünü oynamış, toplumu yeniden yaratmada gereken işlevi görmüştür. Fakat hem Türkiye hem de dünya genelindeki koşullar, onun nihai bir çözüm gücü olma doğrultusundaki mücadelesini etkilemiştir. Son yıllarda gerillanın yürüttüğü mücadele kendini tekrar etmesine rağmen, çözüm gücü olma doğrultusunda belli bir zemin de yaratmıştır. Çünkü gerillanın Kürdistan'da yaratığı Rönesans, Kürt halkını gerilikten çekip çıkarmış, onu Türkiye'de demokrasinin geliştirilmesinin temel bir gücü haline getirmiştir. Bu anlamda silahlı mücadelemiz, özü itibariyle demokratikleşme mücadelesi olmuştur. Onun bu özelliğini görmeden, tarihsel bağıyla, Kürt toplumunun içinde yaşadığı gerçeklikle bütünlüklü bir biçimde ele almadan bugünkü stratejik süreci kavramak mümkün değildir.

Dolayısıyla problemin çözüm zemini yaratılmış, siyasal mücadele zemini olgunlaştırılmıştır. Gerilla çözüm zeminini yaratırken, bugünkü koşullarda çözümün demokratik ve çağdaş yöntemlerle gelişmesi için bir katalizör rolünü oynamaktadır. Yani çözümde rolü bitmiş değildir, devam etmektedir. Ancak çözümün öncülüğünü artık gerilla değil, siyasal mücadele ve serhildan taktiği yürütecektir. Fakat çözümün gelişiminde gerilla yine stratejik bir güçtür. Gerilla olmadan çözüm zemini olamaz. Çözümün siyasal koşullarını, toplumsal düzeyini yaratan, gelişimini kolaylaştıracak olan güç gerilladır; rolü bugün de devam etmektedir. Bu gerçeği fark eden Parti Önderliğimiz, daha '93'ten itibaren partimizin çözüm arayış ve perspektiflerini geliştirmiş, yoğun bir siyasallaşma mücadelesini başlatmıştır. Çeşitli dönemlerde ilan edilen ateşkeslerle bu sürecin kapısı aralanmak istenmiştir. En son 1 Eylül 1998'de geliştirilen ateşkesle başlayan çözüm arayışı sürecini demokratikleşme mücadelesi ile tamamlama, çözümü bu anlayış ve mücadele ile sağlamaya yönelik gelişen arayışlara, uluslararası komplo ile karşılık verilmiştir. Bu komplo Önderliğimizin esaretiyle sonuçlandırılmasına rağmen partimiz ve Önderliğimiz, hem sorunun çağdaş yöntemlerle çözümü, hem de komployu boşa çıkarma yolu olarak siyasal mücadele ve çözümde ısrarı daha da keskinleştirmiştir. Bu temelde mücadelede stratejik değişim gerçeği yaşanmıştır. Köklü bir yenilenmeyle mücadelenin stratejisi değiştirilerek çözümün zemini bir bütün olarak olgunlaştırılmış, sorunun mutlak surette çözüme gitmesi için önündeki bütün engeller ortadan kaldırılmıştır. Çünkü gerilla büyük bir emekle bu çözüm sürecini yaratmıştır. Bu uğurda verilen binlerce can, halkımızın çektiği derin acılar vardır. Dolayısıyla "çözüm mutlak surette gerçekleşmelidir" yaklaşımı egemen olmuştur. Kürt probleminin çağdaş ölçülere uygun, demokratik, eşit ve özgür birlik anlayışıyla çözüme kavuşturulması için partimiz tarafından gerekli bütün fedakarlık ve düzeltmeler gerçekleştirilmiştir.

Aradan geçen iki yıllık süre içinde elle tutulur çok ciddi bir gelişme olmamışsa da, demokratik çözüm çizgisinin olgunlaştırıldığı ve mücadelemizin yeni strateji temelinde bir gelişmeyi yaşadığı da bir gerçektir. Eğer bugün karşı taraf çözüme yönelik herhangi bir eğilim göstermiyorsa, kaybedecek olan odur. Çünkü son iki yıl göstermiştir ki, tüm mücadele yöntemlerimizi, mevzilenme ve örgütsel düzeyimizi çözüme göre ayarlayıp stratejik değişimi yapmakla bir şey kaybetmedik; tersine kazandık, gelişme yarattık. Bu gerçeği geçen günlerde Türkiye'de yayınlanan bir raporda da itiraf ediyorlar. Çünkü ortada kökeni tarihin derinliklerine dayalı bir Kürt sorunu var. Bu sorunun çözümü bir zorunluluktur. Kürt halkı ile bir taraf olarak yürüttüğü gerilla mücadelesi ile kendisini çözüme hazırlamıştır. Kendisini her yönden donatarak çözümün dilini, anlayışını, zihniyetini, üslup, tarz ve örgütünü yaratabilmiştir. Tutuculuğu yaşayan, gericilikte, çağdışı inkar ve imha politikasında hala ısrar eden, iç yapısal sorunları ve çağın gerçekleriyle karşılaşması bakımından büyük bir zorlanma ve daralmayı yaşayan Türk devletidir; biz değil karşı taraftır.

Bütün bu gelişmelerin yaratıcısı olan gerilla hem savaşı yürütmüş, direnmiş, dirilişi gerçekleştirmiş, hem de bugün çok açık bir biçimde kendisini çözüme göre ayarlamıştır. Çözüm yolundaki bütün taşları dizmiştir. Bunun böyle görülmesi ve bu biçimde yaklaşılması gerekir. Aksi tutum ve değişik yaklaşımlar, ilgili tarafları büyük bir yanılgıyla karşı karşıya getirecektir. Çünkü bütün bu gelişmeleri yaratan gerilla, bu süre içinde kendisini yeni stratejik sürece göre dönüştürerek daha doğru temellerde bir mevzilenmeye kavuşmuş ve toparlanmıştır. Herhangi bir biçimde gerillanın gerilediği noktasından hareketle çözümsüzlükte, tutucu, inkarcı, rantçı anlayışlarda ısrar edilirse, gerilla bunun böyle olmadığını gösterebilecek güçtedir.

Bununla birlikte partimiz 2001 yılının baharından bu yana yeni dönem stratejisi temelinde derinleşmek, gelişmeye yönelmek, bütün alanlarda yeni dönemin gerekleri doğrultusunda yeniden yapılanmayı sağlamak ve pekiştirmek amacıyla konferanslar gerçekleştirmiştir, Halk Hareketi, PJA, Basın-Yayın, HPG, Dil-Kültür ve Sanat Konferanslarını tamamlamıştır. Bu konferanslarla partimiz mücadelenin bütün sahalarında güçlerini siyasal mücadele stratejisine göre yeniden yapılandırmayı, pekiştirmeyi hedeflemiştir. Konferansların büyük başarıyla gerçekleşmiş olması, sürecin bu doğrultuda derinleşeceğini göstermektedir. Partimizin bahardan bu yana geliştirdiği ***İkinci Barış Hamlesi*** vardır. Başta Avrupa zemininde *"Ben de PKK'liyim, Kürdüm, ulusal haklarımı istiyorum"* biçimindeki kimlik bildirimi olmak üzere, yurt içinde ve yurt dışında geliştirilen kitlesel demokratik mücadele ile partimiz, demokratik çözüm çizgisi ve barış sürecinde ısrarını göstermiştir. Bu doğrultudaki mücadelesine devam edecektir.

15 Ağustos Atılımı'nın, esas olarak da bütün bu gelişmelerin yaratıcısı olan Halk Savunma Güçleri, gerçekleştirdiği I. Konferans ile siyasal mücadele stratejisi temelinde, meşru savunma çizgisi doğrultusunda askeri doktrinini, stratejisini ve taktiğini netleştirmiştir. Bu nedenle 15 Ağustos'un 18. yılına gerilla daha güçlü, derli toplu ve hakim bir biçimde girmektedir. Her şeyden önce Parti Önderliğimizin ve Ulusal demokratik mücadelemizin temel kazanımlarının güvencesi olan Kürdistan gerillası, barışın, demokratik çözümün ve siyasal mücadelenin savunma gücü olarak görevine yeni dönemde de devam edecektir. Kürdistan'da inkar siyaseti varolduğu ve sürdürüldüğü sürece, imha da her zaman gündeme gelebilecektir. Dolayısıyla ulusal demokratik güçlerimizin bir savunma sorunu vardır. İnkar siyaseti yürürlükte olduğu müddetçe, gerilla savunma görevine daha usta ve profesyonel bir biçimde devam edecektir. Gerilla gücümüz, konferansta geliştirdiği yeni dönem perspektifleri, sağladığı derinleşme ve örgütsel netleşme ile bugün her zamankinden daha fazla netleşmiş, Apocu fedai ruh temelinde kesin ve yüksek bir kararlılığa ulaşmıştır

Şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın 18. yılına, Önderlik çizgisinde ve şehitlerin davasında derinleşmenin mutluluğu ve gururu ile giriyoruz. Gerillamız hem barışa hazır olacak, barışın zeminini koruyacak, hem de gerekli olduğunda her türlü savaş biçimine hazır olacaktır. Bunun olanaklarını yaratabilmiştir. Ak ile kara düzeyini aşarak; ya savaş ya barış konumunu siyasal mücadelenin çıkarlarına göre, gerekli olduğunda barış için varolma, onun bir kollayıcı ve geliştiricisi olma, gerekli olduğunda da en yüksek düzeyde savaşı yürütebilmenin güç ve kudretine sahip olma yeteneğini yakalayabilmiştir. Askeri bir güç olarak gerilla, inkar siyasetine ve henüz tümden aşılmayan komploya karşı öncelikle savaş sanatında derinleşecektir. Bu doğrultuda modern gerilla çizgisini derinleştirerek savaş yeteneğini geliştirme doğrultusundaki yoğunlaşmasını daha fazla sürdürecektir. Profesyonel bir savunma gücü olarak gerillamız kimseye saldırmayacak, fakat kendisine saldıran güçlere karşı en yetkin bir biçimde cevap verme gücünü gösterecektir.

Bunun için öncelikle eskiden beri varolan geri özelliklerin aşılması şarttır. Gerilla ordumuzda öteden beri bulunan yarı sivil-yarı askeri durumun aşılması artık bir zorunluluktur. Eski dönemlerde belki yarı sivil-yarı askeri, amatör bir örgütsel yapılanma ve hareket tarzıyla birtakım eylemlilikler geliştirilebiliyor ve eylemlilikler siyasal birtakım mesajlar verebiliyordu. Şimdi gerillanın siyasal mesaj vermeye yönelik eylemsel bir görevi yoktur. Bir savunma gücü olarak, daha çok tıkanma hallerinde işlevi olacak bir güçtür. Gerekli olduğu yerde profesyonel, usta ve yetkince müdahaleler yaparak yeni dönem görevine sahip çıkabilir. Bu anlamda dönemin en temel görevlerinden biri de gerillanın profesyonelleşmesi, fedaileşmiş, politik, askeri bir güç olarak siyasal mücadelenin zaferine göre kendini konumlandırmasıdır. Gerilla bütün hareket ve mevzilenmesini siyasal mücadelenin zaferine göre ayarlamak durumundadır. Fakat öncelikli olarak kendi dalında, askeri sanatın incelik ve onun örgütsel yapılanma gerçeğinde derinleşmesi gerekliliği çok açıktır. Yeni dönem görevlerinin üstesinden gelebilmek için öteden beri yaşanan geri, köylü özelliklerin aşılması, sivil yaklaşımların tümden sökülüp atılması, askeri disiplin ve sisteme kavuşmuş bir savunma kuvveti olması şarttır. Gerilla, köklü bir değişim-dönüşüm ve yeniden yapılanma sürecine girmiş bulunmaktadır; konferansın temel kararı budur. Yeniden yapılanmayı bir reform anlayışı ile geliştirerek kendisini siyasal mücadelenin gereklerine göre biçimlendirirken, askerlik sanatında derinleşmiş, yetkinleşmiş, taktik zenginliğe sahip, tekniği taktiğin hizmetine sokabilen bir yapılanmayı gerçekleştirmesi temel hedefidir.

Bunu gerçekleştirebilmenin yolu komutadan geçer. Ordularda komutanın rolü ve işlevi bilinmektedir. Ordular komutanların gölgesidir. Dolayısıyla yeniden yapılanmanın, değişim ve dönüşümün başına komutayı koyuyoruz. Eski, klasik, dogmatik, yarı sivil-yarı askeri komuta yapısı mutlak surette aşılmak zorundadır. Özellikle sistem, disiplin, eğitim, planlama gibi konularda yetkinliği yakalayamayan, geriliği aşamayan, savaş olayını bir bilim ve sanat olayı olarak ele almayan, geri, dar komuta yapılanmalarının aşılması gerekmektedir. Kısaca, değişim ve dönüşümün en temel halkası komuta oluyor. Komutanın kendisini yeni dönem stratejisi temelinde yenilemesi ile askerlik sanatı ve örgütlenmesine uygun bir duruş biçimine ulaşması gerekmektedir. Biz bununla politik, militanlaşmış bir savunma gücü gerçeğine ulaşmak istiyoruz. İdeolojik-politik derinliği olan, siyasal sürecin ve stratejinin öneminin farkında olan, kendisini ona göre ayarlayabilen, ama aynı zamanda askerlik sanatında derinleşen ve onu kendi yaşamının temel bir parçası haline getiren yeni, modern, komutalaşmış yapılanmayla ancak köklü bir değişim ve dönüşümü yaratabiliriz. Barışın zeminini korumada hassas davranabilen, siyasal mücadele ve stratejinin bütün esaslarını davranışlarına hakim kılan, konumlanmasını ve hareket tarzını ona göre yapabilen, savaş gerekli olduğunda ise en gelişkin savaşı verebilecek ve bu anlamda rolünü hem siyasi hem askeri açıdan oynamayı başaracak bir ordulaşmaya ulaşmak dönemin temel görevlerinden birisidir.

Öte yandan iki yıldan bu yana gerilla pasif savunma pozisyonu içinde olmuştur. Bunu fırsat bilen komplocu-rantçı güçler, geçen yıl imha amaçlı uluslararası komplo çerçevesinde YNK güçleriyle saldırılar geliştirmiştir. Böylelikle YNK eliyle gerilla güçlerimiz imha edilmek istenmiştir. Ancak bilindiği gibi o dönemde her ne kadar bazı gerilikleri yaşamış olsa da, gerilla güçlerimiz hiçbir zaman bağrında eksiltmediği Apocu fedai ruhuyla adına yaraşır bir biçimde cevap vermeyi başarmış, bu cevapla yenilmezliğini bir kez daha dosta ve düşmana göstermiştir.

Mustafa YÖNDEM (Erdal)

Mehmet SEVGAT (Bedran)

Güney'de bu durum yaşanırken, Kuzey'de ise tek taraflı olarak imha etmeye yönelik operasyonlar aralıksız sürdürülmüştür. Savaş değil, bazı değerleri koruma amacıyla Kuzey'de kalan az sayıdaki güçlerimize imha operasyonları dayatılmıştır. Gerilla güçlerimiz gerek Kuzey'de, gerekse Güney'de, tam kavrayamadıklarından dolayı meşru savunma çizgisini yeterince uygulayamamış, daha çok sağ bir çizgi izlemiştir. Meşru savunmayı sadece 'düşman kapına gelip dayandığında kendini savunabilirsin' biçiminde, dar bir tarzda algılamıştır.

Meşru savunma çizgisi sadece Kürdistan'da icat edilmiş bir çizgi değildir; evrensel ölçüleri vardır. Hukuksal temele dayandırılmıştır. Savaşan güçler arasında meşru savunmanın ne anlama geldiği uluslararası yasalarla bir çerçeveye kavuşturulmuştur. Biz, meşru savunmanın bu evrensel ölçüleri çerçevesinde savunma çizgimizi şimdi daha da netleştirmiş bulunuyoruz. Meşru savunma meşru bir haktır ve bu hak hiçbir surette engellenemez. Bu kapsamda gerilla güçlerimiz, hem Güney'de, hem Kuzey'de meşru savunma çizgisi temelinde kendisini daha doğru savunmayı esas alacaktır. Güney'de çok çeşitli oyunlar ve muhtemel saldırılar gündeme gelebileceğinden ötürü, daha değişik bir askeri aktivite gerekli olmakla birlikte, meşru savunma anlayışımız genelde geçerlidir. Güney'de askeri aktivitenin gerekliliği ve mücadelenin ilerletilmesinin zorunluluğu çok açıktır. Gerillamız mevzilenme, meşru savunma çizgisini netleştirme ve bunun temel taktiklerini daha da yetkinleştirme temelinde yeni dönemde daha dengeli ve aktif bir savunma çizgisi izleyecektir. Gerilla kendini aktif savunacak ve korumakla mükellef olduğu değerlere saldırı olduğunda, uluslararası meşru savunma çizgisi temelinde, savunma savaşının gereklerini doğru bir biçimde pratikleştirerek uygulayacak, saldırıya karşı misilleme hakkı olacaktır. Bu hak meşrudur, şimdiye kadar kullanılmaması bir yetersizliktir.

Gerillamız, temel bir savunma kuvveti olarak tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın 18. yılını bu düzeydeki bir yeniden yapılanma ruhuyla karşılarken, özellikle halkımızın bilmesi gereken birtakım hususlar vardır: Gerilla büyük bir fedakarlık ve görkemli direnişlerle diriliş sürecini tamamladı. Bu diriliş sürecinde halkımız büyük fedakarlıklar gösterdi. Sonuçta bir düzey yaratıldı. Bu düzey halkımızın her bakımdan donanma düzeyidir. Yaratılan bilinçlenme, demokratikleşme, özgürlük arayışı, ulusal kurumlaşmalar ve ulusal birlik ruhu en büyük kazanımlarımızdır. Biz bu kazanımları elde etmek için çok şey verdik.

Bütün bu değerlerin yaratıcısı Parti Önderliğimiz, değerli insan Başkan Apo esaret altındadır. Dolayısıyla Ulusal demokratik mücadelede sorumluluklar artmış bulunmaktadır. Artık sorumluluk sadece gerillada değil, her yurtsever Kürt insanındadır. Her yurtsever Kürt insanının Ulusal demokratik mücadelenin geldiği çözüm sürecinde üzerine düşeni yapması ve bu konuda derin bir sorumluluk, bilinç ve kararlılıkla sürece yaklaşması gerekmektedir. Eğer yürüteceğimiz ulusal demokratik barışçıl mücadele ileriki aşamalarda boyutlanıp derinleşirse –ki bu da halkımızın geniş katılımlarıyla mümkündür– başarı gelişecektir. Bunun olanakları her zamankinden daha fazla vardır. Bu açıdan 18. yılımızda ve bu diriliş bayramında her zamankinden fazla özgürlüğe yakın olduğumuzu belirtiyoruz.

15 Ağustos diriliş bayramı bir ruhtur. Bir mücadele ve kararlılık ruhudur. Köleliğe isyan, köleliği kabul etmeme ruhudur. İnsan olmaya karar verme ruhudur. Bu doğrultuda yüksek fedakarlık ve cesaret gösterme ruhudur. Halkımız da 15 Ağustos diriliş bayramının ruhunu böyle algılayarak üzerine düşen sorumlulukları yüklenmekle karşı karşıyadır. Halkımızın, şimdiye kadar yürüttüğü mücadele, geliştirdiği direniş, gerçekleştirdiği serhildan hareketi ile bu bilince varmış olduğunu göstermesi, bizim için büyük bir moral ve cesaret kaynağıdır. Bu açıdan 15 Ağustos ruhunu bugün biz barış ve demokrasi mücadelesini geliştirerek yaratmalıyız. Gerilla bu aşamaya kadar üzerine düşeni yaptı, bundan sonra da yapacaktır. Eğer her şeye rağmen oligarşik rejim hiçbir barışçıl yaklaşımı öngörmez, bize katliamı dayatır, inkar ve imhada ısrar ederse, gerilla yeniden bütün yükü omuzlamaya hazırdır. Bu yönlü yoğunlaşmakta, bu sorunu yoğun bir biçimde tartışmaktadır. Gerilla fedakarlıktan kaçınmayacaktır; fedaileşmeye karar vermiş bir güçtür. Halkımızın, Başkan Apo'nun fedaisidir. Özgürlüğe aşıktır. Halkımızın ve Başkan Apo'nun özgürlüğü için gerillanın yapmayacağı hiçbir şey yoktur. Fedai olmak dahil, her şeyi yapabilecek kararlılık ve yüceliği yakalamış bulunmaktadır.

Bu noktada önemli olan demokratik çözüm sürecinin doğru algılanması ve halkımızın katılımının güçlü bir şekilde gerçekleşmesidir. Bu arada yurtsever Kürt gençliği dönemin temel taktiği olan serhildan hareketlerine öncülük ederken, birçoğunun gerillaya katılarak, gerillanın yeni dönemde rolünü oynamasında yerini alması bir gerekliliktir. Tarihin bu döneminde Kürdistan gençliğine çok önemli ve çok yönlü görevler düşmektedir. Hem ulusal demokratik mücadelenin kültürel, sporsal, siyasal, örgütsel zeminlerinde, serhildan hareketinde ve hem de gerillada rolünü oynayacak olan yine gençliktir. Bu açıdan gün, bekleyip izleme günü değildir. Her yurtsever genç ya serhildan hareketinin bir öncüsü olmalı, ya da dönemin yetkin bir gerillası olmayı kendisi için temel bir amaç edinmelidir.

31 Ağustos'ta Parti Önderliğimizin AİHM davası başlayacaktır. Önderliğimiz bu davaya bin sayfayı aşan ve çok derinlikli çözümlemeleri geliştiren kapsamlı bir savunma ile cevap verecektir. Önderliğin AİHM'de görülecek davasına halkımız sahiplik etmeli, yurtseverlik görevlerini bu çerçevede yerine getirmelidir. Başkan Apo'nun halk, halkın da Başkan Apo olduğunu, birbirinden koparılamayacağı gerçeğini pratikte eylemselliği ile göstermelidir. 1 Eylül Dünya Barış Günü yaklaşmaktadır. Biliniyor ki, Parti Önderliğimizin ateşkes ilan etmesinin 3. yıldönümüdür. Dolayısıyla 2001 yılının 1 Eylül Barış Günü, barış ve demokrasi mücadelesinde bir zirve olmalıdır. Halkımız bu günde özgürlük ve barış istemini, geliştirdiği en gelişkin katılımlı eylemselliklerle göstermelidir. Demokrasiye, özgürlüğe ve Önderliğine tutkunluğunu tüm dünyaya en güçlü bir sesle duyurmalıdır. Halkımız 1 Eylül Barış Günü'nü gerçek bir barış şölenine dönüştürerek, savaşta olduğu gibi barışta da kararlılığını ve çözüm istemini en yüksek düzeyde gösterebilmelidir.

Kısaca, Ulusal demokratik mücadelemiz, 15 Ağustos'un 17. yıldönümünü bir bütün olarak önemli mücadele günleriyle karşılıyor. Hem gerilla cephesinde yaşanan yenilenme ve hazırlık düzeyinin yüksekliği, kendisini siyasal mücadeleye göre ayarlama sürecini tamamlama bakımından, hem de halkımızın Ulusal demokratik mücadelede serhildan hareketini Amed Newrozu ile başlayarak AİHM süreci ve 1 Eylül Barış Günü vesilesi ile zirveye ulaştırması gereken bir süreçte 17. yıldönümü karşılıyoruz. Bu şu demektir: 15 Ağustos Atılımı'nın ruhu hem halk kesimlerinde, hem de gerillada her zamankinden daha güçlü, başarıya daha yakın bir biçimde yaşatılmaktadır. Bizim için en önemli husus budur. En değerli bayram bu ruhun yaşatılmasıdır. Bu ruh yaşadığı müddetçe hiçbir güç halkımızın demokrasi, özgürlük ve birlik amacı önünde duramaz.

Bu temelde kesinlikle zafer bizimdir, mücadelede kazanan 15 Ağustos ruhu olacaktır, diyoruz. 15 Ağustos bir mücadele ruhudur; başarma azmi ve kararlılığıdır. Eğer bugün Agitlerin ilk kurşunuyla canlanan bu ruh, Kürdistan'da milyonların şahsında yaşanıyorsa, özgürlük yakındır. O zaman bu tarihsel özgürlük, çağdaşlaşma ve demokratikleşme yürüyüşünün önünde hiçbir güç duramayacaktır. Başarı mutlak kazanılacaktır.

– Yaşasın diriliş bayramımız 15 Ağustos!
– Yaşasın halkımızın özgürlük mücadelesi!
– Yaşasın HPG!
– Bijî Serok APO!

16 Ağustos 2001

15 Ağustos Ruhu 2. Barış Hamlemizde Yaşıyor

Yurtsever Kürdistan Halkı

15 Ağustos Atılımı'nın 17. yılını aşarken, örgütlü fedai bir halk gücüyle ortaya çıkan ulusal demokratik mücadele ilenemnli bir sürecini geride bırakıp demokratik kurtuluş aşamasına ulaşan Kürt halkı, bölge halklarının tarihsel sorumluluğunu da yüklenerek, tüm gerici saldırılara karşı zaferi yakalama çizgisi olan demokratik siyasal mücadele stratejisi ile ezilen halkların umudu olmaktadır. İşte böylesine büyük bir sorumluluk yüklenen Kürt halkı, demokratik mücadele sürecini başarıya ulaştırarak hem kendi kimlik kavgasını tamamlama, hem de bölge üzerinde oynanan çıkar oyunlarını bozmakla yükümlüdür.

Geçtiğimiz yüzyıl boyunca kanayan bir yara olan Ortadoğu'da güçler dengesi bozulmuş, statüko kırılmıştır. Bunda PKK ve Kürt halkının önemli bir rolü vardır. Ancak imha planlarına rağmen yeni yüzyılın yükselen değeri olan demokrasi bilincini yükselten Kürtlere karşı savaş dayatmaları da sürmektedir. Bölge de ise başta ABD ve İngiltere olmak üzere tüm uluslararası güçler bozulan dengeleri kendi lehlerine çevirmekle meşguldür. Elbette ki bu da halkların çıkarına değildir. Filistin- İsrail çatışması son aylarda bütün hızıyla devam etmekte, Filistin halkı gelişkin İsrail silahlarına ve saldırılarına kahramanca bir direnişle karşı durmaya çalışmaktadır. Diğer yandan ABD, İngiltere ortaklığı temelinde Irak'a karşı savaş hazırlıkları yapılmaktadır. Bu saldırıların önemli bir ayağını oluşturan Türkiye ise içte yaşadığı çöküşü, Güney Kürdistan'da hayata geçirmeye çalıştığı savaş politikalarıyla aşmaya çalışmaktadır. Türk oligarşisi, klasik inkar ve imha politikasından hareketle Kürt halkının barış ve kardeşlik istemlerini görmezden gelmektedir. Diğer yandan ise yaşadığı siyasal krizin gerçek nedeni olan Kürt sorunundaki çözümsüzlüğünü kendi halkından gizlemeye çalışarak dikkatleri başka yönlere toplayan sahte gündemler oluşturmaktadır. Kurtuluş umudunu uluslararası para finans kuruluşlarından bekleyen Türk devleti, kendi halkının gözleri önünde tüm değerlerini satışa çıkarmaktadır. Bu çözümsüzlükle Güney'e yönelen Türkiye, ilkel milliyetçi Kürt örgütlerinden de aldığı destekle PKK'ye karşı savaşı dayatmaktadır.

Yurtsever Halkımıza

Oynanan bu oyunlar Kürt halkını da içine alan bölgesel bir savaşı geliştirmek isteyenlerin varlığını ortaya koymaktadır. Halkımızca bilinen bu bölgesel ve uluslararası güçlerin tüm imha, inkar ve savaş dayatmalarına karşı verilen en anlamlı cevap örgütlü mücadeleyi geliştirmektir. Örgütlülüğünü en üst boyutlara ulaştırarak demokratik siyasal mücadelesini yükseltecek olan Kürt halkını, onur savaşımından alıkoymayı hiçbir güç başaramaz. 15 Ağustos atılımıyla başlatılan diriliş süreci, ancak *"ulusal kimliğimiz onurumuzdur"* şiarında somutlaşan mücadelenin tamamlanmasıyla demokratik kurtuluşa dönüşecektir.

Ne uluslararası, ne bölgesel koşullar ve ne de halkımızın durumu, 17 yıl öncesi gibi değil. Bugün yine inkar var, işkence, baskı ve zindanlar var. Dağda, zindanda direnişler var. Hepsinden de önemlisi, uluslararası komplo ile esaret altına alınan bir Önderlik gerçeğimiz var. Ama 15 yıllık savaşımın ortaya çıkardığı değerler var. Birikim ve tecrübe var, barışın, yaratılan değerlerin korunmasının ve demokrasinin garantör gücü olan, sayısı her geçen gün artan eğitimli Halk Savunma Gücümüz HPG var. Ve bu güç, sürekli olarak Başkomutan Mahsum Korkmaz yoldaşın emrinde, halkının hizmetinde. Meşru savunmanın gereklerini yerine getirmek için hazırlıklı. Daha da önemlisi, Önderliğine, partisine bağlı, iki barış hamlesinin esas yükünü omuzlamış, siyasal ordulaşması ile sadece barışın değil, demokrasinin de teminatı olan çağdaş Kürt halkı var. Yani Başkan APO'nun yarattığı halk.

İşte böylesi bir halk ve esaret altında olsa da perspektifleriyle zaferin yolunu gösteren Başkan APO, Önderliğine, halkına ve şehitlerin anısına bağlılığını terk etmeyen, her türlü saldırıya rağmen sosyalist özünden bir şey yitirmeyen PKK öncülüğünde, yine 15 Ağustos atılım ruhuyla İkinci Barış Hamlesi'ni zaferle buluşturmaya doğru gidiyoruz. Silahlı mücadelenin başlangıcı olan 15 Ağustos ruhuyla sürdürülen ulusal ve siyasal kimliği sahiplenme kavgası başarının yoludur. Ancak bu şekilde silahlı mücadelede elde edilen kazanımlar kalıcılaşabilir ve şehitlerimize layık olabiliriz. 15 Ağustos'un yaratıcısı olan Ulusal Önderimiz Başkan APO'nun özgürlüğü de bu şarta bağlıdır.

Halkımızın her dönemde olduğu gibi yeni süreçte de yüksek bir bilinçle ulusal ve siyasal kimliğini sahiplenme mücadelesini 15 Ağustos atılım ruhuyla geliştireceği ve kurtuluşa taşıyacağı inancımızı koruyoruz. Böylesi bir inançla 15 Ağustos atılım gününün 17. yıldönümünü kutluyor, saygılarımızı sunuyoruz.

– Yaşasın 15 Ağustos Atılım Ruhu
– Siyasal, Ulusal Kimliğimiz Varlık Gerekçemizdir
– Başkan APO'ya Özgürlük Kürdistan'a Barış
– Yaşasın İkinci Barış Hamlemiz

Ağustos 2001
YDK Meclisi

ÖZGÜRLÜK GÜNEŞİMİZ BAŞKAN APO'YA

Halkımızın ulusal dirilişini yaratan, tüm Ortadoğu ve dünya insanlığı için yeni bir yaşam ve insani öze dönüş imkanını sunan ve bugün Kürt halkı için ulusal düzeyde büyük bir anlam ifade ederek Kürt tarih sayfasına altın harflerle geçen ulusal diriliş bayramının yaratıcısı, değerli insan, büyük Önderimiz Başkan Apo'nun şanlı 15 Ağustos Bayramı'nı kutlar, saygıyla selamlarız.

Kürdistan toplumu ve coğrafyası tarihi geçmişine ve zengin kültürüne rağmen, yüzyıllar boyu egemen güçler tarafından hep imha, inkar ve sömürü politikalarına maruz kalmış; egemen güçlerin çıkar çatışmalarının arenası haline getirildiği için insanlık kimliğini kaybetmiştir. Egemen sistem ve güçler tarafından coğrafyası, maddi ve manevi zenginliği adeta bir suçmuş gibi görülen Kürt halkı, bu yüzden tarihin her anında en iğrenç, en barbar ve gerici, ilkel uygulamalara maruz kalmıştır. Barbarca yöntemlerle sindirilmeye, kişiliksizleştirilmeye, kimliksizleştirilmeye çalışılmış ve egemen güçler bunu yaparken hiçbir insani, ahlaki ve vicdani rahatsızlık duymamıştır. Bütün bunlar Kürt halkına reva görülmüş ve en acımasız bir terörle bitirilmeye çalışılmıştır. 20. yüzyılın son çeyreğine gelindiğinde Kürt halkı bitirilme noktasına getirilmiş ve egemen güçlerin de desteği alınarak bunun mutlak başarısı, teorisi dillendirilmiş ve son noktanın konduğu iddiası çekinilmeden ileri sürülmüştür.

Kürdistan halkı böyle bir durumdayken, tam da kendi gerçekliğine, kimliğine, tarihine yabancılaştırılmış, özünden uzaklaştırılmış bir gerçekliği yaşarken; Kürt halkının ve Ortadoğu halklarının ortak kaderine tarihi bir damga vuran, karanlık günlerine son verip ona insanlığını ve yaşamı yeniden kazandıran Başkan APO, hem de medeniyetin beşiği denilen ve insanlığın başlangıç noktası olarak kabul edilen Mezopotamya'da, Ortadoğu'nun ortasında bir güneş misali doğdu. Bugün sömürücü, karanlık güçlerin iğrençliklerini bütün açıklığıyla ortaya çıkarmış, diğer yandan da yüzyıllardan beri barışa, kardeşliğe ve özgürlüğe hasret kalmış halkların özgür geleceğinin, onurlu ve insani yaşamının müjdeleyicisi olmuştur. Kürt halkının tarihinde bir dönüm olarak kabul edilen bu şanlı atılım, Kürt halkı için özgür geleceğinin müjdeleyicisi ulusal bir bayram biçimine dönüştürülüp ulusal değer haline getirilerek sahiplenilmiş, böylelikle de Ulusal Önder Başkan Apo'ya ve O'nun değerli şehitlerine bağlılığı bir kez daha ispatlamıştır.

Biz de diyoruz ki; bizlere bu değerli günü armağan eden, bütün emeği ve yoğunlaşmasıyla ulusal bilinç edinmiş Kürdü yaratan, insanlık kimliğimizi kazandıran, bugün kabemiz, kıblemiz durumuna gelen İmralı'dan yükselen sesiyle 21. yüzyılın barış, kardeşlik ve demokrasi manifestosunun mimarı olan değerli insan, büyük önderimiz Başkan Apo'nun aydınlık yol göstericiliği sayesinde kazanılan mevzilerimizi, en büyük ve en coşkulu bağlılık yemini ile koruyup güçlendireceğimize söz veriyoruz. Ayrıca bu şanlı günün yaratılmasında en zorlu koşullarda hiçbir fedakarlıktan kaçınmadan büyük bir ustalıkla üstlerine düşen görevi büyük bir kahramanlıkla yerine getiren Parti Önderliğimiz ve O'nun çizgisine büyük bağlılığı ve ustaca uygulayıcılığıyla bizler içinde yazgeçilmez bir örnek teşkil eden büyük komutanımız, değerli şehidimiz Agit yoldaşın ve diğer tüm şehitlerimizin anısına bağlı kalarak, hiçbir yerde ve hiçbir zaman hiçbir tereddüte kapılmadan, sadece ve sadece başarıyı esas alıp amaca ulaşmayı hedefleyip hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacağımıza dair sözümüzü yineliyor, bütün şehitlerimizin 15 Ağustos Bayramı'nı onların manevi huzurunda kutluyoruz.

Amed eyaletinde hazır bulunan tüm Halk Savunma Güçleri olarak, şehitlerimize, Parti Önderliğimize ve O'nun çizgisine bağlılığın takipçisi olacağımızın sözüyle birlikte, Parti Önderliğimizin, partili yoldaşlarımızın ve halkımızın şanlı 15 Ağustos Bayramı'nı kutluyor ve saygıyla selamlıyoruz.

– Yaşasın Şanlı 15 Ağustos Atılımı
– Yaşasın Kürt Halkının Ulusal Birlik Bayramı
– Bi Can Bi Xwin Em Bi Terane Ey Serok

15 Ağustos 2001
HPG Amed Eyalet Komutanlığı

TÜM PARTİ YAPISINA

Ulusal kurtuluş mücadelemizin şafağında atılan ilk kurşunun 17. yıldönümünde, İmralı'dan gönderdiği çağdaş insanlık manifestosu ile Mezopotamya topraklarında çağın zihniyet devrimine önderlik eden Başkan Apo'yu; O'nun aydınlattığı yolda yürüyen Ulusal kurtuluş mücadelesi militanlarını; ulusal dirilişini gerçekleştiren halkımızı ve tüm dünya insanlığını kadın militanlar olarak tüm devrimci duygularımızla ve coşkuyla selamlıyoruz.

Bereketli Altın Hilal, nasıl ki insanlığın doğuşunun ilk uygarlıklarının, kültürlerinin ve halklar mozaiğinin beşiği olmuşsa; bu güzelliklere göz koyan savaş tanrılarının ortaya çıkması ile lanetliliklerin, savaşların kıyım ve yıkımların mekanı haline getirilmiştir. Bu toprakların en eski yerleşik halkı olan Kürt halkı, bir taraftan direniş ve yaşam kültürünün temsilcisi olurken; diğer taraftan da inkarın, asimilasyon ve bitirmenin muhatabı kılınmıştır. Yine kadın eksenli yaşamın kurucusu olan kadın, adaletin timsali olurken; erkek karakterli hakimiyetle en düşürülen, en lanetlenen kesim olmuştur.

12 Eylül faşist darbesiyle üzerinden bir silindir misali geçilen bu topraklarda, bir yaprağın kıpırdamadığı ve savaş tanrılarının tüm ilerici ve güzel insanları yerin altına gömdüklerini düşündükleri tarihi süreçte 15 Ağustos Atılımı, görkemli çıkışıyla Kürt halkının öncülüğünde tüm insanlığa direnişin, mücadelenin yolunu gösteren bir meşale ve kurtuluşu müjdeleyen miladın başlangıcı oldu.

15 Ağustos Atılımı, Başkan Apo'nun mucizevi çıkışıyla ilk çağlardan itibaren kutsallıkların, ilk eşitlikçi ve barışçıl düzenin yıkımına götüren savaşların temsilcisi, emperyalist güçlerin köleci ve gerici zihniyete karşı Kürt halkının Agit yoldaş öncülüğünde sıktığı ilk kurşunun ve ilk özgürlük eyleminin tarihi olmuştur. Binlerce yıllık bir ölüm cenderesine alınan Kürt halkı; 15 Ağustos'tan sonra her yıl yeniden yeşeren, kendini yenileyen bir atılım ruhuyla, 17 yıllık mücadele gerçeğiyle kurtuluşun ve özgürlüğün yeniden yaratılması ve gün ışığına çıkartılmanın zaferini yakaladı. Bu kutsal tarihin yazıcısı ve yaratıcısı olan Özgürlük Güneşimizin İmralı'dan gönderdiği barış ve kardeşlik mesajıyla 15 Ağustos Atılım ruhumuz kendini yenileyerek barışın, demokrasinin ve kardeşliğin savunucusu, koruyucusu ve geliştiricisi haline geldi. Tarihin sorgulandığı ve yeniden yazıldığı çağdaş insanlık manifestosu ışığında, Ortadoğu'da kadın rönesansını gerçekleştirmenin yolunun ilk kurşunu kendi kişiliğimizde patlatmadan geçtiğinin bilinciyle; yeniden kendimize yönelirken, bir şehitler ordusu olan parti gerçekliğimizde Agitlerin, Kemallerin, Mazlumların, Zilanların ve Semaların çizgisinde; 15 Ağustos Atılım ruhuyla görevleri sahiplenme, her militan açısından ana ve tarihe verilecek cevap olacaktır.

Özgür Kadın Partisi olarak barışın, demokrasinin ve kardeşliğin savunucusu ve onu geliştirmenin teminatı olan yeni stratejimizin devrimci militan sorumluluğuyla sürece sahiplenerek atılım ruhuyla yönelirken, sözümüzü yeniliyor, tüm yoldaşları selamlıyoruz.

– Yaşasın Özgürlük Güneşimiz Başkan Apo
– Yaşasın Partimiz PKK, PJA
– Yaşasın 15 Ağustos Atılım Ruhunda Barış ve Demokrasi Mücadelemiz

PJA Meclisi

HPG Merkez Karargahı'na

15 Ağustos, Kürt toplumunda köklü bir değişim, dönüşüm ve dirilişle birlikte oligarşik cumhuriyetin yürüttüğü çıkmaz ve asimilasyon siyasetinin, Kürt toplumunu insanlıktan çıkartma politikalarının da iflasının adıdır. 15 Ağustos Atılımı yalnızca Kürt toplumunun değişim, dönüşüm ve dirilişini sağlamamış, aynı zamanda başta Türkiye'deki oligarşik cumhuriyet olmak üzere tüm Ortadoğu'da köklü değişim dalgasının yaygınlaşmasına yol açmıştır. Günümüzde de bu atılımın anlam ve öneminden hiçbir şey kaybetmemiş olduğunu, şanlı 15 Ağustos ruhuyla günün sorunlarına cevap olunabileceğini biliyor, bu bilinçle Behdinan Halk Savunma Kuvvetleri olarak halkımızın ulusal demokratik çıkarlarını karşılık vermek için her zamankinden daha fazla hazır olduğumuzu belirtiyoruz.

15 Ağustos Atılımı'nın 17. yıldönümünü kutlarken, bu vesileyle 15 Ağustos'un yaratıcısı Başkan Apo'nun eşsiz çabalarıyla birlikte, bu şanlı atılımın büyük komutanı Mahsum Korkmaz ve tüm kahraman şehitlerimizin kutsal anıları önünde saygıyla eğiliyor, canları pahasına bahşettikleri bu devrimci atılımı demokratik kurtuluşla neticelendirmek için ne gerekiyorsa yapmaya söz veriyoruz.

– Yaşasın Şanlı 15 Ağustos Atılımı
– Yaşasın Partimiz PKK
– Bijî Serok Apo

15 Ağustos 2001
HPG Behdinan Karargah Gücü

DİRİLİŞİN VE ÖZGÜRLÜĞÜN YARATICISI BAŞKAN APO'YA

Tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın 17. yıldönümünde Botan sahası Halk Savunma Güçleri olarak yeniden dirilişin, uyanışın ve umudun sembolü Başkan Apo'yu en içten sevgi ve saygılarımızla ve büyük bir coşkuyla selamlıyoruz.

Halk olarak bizler için yeni bir milat olan 15 Ağustos, büyük komutanımız Mahsum Korkmaz yoldaş komutasında dirilişe, özgürlüğe, mücadeleye doğru giden ilk kurşunla; yüzyıllardır üzerimize kara bir kefen giydirilerek yatırıldığımız ölü uykusundan uyandırılışımızın günü ve zafer tarihidir. Ağustos ayının yakıcılığında, kutsal kabemiz İmralı'dan aldığımız güçle; başta, özgürlük dağlarında mayalanan umudumuzu buğulere taşıran Mahsum Korkmaz yoldaş olmak üzere, tüm Kürdistan devrim şehitlerini saygıyla anıyoruz.

İlk kurşun, inkar ve imha siyasetiyle kendi kimliğinden, kültüründen kaçışı yaşayan bir halkı onurlu bir düzeye getirerek, onu bütün ulusal değerlerine sahip çıkan, barışı sahiplenen bir halk gerçekliğine ulaştırdı. 15 Ağustos 1984'te Botan dağları şahsında milyonların yüreğinde patlayan ilk kurşunla yakılan özgürlük ateşi; yeniden kutsanan ateşin ve güneşin diyarı Mezopotamya'da, kesintisiz 15 yıl yoğun olarak süren mücadele ve savaşımıza öncülük yapmıştır. Bizler Botan sahası Halk Savunma Güçleri olarak Botan'ın bu tarihi mirasının bize yüklediği misyonun bilincinde olduğumuzu; meşru savunma temelinde yeni dönem çizgimize ve sürece bağlı kalacağımıza; partileşerek bunun gereklerini yerine getirmenin, sürecin kazanılmasının teminatı olduğu bilinciyle pratikleştireceğimize dair sözümüzü yineliyoruz.

Bu temelde, Önderliğimizin, Parti Başkanlık Konseyimizin, halkımızın ve tüm parti yapısının bu tarihi milat gününü en içten duygularımızla büyük bir coşkuyla kutluyoruz.

– Yaşasın Özgürlük Güneşimiz Başkan Apo
– Yaşasın 15 Ağustos Atılım Ruhu
– Yaşasın Partimiz PKK

Devrimci Selam ve Saygılarımızla
Botan Halk Savunma Güçleri

Özgürlük için çarpan büyük yürek Başkan Apo'ya

Her şeyden önce bizleri bilimsel ve sosyal davranışa yönelten, yaşamı anlamlı kılan ve bizi bugünlere getiren ulusal değerlerimizin ifadesi olan ulusal önderimiz Başkan Apo'nun 15 Ağustos'unu, Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencileri adına kutluyoruz.

Çevirmeye devam ederken tarih sayfalarını, hayatın akışına yön vermeyi amaçlayan bazı insanlar "umut" diyerek başladılar yola koyulmaya. Bu tarihin karanlık kuytularında yok edilmeye mahkum bırakılan bir halk gerçekliğinden yola çıkarak yapılan başlangıçların tarihselliği, süreklilği açısından dönüm noktasını ifade etmektedir. Bazı ilkeler vardır ki, arkasından sadece izler bırakır ve anlamını salt o günde bulur. Ama bazı ilkeler de vardır ki, kendisini hep yeniler, süreklileştirir. Zamanın akışıyla birlikte tarihe ve insanlığa mal olur.

Tarih halkların varlık-yokluk sınırında boğuşan gerçeklikte önderleri yaratır. Ve önderler, çoğu zaman tarihin akışında belirleyici olurlar . İşte tamamen kendisine ait olmaktan çıkıp neredeyse tanınmaz hale gelen Mezopotamya surlarında, bedel isteyen özgür yaşamın amaçlarına dönük olarak örgütsel gücün, örgütsel yoğunluğun, devrimci ruhun olağanüstü boyutlara varan çıkışıyla yeniden doğduk. "İnsanım" diyebilmenin kavgasını verdik. Ancak bugün bırakmadık kavgayı, devam ettik yürüyüşümüze. Yeni başlangıçlar yaratabilmek için yüreklerimiz meydan okuyordu tarihe. Meydan yiğitlerin meydanıydı. Binlerce umudun kendisini ifade ettiği Agitlerin, Zilanların, Mazlumların, Semaların buluştuğu odak nokta Başkan Apo'ydu. Aydınlığında yol alan yüreklerdi onlar, ışık oldu. Her yansıma kendisini bilgiye, daha da aydınlığa kavuşturdu; ibadeti 15 Ağustos'tu. Bir kurşunla başlayıp halkın umutlarını, özlemlerini uyandırmanın tarihsel temeli oldu. Bir volkan gibi patladı. Her parçası yeni gülüşleri yarattı kendisinde. Başkan Apo'nun özgür yaşam çizgisiyle geleceğe adım atmanın cesaretini bulduk kendimizde. Bugün de yaratılmış olan manevi değerlerimizin, ilklerin, inancını ve umudunu hiçbir zaman yitirmeyen koruyucuları olma yolundayız. Karşılaşacağımız her engele karşı bu yolun takipçisi olma iddiasıyla bu değerlerin yaratıcısı, özgürlüğün amansız savaşçısı ulusal Önderimiz Başkan Apo'yu saygıyla selamlıyoruz. Özgürlüğün dışında hiçbir yaşam seçeneğimizin olmayacağını ve ilkelerimize bağlı kalarak değişim ve dönüşüme öncülük eden bir duruşa sahip olma kararında olduğumuzu belirtiyor, yaratılan kutsal değerlerin önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz.

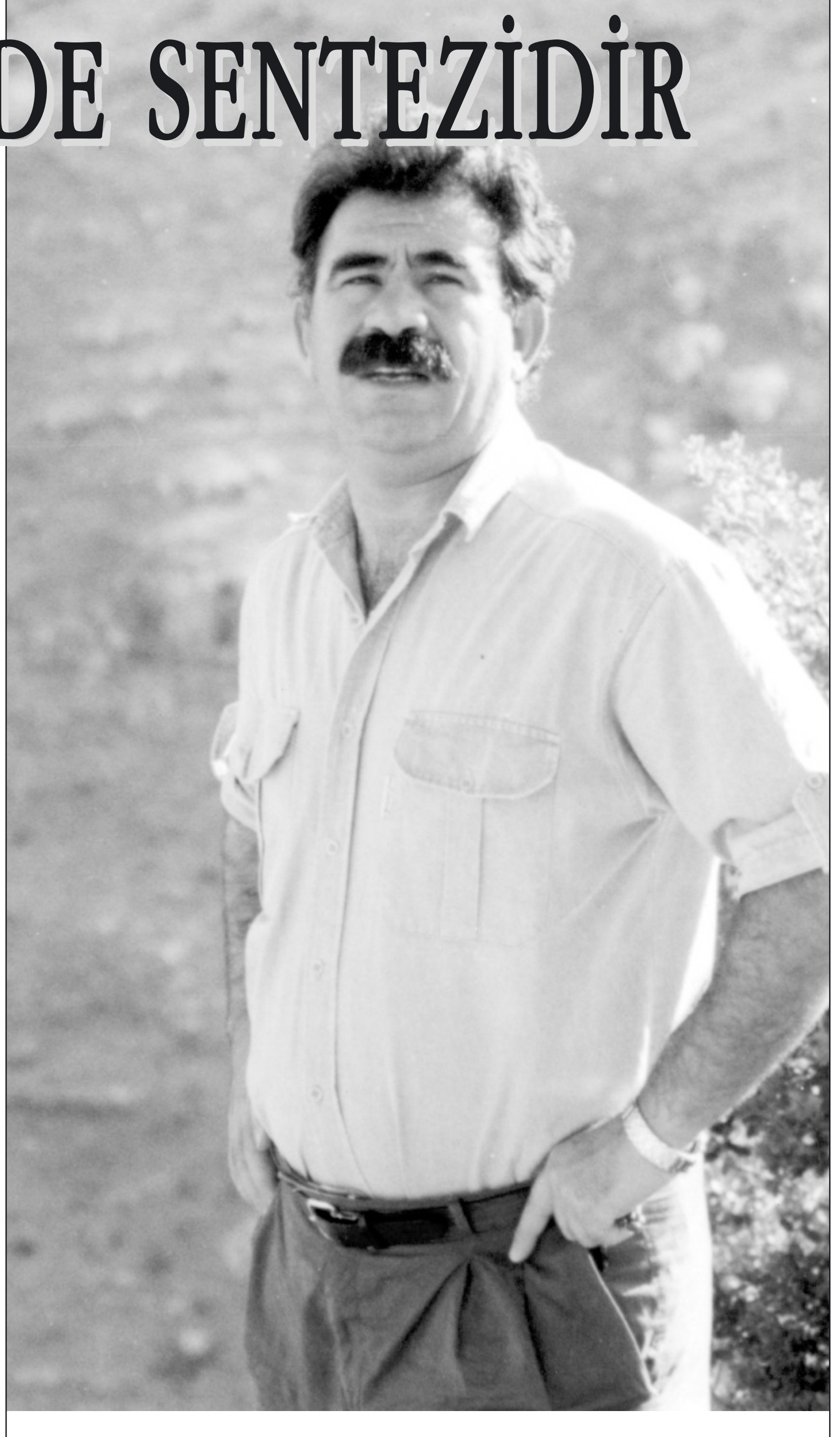
Bu temelde, başta Önderimiz Başkan Apo'nun, Parti Başkanlık Konseyi'nin, tüm parti yapısının ve halkımızın 15 Ağustos'unu kutluyoruz.

– Yaşasın Ulusal Önderimiz Başkan Apo
– Yaşasın Diriliş Bayramımız 15 Ağustos
– Yaşasın Diriliş ve Kurtuluş Gücü PKK

Devrimci Selam ve Saygılar
Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi Öğrencileri

APOCULUK

TARİHİN EN ÜST DÜZEYDE SENTEZİDİR

Felsefe konusu, bizde daha çok soyut ele alınan ve üzerinde fazla düşünülmeyen bir konudur. Bundan dolayı yaşam karşısında zayıf kalma durumu yaşanıyor. Kendi yaşam gerçeğimizi bu çerçevede çözümlemek gerekir. PKK hareketi Kürdistan'daki insan ve toplum gerçeğini değiştirmek için gelişen bir harekettir. Önderlik gerçeği böyle bir gerçekliktir. Bu çerçevede Önderliğin yaşam anlayışını, Kürdistan'da ifade ettiği anlamı, yarattığı gelişmeleri, Kürdistan'da yaşam gerçeğini, insan ve toplum gerçeğini irdelemek ve açığa çıkartmak önemli bir hedefimizdir. Bu temelde toplumu, insan yaşamını ve özelliklerini daha derinlikli kavrama, eleştirme, dolayısıyla yaşam anlayışımızı yenileme, anlam ifade eder düzeye getirme, anlamsız olanları ortaya çıkartıp atma, onlarla mücadele etme, kendi yaşamımızı daha yeterli ve anlamlı kılmayı hedefliyoruz. Önderlik özelliklerini anlamak, Önderliksel gelişmeyi görerek, Önderlik özelliklerinin nasıl geliştiğini, ne anlam ifade ettiğini irdelemek gerekmektedir.

Apoculuk felsefesi ile birlikte, Apoculuğun karşı karşıya olduğu, mücadele ettiği, boğuştuğu felsefelerin, düşüncelerin, ruhların neler olduğunu, bilinçaltlarının, psikolojilerinin nasıl olduğunu da tahlil etmek, anlamak gerekiyor. Onlar olmadan, bir felsefe olarak Apoculuk olmaz. Parti Önderliği hep şunu söylemiştir: *"Ben de Apocu olmaya çalışan bir militanım. PKK'li olmaya çalışan bir militanım. Onun gereklerini herkes gibi ben de yerine getirmeye çalışıyorum."* Tabii bu Önderlik yaklaşımıdır. Önderliğin örgüte bakış açısı, yaşama, mücadeleye bakış açısıdır. Kendini, bu mücadeleyi ele alış tarzı buradan ortaya çıkıyor. Şimdi buna göre kendimizi ölçüp biçip değerlendireceğiz. Ruh halimizi, psikolojik durumumuzu ele alacağız. Her halimize 'en doğrusu budur, PKK budur' diyemeyiz. Herkesin kendine göre bir PKK belirlemesi, PKK tanımlaması yapması mümkün değil. Semir de *"Herkes PKK'yi istediği gibi yorumlamalı"* diyordu. *"Biz Abdullah Öcalan gibi yorumlamak zorunda mıyız? O da yorumluyor, ben de yorumluyorum"* diyordu.

PKK, Apoculuk, onu kabul ederek olmadı. Bu anlayışla savaşa savaşa oluştu. Şimdi istediği gibi her duyduğunu, düşündüğünü PKK olarak sanmak, PKK olarak görmek, her istediğini her aklına eseni yapmak olmaz. O biçimde bırakalım PKK'li olmayı, örgüt olmayı, normal insan olmak bile mümkün değildir.

Apoculuk reddetme hareketidir. Hem de yüzde yüz, en küçük bir pürüz, tereddüt, endişe tanımaksızın reddetme hareketidir. Böyle yaklaşmayı, yaşamı böyle algılamayı tümüyle reddederek, yeni bir yaşam arama, bulma, onu yaratma, hem de Önderliğin deyimiyle, *"iğne ucuyla kuyu kazarcasına"* bir yöntemle bunu ele alarak yürütme PKK tarzıdır. Bu, daha da derinleşmiş bir biçimde sürüyor; Önderliğin çabası bu doğrultudadır. PKK bir mücadele örgütü ve militanlar topluluğudur. Daha çok pratikle ilgilidir. İşi, pratik yapmak, çalışma yürütmektir. En temel görevi insan örgütlemek, örgütler kurmak, değişik biçimlerde mücadele etmek, insan ve toplum için zararlı olan şeyleri yıkarak onun yerine yararlı şeyler koymaktır.

Apoculuk bitmez tükenmez bir uğraş ve arayış mücadelesidir

Kürt toplum gerçeği ve yapısı, PKK gerçeğini, Apocu felsefeyi doğru ve iyi öğrenmeyi, yeterince yaşamsallaştırmayı zorunlu kılmaktadır. Başka türlü bu gerçekleri değiştirme, dolayısıyla kendimizi değiştirme, yaşamı anlamlı kılma, doğru yaşama ulaşma imkan dahilinde değildir. İster insanın gelişiminden öğreneceklerimiz olsun, isterse Kürdistan'daki geriletilmişlik, çökertilmişlik ve düşürülmüşlükten çıkaracağımız dersler ve onu değiştirme, reddetme iddiamız, gücümüz olsun; bunlar doğru bir bakış açısına ulaşmayı, yaşamı, mücadeleyi doğru anlamayı hem zorunlu kılıyor, hem de buna götürüyor. Aslında bu Önderlik gerçeğimiz oluyor. Kürdistan'da yeni bir bakış açısı, yeni bir yaşam tarzı, yaşamı yeni tarzda anlama, algılama ve yaşamayı ifade ediyor. Bunu iyi öğrenmemiz, iyi kavramamız, özümsememiz, tartışmamız gerekiyor. Kısaca ne olup olmadığına dair kafa yormamız gerekiyor. Anlamak, mevcut durumu çözümlemek için nasıl bir yol, yöntem izlememiz gerektiği de bu felsefede zaten saklıdır. Arayacaksın, tarayacaksın, varolana razı olmayacaksın, somut gerçeği inkar etmeyeceksin, hayalci olmayacaksın, ayakların havada kalmayacak. Ama varolan gerçekliği de olduğu gibi kabul etmeyeceksin, doğru ve yeterli bulmayacaksın, eleştireceksin, irdeleyeceksin, inceleyeceksin; senin de doğru-yanlış, iyi-kötü, güzel-çirkin ölçülerin olacak. Ona göre eleştirel bir bakış açısıyla irdeleme yapmaya çalışacaksın. Ve bu temelde bazı şeyleri reddederken, oldukça gerçekçi bir şekilde somutu iyi görüp tahlil ederken, bazı şeyleri de elde etmeye, yaratmaya, bulmaya, hakim kılmaya çalışacaksın. Bitmez tükenmez bir uğraş ve arayış mücadelesi içinde olacaksın. Bu da Apoculuktur. Bir bakış açısıdır, bir yaşam biçimidir, bir mücadele gerçeğidir. Kesinlikle bir şeyler bulup veren, yaşamayı esas alan, varolanı idare eden, kullanan bir şey değildir. O yaklaşım başka bakış açılarının veya başka çizgilerin, felsefelerin, siyasetlerin özelliğidir. Bu açıdan doğru bir Apoculuk tanımı çok önem taşıyor. Tanımı doğru, kapsamlı, yeterli yapmak, özüne uygun yapmak, bir de bu tanımı iyi özümsemek, içselleştirmek gerekirken; ona göre yaşamak, onun gibi olmak, onu yaşamsallaştıran olmak önem taşıyor. Tanım yapmak, tanımlamak böyle olur ve buraya kadar varırsa değerli olur.

Bu çerçevede baktığımızda, Apoculuk sosyalizm içinden çıkan bir akımdır. Sosyalizmin 21. yüzyıla uyarlaması, diyoruz. 21. yüzyılın sosyalizmi olarak da tanımlayabiliriz. Tabii 20. yüzyıldan, daha öncesinden de kopuk değil. 21. yüzyıl yeni bir yüzyıl olduğu için ve bu düşünce akımının da yeniyi yaratma, günümüzü tahlil edip, günümüzde insan için iyi, doğru, güzel olanı yaratma iddiasında bulunduğu için bu yüzyılın akımı diyoruz. Bunun tümünü, bugünü değerlendirme ve iyi, güzel olanı yaratmayı geçmişin tahlilinden, irdelenmesinden, geçmişin derslerinden ve birikiminden çıkarıyor. Reddetmiyor, onları veri olarak alıyor, hepsine değer biçiyor, hepsini esas alıyor. Fakat tasnife tabi tutuyor. Değişik zamanlarda insanlık için önemli hizmetler yapmış, gelişme yaratmış olanlara değer biçiyor, anlam biçiyor. Hizmet etmeyenleri, değer ifade etmeyenleri de ortaya koyuyor. Onları yararsız buluyor. Bir tecrübe, bir birikim olarak alıyor, fakat olduğu gibi almıyor. 'Bugün de aynı şeyler olmalıdır' demiyor. Ret ve inkar etmiyor. Apoculukta inkarcılık yoktur. Tersine inkarcılığa karşı bir akımdır. Çünkü ortaya çıktığı zaman sosyalizmde derin bir inkarcılık vardı.

İkincisi ise; Kürt toplumu tümüyle insanlığı inkarı yaşıyordu, inkar ettirilmiş, kendi değerlerine yabancılaştırılmış, kendi değerleriyle karşı karşıya getirilmiş bir toplumdu. Bu kadar aşırı inkarcılık içerisinde ortaya çıkan bir akım olarak en büyük bir özelliği; inkarcılığı aşmak, inkarcılığı reddetmektir. Sosyalizmin, dolayısıyla onun felsefik temeli olan diyalektik materyalizmin doğru özümsenmesiyle, Kürt toplumunun tarihsel özü ve güncel gerçekliğiyle doğru buluşmayı esas almış, kendini buraya dayandırmış bir akım oluyor. Dolayısıyla inkarcılığı aşan bir akım. Yanlışı, kötüyü, insanlık için günümüzde yararlı olmayanları ortaya çıkartan, reddeden; bunda oldukça çözümleyici, kesin kararlı olan, ama hiçbir zaman da tarihsel gelişmeyi, tarihsel gelişmenin çeşitli aşamalarından ortaya çıkan hizmetleri reddetmeyen, inkar etmeyen, onları hep anlamlandırmayı, değerlendirmeyi bilen bir akım. Bu bakımdan bir defa bu temel özelliği göreceğiz.

Demek ki ortaya şu çıkıyor: Bir; Apoculuk, sosyalizmin ciddi biçimden irdelenmesinden, onun felsefik temelleri ile birlikte siyaset, örgüt, mücadele anlayışlarının da bir tahlile tabi tutulmasından, günümüz pratiğinde denenmesinden ortaya çıkan bir akımdır. Felsefesi de bu temelde ortaya çıktı.

İkincisi ise; Kürt toplumuna, Kürt insanına yedirilmiş olan ruhu, düşünceyi, psikolojiyi, yaşam tarzını irdeleyen, çözümleyen, eleştiren, insanca olmayan her şeyi ortaya çıkartıp mahkum eden, reddeden; insanca olan özle birleşen, o özü açığa çıkartan ve onu geliştirerek insanlığın günümüzde ulaştığı düzeye uygun olarak yaşamsallaştıran bir akımdır. Felsefesi de böyledir. Tabii sosyalizmden çıkan akım olduğuna göre bir sosyalist gelişme çizgisi var. Bunu Parti Önderliği çok ayrıntılı, kapsamlı irdeledi. Parti Önderliği'nin değişik felsefi akımlarla ilgilenme gerçeği var. İdealizmin değişik türleriyle ilgilidir, dinlerle, milliyetçilikle ilgilidir. Tabii birden bire materyalizmi, diyalektiği geliştirmiş öğrenmiş değil. Fakat şu var ki; çok güçlü araştırıcılık, arayıcılık, irdeleyicilik var. Dolayısıyla insanı, doğayı, toplumu, yaşamı anlamak için yoğun bir araştırma, inceleme, öğrenme, düşünme, tartışma süreci içerisinde kendisini geliştiriyor. Bu da Önderlik gerçeğinin bir esası, onun bakış açısının temel özelliklerinden birisi; yani inkarcı olmamak. Bir diğer temel özellik de böyle bir gelişmeyi yaratan sonsuz bir arayışçılık, irdeleyicilik, en iyi, en güzel, en doğru olanı bulmaya, yaşamı anlamaya çalışma tutkusudur. Bu tutku düzeyi, Önderlik gerçeğinde öyle sıradan bir yaklaşım, sıradan bir ele alış değil. Tutku düzeyinde yaklaşma, yorulmaz, belli şeylerle yetinmez, bir yerde durmaz ölçüde bir arayışçılıktır. Bu arayışçılıkta süreklilik vardır. Önderlik gerçeği, çıktığı toplum gereği, idealizmin çok değişik özellikleriyle yüklü ve bunları uzun bir sorgulama süreci yaşıyor. İçinden çıktığı toplumun taşıdığı değer yargılarını sorguluyor. Ona yedirilen anlayışları, yaşama bakış açılarını, yaşamı çözümleme yöntemlerini sorguluyor. PKK mücadelesinin felsefik bir temeli var, o mücadele böyle bir sorgulamayı ifade ediyor. Kürt toplumunun yaşadığı değer yargıları, ölçüleri; onun yaşama bakış açısı, yaşamı anlama durumunun sorgulanması oluyor. Bunu günlük, anlık düşüncede değerlendirdiği, tartışmayla yaptığı gibi, en şiddetli eylemle de yapıyor. Daha ilk dönemde Apocu felsefenin temel bir özelliği sadece düşünmek, bir şeyleri öğrenmek değil; onu anı anına öğrendiği kadarıyla yaşamsallaştırmaktır. Düşünceyle pratiği birleştirmek, bilgiyle mücadeleyi birleştirmek, düşündüğünü, bildiğini anı anına pratikleştirmek, bilgiyi, düşünceyi eylemle birlikte ele almak, birlikte yürütmek, birlikte ortaya çıkartmak, yaşamı böyle teori, pratik, düşünce, maddi yaşam, bilgi, eylem birlikteliği içinde ele alıp sürdürmek; hem pratiği buna dayalı olarak geliştirmek hem de düşünceyi, teoriyi, bilgiyi böyle bir pratik içinde yaratmak, ortaya çıkarmaktır. Bunu, *"düşünürken yapmak, yaparken düşünmek"* diye ifade ediyor Parti Önderliği.

Bir şeyi önceden düşünüp, tasarlayıp, planlayıp, ondan sonra yaşama geçirmek değil; yine diğer yandan pratiği yapıp, ortaya çıkarıp, ondan sonra düşünmek değil. PKK'de düşünceyle pratik her zaman iç içe olmuştur. Kuşkusuz zaman zaman birisi öne geçmiştir. Stratejik planlama dönemlerinde stratejik düzeyde düşünce elbette ki önde olmuştur. Tasarılar, planlamalar ortaya çıkartılmıştır. Zaman zaman da pratik öne geçmiştir. Örneğin, halk savaşı stratejisi bir düşünsel planlamaya kavuştuktan, onu eyleme dökme süreci başladıktan sonra pratik daha çok uğraşılan, esas alınan yan olmuştur. Ama ister stratejik planlama dönemine, isterse pratik gelişme dönemine bakıldığında; pratik gelişme düşüncenin derinleşmesiyle, anlık olarak yürütülen mücadelenin değerlendirmesiyle geçerken; düşünsel arayış, derinleşme dönemi de hep pratik yaşamla birlikte olmuş, bu arayış pratiğin, yaşamın, içinde bulunulan dönemin değerlendirilmesinden çıkmıştır.

Değişim Önderlik gerçeğinin ve varlığının en temel özelliğidir

Bu durum, örgüt çalışmasında, siyasi faaliyette, eylemde kopukluk yaratmıyor. Bir süreklilik, devamlılık yaratırken bir tekrara da yol açmıyor. Sürekli bir gelişmeyi ifade ediyor. Burada diyalektiğin kendisi var. Sürekli, ama hep ileriye giden bir düşünce, sürekli bir eylem. Ama tekrar değil, hep büyüyen, değişen bir eylem; dolayısıyla sürekli pratikten, eylemden daha üst düzeyde bir düşüncenin ortaya çıkması ve hep ortaya çıkan, gelişen, bir muhakeme haline gelen düşüncenin karar haline gelerek daha ileri düzeyde, daha üst düzeyde eyleme dönüşmesi, yeni yaşamı, yeni eylemi yaratması söz konusudur. Önderlik gerçeği; düşüncesiyle, yaşamıyla böyle bir diyalektik bütünlük kazanıyor. Dolayısıyla düşüncede ve eylemde kopukluğun olmaması, diyalektik bütünlüğün üst düzeyde gerçekleşmesi; siyasette, örgütte, günlük yaşamda kopukluğu ortadan kaldırıyor. Müthiş bir bütünlük, devamlılık, süreklilik var ve hep değişim, ilerleme, gelişme yaşanıyor. *"Değişim benim tek ve en büyük özelliğimdir"* diyor Parti Önderliği. Değişim, Önderlik gerçeğinin, Önderlik varlığının en temel özelliğidir. Fakat değişmeyi sürekli bir gelişme olarak ele almak, yenilik olarak ele almak, asla tekrar olarak ele almamak. Bunu şöyle ifade ediyor: *"Benim için bir şeyi elde etmek önemlidir. Elde etme mücadelesi önemlidir, elde etmek değil; elde edildikten sonra o bitmiştir. Onu başkalarına sunarım, başkalarının olsun. Benim için ondan daha yeni, daha öte şeyleri elde etme arayışı, mücadelesi başlar. Bu, değişimi, değişim için yürütülen mücadele arayışını, sürekli bir gelişim olarak, ilerleme ve yenilik olarak ele almak anlamına geliyor."*

Bütün bu benzer özelliklerin şekillenmesi bazı temel yaklaşımlardan doğdu. Bunlardan birisi; Kürdistan'a yedirilen yabancı

> "Apoculuk reddetme hareketidir. En küçük bir pürüz, tereddüt, endişe tanımaksızın reddetme hareketidir. Böyle yaklaşmayı, yaşamı böyle algılamayı tümüyle reddederek, yeni bir yaşam arama, onu yaratma, hem de Önderliğin deyimiyle, '*iğne ucuyla kuyu kazarcasına*' bir yöntemle bunu ele alarak yürütme PKK tarzıdır."

egemenlik altında aşiretçi, feodal, gerici yaşam ve egemenlik altında ortaya çıkartılan yaşamın, yaşam anlayışının reddedilmesi. Önderlik bu yaşam gerçeğinin reddidir. Apocu yaşam anlayışı, kesinlikle bu yaşamı reddetmekten geçiyor. Bunu çok köklü bir biçimde reddetmeden Apocu olunmaz. Bunu iyi bilmemiz gerekiyor. Şimdi düzen yaşamını ne kadar reddettiğimiz belli değil. Ret mi ediyoruz, özlem mi duyuyoruz, arıyor muyuz, yoksa 'yok ol' mu diyoruz, belli değil bu. Redden çok; alışkanlıklarla onlara bağlanma, daha derinliğine yaşama istemi, biraz daha inceltерek yaşama istemi, onun özlemi içerisinde olma çok fazla.

Yabancı egemenlik ve ona teslim olan aşiretçi-feodal gericilik, insanlık özünü, Kürt halk gerçeğini ve onun özünü reddederek, inkar ederek yeni bir Kürt ortaya çıkardı; işbirlikçi, uşak, köle, teslim olmuş Kürt... PKK bu Kürdün inkarı oldu. İşte Apoculuk bu Kürdün inkarıdır. Yabancı egemenliğe, aşiretçi feodal gericiliğe teslim olmuş, uşaklaşmış, kendi özünü, insan, halk, ulus olma özünü reddetmiş Kürdün inkarı. Üst düzeyde insanlık toplumunun ulaştığı gelişme düzeyinde bu özü yeniden diriltme, canlandırma ve yaşanılır hale getirme gerçeği. PKK bu anlamda inkarın inkarı oluyor. Yani Kürt halk gerçeğinin, inkar ettirilen Kürdün inkarı ile, yeni, özgür, eşit, adil yaşamak isteyen yeni Kürdün yaratılması. *"Apo Kürdü"* derken Parti Önderliği, böyle bir insan doğuşunu, halk doğuşunu ifade ediyordu. *"Bu anlamda biz eski Kürt'ten ayrıyız, Barzani Kürdü ayrıdır, Apo Kürdü ayrıdır"* diyordu. İkisini bir araya koyamazsın. İkisi bir arada varolmaz. İki yaşamı birlikte tutamazsın, birlikte yaşayamazsın; birisi yabancı egemenliğin, aşiretçi-feodal egemenliğin, teslim olmuş egemenliğin yarattığı Kürt, fosilleşmiş Kürt, dört bin yıldır Kürdistan'da yaratılmış Kürt; diğeri ise bütün bunların reddedilmesi temelinde özgür, eşit, adil yaşamı öngören, bunun dışında bir yaşam kabul etmeyen yeni bir Kürt. Bu anlamda bir Kürt gerçeğini, kendi özüne yabancılaştırılmış, teslim alınmış, boyun eğdirilmiş Kürt gerçeğini inkar ve reddederek ortaya çıkan bir gerçeklik olarak doğuyor Apoculuk.

Mevcut egemenlik de tekrar o gerçeği inkar ettirerek eskiye döndürmek istiyor. 'Bu devrimci inkar, Apocu inkar gerçek değildir' diyor. 'Varolmaması gerekendir, yaşanmaması gerekendir' diyor. Ve ona yaşam hakkı tanımak istemiyor. Uluslararası komplo böyle ortaya çıktı. İmralı gerçeği böyle bir gerçektir. Hala dayatılan, Apocu yaşam gerçeğinin inkarıdır, reddidir. Günlük olarak, anlık olarak iki buçuk yıldır en ağır koşullarda bu dayatma sürüyor.

Tabii Önderliğe karşı da bu sürdürülüyor. Bütün herkese karşı, her yerde bu sürdürülüyor. Bütün parti militanlarına, bütün halka bu dayatma yapılıyor. Bu konuda büyük, kapsamlı, derinlikli bir savaş var. Bunun ne kadar anlaşıldığı ayrı bir mesele, ama bu savaşın derinliği, kapsamı çok fazladır.

Bunun yaşamın değişik alanlarında nasıl ortaya çıktığını tartışıp, inceleyip, değerlendirip anlamak gerekiyor. Apocu yaşam ve anlayışının, Apocu felsefenin, böyle bir ret ile Kürt insanına, Kürt toplumuna yedirilmiş anlayışları, özellikleri reddetme temelinde ortaya çıkma gerçeği var. Diğer yandan sosyalizmdeki saptırmalara karşı olma gerçeği de var. Sosyalizmin siyasette, örgütte sapması, mücadele çizgisinde sapması esas olarak başta felsefede sapmasıyla ortaya çıktı. 20. yüzyılın başında sosyalizm, bir yandan yoğun bir eylem gücü olarak gelişirken, diğer yandan da onu kendi özünden saptırmak için üzerinde çok ciddi bir dayatma vardı. 20. yüzyılın başı sosyalist gelişme bakımından müthiş bir mücadele süreciydi. Siyasette, örgütte ve eylemde hamlesel düzeyde atılım yaptı. ***Ekim Devrimi*** oldu. Ekim Devrimi sosyalizmin en büyük politik, örgütsel, pratik eylemi idi. Bir yandan politikada, pratikte, eylemde böyle hamle yaparken, diğer yandan bu hamleyi yaşadığı süreçte hem bu alanlarda saptırmayı ifade eden akımlar ortaya çıktı, hem de bu akımlar bir felsefi saptırmaya dayandı. Diyalektik materyalist bakış açısını değiştiren, saptıran yaklaşımlar ortaya çıktı. Bu giderek daha sonraki süreçte sosyalizm pratiğine hakim oldu, ona yön veren bakış açısı, yöntem haline geldi. Buna kaba materyalizm dedik. Kaba materyalizm, Sovyet sosyalizminin, gerçekleşmiş sosyalizmin, reel sosyalizmin felsefik temelidir. Dolayısıyla reel sosyalizm, felsefik bakış açısı noktasında burjuvaziyle birleşen bir noktaya geldi. Ve kaba materyalist bakış açısı oldu. Zaten sosyalizm bununla en büyük gelişme döneminde ciddi zayıflıkları kendi içinde taşır hale geldi. Ve bu zayıflık onu çökertti. Böyle bir süreçte büyük siyasi, örgütsel, maddi gelişmeler yaşarken, aynı zamanda felsefede çok ciddi sapmayı, zayıflamayı yaşadığı bir dönemin sosyalist düşüncesi olarak ortaya çıktı Apoculuk. PKK böyle bir dönemde gelişti, böyle bir dönemin ürünü oldu. Dolayısıyla sosyalizmin ortaya çıkardığı gelişmelerden büyük güç alırken, onları değerlendirir, anlar, kendi eylemi için bir yol gösterici, büyük bir tecrübe, deneyim biçiminde ele alıp değerlendirirken; diğer yandan bu gelişmeyle ters düşen, onu içten çürüten, özünden saptırtan yaşam anlayışlarını, bakış açılarını eleştirdi, onu gördü ve aştı. Dolayısıyla kaba materyalizmi de aşan, reddeden bir öze sahip oldu. Apocu materyalizm, Apocu diyalektik, kesinlikle kaba materyalizmin gelişmesinin en kritik süreçte gören, değerlendiren, çözümleyen ve diyalektik materyalizmi doğru bir biçimde somut yaşama uygulama gücünü gösterek kaba materyalizmi aşan, mahkum eden bir yaşam anlayışı, bir bakış açısı oldu. Bu gerçeği de görmemiz gerekir. Dolayısıyla Önderlik gerçeğinde, Önderlik değerlendirmelerinde kaba materyalizmin yaşam anlayışlarına yönelik çok ciddi bir eleştiri vardır.

PKK'de somutlaşan yaşam gerçeği, Kürt halkının içine çekildiği yeni yaşam süreci, Önderlik'te cisimleşen yaşam özellikleri, yaşam anlayışları reel sosyalizmin yaşam anlayışlarını, özelliklerini, ölçülerini tümden aşan, ondan kopan, onun çok çok ötesine giden, özgürlük, eşitlik adalet, yani sosyalizmin ütopyaları bakımından, insanı o özelliklerden çok ileriye götüren özellikler oluyor. Bu anlamda felsefede kaba materyalizmin reddi, aşılması; ideolojide ise kaba materyalizme dayandığı için küçük burjuva ölçüler içeren sosyalist ideolojinin aşılması oluyor. Kaba materyalizmin yerine marksist diyalektik materyalizmin somut koşullarda doğru uygulanması, yaşamın böyle bir bakış açısıyla doğru çözülmesi, yine insanlığın yaşadığı gelişim düzeyine uygun olarak özgürlük, eşitlik, adalet ilkelerinde küçük burjuva yaklaşımının aşılması, çok daha ileri düzeyde sosyalist yaklaşımın ortaya çıkartılması ve partide cisimleştirilmesi olayı gerçekleşiyor. Kaba materyalizm, bir küçük burjuva felsefesidir. Onun ideolojik çerçevesi, bir bakıma sosyal demokrasi oldu. Daha sonra burjuva ideolojisi haline geldi ve nihayetinde reel sosyalizm oldu. Reel sosyalizm giderek küçük burjuvaca uygulanması oldu. O da gitti burjuva ideolojisi haline geldi. Çöküş böyle ortaya çıktı. Yoksa durup dururken ortaya çıkmadı. Dıştan baskıyla da ortaya çıkmadı. Aslında çöküşü ortaya çıkartan, sosyalist anlayışlardan, ölçülerden kopmaktır. Sosyalizmi küçük burjuvaca anlama, dar, eşitlikçi, bireyci ele alma ve bunun sonucu olarak da giderek bireycileşip, sosyal içeriğini, toplumsal özelliğini kaybederek aslına dönme; reel sosyalizmin çöküş hikayesi böyledir. Çöküş gerçeği öz olarak böyle olmuştur. Böyle bir ideolojiye gidişin felsefik temeli de kaba materyalizmle ortaya çıkmıştır. Maddi gerçekliği çok abartmak, çok öne çıkartmak, her şeyi maddi gerçeklikle izah etmek, her şeyi maddiyata bağlamak, insanı ve toplumu da yalnız başına maddi olgu olarak ele almak, insanın yaşam gerçeğini sadece maddi gerçeklik olarak görmek, insanı madden doyurarak istenen, amaçlanan yaşam düzeyine ulaşabileceğini sanmak, insanın manevi gerçeğini tümden reddetmek oluyor. Tarihi biraz görerek, onu ikinci plana düşürmenin de ötesinde, çok geri planlara atmak oluyor. Bunu, reel sosyalizm çökerken çok açıktan gördük. Son on yılda Doğu Avrupa'da, Rusya'da yaşanılanlara bakılırsa, insanların yaşam arayışlarına, özlemlerine, reel sosyalizm çökerken koştukları yaşam kalıplarına baktığımızda bunu açıkça görüyoruz. O mala hücum ediş birden bire ortaya çıkmadı. Bir anlayış, özlem olarak yaratıldı. İnsanlara yedirildi. İnsanlar onu bulabilmek için sağa sola saldırıya geçtiler. Düzeni yıktılar, kendilerine onu vermeyen düzeni bu temelde yıktılar ve kendilerine onu verecek düzeni aramaya koşuştular. Tabii sosyal demokrasi Batı Avrupa'da, Amerika'da bu durumu çok iyi değerlendirdi, aldatma yöntemini çok iyi kullandı. Herkese istediği kadar maddi yaşam gücü vereceğini söyledi, balığa yem atar gibi herkesi oltaya taktı, çekti; çöküş böyle gerçekleşti. Demek ki bunun altında insanın yaşam anlayışının, bakış açısının değiştirilmesi yatıyor. İnsan yaşamının, toplum yaşamının doğru, somut, yeterli ele alınmayışı var. Sadece maddi olgu olarak ele alma, yaşamı sadece maddiyat olarak görme var. Dolayısıyla da maneviyatı yok etme, görmeme ve insanı maddi yaşama çok aşırı derecede bağlama var. İnsanı maddi yaşama o düzeyde bağlarsan, tabii o da onu elde etmek için çalışır. Hırsızlık da yapar. Gözünü bir şeyleri elde etmeye diker. Orada fedakarlık, paylaşım kalmaz. Sosyalizmin özü paylaşımdır. Eşitlik paylaşmayla ortaya çıkar. Orada ise eşitlik olmaz. Daha fazlasını elde etmekle, bireysel olarak kendisi için elde etme arayışı çıkar. Çünkü bu, yaşamı anlama durumudur. Yaşama sarılış düzeyi böyle ortaya çıktı ve bu temelde çöküş oldu.

"Reel sosyalizm insanlık tarihinin en büyük bürokratik yönetim tarzını, bürokratik aygıtını, devletini yarattı. Çünkü her şeyi maddi yaşama bağlayan, dolayısıyla da politikayı, siyaseti, örgütlenmeyi, eylemi, her şeyi maddi ölçüde gören anlayış, tekniğe çok ileri düzeyde yer verdi. Bununla kendisini sonsuz yenilmez, yıkılmaz bir sistem haline getirdiğini iddia etti."

Felsefik yaklaşımın aşılması böyle oluyor. Buna karşıt Apoculuk, yaşamı daha bütünlüklü, daha doğru algıladı. Materyalist bakış açısından kopmadı, somut koşulların somut tahlil edilmesine her zaman değer biçti. Maddi gerçekliği birincil veri olarak aldı, düşünceyi her zaman bundan çıkarmayı esas aldı. Dolayısıyla maddiyatı çözümledi, ama yaşamı sadece bir maddiyat olarak da görmedi. İnsanı, sadece bir maddi varlık olarak doyurma biçiminde ele almadı. Onun manevi yanını da, manevi gücünü de gördü. Maddiyatla, maneviyatı birlikte ele aldı. Kuşkusuz maneviyatı birincil ele almadı, çok öne çıkartmadı, ama insanı da maddi ve manevi yaşamdan oluşan bir varlık olarak gördü. Düşünceye, bilgiye dayanmayan, sadece pratiği gören bir yaklaşımın sahibi olmadı. Pratikle birlikte düşünceye önem verdi. Bu bakımdan büyük çözümleme, düşünme, üretme hareketi oldu. İnsana, topluma, insan yaşamına ait olanı, insanın ruhsal, duygusal, manevi dünyasını gördü. Diyalektik materyalizmin kaba yorumuyla, düşünceden, ruhtan, maneviyattan tümden koparılışını reddetti. Bu anlamda kaba materyalizmi aşarak, insanlığı geçmişiyle birleştiren, tarihsel gelişmeyi daha doğru tanımlayan bir düzey ortaya çıkardı. Bunu ideolojik çerçevede yansıttı. Sosyalizmi, reel sosyalizmin yaptığı gibi en son ideoloji, her şeye muktedir değişmez ideoloji olarak görmedi. Metafizik bir yaklaşımla dinlerin kendisini ele aldığı gibi reel sosyalizmin de sosyalizmi ele alma durumunu reddetti. Tersine bilimsel bir bakış açısını her zaman önde tuttu. İnsanlık gelişimi içerisinde ortaya çıkan, tarih boyunca insanlığın yarattığı özgürlük, eşitlik, adalet ilkeleriyle, ülküleriyle dolu olan ideolojilerin yeni yüzyılda çağdaş dünyada ortaya çıkış biçimi olarak tanımladı. Sosyal mücadeleleri, sosyalizm mücadelesini, insanlığın sosyal gelişimini tarih içerisinde bütünlüklü bir çözümlemeye kavuşturdu. Bunlar önemli hususlardır. Dolayısıyla da bu düşünce, bakış açısı pratiğe yansıdı. Örgüt buna göre kuruldu, eylem buna göre gelişti, politika buna göre yapıldı.

Apoculuk insanı doğru tanımlamaktır

Reel sosyalizm çökerken PKK gelişme sağladı. Reel sosyalizm kendisini değiştirmezken, PKK ciddi bir değişim süreci içerisine girdi. İddiasını kaybetmedi, kendisini değiştirme gücünü buldu.

Reel sosyalizm insanlık tarihinin en büyük bürokratik yönetim tarzını, en büyük bürokratik aygıtını, devletini yarattı. Çünkü her şeyi maddi yaşama bağlayan, dolayısıyla da politikayı, siyaseti, örgütlenmeyi, eylemi, her şeyi maddi ölçüde gören anlayış, tekniğe çok ileri düzeyde yer verdi. Dünyanın en büyük ordusunu kurdu. Hitler ordusunu bile geçti. Bununla kendisini sonsuz yenilmez, yıkılmaz bir sistem haline getirdiğini iddia etti. Kendisini ebedi, sonu gelmez bir düzen olarak tanımladı. Ama gerçeğin öyle olmadığını gördü. En görkemli, en büyük, en kuvvetli görülen, sanılan olgu birden bire, Mao'nun deyimiyle *"kağıttan kaplan"* gibi çöktü, darmadağın oldu. Hiç kimse vurmadı, kendisi ayakları üzerinde duramadı. Çünkü üzerinde yükseldiği bakış açısının çözümleme yöntemlerini kaybetmiş ve kendi ayaklarını kendisi kesmişti. Fakat farkında değildi; gövde öylesine büyüdü ki, kesilmiş ayaklar birden bire onu taşıyamaz hale geldi ve gövde yere çakıldı.

Apoculuk insanı doğru tanımladı. Mücadelenin, örgütlenmenin en ileri düzeyde geliştirilmesi gerektiği bir dönemde Önderlik, *"En büyük teknik insandır"* dedi. *"En doğru yatırım, en iyi hizmet insana yapılandır"* dedi. *"Her şeyi yapmaya, yeniyi yaratmaya, başarıyı sağlamaya muktedir olan tek kuvvet insan kuvvetidir"* diyerek, insanı esas aldı. İnsanın maddi gerçekliğiyle birlikte manevi gerçekliğini de esas aldı. Sosyalist insanı yetiştirmeyi, Apocu militanlığın maddi ve manevi gerçekliğiyle, yaşam anlayışı temelinde insanı eğitmeyi, yetiştirmeyi ve temel çalışma olarak ele aldı. Başka sosyalistler 'nereden silah, para bulacağız' diye çaba harcar ve her yerden ya da en uzak yerlerden onları almaya çalışırken; Önderlik gerçeği, 'nereden insan bulacağız ve bu insanları nasıl ayakları üzerine duran, iradeli, iş yapabilir, bir şeyler yaratabilir hale nasıl getireceğiz' sorusunu sordu ve bununla uğraştı. Parti bütün her şeyini, varlığını buraya harcadı. Hiçbir şeye yatırmadığı şeyleri bu mücadeleyi yürütecek, onun iradesini gösterecek insanı yaratmaya, ortaya çıkartmaya yatırdı.

Daha hiç mücadele içerisine girmeden, '80 sonrasında ne olacağı belli olmayan tartışmalar yapıldığı zamanda bile, bir insanı bir yerden bir yere aktarabilmek için elinde olan her şeyi veriyordu Önderlik. 'Buna ne kadar gerek var' diye çoğu zaman hayrete düşüyordu insan. Sonradan gerçek ortaya çıkardı ki, her şey insanla, insanı yaratmakla varoluyor. Onun ötesi bir hikayedir. Bürokrasi ya da herhangi bir maddi aygıt insanlığa hizmet edebileceği gibi, en büyük zararı verebiliyor da. Kullanım durumuna, kullanana, kullanma tarzına bağlı. İnsan ondan yararlanabilir de; ama insana en büyük zararı da verebilir. İnsanlığın kötülüğünde kullanılabilir, insanlığı öldüren bir araç, maddi güç de olabilir. Nitekim dikkat edilirse en büyük teknik gelişmeyi, insan emeğini daha üst düzeyde sömürmek için kapitalistler sağladılar, burjuvalar sağladılar, hala da onlar geliştiriyorlar. En ileri tekniği onlar kullanıyorlar. İnsanlık yararına kullandıkları söylenemez elbette. En azından insanları sömürmede, kendilerini güçlendirmede kullanıyorlar. Zarar veriyorlar, baskı oluşturuyorlar, devlet kuruyorlar, ordu örgütlüyorlar, silah icat ediyorlar, silahlar yapıyorlar. O düzeye vardırdılar ki, günümüz dünyasını altı saniyede on kez yok edecek silah enerjisiyle doldurdular. Bunların insanlığa hizmetinden söz edilebilir mi? Herhalde insanlara hizmet etmek, insanlığı geliştirmek için yapılmıyor bu silahlar, araç-gereçler. Bunu yapmada reel sosyalizm de çaba harcadı. Kapitalizm de bir yarışa soktu, daha fazlasını yaratmayı esas aldı; daha büyük ordu, daha büyük bürokrasi, daha fazla silah dedi. Demek ki bununla yanlış bir yaşam anlayışına gitti. Aslında sosyalizmin yaşam anlayışını, bakış açısını, materyalizmin yaşamı anlama, bakış açısını kaybetti. Burjuvaca bakış açısına kaydı. Burjuvazi de materyalisttir. Materyalizmi geliştiren sınıf burjuvazidir. Sosyalizm onu bir başka biçimde ele aldı. Materyalizm, sadece emekçilere ait bir bakış açısı, bir felsefe değildir. Dünyayı tanımlamada, anlamada burjuvazi de materyalisttir. Halkı aldatmada kuşkusuz idealizme yer veriyor, fakat maddi yaşamda materyalisttir. Hem de kaba materyalizm bu anlamda bir burjuva felsefesi, bakış açısıdır. Dolayısıyla burjuva felsefesiyle burjuva düzenini ortadan kaldırmak, geriletmek, aşmak mümkün olmaz, olmamıştır da.

PKK gerçeği, PKK'nin yaşama bakış açısı bu bakımdan da bu gerçeği, burjuva bakış açısını aşmayı ifade ediyor. Emperyalistler feryat ediyorlar. '93'ten beri Fransızlar tartışıyorlardı; "Acaba bu Apoculuğun yaşam anlayışı nedir? Bizim sistemimiz için bir tehlike oluşturur mu, oluşturamaz mı?" Fransızlar, düşünürler tartışıyorlar; önemli bir kesimin vardığı sonuç, çok büyük tehlike olduğu yönündedir. Alternatif bir yaşam sistemi olarak görülmesidir. Bu temelde PKK yaşamını bozmak, PKK'yi dağıtmak için yoğun bir felsefik, ideolojik mücadele yürütüyorlar. PKK'den kopanların, PKK'den kaçanların bir araya getirilip PKK'ye karşı savaştırılması için Fransızlar içinden de en çok çalışanlar çıktı. Sözde siyasetçileri, düşünürleri, bilim adamları var. İngilizler '93'ten beri istihbarat alanında incelemeye çalışıyorlar. PKK Önderliği'ni sekiz-dokuz yıl bu düzeyde takibe, incelemeye aldılar.

Tabii bunlar boşuna değildir. Bunu, yaşam gerçeğini görmek, anlamak, çözmek, oradan PKK'yi çözücü sonuçlar çıkartmak için yaptılar. Şimdi de aynı şeyi sürdürüyorlar. Önderliğin iki buçuk yıldır İmralı'dan söyledikleri incelendiğinde, kelimelere değil de onun özüne bakıldığında, kelimelerin arasına sıkıştırılan, onun içine sığdırılan öze bakıldığında, orada büyük bir felsefik mücadele vardır. Farklı yaşam anlayışlarının çatışması vardır. Önderliğe o dayatılıyor ve Önderlik buna karşı müthiş bir savunma yapıyor. Baskı bu biçimde, tutuş bu nedenledir.

Gazeteciler Almanya'nın dikkate aldığı tek şeyin, PKK'nin yaşam ölçüsü olduğunu ifade ediyorlar. Önderlik de her fırsatta kendi anlayışını, yaşam anlayışını, bunun insanlık için ne kadar yararlı olduğunu vurguluyor ve böyle yaşamaktan, böyle bir özgür yaşam çizgisini tutturmuş olmaktan gurur duyduğunu, bunun onurunu taşıdığını ifade ediyor. Bu ifadeyle bir mücadele gerçeğini dillendiriyor. Nasıl bir felsefeyle, yaşam anlayışıyla karşı karşıya olduğunu ve ona karşı nasıl mücadele ettiğini, öyle bir anlayış tarafından nasıl gerilетilemeyeceğini ortaya koyuyor. Bir de herkesin bunu öğrenmesini istiyor. Daha çok da Apocu olduğunu söyleyenlerin bu gerçeği anlamasını ve bu temelde mücadeleye katılmasını istiyor. Hepsi bu biçimde bir eğitimdir, gerçeğin gösterilmesidir. Böyle olmaya ve bu temelde yaşayıp mücadele etmeye bir çağrıdır. Öyle algılamamız, anlamamız gerekiyor.

Düşünce, anlayış ve duygu mücadelesi en büyük mücadeledir

Orada büyük bir özgürlük mücadelesi, eşitlik, adalet, insanlık mücadelesi var. Demek ki mücadele etmek için her zaman tanka, topa sahip olmak gerekmiyor. En büyük mücadele; düşünce mücadelesi, anlayış mücadelesi, duygu mücadelesidir. Bunlar tanktan, toptan, bombadan çok daha fazla etkilidir. Öyle olduğu için PKK böyle gelişti ve güçlendi. PKK bu biçimde geliştiği için, tankı

topu elinde bulunduranlar bir araya gelerek PKK'ye, Önderlik gerçeğine böyle saldırdılar. Buna karşı da mücadele devam ediyor, bitmemiştir. Yeni biçimler kazandı, yeni yöntemleri kendini daha fazla esas alır hale geldi, ama bitmedi, tükenmedi, devam ediyor ve bu bir akımdır. Sosyalizmin kendisi, özü ve mücadelesi insanlık varoldukça devam edecektir. Kuşkusuz bazen güçlenerek, bazen zayıflayarak devam edecek, saptırmalar olacak, saptırmalara karşı kendi özünü tekrar açığa çıkartarak devam edecek, ama mutlaka sürecek. Tarih, insanlık tarihi böyle mücadelelerle dolu. Günümüzün mücadelesi de o tarihin en üst düzeyde bir sentezi ve devam ettirilmesi oluyor. Tarih bilincimizin, tarihi anlayışımızın da materyalist bakış açımıza göre böyle oluşması, şekillenmesi, doğru bir çizgiye ulaşması gerekiyor.

Bunun yöntemi üzerinde durmak gereklidir. Diyalektik yönteme ne kadar sahibiz? Yaşamı anlamada, olayları değerlendirmede, çözümlemede diyalektik yöntemi ne kadar kullanabiliyoruz, ya da kullanamıyoruz? Diyalektiği mi daha çok kullanıyoruz, metafiziği mi? Bu soruları sormamız, düşünmemiz, üzerinde kafa yormamız, çözüm bulmamız gerekiyor.

Doğru olarak ele aldığımız belli ölçüler var; parti ölçüleri, doğruları, parti bakış açısı veya partinin çözümleme yöntemi var. Önderlik yöntemine, ona göre günlük yaşamda yaptıklarımızın doğru veya yeterli olup olmadığına bakıyoruz. Örgütsel, siyasal, pratik olarak doğru ve yeterli kararlar alabilmek, bu biçimde doğru çözümlemeler yapabilmeye bağlıdır. Bu açıdan da diyalektik yöntemi ne kadar doğru kullanıp kullanmadığımıza bakmamız, anlamamız gerekir. Tabii diyalektik yöntemi doğru ve yeterli kullanıp kullanmadığımızın ölçüsünü pratiğe bakarak, pratiği çözümleyerek, değerlendirerek, anlamaya çalışarak bulacağız. Herhangi başka bir ölçü, kaynak yoktur. Pratiğe doğru bakıp bakamadığımızı, pratiği doğru çözümleyip çözümlemediğimizi Önderlik çözümlemelerine bakarak anlıyoruz. Önderliğin olayları ele alış, değerlendiriş, çözümleyiş tarzına, yöntemine bakıyoruz; ona göre pratikte doğru değerlendirmenin nasıl olduğunun, nasıl anlaşıldığının, hataların nereden ortaya çıktığının kararını veriyoruz. Böyle yapmadığımız zaman, ortaya kendi doğrularımız çıkar. 'Bu doğrudur, bizim bildiğimiz gibidir, her şey benim dediğim gibi olacak' anlayışı ortaya çıkar. Bireysel değerlendirme durumumuzu tek doğru olarak ortaya koyarız. Tabii bu, parti doğrularıyla, partinin çözüm yollarıyla, yöntemleriyle birleşmeyince de, o zaman bireysel dayatma ortaya çıkar. Olayları ele almada, politik-örgütsel, pratik olayları değerlendirmede de doğru bir bakış açısıyla birlikte, doğru bir yöntem uygulamamız, diyalektik yönteme hakim olmamız gerekiyor.

PKK'de ortaya çıkan diyalektik yönteme, Önderliğin olayları çözümleme, ele alış tarzına bakmak gerekiyor. '90'ların ortasına geldiğimizde Önderliğin değerlendirme düzeyini eleştiren hemen hemen hiç kimse kalmamıştı. Herkes nasıl değerlendirilmiş diye arıyordu, bakıyordu. Değerlendirme düzeyine eleştiri, karşıt görüş belirtme çok aza inmişti. Hemen hemen hiç yoktu. Onun yerine büyük bir kabul ortaya çıkmıştı. Süreç daha sonra değişti, parti büyük bir değişim süreci içerisine girdi. Uluslararası komplo ve ona karşı mücadele gerçeği ortaya çıktı. Böylesi çok ağır bir durumda ideolojik mücadele yeniden çok daha ileri düzeye ulaştı. Önderlik değerlendirmelerini reddeden, eleştirmeye çalışan çeşitli düşünceler sağdan soldan ortaya çıkıyor, içimizden dışımızdan gelişiyor. Fakat bunlar gerçekçi değildir. Aslında bu, içinde bulunulan maddi duruma dayanarak yapılıyor. 15 Şubat karşısında şunu gördük: Bu dünyada güce ve imkanlara tapan çok insan var. Maddi veriler fazla olunca, ondan pay sahibi olmak için sağdan soldan yaltaklananlar çok oluyor. Ama işin içine çetin bir mücadele durumu girince, fedakarlık göstermek, mücadele etmek, direnmek ortaya çıkınca, tabii iyi gün dostları –ikbal avcıları deniliyor bunlara–, imkanlara üşüşenler sağa sola sıvışıyorlar. Onunla da kalmıyorlar, biraz daha hırsızlık yapabilmek için kendilerine göre sözde eleştiri geliştiriyorlar, görüş oluşturuyorlar. Böyle bir tartışma var ve biz bunları anlıyoruz. Önderlik gerçeği karşısında da böyle bir durum var. Fakat dün böyle değildi, tabii biz o günleri de iyi biliyoruz. Parti, bugünküne benzer süreçleri de çok yaşadı. Önderlik değerlendirmeleri birden bire herkes tarafından kabul edilen, anlaşılan, bağlanılan, doğru bulunan değerlendirmeler olmadı. Ret, karşı duruş çok fazlaydı. Önderlik'le tartışma içerisinde girme, böyle açık tartışma içerisinde daha kapsamlı düşüncelerle, Önderlik düşüncelerini çürütme gibi bir durum olmuyordu. Bu, Önderliksel çıkışın gelişimiyle birlikte veya Önderliksel çıkışın gerçekleşmesinden itibaren böyledir. Türkiye'deki gençlik hareketinden tutalım, daha sonra sosyalist hareketin şekillenmesi ve gelişme süreçlerinde hep böyle oldu. Bu durum giderek değerlendirme gücüne, örgütlenmeye, eyleme dönüşmeye, pratikleşmeye, yeni yaşamı yaratmaya, böylece yaşamda doğrulanmaya ve güç olmaya adım atınca ve böyle bir sonuç ortaya çıkınca; tabii daha fazla bunun etrafında toplanma, bunun karşısında görüş oluşturmama, oluşturamama durumları yaşandı. Doğru düşünce giderek pratikleşip, politikasına, örgütüne, eylemine kavuşup kendini güç haline getirdikçe, o tür düşünceler geriledi; zaten pratikleşemediler, pratik onları doğrulamadı. Ama pratik, Önderlik düşüncelerini, çözümlemelerini güç haline getirerek doğruladı. Güç ortaya çıktıkça da onun etrafında birçok çevre birleşti.

Bütün bu etki, düşünce ve değerlendirme gücüyle yaratıldı. Arkasından maddi güç de geniş bir etki yarattı. Fakat 15 Şubat'ta biz, bir biçimde bu ayrışmayı yaşadık. Maddi güçle birleşenler sağa sola kaçıştılar. Fakat düşünce gücüyle birleşenler böyle olmadı. O açıdan maddi güç etrafında toplanmayı ayrı; düşünce gücü, değerlendirme gücü etrafında toplanmayı ayrı ele alacağız. Demek ki, Önderlik gerçeği bir maddi güç değil, bir felsefik güçtür. Bakış açısı var, bir düşünce gücü, bu düşüncenin bir bakış açısı, felsefesi, bir de yöntemi var. Bunun Kürt insanına yedirilen bakış açısından, yine sosyalizme hakim olan kaba materyalizmden nasıl koptuğunu, onları nasıl eleştirerek aştığını ortaya koyduk. Bir de bununla birlikte bir değerlendirme gücü var. Yani diyalektiği doğru kullanma, etkili kullanma gücünün olduğunu görmemiz gerekiyor. Sadece bir bakış açısı değil, yaşam karşısında yeni bir anlayışı, bakış açısını ortaya çıkartmak değil –kaba materyalistler biraz böyle bakıyorlar–, bunu doğru değerlendirme ve çözümleme gücü onunla birleşirse, tabii somut durumun somut tahlili yeterince ortaya çıkmış oluyor. Yaşam doğru bir biçimde çözümlenmiş ve anlaşılmış oluyor.

Diyalektiği çok canlı, etkili kullanma, olayları bu çerçevede kendi özgünlüğü içinde, diğer olaylarla bağı içerisinde, parça ve bütün ilişkisini çok iyi, yeterli kurarak kapsamlı bir değerlendirmeye kavuşma Önderlik yönteminin esasıdır. Baştan beri Önderlik bu yöntemi derinliğine ele aldı, yaşamı bununla çözmeye çalıştı, değerlendirme gücünü bu temelde geliştirdi ve bununla bir teori, ideoloji geliştirdi. Parti, örgüt bu düşünce etrafında doğdu.

PKK, düşüncesiz, ideolojisiz bir hareket değildir. Böyle bir doğuşu yok, maddi gücü hiç yok. Parti ve Önderlik şekillenmesinde maddi güç yoktu. Önderlik maddi güce ulaşmayı hiçbir zaman amaç edinmemiştir. Bu, bakış açısının esası oluyor. Diyalektik yöntemin doğru kullanılması, olayların doğru çözümlenmesi, doğru anlaşılması; iç ilişkilerinin, ayrılıklarının, çelişkilerinin ve bağlantılarının iyi kurulması, dış olaylarla doğru ve yeterli bağlanması; bir olguyu doğru, yeterli değerlendirebilmek açısından bir zorunluluktur. İşte böyle bir değerlendirme gücünü görüyoruz. Önderlik düşüncelerine, değerlendirmelerine bakıldığında çok kapsamlı ve çok ileri düzeydedir. Eğer düşüncelere değer veriliyorsa, bu kadar işin özü benimsenmemesine rağmen birçok çevre değer biçiyor ve ondan öğrenmeye çalışıyorlarsa bu nedenledir. Çeşitli bilim adamları bu değerlendirmeleri oldukça bilimsel buldular. İsmail Beşikçi buna hep işaret ederek şöyle diyordu: *"Bilime kimin ihtiyacı varsa o üretir. Kürtlerin en fazla şimdi bilime ihtiyacı var, onun için Kürtler bilimi üretiyorlar, üretmek zorundalar."* Önderlik düşüncesini bu düzeyde bilimi geliştiren, bilime katkı sunan düşünce olarak görüyor, ele alıyor, değerlendiriyordu.

PKK'de eleştiriler kabul gören düşünceler haline gelmiştir

Şimdi yöntem bakımından müthiş bir bilgi edinme, algılama, bilgi toplama ihtiyacı var. Çoğu zaman biz bunu yapmıyoruz. Hatta bazen fazla bilgiden kaçıyoruz. Yük oluşturuyor, bizim için ağırlık oluyor. Onu değerlendirmek, çözümlemek, ondan sonuçlar çıkartmak gerekiyor. Bu bizim zorumuza gidiyor, ağır geliyor ve bundan kaçıyoruz. Ama Önderlik gerçeği böyle değil. Müthiş bir algılama gücü, bilgi toplama istemi, arayışçılığı var. Önderlik, *"Bazı bilgiler sizin için bir şey ifade etmeyebilir, ama sizin için böyle olsa da, mevcut ortamda fazla değer ifade etmiyor görünse de, yine de bizim için bu değerli olabilir. Başkalarıyla birleştirildiğinde önemli sonuçlar çıkartmamız için yararlı olabilir"* diyordu. O açıdan bütün bilgilerin partide birikmesini istiyordu. Çok çeşitli çevreler bu durumu ilginç buldular. Hatta bazıları röportaj yaparken soruyorlardı; *"Bu kadar bilgiyi nasıl topluyorsunuz"* diye. Bu, doğru ve yeterli değerlendirme yapabilmek için zorunluluktur. Tabii bu da yetmiyor. Bir de muhakeme dönemi var. Edinilen bilgileri algılamayla, toplanan bilgileri akla vurmak ve sistemli düşünce haline getirmek gerekir. Önderliğin yoğun bilgi toplama durumu çok ileri bir düzeyde muhakeme durumunu da ortaya çıkarıyor. Çok bilgi toplamak, yalnız başına onları doğru bir muhakemeden geçirmeyi getirmez. Bazıları çok bilgi topluyorlar, örneğin çok dedikoducu oluyorlar. Bir sürü şeyi sağa sola yayıyorlar. O, bilgilerin doğru kullanıldığı anlamına gelmiyor. Önderlik gerçeğinde bu yoktur. Doğru bilgi, çok bilgi toplamak kadar, o bilgileri anında doğru bir yöntemle muhakemeden geçirebilmek, düşünce ve karar haline getirebilmek de önemlidir. Önderliğin düşünce tarzı, muhakeme tarzı burada öne çıkıyor ve burada müthiş bir bellek, müthiş bir muhakeme gücü var. Öyle ki, topladığı bilgileri anında değerlendirmeye tabi tutma, oradan her insanın neredeyse o bilgiler çerçevesinde kabul edeceği bir düşünce durumunu, düzeyini ortaya çıkartmakla birlikte, öngörüde bulunma, gelecekte neler olacağını ona dayanarak kestirme çok ileri düzeyde oluyordu. Örgüt yönetmek için, karar almak için bu da gerekli. Değerlendirme yapma; mevcut olanların tahlili, onda gelecekte olabileceklerin ortaya çıkartılmasıdır. Önderliğin çok kapsamlı bir biçimde bunu ortaya çıkardığını biliyoruz. Niye bu düşünceleri benimsedik, niye yıllarca, hatta çoğu arkadaşımız iki çift söz söylemeksizin bu parti içerisinde duruyor, yaşıyor ve çalışıyorlar? Çünkü kendi düşüncesini, kendi söyleyeceği şeylerin çok fazlasını Önderlik söyleminde buluyorlar. Hem bu nedenle PKK'ye katılmıştır, hem de bu düzeyde bağlanmış ve hiç söz etmeden kendisinin sözcülüğünü Önderlik'te bulmuştur. Herkes kendi yaşamında bunu böyle görüyor. Birçok şehit yoldaş bunu çok daha açık bir biçimde ifade etti. İşte bu, diyalektiğin doğru kullanılması anlamına geliyor. Çözümleme, değerlendirme gücünün doğru olmasından kaynaklanıyor. Herkes aradığını biraz orada buluyor, orada görüyor. Dolayısıyla ona bağlanıyor, onu kabul ediyor. Bu tarzda bir düşünce itmiyor, çekiyor, daraltmıyor, reddetmiyor. Herkesi kendi içine kabul ediyor. O kadar kapsamlı, o kadar derinlikli ki, böyle bir düşünce yöntemi çok etkili bir propagandayı ortaya çıkarıyor. İnsanları etkileme gücünü, oldukça etkileyici bir üslup, hitap ortaya çıkarıyor ve insanları çekiyor.

Şu açık bir gerçek: Belki de bu dünyanın en büyük eleştirmenlerinden birisi Parti Önderliği'dir. Muhammet de büyük bir eleştirmendir. Kuran-ı Kerim iyi incelenirse, baştan sona eleştiri, mevcut olanı irdeleme, yanlışlarını ortaya çıkartma ve onun yerine kendine göre doğru olanı, yeni olanı koyma vardır. Bu anlamda yaşamın ayrıntıları üzerinde çok fazlasıyla yoğunlaştırmıştır da. Benzer bir şeyi çok daha fazlasıyla Önderlik çözümlemelerinde bulmak mümkündür. Müthiş bir eleştiri olayını Parti Önderliği; Kürt toplumunun, Kürt insanının içinde bulunduğu durumun özeleştirisi olarak değerlendirdi. Bu kadar eleştiri olmasına rağmen, bu düzeyde de çekici, birleştirici, toparlayıcı bir gerçekliği var. Demek ki burada eleştirmek doğru bir çözümlemeye dayandığı için, yaşamı doğru çözümlediği, herkesin ihtiyacı olanı verdiği için; eleştirirken, varolanı çökertmeyi değil de, hep doğru olanı, insana layık olanı ortaya çıkartıp onu geliştirdiği için; bu anlamda da insanı ilerletmeyi, geliştirmeyi, yüceltmeyi esas aldığı için benimsenmiştir, çekici olmuştur. Eleştiriler, benimsenen, kabul gören düşünceler haline gelmiştir. Önderlik böyle benimsedi. Bu, o düşüncenin kendi iç bağlantısından kaynaklanıyor. Derinlikli, çok yönlü, doğru bir çözümleme gücünden kaynaklanıyor. Derinliklidir, daha fazlasına ulaşılamıyor; kapsamlıdır, bütün olaylarla bağlantılı oluyor. Dolayısıyla onun dışına çıkılamıyor. Geriye, orada kendini bulmak, kendi doğrularını görmek, zor da gelse, insanın zayıflıklarını ortaya çıkarıp teşhir de etse, yine de güçlenmeyi, gelişmeyi orada görerek ona bağlanmayı, onu benimsemeyi getiriyor. Nitekim gerçekleşen de budur. Bu anlamda çok güçlü bir bağlayıcılık var, olayları birbirleriyle bağlama gücü var.

Önderlik öyle bir yerden bir başka yer için görüş çıkartıyor ki, çoğu zaman 'ne alakası var' dedirtiyor insana. Fakat zaman ilerliyor, yaşam gelişiyor; bir bakılıyor ki, birbiriyle çok bağlantılı, söylenen pratikte gerçekleşmiş oluyor. Çünkü Önderlik'te diyalektik yaklaşım, olayları birbirlerine bağlama var. Kopuk ele alma yok, çok ileri değerlendirme gücü var. Bunu içimizde de, dışımızda da bazıları eleştiriyorlar. Bazı kitaplar yazmışlar, sözde Parti Önderliği'ni bu yönüyle eleştiriyorlar; "Hiç alakası olmayan şeyleri bir araya getiriyor, insanı töhmet altında bırakıyor, suçluyor, şunu yapıyor, bunu yapıyor" diyorlar. Bunlar metafizik bir yaklaşımdır, diyalektik yöntem değildir.

Bazı arkadaşlarımız metafizik yaklaşım içerisindeler, diyalektikten o kadar uzaklar ki; yani bir olaya ilişkin çok doğru şeyler söyleseler bile, düşünceleri çok, tecrübeleri de fazla, ama karşı taraftan kabul edilmiyor, batıyor, reddediliyor. Dolayısıyla politik ve örgütsel davranışa dönüşmüyor. Metafizik olayları parça parça ele alır, birbiriyle bağlantısını görmez; diğer olayların birbiriyle bağlantısını kurmadın mı canlı bir değerlendirme ortaya çıkmaz. Çünkü yaşam diyalektiktir. Tabiat diyalektiktir, doğa ve toplum diyalektiktir, yaşam bir birine bağlı olaylardan müteşekkildir. Kesinlikle kopuk ve ayrı değildir. Kim ki bu doğa ve toplumda ortaya çıkan olayları birbirinden koparmak isterse, nesnel yasalardan kopmuş olur. Dolayısıyla da o değerlendirme kabul görmez, görmüyor. Gerçeği tam ifade etmez, etmiyor. Bu noktada Önderlik gerçeği çözümlemede çok ileri bir düzeyde bağ kurmayı ifade ediyor. Önderliğin muhakeme gücü çok ileri düzeydedir. Bu düzeye ulaşmaya deha deniyor. Önderlik dehası ileri bir düzeyi ifade ediyor. Bunu çok iyi bilmemiz lazım. Hem de anında en küçük, yeni bir bilgi olduğunda derhal onu diğer bilgilerle birleştirip tasnife tabi tutarak hemen orada bir hüküm çıkartmayı anında yapabilecek bir düzeydedir. Müthiş bir beyin. Fakat öyle mi yaratılmış, hep öyle mi çalışarak varolmuş? Hayır, aslında öyle beyin herkeste var. Fakat beyni kullanmayı, çalıştırmayı, işletmeyi bilmiyoruz. Çoğu zaman beynin çalışmasından, o tarzdan olaylarla yüklü olup işlemesinden rahatsızlık duyuyoruz. Çok bilgi yüklendi mi çok fazla değerlendirmek gerekiyor. Ama zorluklara katlanmamak, basit, ucuz yaşam içerisinde kalmak için sorumluluktan kaçıyoruz. En az sorumluluk ifade eden bir noktaya kaçıyoruz. Bireycilik biraz da buradan gelişiyor. Genel sorumluluğundan kaçmak, toplumun sorumluluğundan kaçmak için ortaya çıkıyor. Büyük derin düşünce ise kaçınmadığı zaman ortaya çıkıyor. Beynin ileri düzeyde çalışması, onu çalıştırarak, onu çalıştırmak için yaşamın ayrıntısı üzerine yoğunlaşarak, insan yaşamının bütün özelliklerini dikkate alarak, bütün toplumun yaşamı karşısında sorumluluk duyarak ortaya çıkıyor. Böyle bir duygu olmadan, yaşam gerçeği böyle ele alınmadan, o düzeyde düşüncede derinliğe ulaşılmaz. Beyin o kadar çalışmaz, çalıştırılmaz. Demek ki beyin böyle bir yaşamla çalıştırılıyor, çalışma gücü kazandırılıyor. Yaşama yaklaşımla, felsefeyle bağlılık oluyor. Düşünce tarzının gelişimi kesinlikle felsefeyle bağlantılıdır. Yaşama ne kadar tutkuluyuz, ne kadar yaşamak istiyoruz, ne kadar yaşamdan vazgeçmişiz? Önderlik hep, *"Siz gerçekten yaşamak istiyor musunuz, istemiyor musunuz? Baktığım zaman sizin hiç yaşamı aradığınız kanaati bende oluşmuyor"* diyordu. *"Yüzünüze baktım mı, yaşamdan vazgeçmiş gibi görünüyorsunuz"* diyordu. Tabii yaşama başka biçimlerdeki yaklaşımı yeterli görmüyor. Önderliğin yaşamı ele alış, yaşama yaklaşım, yaşama bağlanma tarzı, düzeyi ile bizimki farklıdır.

Apocu diyalektikte çelişki yasası en ileri düzeyde kullanılır

Burada yaşamdan bir kaçış var, kopuş var. Yaşamın çok yönlülüğünden, derinliğinden, zenginliğinden kaçış, onun basitliği içerisinde kalma, bireyselliği içerisinde kalma tutkusu, arayışı var. Halbuki tutku genelde olmalı. Yaşamı yaratmak, hem de zengin kılmak için büyük bir tutku olmalı. Önderlik yaşamı insanlığı büyük bir tutku olarak ele alan bir gerçekliktir. Böyle ele almayan, yaşamı bu düzeyde kabullenmeyen tutumları ise ölü tutumlar olarak değerlendiriyor. *"Yaşam gözünüzden okunmuyor"* derken bunu kastediyor. *"Gözünüzün içine bakınca, yüzünüze bakınca hiç de yaşam isteği göremiyorum"* derken kastedilen budur. Güzel yaşam tutkusu, zengin yaşam tutkusu, özgür, eşit, adil yaşamı yaratma tutkusudur görmek istediği. İnsanı o düzeyde bir arayışa, düşünce derinliğine, muhakeme gücüne, beyni çalıştırmaya götürüyor. Yoksa beyin durduk yerde çalışmıyor. Tanrı vergisi değil, isterse herkes onu çalıştırabilir. Çalıştırma gücünü gösterirse, çalıştırmanın zahmetine katlanırsa, onu çalıştırma sorumluluğu duyarsa elbette ki çalıştırabilir, beynini o düzeyde geliştirebilir.

Şimdi bununla birlikte olayları ele alış tarzı üzerinde de durmak gerekli. Parti Önderliği çelişki anlayışını, çelişki diyalektiğini çok güçlü kullandı. Apocu diyalektikte çelişki yasası en ileri düzeyde kullanılıyor. Önderlik; *"Benim temel karakterim değişimdir"* dedi. Değişim, çelişki yasasıyla ortaya çıkıyor. Dolayısıyla çelişkiyi iyi anlayan, doğru tanımlayan, toplumda, insanda, maddede varolan çelişkiyi gören, çözümleyen, çelişkinin içindeki mücadeleyi iyi anlayan, yani zıtların mücadelesini doğru kavrayıp gelişmeyi, değişmeyi ona dayandıran bir bakış açısının veya değerlendirme yönteminin sahibidir. Bütün değerlendirmelerini, düşüncelerini buna dayandırdı. İnsanı, toplumu böyle çözdü. Psikolojik değerlendirmelerini, insanın psikolojik durumuna ilişkin değerlendirmeleri, çelişki çözümüyle yarattı. Topluma dair sosyolojik analizleri de çelişki bilimine dayanarak geliştirdi. Bu kadar teorik tahlil, stratejik belirlemeler, günlük taktik kararlar ve uygulama düzeyleri ortaya çıktı. Bütün bunlar toplumu sosyolojik olarak değerlendirmeyle bağlantılı.

Bir sosyolog olarak İsmail Beşikçi; Parti Önderliği'nin Kürt insanına ve toplumuna ilişkin yaptığı değerlendirmeleri yeni ve oldukça bilimsel buldu. Ezberlenmemiş, genel kalıplar olarak edinilmemiş, Kürt gerçeğinin, Kürt insan ve halk gerçeğinin çok somut, objektif olarak çözümlenmesi, değerlendirilmesi olarak gördü. Ve PKK'nin gelişmesini buraya dayan-

"Diyalektiği çok canlı, etkili kullanma, olayları kendi özgünlüğü içinde, diğer olaylarla bağını yeterli kurarak kapsamlı bir değerlendirmeye kavuşma Önderlik yönteminin esasıdır. Baştan beri Önderlik bu yöntemi derinliğine ele aldı, yaşamı bununla çözmeye çalıştı ve bununla bir teori, ideoloji geliştirdi. Parti, örgüt bu düşünce etrafında doğdu."

dırdı. PKK'nin gelişim gücü buraya dayanıyor. Yoksa parasına dayalı değil. İnsanlar PKK'yi savaşçı olduğu, PKK'ye katılanların çok etkili, iyi savaşlar verdiği, karşıtlarını vurup ezdiği, kırıp geçirdiği için benimsemiyor. İyi savaşılmamıştır. Kayıp verilmiştir. Ama buna rağmen gelişme sağlamasının altında, Kürt toplumunu, Kürt insanını doğru değerlendirme, Kürt toplumunun gelişme dinamiklerini doğru görme, doğru çözümleme ve onları doğru bir stratejik anlayışla ele almak yatıyor. Bu, toplum içi çelişkileri doğru değerlendirmesiyle bağlantılıdır. Önderlik, yaşamı bir çelişki olarak ele aldı. Çelişkiyi yaratmaktan korkmadı, çelişkilerin ortaya çıkmasından korkmadı. Ama biz çoğu zaman korkuyoruz. Sorun duymaktan korkuyoruz. Şu an partimizde öyle bir durum var ki; herkes sorundan kaçıyor. 'Aman benden uzak gitsin, hiçbir sorun olmasın' diyoruz. Bu demektir ki; 'hiçbir gelişme olmaz, onun için de hiçbir mücadele yapmayalım.' Çok yanlış bir durum, ama bu bizim gerçeğimiz. Oysa Önderlik, sorunları benimsemedi, ama yaşamın, gelişmenin dinamiğinin de sorunların çözülmesinden geçtiğini, sorun dediğimiz şeyin çelişki olduğunu, çelişkinin çözümüyle gerçekleştiğini iyi bildi, iyi gördü ve hep yaptığı şu oldu: Çelişkileri açığa çıkartmak, çözmek. Bunu yerinde, zamanında yapmak. Yersiz, zamansız ve ölçüsüz bir biçimde çelişkileri ortaya çıkartmak değil; mekanı iyi kullanmak, zamanı iyi kullanmak, iyi ölçmek, onun için de gerektiği gibi hesap yapmak ve bu temelde çelişkiyi açığa çıkartıp çözmektir. PKK'nin gelişim dinamizmi böyle olmuştur. Devrimimiz buna bağlı olarak gelişmiştir. Devrimci gelişme dinamizmimiz tamamen buradan kaynaklanıyor. Dolayısıyla çelişkiden kaçınmak; yaşamın sorunlarından, yaşamın derinliğinden kaçınmak oluyor, yaşamın derinleştirilmesinden kaçmak oluyor. Bu doğru değildir. Pratiğe baktığımızda işimiz gücümüz kaçmak olur. Bin bir biçimde yaşam gerçeğinden, yaşam sorunlarından kaçıyoruz. Kaçıyoruz ve iyiliği böyle bulacağımızı sanıyoruz. Oysa bulunmadığı pratikte gün gibi kendini gösteriyor. Hiçbir çözüm kaçmakla ortaya çıkmıyor. Gelişme kaçmakla yaratılmıyor, ama sorunları doğru yöntemle ele alıp, çelişkileri çözmek müthiş bir gelişme yaratıyor. Müthiş bir dinamizm ortaya çıkarıyor. İşte dünyanın tankı, topu birleşip bu gelişme gücünü ezemiyor, yenemiyor, alt edemiyor. Bunlar bir gerçek.

Şimdi çelişki yasasını da bu biçimde kullanma durumu var. Çoğu zaman biz bunu anlamadık, çoğu zaman rahatsızlık da duyduk. Buradan kaynaklanan, Önderlik tarzından rahatsızlık duyma içimizde, dışımızda çok fazladır. Oysaki PKK'nin gelişme dinamiği buna bağlıdır. Bu olmadan gelişme olmaz. Dolayısıyla Önderlik yöntemi, tarzı, çelişkiyi ele alış durumu önemlidir. Bu, örgüte, politikaya, mücadeleye yansıdı. En doğru kararları alma, en yerinde kararları alma, gerektiği yerde değişiklikler yapma, gerektiği yerde hiç kimsenin aklına getiremeyeceği en zor tarihi kararları verip onları pratiğe geçirme, değerlendirme böyle bir yaklaşımla ortaya çıkıyor. Çelişkiden kaçmamakla, doğru, yerinde bir zaman, mekan kavramını doğru kullanarak, doğru yerde ve zamanda çelişkiyi ele almanın çözüme götürdüğünü; böyle yapmamanın da çözümsüzlük yarattığını bilerek yaklaşmak gerekiyor.

Biz, bazen yaşamın ağırlığından kaçıyoruz, çoğu zaman da yersiz, zamansız gündeme getiriyoruz. Hiç yeri zamanı olmadan sorun ortaya koyuyoruz, gündeme getiriyoruz. 'Çözümlenecek bu sorun, bu çelişki var' diyoruz. Arıyoruz, tarıyoruz çözemiyoruz. Düşüncede çözemiyoruz. Kendimizi bazen çözmüş gibi göstererek onu pratiğe geçirmeye çalışıyoruz. Fakat pratikte başımıza felaket geliyor. Bırak çözümlenmenin gerçekleşmesini veya oradan büyük bir gelişmenin ortaya çıkmasını, kaybediyoruz, zarar ortaya çıkıyor. Böylece 'bu sefer olmadı' diyerek iş yapmaktan, çalışmaktan kaçıyoruz.

Diyalektik yaklaşmadığımızdan dolayı yanlış yapıyoruz. Zaman ve mekan kavramını doğru kullanamadığımız, ele almadığımız için çelişkiye doğru bir düşünsel çözüm getiremedik. Onu doğru anlayamadığımız için de doğru pratikleştiremedik. Bu durum da ortaya çözümsüzlüğü çıkarıyor. Bu yüzden çelişki çözümlenemiyor. Dolayısıyla gelişme ortaya çıkmıyor ve biz ona dayanarak bu sefer 'olmadı,

"Önderlik ve örgüt, Önderlik ve kadın, Önderlik ve insanı doğru çözümleyeceğiz. Önderlik özelliklerini inceleyerek doğru özellikleri edineceğiz ve yaşamsallaştıracağız. Önderlik bir yaşam bütünlüğü, yaşamın bütün alanlarına dair doğru özelliklerin gerçekleşmesidir. Bunlar yaşamda ortaya çıkmış hususlardır ve onları irdeleyerek bulacağız."

bu biçimde işler olmuyor' diyerek kendimizi geriye çekiyoruz. Halbuki çözümsüzlük bizim tarzımızdan, yöntemimizden kaynaklanıyor. Önderlik gerçeği ise bu yöntemleri böyle kullanmadı, örgüt içi sorunların çözümüne, insanın, bir kişinin iç sorunları çözümüne, toplum içi sorunları çözme durumuna baktığımızda, hatta uluslararası alanda dışımızdaki çelişkilere yaklaşımına baktığımızda; tümüyle hep çözümleyici ve gelişme yaratıcıdır. Parti Önderliği, *"Ben politikayı dışımızdaki çelişkilere dayandırarak yapıyorum, mücadeleyi yürütme gücünü oradan alıyorum. Öyle çok fazla maddi gücümüz, örgüt gücüm yok. Ama karşıtlar arasındaki çelişkiyi yerinde, zamanında, doğru değerlendirmek, onlara doğru, etkili yaklaşmayı ve onları geriletmeyi ortaya çıkarıyor. Hep karşıtlarıma hata yaptırırım"* diyordu.

Taktikte karşıtlarına hata yaptırma Önderliği en çok başarıya götüren yöntemdir. Yani karşıtını boşluğa düşürmek, yanlışa götürmek. Bu, kendi dışındaki çelişkileri doğru çözümlemek, analiz etmek ve oradan karşıtlarına nasıl yaklaşacağını, kime hangi yöntemle, hangi tarzla yaklaşacağını, nerede, ne zaman nasıl davranış göstereceğini bilerek, ona göre hareket edip bir sonuca gitmek anlamına geliyor. Değişme, gelişme, gelişmeden korkmama, kaçmama, en ileri düzeyde gelişmeyi esas alma yönteme bağlıdır. Bunları, Önderliğin baştan beri parti ve mücadele gerçeğine yaklaşımlarında gördük. Tabii en kapsamlı bir biçimiyle şimdi de görüyoruz. Uluslararası komplo karşısında da gördük. Öyle ki; Önderliğin yöntemi, diyalektiği kullanma gücü bütün toplumsal olaylarda biraz da denenmiş oldu. En ağır sömürgecilik koşullarında denendi, 12 Eylül saldırganlığı karşısında denendi. Halkın yüksek eyleminin geliştiği serhildanlar döneminde denendi. 15 Şubat uluslararası komplo gibi gericiliğin en bütünlüklü ve azgın saldırısı karşısında denendi ve deneniyor. Ve bütün bu süreçlerde olayları, gelişmeleri, kendi iç bağlantısına uygun, yine dış olaylarla bağlantısı çerçevesinde değerlendirme, çözümleme ve oradan politikalar çıkartarak onlara karşı tavır alma, dolayısıyla onları geriletme, gelişme yaratma gerçeğiyle kanıtlanmış ve doğrulanmış oluyor. Böylece Önderliksel gerçekleşme ortaya çıkıyor. Yani Önderliğin yaşama yaklaşımı ve çözümleme gücü, materyalist bakış açısıyla diyalektik yöntemi böylece şekillenmiş, pratikte en zor süreçleri çözümleyerek ve oradan gelişme yaratarak kanıtlanmış oluyor. Buna biz Önderliksel gerçekleşme, Önderliksel şekillenme diyoruz. Bu yönüyle PKK Önderliği bir ideolojik Önderlik olarak, bir felsefik akım olarak, bir ulusal, toplumsal Önderlik olarak bu süreçlerin tümünün doğru çözümünü düşüncede ve pratikte getirerek, kendisini gerçekleştirmiş bulunuyor.

Önderlik bir yaşam bütünlüğüdür

Demek ki doğru partilileşebilmek için, sağlam bir parti militanı haline gelebilmek için her şeyden önce Önderlik felsefesini, Apocu felsefeyi anlamak, özümsemek onu yaşamsallaştırmak gerekiyor. Önderliğin yaşam anlayışını, yaşam yaklaşımını, yaşama bakış açısını iyi görmek, iyi özümsemek, yaşamı çözme yöntemini iyi edinip pratiğe uygulamak gerekiyor. Bu olmadan, bunu yapmadan parti militanı haline gelmek, Önderlik militanı haline gelmek, bir çizginin militanı olmak mümkün değildir. Bunu yapabilmek için de Önderlik gerçeğini, Önderlik değerlendirmelerini inceleyeceğiz. Önderlik yaşamına kafa yoracağız, anlamaya çalışacağız. Bunlardan ders çıkarmaya, öğrenmeye çalışacağız. Bu bir zorunluluktur. Bunu yapmadan Önderlik gerçeğini öğrenemeyiz. Önderliğin yaşama bakışını ve yaşamı inceleme yöntemini edinemeyiz. Bunları edinirken de doğru, yeterli edinmek, özümsemek için de Önderlik pratiğini irdeleyeceğiz. Pratikte gerçekleşen Önderlik özelliklerine bakacağız. Sadece bazı şeyleri belirtmekle, ezberlemekle, çalışmakla da olmaz. Yaşamda ortaya çıkış biçimini, yaşamsallaşma biçimini göreceğiz, oradan sonuç çıkartacağız. Onun için de pratikte gerçekleşen özellikleri anlamaya, görmeye, dolayısıyla Önderlik pratiğini, Önderlik yaşamını mücadele içinde, pratik yaşam içinde gerçekleşen Önderlik özelliklerini doğru ve yeterli irdelemeye, anlamaya, özümsemeye çalışacağız. Önderliğin yaşama bakış açısını, olayları ele alış tarzını, Önderlik ve ideolojiyi, Önderlik ve siyaseti, Önderliğin maddi yaşamı ele alma ve düşünceyi üretme biçimine bakacağız, siyaset tarzını göreceğiz. Önderlik ve mücadele, Önderlik ve savaş, Önderlik ve barış, Önderlik ve ilişki kurma, Önderlik ve insan; bunları birçok bakımdan yaşamın bütün alanlarında ortaya koymak, sorgulamak mümkündür. Önderlik ve örgüt, Önderlik ve disiplin, Önderlik ve kadın, Önderlik ve insanı doğru çözümleyeceğiz. Bu bakımdan Önderlik gerçekleşmesini, Önderlik özelliklerini inceleyerek doğru özellikleri edineceğiz ve yaşamsallaştıracağız. Bunlar pratikte ortaya çıkmış, gerçekleşmiş özellikler. O açıdan Önderlik bir yaşam bütünlüğü, yaşamın bütün alanlarına dair doğru özelliklerin gerçekleşmesidir. Bunlar doğrudan pratikte, yaşamda ortaya çıkmış hususlardır ve onları irdeleyerek bulacağız.

'Önderlik gerçeği bilinmez bir gerçektir' gibi anlayışlar doğru değildir. O, kendini zora sokmayan insanın kendini kandırmak için yarattığı bir gerekçedir. 'Önderlik gerçeği ulaşılmaz bir gerçektir' düşüncesi her şeyden önce oportünist bir tutumdur. Bu, kaçmayı ifade ediyor. Kendini yaşam zorluklarından, yaşam gerçeklerinden kaçıranın kendi kaçışına uydurduğu bir kılıf, bir gerekçe oluyor. 'Ne yaparsak o Önderliktir' mantığı da yanlıştır. Keyfine göre, kendine göre ele al, algıla, kendine göre yorumla, sonra 'Önderlik budur, doğrusu bu, herkes bunu kabul edecek' de. Bu da yanlıştır. O da eski özellikleri korumaya, kendini esas almaya kılıf geçirmek oluyor. Demek ki bu yanlışlara düşmeyeceğiz. Önderlik en çok yaşam karşısında yanılgı içine düşmemek, yaşam karşısında duyarlı olmak üzerinde durdu. Apoculuk bütün özüyle biraz da yaşam duyarlılığı olarak tanımlanabilir. Önderlik'te ortaya çıkan duyarlılık, hassasiyet, disiplin, titizlik, öngörü, yoğunluk, her an iş yapmaya hazırlık, büyük bir çalışma gücü ve enerji; bir insanda ulaşılabilecek, varolabilecek en üst düzeylerden birisi oluyor. Bu noktada diyoruz ki; Önderlik düzeyi, yaşama en üst düzeyde yaklaşıp ona hükmederken, yaşam özelliklerini en üstten ele almak oluyor.

Önderlik gerçeği bir değişim ve gelişme gerçeğidir

Önderlik; *"Ben her şeye tutkuyla yaklaşırım. Sizin gibi ele almıyorum, ben savaşı da tutkuyla ele aldım, barışı da tutkuyla ele alıyorum"* diyor. Önderlik'te her şeye yaklaşım tutku düzeyindedir. Ve büyük bir ciddiyet, disiplin, duyarlılık içeriyor. Hiçbir şeyi disiplin dışı, ciddiyet dışı ele almamıştır. *"Ben çocuklarla da çalışıyorum, çocuklarla da iş yapılabileceğini ispatlayabilirim, gösterebilirim"* diyordu. Çocukla çocuk, büyükle büyük, halkla onlar gibi, militanla militan gibi olmak; yaşamın bütün alanlarına büyük bir ciddiyet ve duyarlılıkla yaklaşmak Önderlik felsefesinin özelliklerinden oluyor. Bunlar önemli ve temel özelliklerdir. Ciddiyet, duyarlılık, tutku, bunu en üst düzeyde yapma, her şeyi ve herkesi istisnasız büyük bir ciddiyetle ele alma, onlara büyük duyarlılıkla yaklaşma, mutlaka her şeyden bir gelişme yaratılacağına inanma, onun çabası, arayışı ve mücadelesi içinde olma Önderlik özelliklerindendir. Bunları doğru öğreneceğiz. Bu temelde, ne 'ulaşılmaz bir kuvvet' diye tanımlayıp kaçacağız, ne de 'yaptığımız her şey Önderliğe uygundur, biz Önderliği doğru uyguluyoruz, en doğru militan biziz' diyerek kendimizi konuşturacağız. Hayır, her iki duruma da düşmeden Önderlik özelliklerini araştırarak, düşünerek, tartışarak öğrenecek ve ona göre hareket edeceğiz. Dolayısıyla Önderlik şekillenmesini, Önderliksel gelişmeyi mücadele tarihi içerisinde iyi göreceğiz.

Kuşkusuz Önderlik bir duruş tarzı, işlere bir yaklaşım tarzı, yaşamı ele alış tarzıdır. Baştan beri bu tarz var ve devam ediyor. Yani bir Önderliksel bakış açısı, Önderlik felsefesi var. Fakat bunun bir gelişim çizgisi, yetkinleşme çizgisi de var. Yaşama hükmetme, yaşamda kanıtlanma durumu da var ki, bu partinin doğuşuyla, gelişimiyle, ulusal demokratik hareketin yaratılışıyla, halkın ulusal ruh, ulusal bilinç, demokratik örgütlülük ve serhildana kaldırılışıyla ortaya çıkmış, kanıtlanmış bir gerçekliktir. Süreç içerisinde gelişmiş, kendini değiştirmiş, yetkinleştirmiş, sürekli yenileme içerisinde ilerletmiş bir gerçeklik. Her an yeni başlangıçlar yaparak, kendini sürekli yenileyerek ilerletmiş bir gerçeklik. Parti Önderliği Apocu olmayı, bir de *"her an yeni başlangıçlar yapabilmek"* diye tanımlıyordu. Bu, değişimin özünü veriyor, yani Önderlik gerçeğinin bir değişim ve gelişme gerçeği olduğunu tanımlıyor.

Böyle bir değişimle yeni bir sürece girdik. Demek ki, stratejik değişim dediğimiz olgu da bir Önderliksel gelişmeyi ifade ediyor ve o değişim çizgisinin uygulanması, pratikleşmesi oluyor. Bu konuda da farklı düşünceler iddia edenler, hala yeterince özümsemeyenler, kuşkuyla bakanlar, hala anlamamış, dolayısıyla pratik içerisine yeterince girememiş olanlar var. Hayalci değiliz, gerçeklerden kendimizi uzak tutmuyoruz. Adeta 'niye strateji değiştirildi' diye öfke duyanlar var. Değişim mutlaktır; buna karşı Önderlik şunu söyledi: *"Hiçbir şey olduğu gibi kalmaz, her şey değişir ve biz de yerinde, zamanında değişmek zorundayız. Aslında değişimi çok daha öncesinden gündeme koyduk, ama başaramadık"* dedi. Başaramamak bizim için bir eksikliktir. Pratikte bu, zayıf bir durumumuzu ifade ediyordu. Bu zayıflığımız olumsuz sonuçlar doğurdu. Yoksa 'neden değiştik, neden değişim oluyor' diye eleştirmek veya ters yaklaşmak doğru olmaz. O metafizik bir yaklaşımdır. Şu söylenebilir: "Değişim yerinde değildi. Bu dönemde böyle değişmek doğru değildi." Tartışılabilir, gerçekten yerinde değil midir, doğru değil midir? Böyle bir değişiklik nasıl gündeme geldi? Stratejik değişikliği, değişik bir mücadele yöntemini gündemleştirme nasıl ortaya çıktı? Tabii bu, şimdi ortaya çıkmadı, '93'te ortaya çıktı. Devrimin gerilla ve serhildanla kabarış dönemi içinde, onun arkasından böyle bir kabarışta alınan sonuçlardan ortaya çıktı. Güney Savaşı'nın arkasından ortaya çıktı. Ve bu çeşitli süreçlerden geçerek mücadele yönteminde yaptığımız değişikliğe kadar geldi. Stratejik değişiklik dediğimiz değişikliği gerçekleştirmeye kadar parti olarak bu konuda önemli bir evrilmeyi yaşadık. Önderliksel gelişmede, Önderliksel gerçekleşme de bir tamamlanma ve bütünleşmeyi yaşadı. Bunu yapamayan hareketler bir dönemler başarı sağlamış olsalar da, kendi başarıları içerisinde ortaya çıkan gelişmelere ayak uyduramayarak başka zamanlarda çöktüler, çürüyüp gittiler. Demek ki değişimi reddetmek, dogmatizm ve kalıpçılık tehlikelidir. Diyalektik değildir. Toplumsal yaşam değişsin, objektif koşullar değişsin, sen bunu hiç görme, ona göre değişiklik yapma; ideolojik değişiklik, siyasi değişiklik, pratik değişiklik, taktik değişiklik, stratejik-taktik değişiklik yapma, bildiğini söyle. Bununla devrim olmaz. Ekim Devrimi'ne giden süreçte eski Bolşeviklik adı altında bazı şeyleri söyleyenlere Lenin, *"Gençliklerinde ezberledikleri bazı şeyleri kırık plak gibi tekrarlayıp duruyorlar"* diyordu. Ekim Devrimi bu mantıkla ortaya çıktı. Yoksa 20. yüzyılın başındaki sosyalistlerin söylediği gibi olmadı, hiç de onların kurallarına, kalıplarına uymadı. Kendi gelişimi içerisinde, kendi koşulları içerisinde yöntemlerini ortaya çıkardı ve gerçekleşti. Bizde de gelişen, gerçekleşen odur.

Dolayısıyla stratejik değişikliği Önderliksel gelişmenin, şekillenmenin, gerçekleşmenin önemli bir düzeyi olarak ele almak gerekiyor. Böyle değişiklikleri önderlikler gerçekleştirebilir. Böyle değişiklikler gerçekleştiği zaman bir düşünce, gerçek bir ideoloji haline gelir. Lenin bu konuda, *"Biz Fransızca konuşmayı öğrendik, Almanca konuşmayı da öğrenmeliyiz"* diyor. Yani yükseliş dönemlerinde hamle yapmayı öğrendik. Ağır baskı dönemlerinde geri çekilmeyi, kendimizi savunmaya almayı da öğrenmeliyiz. Aktif eylem yapmayı öğrendik, savunma eylemi yapmayı da öğrenmeliyiz. Saldırı ve savunmayla bir ideoloji pekişmeli ki, zaferi kazanabilsin. Bolşevizm Ekim Devrimi'ni bu zihniyetle yakaladı. Bizde de gerçekleşen biraz böyledir.

Mevcut stratejik değişiklik bize değişen koşullarda farklı yöntemlerle mücadele etmeyi öğretiyor. Böyle mücadele etmenin gerekli olduğunu, mümkün olduğunu, başarının bu tarzda bir mücadele yaklaşımıyla yakalanacağını öğretiyor. Dolayısıyla bir düşünce bu tür dönemlerin hepsini yaşadıkça bütünlük kazanıyor. Her halükarda mücadele etme, karşı tarafı geriletme düzeyi kazanıyor. Böyle olmazsa Türkiye'deki sol gibi öğrendiği bazı şeyleri hep tekrarlayıp durursa –o yaratıcı bir düşünce değil– diyalektik kaybedilmiş oluyor. Zaten saptırma, çarpıtma öyle ortaya çıktı. Önderliksel gelişme gerçekleşmeden, bir diyalektik düşünce tarzı ortaya çıkartılmadan 12 Mart vurdu ve o düşünceyi dağıttı, önderliğini imha etti. Dolayısıyla henüz saldırı ve savunmada denenmeyen, sınanmayan, pekişmeyen, kendisini geliştirmeyen düşünce; onu geliştirecek önderliğinden mahrum kalarak bir mezhep haline geldi, bir tarikata dönüştü. Oldukça kalıpçı, dogmatik, katı bir durum kazandı. Bundan devrim doğmaz, siyaset doğmaz, koşulların doğru değerlendirilmesi ortaya çıkmaz. Doğru, yeterli, etkili mücadele gelişmez, gerçekleşmez, nitekim gerçekleşmiyor da. Zaten o açıdan 12 Eylül önemli bir süreçti. Türkiye'deki gelişmeler bakımından 12 Mart da önemli bir süreçti, birçok önderliği ezdi. 12 Eylül'e karşı saldırı ve savunma mücadelesini yürütmek PKK Önderlik gerçeğini ortaya çıkardı. Büyük devrimi, devrimci yükselişi yarattı. Bununla sonuca gitmek mümkün olmadı, yetmedi, uluslararası komployla karşılaştık. 12 Eylül, çok daha ileri düzeyde, daha geniş bir gerici kuvvet birliği içerisindeki saldırıyı ifade ediyor. Ona karşı mücadele şekillenmedikçe, ona karşı mücadelenin yolunu, yöntemini kazanmadıkça Kürdistan'da başarı kazanan bir önderlik gerçekleşmesi olmazdı.

Şimdi uluslararası komplo, uluslararası gerici ittifak karşısında mücadelenin yol ve yönteminin yaratılması bilinci olarak Önderlik gerçekleşmesi, gelişmesi daha üst bir düzey kazanıyor. Bu gerçekliği böyle algılamamız, görmemiz gerekiyor. Böyle ucuz yaklaşım, kalıpçı yaklaşım, kulaktan dolma, ezberlenen bazı sözlerle yaşam canlılığını değerlendirmeye kalkma yaklaşımı aşılmalıdır. Çünkü orada idealizm var, en fazla metafizik orada var. Olayları birbirinden koparma, değişimi görmeme, iç gelişme yasasını anlamama var. Bunlar da bakış açısıyla bağlantılıdır. Yaşama doğru bakamayan, sorumlu bakamayan, yaşamın canlılığını derinliğini göremeyen, onu kurutan, kuru ele alan bakış açısı elbette ki bütün bunları göremez, diyalektik bir yöntemi kullanamaz. Somut durumu doğru ve bütünlüklü tahlil edemez. Dolayısıyla da her alanda olduğu gibi eylemde de yenilik yaratamaz. Kalıp olarak öğrendiği bazı şeyleri tekrarlamakta, ezbercilikte kalır. Pratikte öğrendiği bazı şeyleri tekrarlamakla kalır. Bir tekrarlar, iki tekrarlar ve mezhep derekesine düşerek tükenir gider.

Stratejik değişiklik komployu boşa çıkartan mücadele kuvvetidir

PKK, mevcut değişimle bu durumu aşan, böyle bir tehlikeyi bertaraf eden bir harekettir. Böyle bir aşmayı, değişimi başararak Önderlik gerçeği kendisini daha üst düzeyde, daha derinlikli gerçekleştirmiş oluyor. Apoculuk bu bakımdan bir yaşam tarzı, yaşamı algılama biçimi, bir değerlendirme, çözümleme yöntemi olarak, yine bir mücadele gücü olarak kendisini daha büyük güçler ve daha zor koşullar karşısında yenilemeyi, yeniden yaratmayı sağlamıştır.

Devamı 35'te

Ortadoğu dünyanın omurilik soğanı gibidir

Ortadoğu'nun en temel sorunlarından biri, yaklaşık yarım yüzyıldır süren Arap-İsrail sorunudur. Bu sorunun bu kadar uzun süreli olması, tarihsel olarak köklerinin derine inmesi ve sadece bölgeyi değil, dünyayı ilgilendiren stratejik bir soruna dönüşmesiyle ilgilidir.

Her şeyden önce Ortadoğu'nun ilk çağlardan beri çatışma ve çekişmelere sahne olduğu biliniyor. Burası dünyanın ilk yaşam ve uygarlık alanıdır. Yine o günün dünyasında büyük güç olmak isteyenler en başta Ortadoğu'da hakimiyet kurma mücadelesi vermişlerdir. Eğer bugünün küreselleşme kavramına uygun konuşulmak istenirse, ilkçağda ve daha sonrasında da değişik zamanlarda dünyaya hakim olan güçler bu coğrafyada ortaya çıkmıştır. Eskiden dünya denildiğinde daha çok merkezinde Ortadoğu'nun yer aldığı Avrupa, Afrika'nın kuzeyi ve biraz da Asya bilinmekteydi.

Dünyanın büyük imparatorlukları da her zaman Ortadoğu ve çevresinde ortaya çıkmışlardır. Büyük İskender'in imparatorluğu, Roma İmparatorluğu, Pers İmparatorluğu, Asur İmparatorluğu bu coğrafyada ortaya çıkmışlardır ve bu da buranın önemini ortaya koymaktadır. Roma'yı Roma yapan, Ortadoğu ve çevresine hakim olma gerçeğidir. Büyük İskender için de bu söz konusudur. Diğer imparatorluklar için de aynı şeyi söyleyebiliriz. Cengiz Han ne zaman Ortadoğu'ya doğru genişlemişse, o zaman büyüklüğü değer ifade etmiştir.

Eskiden daha çok ticaret yollarının bu alandan geçmesi burayı önemli kılıyordu. Yine büyük artı-ürün elde edilen alanlar Ortadoğu ve çevresindeki alanlardır. Daha sonra İslamiyet'in yükseliş döneminde de burada büyük İslam imparatorlukları kuruldu. Büyük dinlerin burada çıkması tesadüf olmadığı gibi, üç büyük dinin varlığı, alanı sürekli çatışmalara götüren nedenlerden biri haline gelmiştir. Ortadoğu alanı böylelikle yalnız artı-ürün elde etmek ve ekonomik kaynaklarına hakim olmak için savaş verilen yer değil, aynı zamanda farklı ideolojilerin, felsefelerin, dinlerin mücadelesine de sahne olmuştur. Bunlardan en çarpıcı olanı Haçlı Seferleri'dir ve yüz yıldan fazla sürmüştür.

Kapitalizmin ortaya çıkışı ve yeni yolların bulunmasıyla birlikte bir dönem çok fazla öne çıkmasa da, bölge hiçbir zaman önemini kaybetmemiştir. Kapitalizmin gelişmesi ve büyük enerji kaynaklarına ihtiyaç duyması ve bu enerji kaynaklarının bölgede ortaya çıkması, Ortadoğu tarihini ve coğrafyasını önemli kılan yeni bir etken olarak rol oynamıştır. Petrol yataklarının bulunması yanında özellikle kapitalizmin pazar sorunu, hammadde ihtiyacı ve meta ihracı gerçeği kapitalist dünyanın her alanda etkin olma arzusunun en fazla da Ortadoğu'da yoğunlaşmasını beraberinde getirmiştir.

Özellikle İngiltere'nin, Hindistan ve Uzak Doğu'ya giden yolların güvenliğini sağlamak istemesi enerji kaynaklarının zenginliğiyle bir arada düşünüldüğünde, bu alanın büyük bir mücadeleye sahne olacağı açıktır. Nitekim 18. yüzyıldan başlamak üzere bölgenin 19. ve 20. yüzyılda büyük devletlerin mücadele alanı haline geldiğini görüyoruz, 18. yüzyıl aynı zamanda Osmanlı İmparatorluğu'nun fazlasıyla zayıfladığı bir yüzyıldır. Osmanlı İmparatorluğu giderek Ortadoğu'da hakim olamayacak bir konuma gelmektedir. Hem içeride hem dışarıda zaafiyet içindedir. Bunun sonucu İngiltere başta olmak üzere Fransa ve Rusya bölgede büyük bir egemenlik mücadelesi içine girmişlerdir. Birbirleriyle mücadele ederken biri diğerinin önünü kesmek için başka güçlerle ittifak içine girmiştir. İngiltere çok mu etkin olmaya başladı, Fransa ve Rusya yakınlaşarak bunu önlemeye çalışmıştır. Fransa mı fazla ileriye gitti, mutlaka Fransa'yı köstekleyecek ittifaklar geliştirilmiştir. Aynı şeyi Rusya da yaşamıştır. Denilebilir ki 19. yüzyıl, hatta 20. yüzyılda üzerinde en fazla rekabet edilen alan Ortadoğu'dur. Son üç yüz yılda Ortadoğu'nun tarihi neredeyse dış güçler tarafından yazılmıştır.

Ortadoğu'da doğal dengeler ve ilişkiler dış müdahalelerle bozulmuştur. Ortadoğu'nun dengeleri buradaki yerel güçler arası ilişkilere ve ihtiyaca göre değil, dünya dengelerine, ilişkilerine, çıkarlarına göre şekillendirilmiştir. Dünyanın büyük güçleri bölgede etkili olmak için de her zaman kendilerine işbirlikçi aramışlardır ve bulmuşlardır da. Bu İngiltere için de, Fransa için de, Rusya için de geçerlidir. Yine İngiltere'nin mirasını devralan ABD için de durum böyledir.

19. yüzyıldan itibaren Osmanlı'nın egemenliği görüntü haline gelmiştir. İmparatorluk, Avrupa devletleri tarafından hasta adam olarak ilan ediliyor ve hasta adamın öleceği düşünülüyordu. Bunun üzerine bütün büyük devletler bu hasta adamın üzerine hesap yapıyor, Osmanlı'nın hükümran olduğu geniş alanların bölüşülmesi gündeme geliyordu. Bu durum Fransa, İngiltere, Rusya, Almanya gibi büyük devletler tarafından ciddi ciddi düşünülmüştür. İlk başlarda Almanya bu rekabet içinde değildir. Bu rekabet içine geç giren bir ülkedir. Çünkü Almanya ulusal birliğini geç sağlamıştır. Ancak 19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başında büyük bir emperyalist güç haline gelmiştir. Bunun için Almanya genç bir emperyalist ülke olarak değerlendirilebilir. Osmanlı İmparatorluğu hasta adamdır. Ancak bu hasta adam üzerinde miras kavgası yapanlar ise fazladır. Hasta adam öldürülüp parçalanmak istense de, bu konuda uzlaşamamaktadırlar. Bu da hasta adamın ömrünün uzatılmasını beraberinde getirmekteydi. Büyük devletler zaman zaman dağılmakla yüz yüze kalan bu hasta adama destek vererek, diğer bir güce karşı ayakta tutmaktaydılar.

Osmanlı İmparatorluğu da büyük devletlerin kendi aralarındaki çekişmelerini bildiğinden, bu çekişmelerden yararlanarak kendisini ayakta tutmaya çalıştı. Bu konuda uzun süre başarılı politika izlediği de söylenebilir. Eğer imparatorluk 19. yüzyılda dağılmamışsa, bunda büyük devletler arasındaki çekişmelerden yararlanan Osmanlı yönetiminin bu çelişkileri değerlendirme gerçeği vardır. Özellikle Abdülhamit'in imparatorluğun ömrünü uzatmak için bu çelişkileri iyi değerlendirdiği söylenir. Bunda gerçeklik payı da var. Osmanlı mirasına sahip çıkan çevreler tarafından Abdülhamit'in, İttihat ve Terraki geleneğine dayanan Kemalistlerin değerlendirdiği gibi kötü bir padişah olarak görülmemesi de bu gerçeğe dayanıyor. Bunda da doğruluk payı vardır.

Büyük devletlerin birbirlerine karşı çok kuşkulu yaklaşmaları; Ortadoğu'da etkili olan bir gücün dünyada da etkili olması anlamına geldiği gerçeği; bu toprakların birinin eline geçmesi yerine imparatorluğun güçsüz tutulması; kimsenin bu toprakların tümüne hakim olamayacağı bir statüyü ortaya çıkarmıştır. Genel yaklaşım böyle olsa da, yine de herkes parça parça bir şeyler koparmaktadır. Balkanlarda Rusların desteğiyle Slav kökenli halkların ayaklanmaları ve bir bir bağımsızlıklarını kazanmaları söz konusudur. Sırpların, Yunanların, Bulgarların Osmanlı'dan kopmasında, Slav halklarda büyük ağabey olarak görülen ve yine dini olarak da Ortodoks olan Rusya'nın rolü büyüktür.

Rusya bilindiği gibi 18-19 ve 20. yüzyılın da büyük gücüdür. Yine ikinci derecede bir emperyalist güç olarak İtalya'nın Osmanlı'nın birçok toprak parçasına el koyduğunu biliyoruz. Kuzey Afrika ve Etiyopya buna örnektir. Fransa ve İngiltere'nin hem Süveyş kanalı üzerinde, hem de Irak, Suriye, Ürdün ve Suudi Arabistan üzerinde giderek etkinliklerini artırmaları söz konusudur. Çünkü bunlar er geç Osmanlı'nın dağılacağını düşündüklerinden, bir devlet diğerinden daha önce Osmanlı'nın etkisi altındaki toprakları elde etmeye çalışmaktadır.

Arap-İsrail sorununun kökeninde İngiltere'nin bölge politikası var

Bu konuda İngiltere'nin uzun süreden beri bu alanda etkin olmaya çalıştığı biliniyor. İngiltere'nin imparatorluğu parçalamak için bir başka nedeni daha vardır: İngilizler, tüm Müslümanların manevi önderi olan böyle bir Halifeliği, geniş bir Müslüman topluluk üzerindeki hakimiyetleri için tehlikeli görmektedir. Bu açıdan İngilizlerin Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılmasında önemli rolü olduğu söylenebilir.

Yahudi sorunu da biraz İngilizlerin bölgedeki politikasıyla bağlantılıdır. Yahudilerin İngiltere ve buradaki ilişkileri aracılığıyla bugünkü İsrail ve Filistin toprakları üzerindeki siyasal hareketlilikleri yüz yıl öncesine dayanır. Yahudilerin Filistin'den toprak satın almak istemesi, buraya yerleşme politikası karşısında yine Abdülhamit'in bunu kabul etmediği söylenir. Daha doğrusu Abdülhamit anılarında bu şekilde dile getirir. Bunda da bir gerçeklik vardır. Çünkü tarihin kaydettiği konulardır; İngiltere 19. ve 20. yüzyılda Ortadoğu'da kendi çıkarlarını korumak için önemli bir işbirlikçileştirme politikası izlemiştir. İlk olduğu ittifak yenilir. Bu aynı zamanda Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılması anlamına gelmektedir. Nitekim Birinci Dünya Savaşı'nın sonuyla birlikte Osmanlı İmparatorluğu dağılır. Ekim Devrimi Osmanlı'nın devamı olan yeni Türkiye'nin imdadına yetişmeseydi, bugün Türk hakimiyeti, Anadolu'nun ortasında küçük bir devlet şeklinde görülecekti. Savaş sonrasındaki mütareke ve arkasından galip güçlerin belirli alanlara el atması bunun açık göstergesidir.

Osmanlı sonrası dönemde yeni Türkiye'nin lideri Mustafa Kemal, belli bir ulusal mücadele vermiştir. Ancak şunu belirtelim ki; eğer Ekim Devrimi gerçekleşmeseydi, ulusal mücadelenin hem olması hem de başarıya gitmesi mümkün değildi. Bu açıdan Birinci Dünya Savaşı sonucu gibi büyük bir mağlubiyetten sonra Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulması Ekim Devrimi'yle ilgilidir. Bu açıdan başta Türk egemenleri olmak üzere bugünün Türkiye'sinde yaşayanlar Ekim Devrimi'ne çok şey borçludur. Yatıp kalkıp günde üç defa Ekim Devrimi'ne dua etmeleri gerekir. Ne acıdır ki, Ekim Devrimi'ne en büyük düşmanlığı da Türk devleti yapmıştır. Bu da tarihin ortaya koyduğu bir trajedidir.

"Ortadoğu'nun dengeleri buradaki yerel güçler arası ilişkilere ve ihtiyaca göre değil, dünya dengelerine, ilişkilerine, çıkarlarına göre şekillendirilmiştir. Dünyanın büyük güçleri bölgede etkili olmak için de her zaman kendilerine işbirlikçi aramışlardır ve bulmuşlardır da. Bu İngiltere için de, Fransa için de, Rusya için de geçerlidir. Yine İngiltere'nin mirasını devralan ABD için de durum böyledir."

"Birinci Dünya Savaşı sonrası ağırlıklı olarak İngiltere'nin hakim olduğu yeni bir Ortadoğu düzeni kurulmuştur. Bugünkü Filistin toprakları da İngiltere'nin egemenliğinde kalmıştır. İngiltere'nin egemenliği altında Yahudiler faaliyetlerini artırmışlar ve birçok toprak parçasını Araplardan parayla satın almışlardır. Bu da tabii ki ABD ve İngiltere'nin desteğiyle yapılmıştır."

başta Osmanlı'ya karşı yürütülen bu çalışmalar daha sonra giderek bölgede İngiltere'nin sac ayakları haline gelmiştir.

Birinci Dünya Savaşı tabii ki Ortadoğu'nun çehresinin tümden değiştiği bir dönüm noktasıdır. Almanya da Ortadoğu'ya girmek istemektedir. Ancak Almanya'nın Fransa, İngiltere gibi bölgede tarihi dayanakları ve köprübaşları yoktur. Bu açıdan Almanya, Balkanlar ve Ortadoğu politikalarında daha çok belli topluluklar ve grupları esas alma biçiminde ortaya çıkar. Afrika'da bazı yerlerde sömürgeler elde etse de, Balkanlar ve Ortadoğu politikasında Almanya sömürgecilik politikası izleme yerine, yarı sömürgeleştirme temelinde mevcut otoriteleri tanıyarak onlarla işbirliği içinde bölgenin ekonomik kaynaklarını kendisine doğru akıtmak istemektedir. *Berlin-Bağdat Demiryolu Projesi* bilindiği gibi Almanya'nın Balkanlar'dan Anadolu ve Ortadoğu'ya kadar alanda hakimiyet elde etme projesinin önemli bir parçasıdır. Böylece sadece demiryolu döşeme değil, kendi egemenliğini de döşemeyi düşünmektedir. Bu açıdan Almanya daha çok Osmanlı İmparatorluğu'yla ilişki içine girer. Osmanlı İmparatorluğu da gelişen Almanya'yı diğer ülkelere karşı bir denge unsuru olarak kullanmak ister. Bu temelde Birinci Dünya savaşına Osmanlı İmparatorluğu Almanya'yla birlikte katılır. Bilindiği gibi Almanya ve Osmanlı'nın içinde

Türkiye Cumhuriyeti, kuruluşu ve sonrası dönemde sosyalist sistemle mevcut emperyalist ve kapitalist sistem arasındaki çelişkileri iyi değerlendirmiştir. İkisini de kendi çıkarına kullanmıştır. Mevcut Misak-ı Milli sınırlarındaki egemenliği de böyle pekiştirmiştir. Yine Misak-ı Milli sınırları içindeki bütün muhaliflerini, siyasal grupları ezmeyi de bu dengelere dayanarak sağlamıştır. Yine Kürt isyanları da bu iki sistem arasındaki dengenin yarattığı imkanlara dayanılarak bastırılmıştır.

Birinci Dünya Savaşı sonrası ağırlıklı olarak İngiltere'nin hakim olduğu yeni bir Ortadoğu düzeni kurulmuştur. Bugünkü Filistin toprakları da İngiltere'nin egemenliğinde kalmıştır. İngiltere'nin egemenliği altında Yahudiler faaliyetlerini artırmışlar ve birçok toprak parçasını Araplardan parayla satın almışlardır. Bu da tabii ki ABD ve İngiltere'nin desteğiyle yapılmıştır.

Bu gelişmelerde karşılıklı çıkarların görülmesi gerekir. Yahudiler bölgede bir devlet kurmak istemektedirler. Kutsal topraklar denen yere geri dönüş, Yahudilerin her zaman hayali olmuştur. Bu ütopyayı sürekli canlı tutmuşlardır. ABD ve İngiltere ise Yahudileri bölgede kendileri için sürekli ittifak olacak bir güç olarak görmektedir. Ancak İkinci Dünya Savaşı sonuna kadar bölgedeki Arap halklarını karşılarına fazla almamak için bu tutumlarını çok açık ortaya koyma-

mışlardır. Bu süreçte Yahudiler ve Araplar arasındaki dengeyi zaman zaman korumaya çalışmışlardır. İkinci Dünya Savaşı'nda faşizmin Yahudiler üzerinde katliam politikası izlemesi ve Yahudileri sürmesiyle birlikte Yahudilerin eline Filistin topraklarına yerleşmek için önemli bir koz geçmiştir. Dünyada Yahudiler katledildiğine, sürüldüğüne, istenmediğine göre onlara bir vatan bulmak gerekir. Bu da tarihsel olarak hak iddia ettikleri Filistin alanı olabilir. Savaş içinde ve sonrasında büyük bir propagandayla bu düşünceler meşru bir talep haline getirilmiş, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra büyük bir propaganda kampanyasıyla bu hedefe önemli oranda ulaşılmıştır. Hatta böyle bir devlete meşruluk kazandırmayı hızlandırmak için Yahudilere karşı yürütülen katliamın, soykırımın yer yer abartıldığı, çok trajik hale getirildiği de söylenebilir. Bu propaganda kampanyasının Yahudileri Filistin topraklarına yerleştirme ve bir devlet kurdurtma yanının olduğu da görülebilir. Yahudiler üzerindeki katliamın romanlara, filmlere, tiyatrolara konu edilmesinin bir diğer nedeni de, Yahudilerin böyle bir vatana ihtiyacı olduğunun tüm dünyadaki insanlara kabul ettirilmesidir. O dönemde Yahudiler üzerindeki katliamlar da bir gerçeklik olunca bu propaganda etkili olmuştur. Sonuçta 1949 yılında İsrailliler devlet kuruluşunu ilan etmişlerdir. Yahudilerin devlet kurmasına Türkiye de destek olmuştur. "Türkiye-İsrail stratejik ilişkileri aslında İsrail devletinin kuruluşuyla, hatta daha önce başlamıştır" dersek yanlış söylemiş olmayız.

Filistin-İsrail sorunu dünya dengeleri sorunudur

İsrail devletinin kuruluşuyla birçok ülkeden sürülen Yahudilere bir yer bulunmuşken, bu defa milyonlarca Filistinlinin kendi ülkelerinden göç etmesi durumu ortaya çıkmıştır. Bu da ister istemez daha sonraki Arap-İsrail sorununun temeli haline gelmiştir. Çünkü İsrail devletinin kuruluşunda zor ve şiddetle Arapları yıldırılarak bölgeye hakim olma gerçeği vardır. Bir uzlaşmanın, bir anlaşmanın sonucu kurulan bir devlet değildir. Özellikle tüm dünyadaki Yahudilerin ve bunların ilişkilerinin desteğiyle Arapların kovulması, onların yerine İsraillilerin yerleştirilmesi durumu yaşanıyor. Bunun dünyada başka bir örneğine rastlamak mümkün değildir. Bugün bir gerçek olarak İsrail devletinin varlığı kabul edilse de, Arapların "suni kuruluş" demelerinin nedeni budur. Sosyal temeli, ulusal temeli zorla oluşturulmuştur. Azınlık olan bir güç çoğunluğu kovarak bu sonuca ulaşmıştır. Tabii İsrail devleti böyle kurulmuş, kuruluşundan itibaren de dünyada o sırada mevcut bulunan sosyalist ve kapitalist mücadelede etkin bir rol almıştır. Soğuk savaş döneminde kapitalist dünyanın Ortadoğu'daki en temel müttefiklerinden biri görevini görmüştür. Türkiye zaten NATO ittifakının içindedir; İran, Pakistan CENTO adlı bir ittifaka dahildir. Yine İsrail-İran ilişkileri bu dönemde önemli bir gelişme içinde olmuştur. SAVAK ile MOSSAD'ın ne kadar iç içe çalıştığı, 1980'ler öncesini bilenler açısından sır değildir. Böylelikle İsrail-Filistin sorunu giderek yalnız bir Filistin-İsrail ya da Arap-İsrail sorunu olmaktan çıkmış, bölge ve dünya dengelerinin de sorunu haline gelmiştir. Bölge dengelerindeki yeri nedeniyle Türkiye'yi de çok yakından ilgilendiren bir sorun haline gelmiştir. Eğer bugün Arap-İsrail sorunu çözümsüzse nedenini çok boyutlu bu gerçekliğinde aramak gerekir. *"Arap-Filistin sorunu çözülmüyor, bu nasıl bir olaydır"* diyerek hayretler içinde kalmaya gerek yoktur. Kolay çözülecek bir sorun da değildir.

Burada bir hususun daha altını çizmekte fayda vardır: İsrail kuruluşundan beri kendini güvende hissetmiyor. Kuruluşu zoraki gerçekleştiğinden, yani Arap halklarıyla anlaşarak ortaya çıkan bir devlet olmadığından, ister istemez daha kuruluşundan itibaren Araplarla düşman olma gerçeğini yaşamıştır. Filistinlilerle savaşarak ve Arap karşıtlığı temelinde devletlerini kurdukları için, kendilerini yaşatmaları da yine şiddet ve zor kullanarak olmuştur.

İsrail'in güvenlik politikası bölge halkları için önemli tehlikeler ortaya çıkarıyor. Bu tehlikeler yalnız Araplar için söz konusu değildir. İsrail'in izlediği politikalar Kürtler için de, diğer Müslüman topluluklar için de, hatta Türk halkı için de hayır getirmiyor. İsrail kendisini güvende hissetmek için bütün Arapların siyasal, sosyal, ekonomik olarak zayıf düşmesini istiyor. Böyle bir politika güdüyor. Dolayısıyla Arapları zayıf düşüren her türlü komplonun, ittifakın ve ilişkinin içinde oluyor. Dolayısıyla bölgede yaşanan her türlü komplonun, çekişmenin, çatışmanın içinde İsrail devletini görmek mümkündür. Çok bencil bir yaklaşımla "benim güvenliğim" diyerek bütün herkesin güvenliğini, herkesin refahını, herkesin huzurunu bozan bir politika gütmektedir. Bu tabii ki bölgeyi karıştıran, sorunları ağırlaştıran ve bölgedeki tüm sorunları çözümsüz kılan bir politik yaklaşım oluyor. Bölgedeki hangi siyasal olayı araştırsanız arkasında şu veya bu biçimde biraz İsrail gerçeğini görebilirsiniz. Kürt halk tarihinde de bu gerçeklik kendini ortaya koymuştur. İsrail'in Barzani hareketiyle ilişkide olduğu, ona destek verdiği belgelerle sabittir. İsrail Kürtleri sevdiği için değil, Arap ve İslam ülkelerini zayıflatmak için bu yola başvurmaktadır. Yalnızca Türkiye Kürtleri açısından bunun tersi söz konusudur. Irak'ın Kürtler üzerindeki baskıcı politikalarının şiddeti, İsrail'in söz konusu politik konumunu değiştirmez.

İsrail, yalnız Arap ülkelerini değil, tüm Müslüman ülkeleri ve hatta Türkiye'yi bile sorunlar içinde yaşatmak isteyen bir politikanın sahibidir. Herhangi bir Arap ülkesinin radikal veya olumlu olması, İsrail'in bu temel stratejisinde bir değişiklik ortaya çıkarmaz. Yönetimler liberal olsa bile halkların kendisine karşı olduğunu bilir. Bunu bildiğinden ılımlı Arap ülkeleri içinde bile karışıklığın çıkmasını ister ve onların bile güçlenmesini istemez, çünkü güvenlik stratejisi böyle bir politikayı zorunlu kılıyor. Araplarla anlaşarak, anlayışlı yaklaşıp büyük İsrail amacından vazgeçerek kendini güvenliğe alma politikası izlemiyor. Hala bütün Yahudileri İsrail'e toplamak istiyor. Bütün Yahudileri toplamak isteyen bir İsrail'in Arap ülkeleriyle barışması söz konusu olamaz. İşte "bir devletimiz var, bir toprak bulduk, küçük de olsa iyidir, güvencedir" deyip bununla yetinen ve bunun için bu toprakta barış içinde yaşamayı esas alan bir tutum göstermiyor. Bu anlayışta olmadığı için, kendi bencil çıkarı için bütün bölgeyi, hatta dünyayı kendi bencil güvenlik politikasına hizmet ettirmeye çalışıyor. Tabii bu çok olumsuz ve tehlikeli sonuçlar doğuruyor.

İsrail öyle ki, Rusların matruşkaları gibi strateji içinde strateji izleyen, her stratejiyi başka bir stratejiyle devam ettiren, her senaryoyu başka bir senaryoyla yedekleyen, bölgede kötülükler üretme ya da olumsuzlukları körükleme üzerine yoğunlaşan bir politika gütmek zorunda kalıyor. İsrail mevcut güvenlik stratejisini bırakmadığı sürece de bu politikayı sürdürmeye mahkumdur. 'İsrail bölgede neden bu kadar tepki alıyor, neden güvenilmiyor' denilirse işin gerçeği budur.

Nazilerin Yahudilere yaptığını İsrail Araplara uyguluyor

Ortada tabii büyük bir güvensizlik var. Karşılıklı güvensizlik. Tabii bunu yalnız İsrail'in güvensizliği olarak görmemek gerekiyor. Araplar da olumlu olabilecek İsrailli çevrelere bile kuşkuyla yaklaşıyor. Tabii bu konuda Arapları çok da haksız görmüyoruz. İsrail solu, demokratları biraz Türkiye'dekilere benziyor. Türkiye'de birçok konuda sol ve demokratik olanlar nasıl Kürt sorununa geldiği zaman devletle paralel duruma düşüyorsa, İsrail'deki sol ve demokrat çevreler de biraz bunu yaşıyor. Ama bu tabii ki İsrail'de gerçekçi yaklaşım gösterecek çevreler olmayacak anlamına gelmiyor. Nitekim vardır da. Gerçekler ve yaşananlar her gün insanları eğitiyor, belki acılar yaşanıyor, ama acılar doğruların ne olması gerektiğini de herkese öğretiyor. İsrail için de, Türkiye için de, başka bir yer için de bu geçerlidir.

İsrail'in politikaları konusunda yukarıda belirttiğimiz düzeyde olumsuz ve Siyonist bir yaklaşımdan söz etmek mümkündür. Yahudiler, Hitler tarafından katliama uğratıldılar ve büyük acılar yaşadılar, ama aynı Yahudilerin Hitlerin izlediği politikaları farklı biçimlerde Filistinlilere karşı uyguladığını görüyoruz. Hitler bütün solcuların, bütün halkın iradesini kırmak istiyordu. Tüm iradeyi kendi iradesi haline, tek irade haline getirmek istiyordu. Şimdi İsrail de Arapların iradesini kırmak istiyor. Arapları kişiliksizleştirmek istiyor. Tabii bu kabul edilebilecek bir politika değildir. Araplarla dostluk ve kardeşlik içinde, demokrasi içinde, barış içinde, onları da iradi ve kişilikli güç olarak görerek birlikte yaşama politikası izlemiyor. Bu politikası tabii büyük tepkiler alıyor.

İsrail'in yaklaşımını, şiddet politikasını bir kısır döngü olarak görmek yanlış değildir. İsrail bu şiddet politikasıyla sonuç alamaz. Bir yıl, iki yıl mevcut üstünlüğünü sürdürebilir. Arap hükümetlerinin güçsüzlüğü, dünya konjonktürü İsrail'i etkin kılabilir. Ama bunun uzun sürmesi mümkün değildir. Kendisinden onlarca kat nüfusa sahip olan, yine dini bir inançtan beslenen toplumların iradesinin kolay kolay kırılacağı düşünülemez.

Bir hususun daha altını çizmekte fayda var: İsrail aslında dünyanın ilk milliyetçi topluluğudur. Genellikle milliyetçilik kapitalizmle başlatılır. Büyük oranda doğrudur. Ancak ulusların kapitalizm öncesi de ortak kültürleri, ortak duyguları, ortak yaşadığı coğrafya var. Yani o yönüyle uluslar, milletler hemen kapitalizmle ortaya çıkmıyor. Ancak daha sonra kapitalist çağda ortaya çıkan bağnaz milliyetçiliğin ilk örneği Siyonizm'dir. Bu bağnazlık, bu milliyetçi yaklaşım yüzlercebinlerce yıllık bir tarihe dayanınca, tabii ki gerici şartlanmaları, tutuculuğu, dışındaki güçlerle bütünleşmemeyi, başka güçlerle sürekli kavgalı olma gibi bir sonucu ortaya çıkarıyor. Buna bir de Yahudilerin tarih boyunca uğradığı birçok katliam ve sürgün eklenirse, bu olumsuz mentalitenin katılığı daha iyi anlaşılır. Bir dönemler Babiller İsrailleri katliamdan geçirmiş ve sürgüne yollamış, bir dönem aynısını Romalılar yapmış ve böylece dünyaya savrulmuşlardır. Bu da onlarda dar, mezhepçi reflexleri ortaya çıkarmıştır. Ekseriyetle bütün mezheplerin dünyası dardır. Yahudilik ise bütün dünyanın mezhebidir, ilk mezhebidir. Mezhepçi yanı en fazla derinleşen bir mezheptir. Bu durum da tabii ki bugünkü savaşın tıkanmasında rol oynuyor.

Artık günümüz dünyasında İsrail'in, Yahudilerin gerçekçi yaklaşarak, gerçekçi düşünerek ideolojilerinde, ilişkilerinde kendilerini yenilemeye ihtiyacı var. Biz İsrailliler yok olsun, Yahudiler yok olsun demiyoruz. Başta suni de kurulmuş olsa Ortadoğu'da bir devlet olarak varlığını sürdürebilir. Bu özgün ulusal topluluk diğer halklarla kardeşlik içinde bu coğrafyada yaşayabilir, yaşamalıdır da. Her kültür, her din, her mezhep kendi toprağında kendini daha iyi ifade edebilir. Bu açıdan Yahudilerin eskiden beri yaşadığı topraklarda yaşaması, Ortadoğu için aslında bir kötülük değil bir güzellik haline gelebilir. Ama şu andaki İsrail'in politikaları, Siyonist yaklaşımlar, İsrail'in bölgedeki varlığını bir güzellik olmaktan çok bir kötülük nedeni haline getirmiştir. Bir husus da bu.

En büyük bağnazlık mezhep ve din savaşlarında yaşanmıştır

Ortadoğu'da da din savaşları verilmiştir, mezhep savaşları olmuştur. Hem de fazlasıyla olmuştur. En büyük bağnazlığın mezhep ve din savaşlarında yaşandığı biliniyor. Dinlerin tarihte çıkış koşullarına göre olumlu rol oynadığını, toplumun moral ve ideolojik değeri haline gelerek geleceğe ilerlemelerinde etkili olduğunu kabul etmek gerekir. Ancak daha sonraları dinler arasında yaşanan çatışmalar hala insanlığın hafızalarında derin izler taşımaktadır. Avrupa'da bir laiklik kavramı ortaya çıkmıştır, laik bir toplum gerçeği ortaya çıkmıştır. Bu tabii ki burjuvazinin, kilisenin otoritesini sınırlama, kralın otoritesini sınırlama mücadelesiyle yakından bağlantılıdır. Yine kendisi büyük bir feodal güç olan kilisenin topraklarına el konulması, kilisenin feodal bir güç olmaktan çıkarılması, böylelikle burjuva toplumunun gelişiminin önünün açılması için laik anlayışın hakim kılınmaya çalışıldığı biliniyor. Bunun yanında Avrupa'da ortaya çıkan mezhep savaşlarının çok kanlı olması da Avrupa toplumunun bugün laik bir kültüre; dinler, mezhepler arasında bir hoşgörüye ulaşmasında rolü vardır. Bu açıdan Avrupa halklarının yaşadığı acılı mezhep savaşları onların hala hafızalarındadır.

Böyle acı deneyleri Ortadoğu halkları az yaşamamıştır. Bu açıdan Ortadoğu'nun da artık dinler arası hoşgörüye, mezhepler arası hoşgörüye, birbirini anlamaya ihtiyacı vardır. Artık önyargılar kırılmak durumundadır. Haçlı seferlerinin anıları hem Avrupalıların hem Ortadoğu halklarının hafızalarında tazedir. Yine bölgede mezhep çelişkilerinin çok kan dökülmesine yol açtığı biliniyor. Ne yazık ki bu yaşanan acı tecrübeler Ortadoğu'da hala dinler, mezhepler arası hoşgörüyü yeterince ortaya çıkarmamıştır. Bugün İsrail-Filistin sorununun çıkmaza girmesinde, çözümsüz hale gelmesinde bu karşılıklı önyargıların payını da görmek gerekiyor. Bu açıdan bu önyargılar aşılmadan, dinler, mezhepler, farklılıklar karşısında demokratik bir yaklaşım içinde olmadan Arap-İsrail sorununa köklü çözüm getirmek mümkün değildir. Çünkü görünürde bir Filistin-İsrail sorunu olsa da, aslında İslamiyet ve Musevilik sorunudur. Sorunun bu kadar ağırlaşmasının önemli bir nedeni de budur. Güncel olarak ise tabii bütün bu olumsuzlukları körükleyen, onları besleyen, onları kullanan bölgesel ve küresel egemenlik mücadelesi verenler oluyor.

Ortadoğu dünyanın omurilik soğanı gibidir. Dünya dengeleri soğuk savaş döneminde burada kuruluyordu. Günümüzde de Ortadoğu'nun stratejik önemi azalmamıştır. Hatta kapitalizmin derinliğine dünyaya nüfuz etmesi ve genişliğine bütün alanları kapsaması, doğal olarak dünya nüfusunun en yoğun olduğu temel kıta olan Avrasya ve hatta Avrasya'nın devamı olan Afrika bir bütün olarak ele alınırsa ve Ortadoğu'nun da bu coğrafyaların göbeğinde olduğu düşünülürse, dünya egemenliği için stratejik olarak mücadele içerisinde olan güçlerin bu tür sorunları kullanacağı açıktır. Nitekim Arap-İsrail sorununun arkasında dün de büyük güçler vardı, bugün de büyük güçler vardır. ABD'nin bölgede en temel müttefiki Türkiye ve İsrail'dir. Geçmişte buna İran da, Pakistan da dahildi. Ortadoğu'da şu anda İsrail-Türkiye ittifakının stratejik olduğu ve bölgedeki bütün dengelerde varlığını hissettirdiğini biliyoruz. ABD ve müttefiki olan İngiltere bu ittifak içindedir.

İsrail'i böyle kabadayı yapan Türkiye'dir

Uluslararası düzeyde ve stratejik olan bu ittifak İsrail'in Filistin politikalarını da etkiliyor. İsrail kendini güvende hissetmiyor. Yine Siyonist politikalarla yayılma hedefi güdüyor. Böyle bir gücün bölgedeki ve dünyadaki en büyük güçlerin müttefiki olduğu düşünüldüğünde, tabii ki katı ve uzlaşmaz davranacağı, sorunun çözümüne mantıklı yaklaşmayacağı, herhangi bir çözümde daha fazla kendine yontacağı açıktır. Nitekim İsrail bu gerçeğe dayanarak bölgede kabadayılık yapıyor. İsrail'in bu kabadayılığını yalnızca kendi gücüyle izah etmek doğru değildir. İsrail'e bu kabadayılığı yaptıran esasında Türkiye'dir. ABD bile değildir. Bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Türkiye İsrail'le mevcut stratejik ilişkiden ayrılır ve Araplarla iyi ilişkiler kurarsa İsrail bugünkü katı tutumunu bırakır. Bu yönüyle İsrail'in bölgede yaramaz çocuk gibi oyun bozanlık yapması, ya da mahallenin kabadayısı gibi gezinmesi stratejik ilişkilerle ilgilidir. Dolayısıyla İsrail-Filistin sorununda çözüm beklerken, denklem içindeki ilişkileri göz ardı ederek bir yere varmak mümkün değildir.

Bölgedeki İsrail Türkiye ilişkisi daha fazla irdelenmeye değerdir. Türkiye bölgede sorunlar yaşayan bir güçtür. Hatta Türkiye de çeşitli yanlarıyla kendisini güvende hissetmeyen bir ülkedir. Çünkü Türkiye de bölgede birçok bakımdan hak iddia eden bir komşu niteliğindedir. Gözü dışarıda olan komşular da hiçbir yerde sevilmez. Bu yönüyle bölge ülkelerinin ve komşularının Türkiye'ye karşı tepki ve güvensizlikleri vardır. Bunu yalnız komşuların kötülüğüyle kimse izah edemez. Türkiye'nin politikaları, yine Osmanlı İmparatorluğu'ndan kalan emperyal kültürü ve eğilimi Türkiye'ye karşı kuşkulu bakılmasını getiriyor.

Türkiye demokratik bir ülke olmadığı için, ne içerde ne dışarıda demokratik kültürü ortaya koyamadığı için bu kuşkulu yaklaşım bir türlü giderilemiyor. Türkiye de güvensizlik içinde olduğu için, belki İsrail kadar olmasa bile bütün bölge ülkelerinin zayıf olmasını istiyor ya da her zaman güçlerinin kendisinin gerisinde olmasını hesaplıyor. Bu güvensizlikler, bu gerilimler Türkiye'nin önemli müttefikler aramasını beraberinde getiriyor. Bunun için Türkiye NATO'ya girmiştir, ABD ile ilişkilerini sıklaştırmıştır ve bölgede ABD'nin arkasında ve kapitalist dünyada etkili olan Yahudilerle ilişki geliştirmiştir. Kürt sorunu ve güvenlik paranoyası nedeniyle İsrail desteğini, İsrail ve Yahudi lobileri aracılığıyla ABD ve İngiltere'nin desteğini sağlama politikası izliyor.

Bu en temel dış ilişki ve tercihi nedeniyle Türkiye'nin Arap-İsrail sorununun çözümünde çok ısrarlı olması beklenemez. Türkiye'nin mevcut durumda Arap-İsrail sorununun çözülmesini istediği gibi bir değerlendirme doğru olmaz. Kendi sorunlarını çözmüş, demokratikleşmiş bir Türkiye'nin Arap-İsrail sorununun çözülmesini isteyeceği doğrudur. Ama kendine güvenmeyen, içerde Kürt halkıyla kavgalı olan Türkiye İsrail'in desteğine ihtiyaç duyuyor. Nitekim en son ekonomik krizde bile, bu stratejik ilişkisi ve İsrail desteğiyle krizi aşma çabası içindedir. Böyle bir Türkiye'nin İsrail-Filistin sorununun çözülmesini istemeyeceği anlaşılırdır. İsrail-Filistin sorunu çözülmediği sürece İsrail'in kendisine fazlasıyla muhtaç olacağını düşünmektedir. Bu değerlendirme kendi mantığı içinde doğrudur. İsrail-Filistin gerilimi sürdüğü müddetçe, Türkiye'nin desteğini almak için İsrail'in Türkiye'ye destek vereceği diğer bir gerçektir. İsrail-Filistin probleminin denkleminde başka güçler de vardır. Buradan anlaşılacağı üzere İsrail-Filistin sorununun çözümü tarafların istemesiyle olmuyor. Bölgede bu çatışmanın içinde olan, bu denklemin içinde olan, başta Türkiye olmak üzere sorunla ilişkili büyük devletlerin bu sorunun çözümünü samimiyetle istemesi gerekiyor. Çözümün ortaya çıkmasında bu olgu önemlidir.

"Bölgedeki hangi siyasal olayı araştırsanız arkasında şu veya bu biçimde biraz İsrail gerçeğini görebilirsiniz. Kürt halk tarihinde de bu gerçeklik kendini ortaya koymuştur. İsrail'in Barzani hareketine destek verdiği belgelerle sabittir. İsrail Kürtleri sevdiği için değil, Arap ve İslam ülkelerini zayıflatmak için bu yola başvurmaktadır. Irak'ın Kürtler üzerindeki baskıcı politikalarının şiddeti, İsrail'in söz konusu politik konumunu değiştirmez."

Arap-İsrail sorunundaki diğer bir etken ise ABD'nin esas olarak İsrail yanlısı bir politika içinde olmasıdır. Belki Cumhuriyetçiler'in Demokratlar'a göre Arapları daha fazla dikkate aldığı, Demokratlar'ın ana fazla Yahudi yanlısı olduğu söylenebilir. Ancak farklı partilerin iktidarda olması ABD-İsrail ittifakının özünü değiştirmez. İsrail ABD'nin bu durumunu bildiğinden ve kendisini bırakmayacağını düşündüğünden, ABD'nin bu yaklaşımını elden geldiğince son sınırına kadar kullanıyor. İsrail'in bu kadar kabadayı olmasında bu gerçekler rol oynuyor.

Sorun sadece Filistin-İsrail sorunu olsa, belki ABD İsrail'in bu politikalarına bu kadar destek vermeyebilir. Ancak İsrail-Türkiye ekseni ABD'nin dünya hakimiyeti ile ilgilidir.

“Kürt sorununun çözülmesi önemlidir. Eğer Kürt sorunu çözülür, Türkiye demokratikleşirse, Türkiye’nin İsrail’e kayıtsız şartsız destek verme dönemi biter. Dolayısıyla İsrail’in Türkiye’den kayıtsız şartsız destek alma dönemi de biter. İsrail’i kabadayılığa sürükleyen Türkiye desteğinin zayıflaması, ister istemez İsrail politikalarında daha akıllı, daha mantıklı düşünülmesini beraberinde getirir.”

Böyle olunca tabii ki İsrail Arap halkına karşı, Filistin halkına karşı savaşta ABD’nin bu desteğine güvenerek bu kadar katı tutumu içinde oluyor. Bu haliyle İsrail Arap halkı karşısında baskın çıkmakta ve ağırlığını koymaktadır. İsrail-Filistin sorununda İsrail dengesiz bir biçimde ağır basıyor. Stratejik ilişkileri nedeniyle bunu söylüyoruz. Arapların kendisine karşı top yekün bir savaşı göze alamayacağını bilmesi de İsrail’i bu kadar çılgın yapıyor.

Araplar ’67’de ve ’73’te iki kere savaşa girdiler ve kaybettiler. Günümüzde savaşın daha fazla teknik ve yetişmiş insan istediği düşünülürse dengenin İsrail lehine bozulduğu söylenebilir. Nitekim gerçek de budur. En basit örnek; İsrail geliştirdiği tekniklerle hedeflerini yaklaşmadan vurabilme kapasitesine kavuşmuştur. Arapların birçok silahını daha baştan İsrail karşısında anlamsız halde getirmiştir. Arap-İsrail sorunundaki çıkmazın diğer bir nedeni de budur.

Uzun vadede savaşta manevi unsurun, yani inanç ve moral unsurun önemli olduğu biliniyor. Savaşı yalızca teknik ve hesap olayı olarak gören İsrail yanılgı içindedir. Dolayısıyla Arapların ve Filistinlilerin teslim olması düşünülemez. Şu söylenebilir: Araplar ekonomik olarak zayıf olabilir, askeri-teknik açsından zayıf olabilir, ama İsrail-Filistin savaşı Arap dünyasının milliyetçi duygularının gelişmesine ve giderek Filistin sorununun tüm Arapların sorunu haline gelmesine yol açmıştır. Bugün Fas’tan Irak’a kadar bütün Araplar Filistin sorununa sahip çıkıyor. Bu da tabii ki Filistin’de direnen halk için önemli bir moral destektir. İsrail’e karşı kesin sonuç alacak bir direniş ortaya koyamıyor olsa da, bir direnişi süreklileştirecek potansiyeli ifade ediyor. Tabii böyle bir direniş gerçeği var.

İsrail bir taraftan Arapların kendisine karşı savaşmayacağını biliyor. Öbür taraftan da süreklileşen böyle bir savaş gerçeğini de görüyor. Bunun için de çeşitli stratejistler İsrail’in uzun süreli düşük yoğunluklu bir savaşa hazırlandığını, kendi stratejik planlarını buna göre yaptığını söylemektedir. Tabii bunda bir gerçeklik payı da bulunuyor. Buna rağmen İsrail ne derse desin uzun süreli bir direnişe dayanacak durumunda değildir. İstediği kadar düşük yoğunluklu uzun bir savaşı öngörsün, Filistinliler bu kadar kan döktükten ve arkasında bu kadar moral destek olduktan sonra, giderek İsrail toplumunu, halkını Araplarla barıştan başka çare olmadığı biçiminde düşündürtmesi ve Filistin eylemlerinin İsrail halkını da yoracak olması kesindir. Nitekim şimdi de İsrail içinde Şaron gibi radikallerin politikasına muhalefet vardır. %35 az bir muhalefet değildir. Belki başka bir yerde fazla bir anlamı yok, ama bu %35’in barış istediği söylenebilir. Barak da kararlı bir barış yanlısı değildi. Ama belirli düzeyde eski politikaları aşmaya çalışıyordu.

İsrail’in böyle bir savaşı onlarca yıl sürdüreceğini düşünmek gerçekçi olmaz. Dolayısıyla “güvenliğimiz sağlanana kadar savaşacağız” demeleri çok anlamlı değildir. Ancak İsrail’in kolay kolay Siyonist politikadan vazgeçmesi de söz konusu olamaz. Artık son sınırına geldiğinde, çaresiz kaldığında İsrail barışçıl politika izleyebilir. Partimizin daha ilk çıkışında bir tespiti vardı. Siyonizm, Türkiye’deki kemalizm ve Güney Afrika’daki Apartheid ırkçı rejiminin benzerliklerinden söz edilirdi. Gerçekten de bu üç rejim ancak mecbur kaldığında barış politikasına gelecektir, gelmiştir veya gelmektedir. Dolayısıyla Arap Filistin halkının bir süre daha ve yoğun mücadele etmesi gerekiyor. Yani hala Arapların önünde önemli bir mücadele dönemi var.

Kürt sorununun çözümü Filistin sorununun da çözümünü getirecektir

Önemli bir gerçeği görmemiz gerekiyor. O da şu: Sorun yalnız Filistinlilerin direnişi ile çözülecek değil. Hatta Arapların Filistinlilere vereceği destekle de tam sonuca ulaştırılamaz. Çözüm ve adil bir barış için bunlar zorunludur, ancak başka etkenlerin de devreye girmesi gerekiyor. Filistin-İsraiI barış denkleminde başka güçler de vardır. Daha önce bunun içine Türkiye’yi koyduk.

Yukarıda belirttiğimiz çözüm etkenlerine Kürt sorununu da eklemek gerekiyor. Kürt sorunu çözülmeden Arap-İsrail sorunun çözülmesi beklenmemelidir. Nedeni de şudur: Çözümsüz kalan Kürt sorunu, Türkiye tarafından bastırılmak istenen sorun anlamına gelir. Kürt halkını bastırmak isteyen Türkiye ise İsrail’den destek almak için İsrail’e destek verecektir. Bu kesindir. Kürt sorununu değerlendirirken İsrail faktörünü göz önünde tutmak gerekiyor. Eğer Türkiye uzun yıllar partimize karşı ve Kürt halkına karşı savaştıysa, dünyada hiçbir toplumun kabul etmeyeceği açık inkarı sürdürebildiyse, bunun nedeni arkasındaki destektir. ABD desteğidir. ABD desteğini güvenceye alan, süreklileştiren ise İsrail-Türkiye ilişkileridir. Dolayısıyla da Kürt sorununun çözülmesi önemlidir. Eğer Kürt sorunu çözülür, Türkiye demokratikleşirse, Türkiye’nin İsrail’e kayıtsız şartsız destek verme dönemi biter. Dolayısıyla İsrail’in Türkiye’den kayıtsız şartsız destek alma dönemi de biter. İsrail’i kabadayılığa sürükleyen Türkiye desteğinin zayıflaması, ister istemez İsrail politikalarında daha akıllı, daha mantıklı düşünülmesini beraberinde getirir. Demokratikleşmiş bir Türkiye’nin Arap dünyasıyla ilişki geliştirmesi daha fazla menfaatinedir. Ekonomik olarak da, sosyal olarak da, siyasal olarak da demokratik Türkiye’nin faydalı müttefiki Araplar olur.

Başkan Apo’nun defalarca belirttiği gibi, Türkiye’nin demokratikleşmesi Ortadoğu’nun demokratikleşmesidir. Dolayısıyla Ortadoğu’daki sorunların çözülmesidir. Türkiye’nin demokratikleşmesi İsrail-Filistin sorununun çözümünün dönüm noktasıdır, püf noktasıdır denilebilir. Filistin sorununda İsrail’in en büyük desteğinin Türkiye olduğunu Araplar biliyor. Araplar bunu bilmiyor değil; ama pragmatik ve reel politik açıdan Türkiye’yi tam karsısına almayı uygun bulmuyorlar. En önemlisi de bu cesareti gösteremiyorlar. Bu gerçekler ışığında Kürt halkının Türkiye’yi demokratikleştirme mücadelesi aynı zamanda Arap-İsrail-Filistin sorununu çözme mücadelesidir. Araplar üzerinde oynanan oyunların bitmesi de böyle mümkündür.

Partimiz Ortadoğu gerçekliğini iyi bildiğinden mücadelesini her zaman tüm halkların çıkarına gördü. Başkan Apo’nun İmralı Savunması’nda belirttiği gibi, PKK Kürt hareketi olarak ortaya çıksa da özünde bir bölgesel harekettir. En önemlisi de PKK, çıkışıyla birlikte sorunları dış güçlere dayanarak değil, halkların kardeşliğine dayanarak çözmeyi esas aldı. Bu da tabii ki Ortadoğu’da yeni bir anlayış ve demokratik ilişkiler döneminin açıldığı anlamına geliyor. Ortadoğu’da PKK’nin öngördüğü halkların kardeşliğine dayalı demokratik özgür birlik içinde sorunlar çözüldüğünde halklar arası güvensizlik de ortadan kalkacaktır. Bunun sonucunda halklar her türlü sorunu demokratik kültür içinde, karşılıklı anlayış ve kardeşlik içinde çözebileceklerdir. Bu açıdan İsrail-Filistin sorununun çözümüne en fazla da Kürt halkının mücadelesinin destek verdiğini söylemeliyiz. Zaten Kürt halkı baştından beri Filistin balkının mücadelesini desteklemiştir. Filistin halkıyla birlikte Lübnan’da İsrail işgaline karşı savaşmıştır. Kürt halkının değerli evlatlarının kanıyla Filistin halkının değerli evlatlarının kanı birbirine karışmıştır. Filistin halkının Kürt halkının mücadelesinin başlangıcında anlamlı bir desteği vardır. Partimiz bunu hiçbir zaman göz ardı etmediği gibi, değerini her zaman bilecektir.

Filistin sorununda ’93’ten sonra barış görüşmeleri gündeme geldi. Ancak gelinen noktada çok fazla ilerleme sağlandığı söylenemez. Buna rağmen karşılıklı olarak sorunu çözme söylemi sürdürülüyor. En azından sözlü olarak barışa karşı olunmadığı belirtiliyor. Gelecek açısından bu söylemin varlığının devam etmesi belki olumlu görülebilir. Ancak mevcut durumda tıkanıklık yaşanıyor. Tabii tıkanıklığın esas nedeni çözüm mantığındadır, sorunları çözme yaklaşımındadır. Bir defa uluslararası güçlerin devrede olduğu, etkili olduğu ve böylelikle kendi denge hesaplarına göre sorunların çözülmesini istediği bir yerde gerçek anlamda uzun vadeli çözüm sağlamak mümkün olamaz. Sorunları çözmek için bölgedeki halkların çıkarına uyan, birbirine saygılı olabilecek bir yaklaşım esas alınmak zorundadır. Şu veya bu stratejik geleceğe, hesaba göre çözülecek hiçbir sorun uzun vadeli olamaz. Nitekim yüz yıl önce varolan sorunların bugün de varolması, elli yıl önce varolan sorunların bugün de varolması gerçeği yaşanıyor. Ortadoğu’da hiçbir köklü sorunun çözülmemiş olmasının altında yatan gerçek, çok fazla uluslararası elin bu bölge işlerinin içinde olmasındadır.

Sorunların kaynağı İngiltere ve ABD’dir

Sorunlara çözüm üretmeyen, bu sistemi yaratan İngiltere, daha sonra mirasçısı olan da ABD’dir. Bölgedeki dengeleri alt üst etmişlerdir. Bölgede kendilerine işbirlikçi bulmuşlardır. Bölgede hakimiyeti sürdürmek için halkları birbirlerine karşı savaştırmışlardır. Onlar için bölgedeki tüm sorunlar, uluslararası ilişkiler ve her şey kendi dengeleri için kullanılacak araçlardır. Bu nedenle dünyanın her tarafında belki ahlaki politikalar izlenebilir, ancak Ortadoğu’da ahlaki politika izlemek söz konusu olamaz. Nitekim Tony Blair iktidara gelirken, ahlaki dış politika izleyeceği sözünü vermiştir. Ama Ortadoğu’da bunun esamesi hiçbir zaman görülmemiştir. Dünyanın başka yerlerinde ahlaki ölçüler belki bir düzeyde görülebilir. Ancak Ortadoğu’da sorunları etkileyen kesinlikle güç dengeleridir, stratejik yaklaşımlardır. Dolayısıyla sorunlar iki taraflı değildir. Bu durum sorunların çözümünü zorlaştırmaktadır.

Bu açıdan sorunları yalnızca halkların kendi demokratik iradeleri, daha doğrusu Ortadoğu halklarının demokrasi mücadelesi, özgürlük mücadelesi ve ilişkileri çözebilir. Biz bunun dışında başka bir çözüm yolu görmüyoruz.

Ortadoğu’da yaşayan tüm halklar, siyasal gruplar bölgenin şu gerçeğini dikkate almak zorundadırlar. Bölge ulusal, dinsel, mezhepsel düzeyde iç içe geçmiş bir coğrafyadır. Balkanların böyle bir özelliğe sahip olduğu söylenir. Aslında Ortadoğu daha fazla bu özelliktedir. Hatta buranın sorunlarının kökleri daha derinlere, daha eski tarihlere dayanıyor. Dolayısıyla PKK’nin ortaya attığı Demokratik Ortadoğu Birliği stratejisi sorunların demokratik ilişki içinde çözümünü öngören en gerçekçi ve biricik yoldur. Tabii demokratik çözümler her ülkede aynı olmaz. Diyelim Türkiye’de Kürt sorunu farklı çözülür, Irak ve İran’da farklı çözülür, Suriye’de farklı çözülür. Ama hepsinde de demokratik yollarla, demokratik ilişkiler içinde çözülebilir. Bunun biçimleri çok farklı olabilir. Ama demokratik ilişki, halkların kardeşliği içinde olabileceği de kesindir. Sınırları değiştirerek çözüm aramak gerçekçi değildir, doğru da değildir. Zaten demokratik yollarla gerçekleştirilecek çözümler ilerde sınırları anlamsız hale getirecektir. Demokratik ilişkilenme, demokratik ilişkilerin bölgede gelişmesi, sınırların varlığını değil kaldırılmasını gerekli hale getirecektir. Sınırlar kalkmasa dahi siyasal bir çizgiden öteye bir anlam ifade etmeyecektir. Bu açıdan PKK’nin ortaya koyduğu yaklaşım gerçekçidir. Sorunlar bugün çözülemiyorsa, nedeni çok dar ve bağnaz yaklaşımlardır, demokratik bir yaklaşımın olmamasıdır.

Bugün İsrail-Filistin sorunu, mevcut anlayışlar nedeniyle “şu sokak benim şu sokak senin” çekişmesine dönüşmüştür. Tabii ki bu sorunu bu biçimde çözmek mümkün değildir. İsrail kendisine daha fazla yerleşim alanı açmak ister, daha fazla toprak elde etme peşinde olursa; ister istemez sorun metre metre sokak ve toprak bölüşümü haline gelecektir. Bu da tabii çözümü zorlaştıracaktır. Yine Filistinlilerin soruna yaklaşımı da bu darlığı aşamıyor.

Mevcut durumda sorunu çözümsüz bırakan asıl taraf İsrail’dir. İsrail’in şiddet yanlısı yaklaşımıdır. İsrail’in Arapların iradesini kırma tutumudur. Demokratik ilişkilenme, demokratik anlayış ve kardeşlik ekseninde çözüm yerine, sadece metre metre paylaşmayla sorun kesinlikle çözülemez. Ne Filistin’in bir metre toprak alması, ne de İsrail’in bir bölgeyi elinde tutması sorunu çözebilir.

Bir federasyon içinde çözüm bulmak doğrudur. Ama bu federasyon sokakları metre metre bölüşmeye dayanırsa, daha baştan sorunun çözülmediği anlaşılır. Önemli olan en başta bir güven ortamının ortaya çıkmasıdır. Bu açıdan barış kültürü, iki halkın birbirine güven duyması önem kazanıyor, işin esası biraz budur. Kudüs olayı, yerleşimciler sorunu, Filistinli göçmenler sorununun çözümü böyle bir iklimde olabilir. İsrail, başka ülkelerden gelen Yahudileri bölgeye yerleştirmek istediği için Filistinli göçmenlerin ülkelerine geri dönmelerini istemiyor. Bu durum tıkanıklığın yaşandığı noktalardan biridir.

Kudüs bir kavga yeri değil inançlar başkenti olmalıdır

Bir daha belirtelim ki; çözüm, iki halkın iradesinin yansıdığı, birbirlerinin ulusal demokratik haklarına saygı duydukları, sorunların metre metre yer elde ederek çözülemeyeceğini bilen bir tutumu esas almaktan geçiyor. Tabii bazı konularda katı yaklaşım niyetleri ortaya koymaktadır. İsrail’in hala göçmen yerleştirmeye ağırlık vermesi, yeni yerleşim yerleri açması, buralara yerleşim için yeni konutlar yapması niyeti ortaya koymaktadır. Bu niyet, “güçlüyüm, o halde dediğimi yaptırırım” anlayışıdır. Filistinliler buna haklı olarak tepki gösteriyorlar. Çünkü milyonlarca Filistinli de göçmen durumundadır. Bu da diğer bir gerçektir. Burada karşılıklı bir anlayışın ortaya çıkması gerekiyor. İsrail’in yerleşim yerlerini sürekli genişletmesi, sorunu zaten alevlendiren bir olaydır. Ancak Filistinli göçmenler sorunu ise uygun biçimde çözülebilir. Çözülmeyecek sorun değildir. Belirli sayıda göçmenin ülkelerine dönmesi de mutlaka olacaktır. Kaldı ki hepsinin dönmesi herhalde birçok bakımdan imkansız hale gelmiştir. Birçok nedenden dolayı hepsinin döneceğini beklemek gerçekçi değildir. İsrail’in “göçmenler gelmesin” yaklaşımı işi yokuşa sürmektir. Aslında bu, kendi işgalini meşru hale, haklı hale getirmektir. Bunun nedeni de İsrail’in kendi göçmenlerini getirme politikasını devam ettirmek istemesidir. Kendi göçmenlerini getirme politikasından vazgeçerse, yeni yerleşim yerlerinden vazgeçerse, göçmen sorununun daha kolay çözüleceği açıktır.

Çözümü esas olarak engelleyen, üzerinde anlaşılmadığı söylenen bu konular değildir. Barış içinde ortak ve iç içe yaşama kültürünün olmaması esas tıkanıklık nedenidir. Çözüm aynı mahalle ve aynı sokakta yaşamayı öğrenmekten geçmektedir. Birbirlerinin faklılıklarını kabul ederek yaşamayı bilme çözümün kendisidir. Aslında bugün belli düzeyde bir iç içe geçmişlik söz konusudur. Artık bunu tümden koparmak da mümkün değildir. O halde birbirlerinden çok kopmuş, koparan, ayıran bir çözüm çok fazla gerçekçi olamaz ya da böyle bir çözümde karşılıklı ısrar etmek sonuç getirmez.

Tabii Kudüs olayı önemli bir sorundur. Kudüs sorunu Selahaddin Eyyubi tarafından zamanında bir çözüme kavuşturulmuştur. Selahaddin Eyyubi’nin Kudüs’e hakim olduğu zamanda Hıristiyanlarla Müslümanların iç içe yaşaması kabul edilmiştir. Kudüs geçmişte Müslümanlar ile Hıristiyanlar arasında sorun olmuştu. Bugün bu soruna Yahudiler de dahil olmuştur. Burada doğru yaklaşım bize göre Kudüs’ün özel bir statüye tabi tutulmasıdır. Neredeyse dünya başkenti diyebileceğimiz, hatta dinyada kardeşliğin ve barışın sembolü olabilecek bir statüye kavuşturmak gerekir. Kudüs’ün ortak bir yönetimle yönetilmesi daha gerçekçidir. Buranın, halkların, dinlerin kardeşçe yaşadığı örnek bir yer haline getirilmesi gerekir. Burada ağırlıklı olarak Müslümanların yaşadığı açıktır ve bu dengeyi yerleşim yerleri açarak bozmak, çözümsüzlüğü on yıllara sarkıtmaktır. Önemli olan kimin fazla yaşadığı değildir. ‘Kimin nüfusu fazlaysa o hakim olsun’ veya ‘kimin silahı güçlüyse, kimin ordusu güçlüyse oraya o hakim olsun’ yaklaşımını Kudüs olayında ortadan kaldırmak gerekir. Kudüs insanlık tarihi açısından da önemli bir yerdir. Bu yönüyle Kudüs’e herkesin saygılı yaklaşmasında, Kudüs olayında herkesin anlayışlı bir tutum içinde olmasında fayda vardır. Kudüs’ün bir kavga yeri değil, bir barış sembolü haline gelmesi gerekir. Bu nedenle İsrail’in orayı “benim başkentimdir, Yahudilerin başkentidir” biçiminde değerlendirmesi yanlıştır. Bu tutumu kabul etmek mümkün değildir.

Kudüs başkent olacaksa yalnız İsrail’in başkenti olamaz. Ortak bir yönetimle olabilir. Tek bir gücün yönetimine girmesi her zaman sorunları, çatışmaları beraberinde getirebilir. Bizim bu konudaki düşüncemiz Kudüs’ün bir

dünya başkenti, inançlar başkenti haline getirilmesidir, Kudüs böyle bir yaklaşıma layıktır. Ancak mevcut durumda İsrail Siyonizmi'nin yayılmacı, ilhakçı yaklaşımları, Kudüs'ün tek hakimi olma çabaları böyle bir politikayı engellemektedir. İsrail, Siyonist politikalarını bırakmadan hiç kimsenin gönlünü kazanamaz. Arap halklarının kuşkusunu gideremez. Bunun için en başta Kudüs üzerindeki yanlış hesaplardan vazgeçmelidir. Kudüs üzerinde egemenlik politikası çatışma politikasıdır. Bunun başka türlü ifadesi olamaz.

Ortadoğu tarihi hoşgörünün de tarihidir

Aslında Ortadoğu tarihi yalnızca bağnazlığın tarihi değildir, hoşgörünün de tarihidir. Bağnazlığı mahkum etmek ve hoşgörüyü öne çıkarmak, dinsel sorunların, önyargıların önüne geçebilir. Bu konuda Pers İmparatorluğu'nun Zerdüşt dininden gelen örnek bir yaklaşımı olmuştur. Persler gittikleri, işgal ettikleri yerlerde, topraklarda her tür inanca saygı göstermişler, inançların ezilmesi ve yok edilmesi gibi bir yaklaşım içine girmemişlerdir. Buna en çarpıcı örnek, yakılan, yıkılan Yahudi tapınaklarının Pers İmparatorluğu döneminde yeniden yapılmasıdır. Pers İmparatorluğu her inancın yıkılan tapınaklarının yeniden yapılmasına yardımcı olmuş, kolaylık göstermiştir. Bu da Ortadoğu'nun diğer bir yüzüdür. Biz bugünkü bağnazlıkları değil, bu hoşgörü yönünü esas almalıyız,

Hıristiyan dünyası bile Haçlı Seferleri'nde Müslümanlarla ortaya çıkan karşılıklı önyargıyı aşma çabası içine girmiştir. Bunun somut örneği olarak Batı dünyasında Selahaddin Eyyubi, bin yılın en büyük insanlarından, komutanlardan biri seçilmiştir.

Şaron'un son dönem politikaları tabii ki kabul edilecek politikalar değildir. Şaron bu politikaları geliştirme cesaretini stratejik dostlarından alıyor. Filistin'le çatışmanın keskinleştiği bir süreçte Türkiye'ye gitmesi de bu stratejik ilişkiyi hatırlatmak içindir. Ecevit'in "Sorunu çözün" demesi, hatta bazılarına göre Şaron'un istediği yaklaşımı göstermediği biçimindeki söylemler yanıltıcıdır. Türkiye ile İsrail ilişkileri söz konusu olduğunda, sözlere değil kapalı kapılar ardında konuşulanlara bakmak gerekir.

Türkiye Müslüman bir ülkedir. Demeç verirken, açıklama yaparken, İsrail ile ilişkilerini sürdürürken halkın duygularına, hassasiyetine dikkat etmek zorunda olduğunu bilmektedir. Nitekim Türkiye-İsrail ile ilişkilerini bu çerçevede sürdürmüştür. Sanki İsrail ilişkisi bir üçüncü ülkeye karşı değilmiş gibi, sürekli bu amaçlı açıklamalarını tekrarlamıştır. Filistinlilerle de her zaman görüşmüştür, onlara da değer verdiğini göstermeye çalışmıştır. Tabii ki bunların hepsi görüntüdür. Şunu belirtmek gerekir ki; Türkiye İsrail'i eleştirdiği zaman aslında ilişkilerde yeni bir adım atılmıştır. Türkiye İsrail'e biraz daha destek olurken, bunu örtmek için bazı eleştiriler geliştirmek zorunda olduğunu hissetmektedir. İsrail de ilişkilerdeki bu üslubu bilmekte, oyunu karşılıklı biçimde oynamaktadır. Özcesi her eleştirinin bu ilişkilerdeki yeni derinleşmeyi örtme anlamına geldiği söylenebilir.

"ABD'nin diğer bir yaklaşımı da, İsrail-Filistin sorununda çok etkin katılım göstermeme eğilimidir. Herhalde her iki taraf da biraz daha birbirlerini yıpratsınlar; yani hem İsrail hem de Araplar ABD'nin desteğine daha fazla ihtiyaç duysun yaklaşımı içindedir. Muhtemelen Bush yönetimi Araplarla ilişkiyi böyle bir yöntemle geliştirmek istiyor. Bir nevi Araplar için Nasrettin Hoca'nın eşeğini kaybettirip buldurması gibi bir politika izlemektedir."

Diğer bir husus ise; Türkiye ekonomik olarak çok zor durumdadır. İsrail Türkiye'nin bu ekonomik sıkışıklığını değerlendirmek, ekonomik destek vermek, ama karşılığında siyasi destek almak için Ankara'ya gitmiştir ve amacına ulaşmıştır, İsraillilerin Kemal Derviş ile görüşmesi bunu ortaya koymaktadır, İsrail, Türkiye'nin bu zor döneminden yararlanmaktadır.

Öte yandan tabii Şaron'un bu kadar radikallik yapmasının bir nedeni de Arapların bir araya gelmemesidir. Arap dünyası gerçekten zayıf bir süreci yaşamaktadır. Irak'ın durumu ve Suriye'nin Esad'dan sonra önemli sorunlar yaşadığı biliniyor. Yine Başkan Apo'nun bulunduğu dönemde Suriye politik olarak kendine güven duyan bir ülkeydi. Kürt halkıyla kurduğu dostluk ilişkisi, bu ilişkinin bütün Kürtler üzerinde yarattığı olumlu etkinin gücüyle bölgede etkin politika izlemiştir. Hafız Esad'ın bölgede neden etkili olduğu şimdi daha iyi anlaşılmaktadır. Hafız Esad'ın son yirmi yılda etkili politikacılığını, iktidarını, gücünü biraz da PKK ile ilişkisinden aldığı daha da netleşmiştir. Hatta Esad'a bölgede ve dünyada "Kurt politikacı" sıfatı kazandıranın, Kürt halkının bölgedeki mücadelesi olduğu şimdi daha iyi görülüyor.

Son zamanda Suriye'nin Lübnan üzerinde de otoritesi zayıflamış durumundadır. Tabii ki bunda İsrail ve Amerikan etkisinin olduğunu söylemek yanlış olmaz. Tüm bunlardan Şaron güç almıştır. Arapların zayıf olduğu bu dönemde kendi politikalarını biraz daha yerleştirmeyi, etkili kılmayı düşünmektedir. Bunda ABD'nin İsrail yanlısı politikalarının payı vardır. Belki Bush, Clinton'a göre yalnız Türkiye-İsrail eksenini değil, giderek bölgede diğer ilişkileri ve güçleri de dikkate alma, Arapları tümden küstürmeme, hatta olabilirse İran'la ilişkileri geliştirme doğrultusunda bir politika izlemektedir ve geçmişteki gibi farklı güçlerle ilişkilenme temelinde konumunu güçlendirmek istemektedir denebilir. Ancak bunun İsrail-Filistin sorunuun çözümünde İsrail'e baskı yapma gibi bir değişiklik getirmediği görülmüştür.

ABD'nin diğer bir yaklaşımı da, İsrail-Filistin sorununda çok etkin katılım göstermeme eğilimidir. Herhalde her iki taraf da biraz daha birbirlerini yıpratsınlar; yani hem İsrail hem de Araplar ABD'nin desteğine daha fazla ihtiyaç duysun yaklaşımı içindedir. Muhtemelen Bush yönetimi Araplarla ilişkiyi böyle bir yöntemle geliştirmek istiyor. Bir nevi Araplar için Nasrettin Hoca'nın eşeğini kaybettirip buldurması gibi bir politika izlemektedir. Hatta kimi çevreler ABD yönetiminin, Filistin sorununda Arapların biraz daha zor duruma düşmesini bekleyerek, ardından da Arap yanlısı ve İsrail'i biraz hizaya getirecek politikayı izlemek için de Saddam'ı feda etmelerini şart koşma politikasını gündeme getireceğini söylemektedir.

Çünkü İsrail-Filistin çatışmasının şiddetle sürdüğü bu süreçte ABD Irak'ın üzerine fazla gidemiyor. İsrail-Filistin gerilimi ortamında Arapların Irak karşıtı bir tutum içine girmeleri zordur. Irak bugün biraz ayakta kalıyorsa, bunun nedeni uluslararası güçlerin ve Arap ülkelerinin Irak'a karşı müsamahalı yaklaşımlarıdır. Yani Fransa'nın, Almanya'nın, Çin'in, Rusya'nın ambargoyu delen tutumları söz konusu olsa da, Arap dünyasında Irak'la ilişkilerinin yumuşamasının ortaya çıkması daha önemli rol oynamaktadır. Bu gelişmenin esas nedeni, İsrail-Filistin geriliminde İsrail'in şiddet yanlısı politikalarıdır. Saddam, İsrail-Arap ilişkilerinin gerilimli olduğu bir süreçte Arap dünyasının kendisini gözden çıkarıcı bir yaklaşım içine giremeyeceğini biliyor ve bu çerçevede politika yapıyor. İsrail-Filistin gerilimini, kendisini daha etkin kılma, ABD saldırılarını boşa çıkarma biçiminde kullanmayı sürdürüyor. Bu nedenle ABD İsrail-Filistin sorununun çözümünün Saddam'ı zayıf düşüreceğini bilmektedir. Bu çerçevede Filistin-İsrail sorununun çözümünde birazcık Arap yanlısı tutum izleyerek, İsrail'e biraz baskı yapma karşılığında Saddam'ı feda etmelerini istemesi doğal bir durum olarak görünmektedir. Bu açıdan İsrail-Filistin sorunu yalnız bu iki tarafın kendileriyle ilgili değil, Irak'ı da ilgilendiren bir sorundur.

Türkiye'nin İsrail-Filistin sorununun çözümünü istemeyeceğine değinmiştik. Tabii İsrail-Filistin sorununun çözümünün bölgede yalnızca Kürt sorununun gündemin ön planına çıkmasını beraberinde getireceği endişesi de, Türkiye'nin çözüm istemeyen politikasının diğer bir nedeni olarak görülebilir.

Avrupalıların Filistin-İsrail sorunlarında yaklaşımları ABD'den biraz farklıdır. Avrupa Filistin halkının hakları konusunda daha hassas bir yaklaşımı sergilemektedir. Filistin sorununda ABD'den biraz daha olumlu bir yaklaşım içinde politika yapıyor. Fransa'nın ve Almanya'nın tutumunu böyle ifade etmek mümkündür. Bunun tabii ki Arapları sevmeyle alakası yoktur. Bölgedeki politik çıkarları nedeniyle böyle bir yaklaşım içinde bulunuyorlar. Rusya'nın da Filistin'e daha yakın olduğunu söylemek mümkündür. Burada yakındır derken, daha çok ABD-Filistin, ABD-İsrail ilişkileri çerçevesinde söylüyoruz. Yalnız eskisi gibi net bir Filistin desteği de görülmüyor. Rusya'nın Ortadoğu'da etkili olmak için hep eski ayak izlerinde yürümek istediği, eski ilişkilerini kullanarak bölgede varlık sürdürmek istediğini de görüyoruz. Rusya'nın Suriye, Irak ve Filistinlilerle ilişkileri bu çerçevede anlaşılabilir.

Sorunun çözümünde demokrasi güçlerinin ittifakı hayatidir

Sonuç olarak; İsrail-Filistin sorununun çözümü açısından bölgedeki demokratik, ilerici güçlerin ittifakı önemlidir. Bölgede demokrasiyi güçlendirmek, demokrasi mücadelesi vermek, bölge halklarının çözüm gücü olmalarını sağlar. Böylesi bir gelişme ise en fazla İsrail'i rahatsız eder. İsrail bölge halklarının parçalanması ve kavgası üzerinde politika yapıyor. Demokrasi ise özgür birlik ve halklar arasındaki ilişkilerin kardeşlik düzeyinde iyi olması demektir. Bu da İsrail'in bölge halklarını zayıf tutarak kabadayılık yapma imkanının ortadan kalkması anlamına gelir.

Bölgede demokratik ilişki ve ittifakları gerçekleştirmek gerekirken, en fazla da İsrail'in işbirlikçisi, müttefiki olan Türkiye'de demokratikleşmeyi gerçekleştirerek İsrail arkasındaki Türkiye desteğini zayıflatmak, ortadan kaldırmak gerekiyor. İsrail'in arkasındaki Türkiye desteğini kaldırmadan Ortadoğu halklarının İsrail dayatmalarına karşı çıkmaları, İsrail'i demokratik çizgiye getirmeleri zordur. İşin esasını burada aramak gerekiyor. İsrail, kuruluşunu ve bugüne kadar yaşamasını bile Türkiye'ye borçludur. Bunlar açık ve net gerçeklerdir. Bunları söylemeyerek kafayı kuma gömmek kimseye yarar getirmez. Bu nedenle Arap dünyasına egemen olan bugünkü yaklaşım yanlıştır.

Türkiye'nin demokratikleştirilmesi mücadelesine en fazla Arap dünyasının destek vermesi gerekir. Çünkü Türkiye demokratikleşmeden, Filistin davasında Türkiye'yi Arapların arkasında görmek mümkün değildir. Bugün Türkiye'nin Filistin davasını desteklediği ve anlayışla karşıladığı biçimindeki tüm söylemlerin hepsi sahtedir, hiçbir siyasal değeri yoktur, Filistin'in Türkiye temsilcisinin "Biz Türkiye'nin tutumundan fazla rahatsız değiliz, İsrail'le de ilişkisi olabilir" demesi anlamsızdır. Bu ilişkinin ne olduğunu bilmemektir ya da gerçeği açıkça söylememektir. Ankara'daki bir Filistinlinin tüm gerçeği açıkça söylenmesini beklemiyoruz. Ama Arap dünyasının Türkiye-İsrail ilişkisini değerlendirmesinde bir çekingenlik, Türkiye'yi yeterince eleştirememe durumu da açıktır. Biz, 'Arap dünyası Türkiye ile kavga etsin' demiyoruz. Hatta Arap-İslam dünyasının Türkiye ile ilişkili olmasını, dost olmasını istiyoruz. Türkiye ile Arap dünyasının dostluğunun, Arap dünyası ile Türkiye arasında demokratik ilişkilenmenin her iki tarafa da en büyük gücü vereceğine inanıyoruz. Ancak bu ilişki demokratikleşmiş Türkiye'yle olduğu zaman değer ifade eder.

Mevcut durumda Türkiye-İsrail ilişkisi bölgedeki bütün sorunları çözümsüz kılıyor, bütün halkları iradesiz bırakıyor. Bu ilişki mevcut konumuyla halkların iradesini kırmaya hizmet eden bir durumdadır. Bu durumun ise yalnızca Araplara ve Farslara değil Türkiye'ye de faydası yoktur. Aslında İsrail de, Türkiye de bölgedeki sorunların çözülmesini istemeyen bir güvenlik stratejisine mahkum olmuştur.

Bu açıdan Arap-İsrail ve Kürt sorunu başta olmak üzere, bölgedeki tüm sorunların çözümü için Türkiye'nin demokratikleşmesi anahtar bir rol oynamaktadır. Bu nedenle bizim Ortadoğu Demokratik Halklar Birliği mücadelemiz çok kutsal bir mücadeledir. Bütün sorunların esas çözümüne yönelmedir. Türkiye'yi demokratikleştirdiğimizde, bütün parçalarda Kürt sorununun çözüleceğini herkesin bilmesi gerekir. Türkiye'nin Kürt sorununun varlığını kabul ederek kimliğini, kültürünü yaşamasını engellemekten vazgeçmesi, bütün bölgede Kürt sorununun otomatik olarak çözülmesi anlamına gelecektir. Ayrıca böyle bir gelişme Kürtler arasındaki ilişkiyi de bugünkünden çok ileriye götürecektir. Bunun için Kürtlerin mevcut ülkelerden kopması gerekmez. Sosyoloji, siyaset bilimi derken biraz bu gerçeği anlamak lazım.

İsrail Türkiye'nin yalnız on yıllarca değil ömür boyu kendisiyle ilişki içinde olmasını, kendisine muhtaç olmasını ve kendisini desteklemesini ister. Bu yönüyle Türkiye üzerindeki politikalar da İsrail rolünü hesaba katmak gerekir. Türkiye'nin en temel sorunu Kürt sorunudur. Bugüne kadar Türkiye'nin Kürtleri bastırmasında, ezmesinde İsrail'in rolü olduğu gibi, bu sorunun çözülmesini de istemiyor. İsrail, Türkiye'nin Kürt sorunu ile boğuşmasının kendisine hizmet ettiğini görüyor. Kürtlerle boğuşan Türkiye tam güçlenemez, her zaman sorunlu olur. İsrail'in tercihi böyle bir Türkiye'dir.

Yalnızca Türkiye'nin değil, İsrail'den rahatsız olan ve Kürt halkı üzerinde egemenlik kurmuş diğer ülkelerin de Kürt halkına karşı doğru politika izlemeleri gerekir. Eğer İsrail'den rahatsızlarsa Kürt halkıyla anlaşarak kendi iç sorunlarını çözmeleri gerekiyor. Bölgede devletlerin en önemli iç sorunu Kürt sorunudur. Kendi iç sorunlarını çözemeyen, bu temelde kendi iç sorunlarından kurtulamayan güçlerin İsrail'in dayatmacı politikalarını engellemeleri mümkün değildir. Hatta Kürt sorununu İsrail'in kullanması bile geçmişte olduğu gibi ortaya çıkabilir.

Sonuç olarak

Sonuç itibariyle, Ortadoğu'nun sorunlarının yine Ortadoğu'nun sosyal, siyasal ve coğrafi özelliklerine göre çözülmesi gerekir. Bunun tek yolu da PKK'nin halklar arası demokratik birlik çözümüdür. Bugüne kadar denenmeyen budur. Kürt sorununun demokratik özgür birlik çerçevesinde çözülmemesi, diğer sorunların ateşini de sürekli yüksek tutmaktadır. PKK'nin yeni yaklaşımı Ortadoğu için bir şanstır. PKK otuz yıldır verdiği mücadele ile bölgede yeni bir anlayış ortaya çıkarmıştır. Halkları birbirine düşman edecek değil, kardeşçe yaşayacağı bir kültürün temelini atmıştır. Ne Arap milliyetçiliği, ne Türk milliyetçiliği, ne dinsel bağnazlık, ne İsrail Siyonizmi bölge sorunlarını çözebilir. Bağnaz milliyetçiliğin de, dinsel bağnazlığın da, İsrail Siyonist yaklaşımlarının da bu topraklara sorun ve kötülük getirmekten başka sonuç vermeyeceğini herkesin bilmesi gerekiyor. Kapitalizmin Batı Avrupa'da ortaya çıkardığı milliyetçiliğin devrimciliğini bitirdiği dönemde bölgeye girerek bölgedeki feodal, otokratik ve gerici rejimlerinin ideolojisi haline gelmesi sorunları daha da içinden çıkılmaz duruma getirmiştir. Milliyetçilik ideolojisi bölgedeki gerici güçlerin kılıfı haline gelmiş, onları ayakta tutarken halklar arası boğazlaşmayı da beraberinde getirmiştir. Söz konusu milliyetçilik anlayışlarının bölgeye hayır getirmediği bütün yönleriyle görülmüştür. Bu nedenle ne şovenizm, ne milliyetçilik, ne ilkel milliyetçilik, ne de Siyonizm sorunları çözebilir. Tek çözüm, halkların kardeşliğine dayanan demokratik yaklaşımdadır. Demokratikleşmek demek, şoven milliyetçiliği de, dinsel bağnazlığı da, Siyonizmi de ortadan kaldırmak demektir.

Dolayısıyla demokrasiye ve demokratikleşmeye en fazla Ortadoğu'nun ihtiyacı vardır. Tabii ki bu demokrasi, Türkiye'deki ve İsrail'deki gibi kendine göre demokrasi değil, gerçekten insanlığın evrensel hukukuna dayanan, bireylerin ve toplulukların haklarını içeren bir demokrasidir. Ortadoğu gerçekten de tarihine yakışmayan bir durumda yaşamaktadır. Ya dünyadaki evrensel değerlerle bütünleşemeyerek kendini kapatmış, ya da Batı'dan gelen her türlü düşüncenin taklitçiliğini yaparak kendi köklerinden kopmuş bir yaklaşımla kimlik bunalımı içinde olmuştur.

"Milliyetçilik ideolojisi bölgedeki gerici güçlerin kılıfı haline gelmiş, onları ayakta tutarken halklar arası boğazlaşmayı da beraberinde getirmiştir. Söz konusu milliyetçilik anlayışlarının bölgeye hayır getirmediği bütün yönleriyle görülmüştür. Bu nedenle ne şovenizm, ne milliyetçilik, ne ilkel milliyetçilik, ne de Siyonizm sorunları çözebilir. Tek çözüm halkların kardeşliğine dayanan demokratik yaklaşımdadır."

Hıristiyanlık reform yapmıştır, ancak Musevilik ve İslamiyet reform yapamamıştır. Daha doğrusu kendi içindeki olumlu öğeleri, çıkışındaki insanı yücelten özellikleri geri planda kalmıştır. Bu durum bölgede bağnazlığın, düşüncede devrim yapamamanın, zihinlerin geri kalmasının nedenidir. Aslında Yahudilik ve İslamiyet şu anda karşı karşıya gelerek birbirlerinin bağnazlığını daha da körüklemektedirler. Dolayısıyla İsrail-Filistin sorununun çözümü aynı zamanda İslamiyet ve Yahudilikteki demokratik öğelerin açığa çıkmasını sağlayan, insanlığın binlerce yıldır yarattığı olumlu özelliklerle bütünleştiren bir rol oynayacaktır. İsrail-Filistin sorununun çözümü bu yönüyle ele alınmak zorundadır. Çünkü bu sorun yalnız İsraillilerin ya da Filistinlilerin değil, tüm Ortadoğu halklarının ve burada yaşayan toplulukların sorunu haline gelmiştir.

Yahudilik tarih boyunca aldığı tecrübeleri tam özümseyemiyor ya da tek yanlı olarak kendi süzgecinden geçiriyor. İslamiyet de yine böylesi bir durumdadır. Ama artık bunların aşılması zamanı gelmiştir. Tabii biraz da bu anlayış aşılarak çözüm gelişecek, sorun çözüldükçe de bu anlayış kökten aşılacaktır.

Bütün bu gerçekler dikkate alındığında, PKK ve Genel Başkanı'nın AİHM davasına sunacağı savunma yalnız Başkan Apo ve Kürt halkının savunması değildir. Başkan Apo'nun AİHM savunması Kürt halkının sorunlarını çözme perspektifiyle sınırlı olmayıp, Arap-İsrail sorunu başta olmak üzere tüm bölge sorunlarının çözümünün de yolunu göstermektedir. Aslında Başkan Apo'nun savunması İsrail-Filistin sorununun çözümü için de tek çaredir, tek ilaçtır. Bu nedenle de biz Başkan Apo'nun savunmasını Türk, Arap, Fars, Yahudi ve diğer halkların okumasını ve bu Ortadoğu perspektifiyle sorunlara yaklaşmasını diliyoruz. Artık eski kavramlarla, soğuk savaş koşullarının yarattığı eksende düşünmenin, ya da yüz yıl öncesinin, iki yüz yıl öncesinin yaklaşımlarını bugün aynen devam ettirmenin ilericilik, devrimcilik, demokratlıkla alakası yoktur. Bugüne kadarki bütün mücadeleler, çekilen bütün acılar aslında demokratik çözümlere ulaşmak için, halklar arasında demokratik ilişkileri yaratmak için verilmiştir. Eğer şimdiye kadar geliştirilen mücadelelere böyle bir anlam verilmezse, bütün çekilen acılara da saygısızlık yapılmış olur.

Bu nedenle Başkan Apo'nun savunması, başta Ortadoğu halkları olmak üzere tüm dünyanın özgürlük mücadelesi kahramanlarına, şehitlerine verilmiş en anlamlı cevap oluyor. İsrail-Filistin sorunu ile ilgili değerlendirme vesilesiyle Başkan Apo'nun AİHM savunmasındaki çözümlemelerinin önemini vurgulamayı görev bildik. Bu savunma çerçevesinde yaklaşıldığında sorunlar bir bir çözülecek ve Ortadoğu soylu tarihine yakışır düzeye ulaşacaktır.

DEMOKRATİK KURTULUŞTA silahlı savunma çizgisi - II

"Halk Savunma Birlikleri'nin profesyonelleşmesi, ordunun, Savunma Kuvvetleri'nin güçlü bir eğitsel düzey kazanması anlamına geliyor. Ordunun bu düzeyde savaş kapasitesini artırması gerekiyordu. Ertelemeden, uygun imkanlar ve yöntemler yaratarak bunu hayata geçirmeliyiz. Eğitim bu temelde bir mevzilenmeyi gerektiriyor."

Halk Savunma Kuvvetleri'nin eğitimi ve örgütlenmesi

Savaş, inisiyatif işidir. Hele hele bu kadar yoğunlaşmış ve taktik olarak hızlanmış bir savaş çok daha fazla inisiyatif ve kavrayış, karar ve değerlendirme gücü gerektiriyor. Şimdi gecikmiş de olsa bunu yapmamız gereklidir. Bu çizginin netleşmesi ve bütün Halk Savunma Kuvvetleri'ne özümsetilmesi gerekir. Bir defa böyle bir stratejik eğitime ihtiyaç vardır. Mevcut güçlerimiz böyle bir eğitimden geçmedi. Güçlerimiz savaş yürütüyorlar ve silahlıdırlar. Stratejik değişime ilişkin belirttikleri, VII. Kongre'nin stratejik değişim kararıdır. Genel savaşa ilişkin bilgileri de, geçmişten beri tecrübe ile edindikleridir. VII. Kongre çerçevesinde yapılan değişikliklerde silahlı savunma stratejimiz ne oldu? Hangi değişikliklere uğradı? Şimdi nasıl bir çizgide seyrediyor ve biz bunu hayata geçirmek için ne türlü görevlerle yükümlüyüz? İşte bu özümsenmemiştir; bunun üzerinde gerekli tartışmalar yürütülmemiş, Savunma Kuvvetlerimizin komuta ve savaşçı gücü bununla eğitilememiştir. Böyle olursa savaşı başarı ile yürütemez ve etkili taktik uygulayamayız. Gelişmelere ilişkin inisiyatifli, ani kararlar alamayız ve isabetli taktik kararlar veremeyiz. Çünkü süreç yaratıcılık, inisiyatif ve taktik yapmayı gerektiren bir süreçtir.

Bir de biz savaş gücü olarak öyle çok merkezi, çok üstten bir kararla, planla yürüyen bir güç değiliz. Geçmişte de öyle değildi. Biz gerilla gücüydük, şimdi çok daha fazla öyleyiz. Daha fazla gerilla üzerinde hareket etmekle yükümlüyüz. O açıdan herkesin bu işi biraz bilmesi gerekiyor. Bireysel bilgi, inisiyatif, yaratıcılık ve bireysel uygulama gücü eskisinden çok fazla şimdi gerekiyor. Bunun Halk Savunma Kuvvetleri'nin mensuplarında varolması ve bu eğitimin herkesi kapsaması gerekiyor. Dar bir kesimi, yönetim ve komuta gücünü değil, herkesi kucaklaması lazımdır. Herkesin belli bir ölçüde benimsemesi gerekir ki, bu pratik sürece daha yaratıcı ve etkili bir biçimde katılabilsin. Bu açıdan eğitimin genelde yapılması, komutanın daha nitelikli özümsemesi gerekiyor. Buna göre bir çalışma yapma gereği vardı. Çizginin iyi bir izahı, bunun bütün komuta ve savaşçıya özümsetilmesi gereklidir. Gerilla gücümüzün gerçek anlamda rol oynayacak ve kendisine yönelik saldırıları boşa çıkartacak bir kuvvet haline gelebilmesi için, bu temelde bir eğitim kesinlikle gerekiyor.

Bunlar da yetmiyor, daha da geliştirmemiz gerekiyor. İdeolojik-politik eğitim önem taşıyor. Eskisinden çok daha fazla politik sürece bağlanmış bir savaş, siyasetin hizmetine girmiş bir savaş yürütmemiz gerekiyor. O zaman taktiklerin politik gelişmelerden çıkması ve ona bağlı olması gereklidir. Bunun için de, doğru bir tarz tutturabilmek ve taktik belirleyebilmek için politik kavrayışa ihtiyaç vardır. Komutanın iyi bir taktik belirleyebilmesi ve karar alabilmesi için politik analiz gücünün olması gerekiyor. Politik değerlendirme yapamazsa o zaman karar alamaz, taktik belirleyemez ve ezberlediği bazı taktikleri uygulamakla yüz yüze kalır. Bu da bir tekrarı içerir ki, politik durumla hiç bağlantılı olmayabilir. Onun için bir defa komutanın kesinlikle politikleşmesi, politik bilince sahip olması gerekir. Bireysel inisiyatif ve etkinlik açısından bütün gücün politik bilincinin geliştirilmesi önem taşır. Politik-ideolojik eğitim sürekli kılınmalıdır. Sadece silahlı savunma çizgisi değil, VII. Kongre stratejisinin ve bu temelde tüm politik yaklaşımlarımızın iyi özümsetilmesi, bütün silahlı güçlerimizin böyle sürekli bir eğitime tabi tutulması, ideolojik-siyasi düzeyinin yükseltilmesi gerekir. Böyle bir bilinç gelişimi olmazsa zorlanırız ve gelişmelere karşılık veremeyiz. Taktik belirlemede ve düşman oyunlarını bozacak pratikler geliştirmede zorlanırız.

Eğitim konusunda diğer bir nokta askeri eğitimdir. Askeri eğitimin teknik boyutu var. Askerlik teorisinin yeniden gözden geçirilmesi, mevcut düzeyde yeniden incelenmesi, strateji ve taktiğin yeniden değerlendirilmesi gereklidir. Kendi pratiğimizin stratejik ve taktik açıdan ayrıntılı analizi ile ondan ders çıkarmamız gereklidir. Taktik hakimiyet geliştirmek ve taktik zenginlik kazanabilmek için bu önemlidir. Askeri teori ile birlikte pratik eğitim de önemlidir. Son zamanlarda böyle bir eğitim sürecine girildi. Eğitim yapan birliklerimiz ve gücümüz oluştu. Yaşanan son pratikle birlikte ondan çıkan dersler ışığında belli bir askeri eğitim çabası vardır. Bu bir başlangıç düzeyindedir ve henüz yetersizdir. Daha çok da son çatışmalardan çıkan derslere dayanıyor. Son çatışmaları esas alıyor, ondan öteye bir düzeyi yoktur. Farklı güçlerle karşılaşma gündeme geldi mi, elimizde sadece geçmiş pratik var. Kendimizi yeni stratejik yaklaşım temelinde savaş yürütecek bir örgütsel, eğitsel hazırlığa tabi tutmuş değiliz. Bu temelde askeri eğitimi yenilemiş değiliz. Bir genel duruş var, bireysel gelişme düzeyi zayıf, dolayısıyla etkinlik, yaratıcılık zayıf kalıyor. Çok fazla kendine güven, pratik olarak savaş gücümüze hakim değildir. Bu bizi zorluyor.

Neden? Taktik geliştirmekte zorlanıyoruz. Savaş sonuçta araçlarla olur, savaşçı güçlerle olur. Araçlar çok ve çeşitli olur, değişik taktikler uygularsın. Savaş gücün eğitimli ve yaratıcı güce sahip olur. Onunla taktikler geliştirirsin. Araçlarımızın sınırlı olduğu açıktır. Savaş aracı olarak kendimizi çok ilerletebilir miyiz, bunu yapabilir miyiz? Sınırlı bir teknik kullanma imkanı vardır. O zaman teknik imkanımız, araç gereçlerimiz sınırlıysa, belli bir ölçü dahilindeyse, kendi eğitimimizle ve savaşçıyı geliştirerek kazanacağız. Bireyin savaşma kapasitesini artırarak yapacağız. Savaşma kapasitesi, düşünce zenginliği ile, bir de uygulama gücü kazanmakla olur. Düşünce zenginliğini teorik eğitimle, daha fazla uygulama gücü kazanmayı da askeri eğitimle elde edeceğiz. Bunun için de yeniden çok yönlü bir askeri eğitime ihtiyacımız vardı. Saldırıları boşa çıkartacak usta taktikler izleyebilmemiz, bu konuda yenilikler yapabilmemiz ve bizi imha etmek üzere gelen saldırıları boşa çıkartabilmemiz için bu gerekiyor. Adeta her savaşçının etkili savaş yürütebilecek, inisiyatif kullanabilecek, yeni yeni savaş taktiklerini ve tarzı hayata geçirebilecek kapasiteye ulaşması gerekir. Kondisyon olarak buna hazır olması gerekir. Bilinç, taktik bilinç, istek ve manevi değer olarak buna hazır olması gerekir.

Bu anlamda bir askeri gelişmeyi yaşamalıyız. Biz buna Halk Savunma Birlikleri'nin profesyonelleşmesi dedik. Profesyonelleşme, ordunun, Savunma Kuvvetleri'nin böyle eğitsel bir düzey kazanması anlamına geliyor. Ordunun bu düzeyde savaş kapasitesini artırması gerekiyordu. Böyle bir eğitimi hiç hafife almadan ve ertelemeden yapabilmeliyiz. Bunu çok ciddi bir görev olarak önümüze koyup yürütmeliyiz. Bu, VII. Kongremizin de bir kararıydı. Fakat geçen süreçte sistemli, etkili ve tam uygulayamadığımız, dolayısıyla bizi zorlayan bir husus oldu. Ertelemeden, uygun imkanlar ve yöntemler yaratarak bunu hayata geçirmemiz gerekiyor. Eğitim bu temelde bir mevzilenmeyi gerektiriyor. Birliklerimizin eğitimi, örgütlenmesi, bütün savunma güçlerinin değişik düzeylerde çok disiplinli bir örgütsel yapı içine alınması kesin gereklidir. Profesyonelliğin bu yönlü gelişmesi şarttır.

Örgütlenmeler çeşitli biçimlerde olabilir. Halk Savunma Kuvvetlerimizin içinde değişik sınıfların oluşturulması üzerinde duruldu. Buna göre bazı yerlerde pratik denemeler yapılmaya çalışıldı. Değişik taktik görevler yerine getiren birlikler ortaya çıkartılabilir. Değişik araç ve gereci kullanan gücün buna göre eğitimi ve örgütlendirilmesi ciddiyetle ele alınıp yürütülmelidir. Bunlar gereklidir. İç örgütlenmeyi geliştirmek gerekiyor. Fakat bütün bunlar örgütlülüğü reddetmiyor. Çok daha ileri bir düzeyde, daha sağlam bir askeri örgütlenmeye ulaşmamız gerekiyor. Oysa örgütlenmede zayıflıklar oldu. Örgütsel duruş geçmişte bir dalgalanmayı yaşadı. Bunu kesinlikle gidermeyi bilmeliyiz. Birlik düzenlerimiz geçmişi çok aşan, profesyonelliğe varan düzeye ulaşmalıdır. Manga, takım ve bölük düzeni, bunlar içerisinde iç örgütlülük, değişik görevleri ustaca yapan ve biraz da profesyonelleşmiş birimlerin oluşması, bu anlamda bir yığılma değil de gerçekten kendi içinde işbölümüne uygun bir örgütlülüğe sahip bir birlik yapısının ortaya çıkartılması gerekiyor. Böyle bir örgütlenmeyi de ciddiyetle ele almalıyız. Çünkü savaş gücümüz biraz da örgütlülüğümüzden geliyor. Güçlülüğümüzün önemli bir yanı da budur. Ayrıca değişik sınıfları içeren birlikler de ortaya çıkartılabilir. Bunları da ele alıp uygulayabiliriz.

Örgütlenmede önemli bir yanı da komuta düzenlemesi ve komutanın yeniden eğitimi oluşturuyor. Komutanın görevine uygun bir düzeye getirilmesi ve mevcut savunma çizgisini hayata geçirecek bir bilince sahip olması bir zorunluluktur. Bir defa komutanın bu düzeyde eğitilmesi ve görevlendirmelerin bu kıstaslara uygun yapılması gereği vardır. Yaşadığımız pratik bunun böyle olması gerektiğini bize gösterdi. Böyle olmayan görevlendirmelerin başarı yaratmadığını pratikte de gördük. Fakat böyle bir düzenlemeye tümden ulaşılmış ve ölçülerimiz tam oluşmuş değildir.

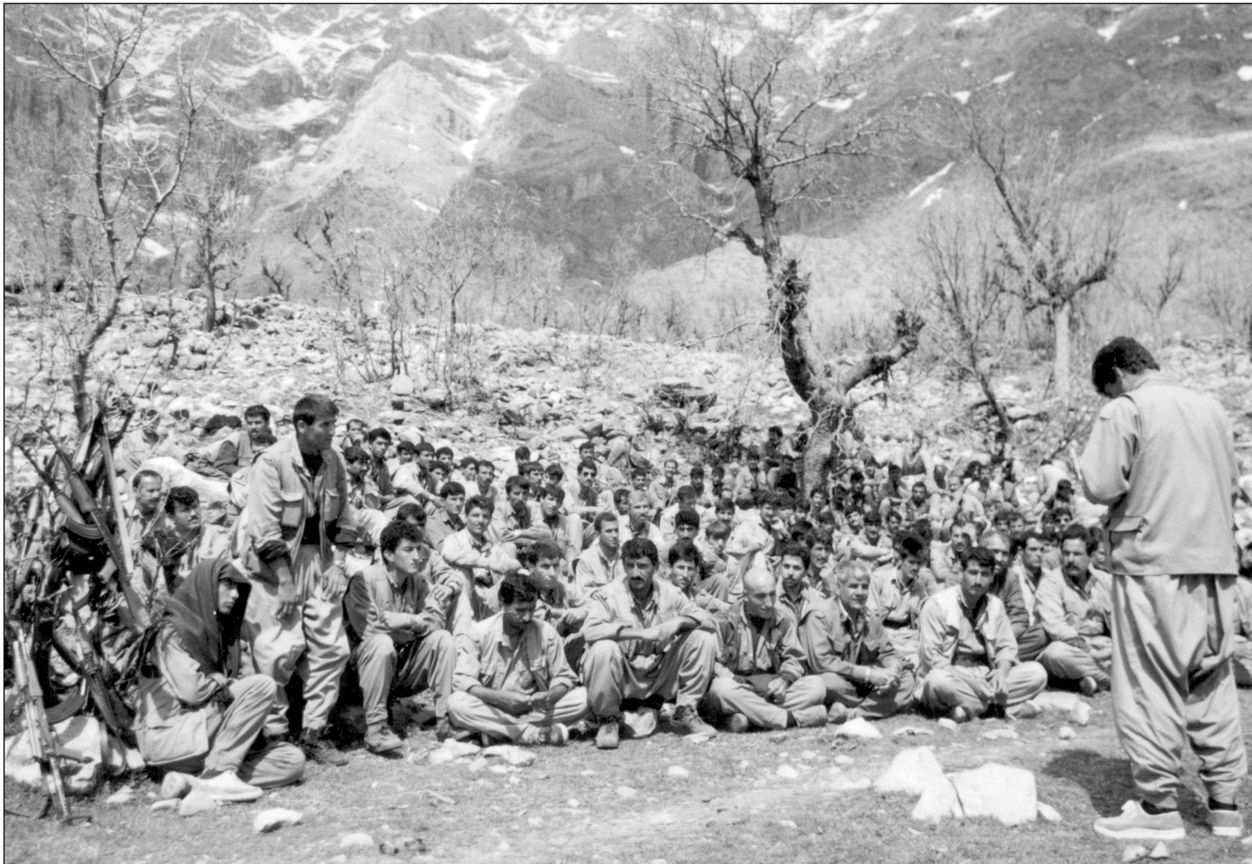
Gerilla sadece kendini değil partiyi savunma gücüdür

Gücümüzün mevzilendirilmesi önemlidir. Parti Önderliği mevzilendirme için bir tasarı belirlemişti. Buna göre Güney hattını etkin kullanan, dengeli dağılmış, bütün alanlara yayılmış bir mevzilenme olmalıdır. Kendi güçlerini koruyacak, belli bir araziyi denetleyecek bir mevzilenmeye sahip olmalıdır. Güçlerimiz çatışmayı kendiliğinden reddetmemelidir. Hareketli bir savunma, arazinin gerillanın düzeni içerisinde denetlenmesi, savunulması, güçlerin bu temelde korunması esas olmalıdır. Bu, özellikle Güney'de yapılabilir ve bunu yapacak bir deneyimimiz ve pratiğimiz vardır. Tecrübemiz oluşmuş durumdadır. Genel bir yaklaşım itibariyle de, gücün etkinliği bakımından eğitim, örgütlenme, mevzilenme ve savunma temel bir iştir. Bu iş üzerinde her zaman çalışılmalıdır.

İşlevsizlik de ortaya çıkıyor. Hatta bundan rahatsızlık duymalar da oldu. Oysa yapılmayan bir çok görev vardı. Yapılması gereken birçok iş vardı; onları yapmadıktan ve yapmayı esas almadıktan sonra, elbette insan işlevsiz hale gelir. Onları yapabilmek gerekiyor. Önceden bunlar yapılmaz ve güç hazırlıklı olmazsa, bir çatışma anında bunları yapmaya yönelmek zorlayıcı olur. Bu, hazırlığı da zayıf bırakır. Ondan dolayı istediğimiz başarıyı sağlayamayız. Onun için mevcut eğitim ve örgütleme çalışmasını bu güçler nezdinde ileri bir düzeyde yapmalıyız. Bunu yapan bir üst örgütlülüğümüz ve bir yönetim kadememiz oluşmalıdır.

Aslında böyle bir yönlendirme henüz oluşmadı. VII. Kongre'den bu yana Savunma Kuvvetlerimizin çalışması biraz da parçalı kaldı; tam bir planlama, örgütleme ve yönetim düzeyi kazanmadı. Çalışmayı düzenli kılabilmek için böyle bir düzeyi geliştirmek gerekiyor. Bir sistem ancak bununla varolabilir. Diğeri sistemsizlik içinde tutuyor. Bir sistemimiz olsun, eksiği olursa giderilir, hatası olursa düzeltilir. Fakat hiçbir sistem sahibi olamamak, çok parçalı olmak gücümüzün zayıf kalmasına, kendi etkinliğimizi kaybetmemize götürür. Bunu aşabilmeliyiz. Gücün eğitimi, örgütlenmeye sevk edilmesi, bu konuda giderek yeterli hale gelmesi, onun temel bir yönüdür. Bu da böyle bir yönetim düzeyi kazanmakla olur. Bunu yapabilmeliyiz, böyle bir örgütlülüğe ulaşmalıyız.

Savunma Kuvvetlerimiz diğer çalışmalara da katılabilmelidir. Bu kendileri açısından bir işlevsellik alanı olur. Zaten varlıkları halk üzerinde propaganda yapıyor, halka güven veriyor, umut ve inanç aşılıyor. Savaş eylemi, halkın örgütlülüğü ve mücadelesi açısından yine benzer bir rol oynuyor. Çok etkili bir propaganda ve örgütleme görevini yapıyor. Gerilla güçlerinin kendini savunması gibi önemli bir görevi var. Bunu kendi ey-

lemleriyle yaparlar. Bundan öteye propaganda eylemlerinde rol oynayabilirler. Kendini yaşamlarını ve eylemlerini halka daha fazla yansıtarak, bunu propagandaya kavuşturup kitlelere ulaştırarak kitle faaliyetine katkı sunmalılar. Ulusun çekim gücü, temel bir değeri ve ruhu olarak bunu yapmalılar. Eğer gerçekten gerilla isek, bu böyledir.

Partimizin veya bu halkın mücadelesi ile ortaya çıkan bir iradesi var. Buna ulusal irade diyoruz. Kimdir bu irade? Bu irade iki yerde cisimleşmiştir: Biri Önderlik, öbürü gerilladır. Önderlik ile gerillanın birleşmesi Kürt ulusal iradesi, halkın demokratik iradesini temsil ediyor. Önderlik bu konuda kendi görevlerini yerine getirmek ve rolünü oynamak için her türlü imkanı değerlendiriyor. Kendisini en zor koşullarda çalışıp üretim yapar hale getirmek için çaba harcıyor. Bu konuda önderliksel görevler zamanında yerine getiriliyor, rol oynanıyor. Gerillanın da benzer bir biçimde Önderliği tamamlamak üzere görevlerini yapması ve rolünü yerine getirmesi, kendi konumunu iyi anlaması ve görmesi gereklidir. Gerilla kendine göre bunlara yaklaşamaz. Dolayısıyla bu bakımdan zorunluluğu, rolü ve görevleri var. Halkın moral gücünü, psikolojik ve duygusal gücünü geliştirmek için, halkın bilincini derinleştirip pekiştirmek için yapması gereken çalışmalar var. Sadece kendini koruması ve savunma eylemi yapması yetmez.

Gerilla kendini halka daha etkili ve geniş yansıtmalıdır. Bunu yansıtan çalışmalar yapmak gerekir. Bunlar bu süreçte ve her zaman yapılabilir, bunu yapmak hem mümkündür, hem de gereklidir. Halk Savunma Kuvvetleri'nin böyle bir sorumluluğu vardır. Bu konuda ketum bir davranış, bir atalet vardır; duyarsızlık, kendini koy vermişlik, kendine bu biçimde görev ve sorumluluk yüklememe, dolayısıyla iş yapmak ve rol oynamak üzere çalışmamak, avarelik, tembellik, bireysellik ve parti görevlerine uzaklık vardır. Bu durumları gidermemiz gereklidir. Bu duruş, doğru bir duruş değildir; bunu aşmak gereklidir. Sorumluluk bilincinin daha da gelişmesi; kendi örgütlülüğümüzü, kendimizi planlamayı daha fazla derinleştirmemiz ve üretkenliğimizi artırmamızla olur. Böyle bir görev ve sorumluluk tüm arkadaşların önünde duruyor. Kitle çalışmasını geliştirmek ve serhildana güç vermek bu yönlü olacaktır ve olmak durumundadır. Gerilla böyle yaparsa, partiyi, Önderliği ve ulusal demokratik hareketi savunmada, dolayısıyla devrimin gelişip zafere gitmesinde temel savunma görevini yerine getirir. O zaman rolünü oynar. Gerilla kendini buna göre de örgütleyip planlamak ve yürütmek, bunlar çerçevesinde de sorumlu görmek durumundadır.

Savunma gücü sadece kendini savunma gücü değil, partiyi savunma gücüdür. Gerçekten partiyi savunabiliyor mu? Eksiklikler ve zayıflıklar var. Biraz saldırılar gelişince zorlandık. Demek ki, Savunma Kuvvetlerimiz partiyi çalıştıracak bir savunma sistemine henüz ulaşmış değildir. Bu konuda gelişme yaratmak gerekiyor. Yoksa parti çalışmaları ortada kalır. Silahlı güçtür, kendini belki savunur; ama eğer Savunma Kuvvetleri görevlerini yerine getirmezse, partinin diğer güçleri kendini nasıl savunacaktır? Diğer parti çalışmaları nasıl yürüyecektir? Halkı ve serhildanı savunmaları gereklidir.

Arkadaşlarımız endişe duyuyorlardı; *"Böyle yaparsak, katliamlar gelişmez mi? Halk üzerinde baskı olmaz mı?"* diyorlardı. Bu kuşkusuz gelişebilir, kayıplar da verebiliriz, ama onu da savunan güçlerimiz vardır. Adını Halk Savunma Güçleri koymuşuz, savunacaklar. Sahip çıkıp savunmazlarsa, katliamlar gelişebilir. 1991-92'de bu yapılamadı. Unutmayalım, gerilla ile serhildan birleştirilmedi ve halka sahip çıkılmadı. Birleşmeyi sağlayacak serhildan mıydı? Öncülük görevi gerillaya aitti. Görevini yerine getirmeyen gerilla oldu. Ondan da çıkartılan derslerle gerillanın şimdi bu savunma görevlerini eksiksiz yerine getirecek pozisyonda olması lazımdır. Böyle olmazsa, gerilla savunamazsa, elbette serhildan gelişmez. Katliamları bir yana bırakalım, serhildanın kendisi de ortaya çıkmaz. Eğer gerilla güven ve umut vermezse, halkı teşvik etmez ve halkın eyleme kalkması için sağlam güvenceli bir temel oluşturmazsa, Kürdistan'da kim eyleme kalkar?

Yanılmayalım, halkın öyle kendine ait bir eylemciliği yoktur. Kendiliğinden bir eylemciliğin gelişmesi, halkın ayaklanmaya kalkması ve serhildanın olması düşünülemez. Böyle bir Kürdistan gerçeği yoktur. Eskiden de yoktu. Bazıları 1991-92'deki gelişmeleri görünce, 'işte serhildan ortaya çıktı, hepimizin malı' dediler. Öyle bir şey yok. Bu serhildan on yıllık gerillanın arkasından ortaya çıktı, öyle kendiliğinden olmadı. Gerilla gereken öncülüğü ve yönlendiriciliği yapmazsa, 'serhildan olur, kitleler mücadele eder' diye beklememek gerekir. Bunun koşulları yoktur. Çok sınırlı bir eylemlilik şimdiki gibi gerillaya dayalı sürer. Bu da ortadan kalkarsa, kitle eylemliliğinde gelişme olacağını beklememek gerekir.

Bir defa serhildanı geliştirmek için gerillanın savunma ve öncülük görevlerini eksiksiz yerine getirmesi, diğer yandan serhildanı koruması lazımdır. Gerilla, halkı iyi bir koruma ve savunma gücü olmalıdır. Yönlendirmesiyle, varlığıyla, etkinliğiyle, komplocular üzerinde yarattığı etki ile, tutturduğu stratejik konumla bunu yapar. Yapmakla da yükümlü zaten. Bu anlamda halkı ve serhildanı savunma görevi var. Halk Savunma Kuvvetleri kendisini bunu yapacak düzeye ulaştırmalı, eğitimini bu noktada geliştirmeli, örgütlenmesini ve mevzilenmesini buna göre oluşturmalıdır. Bir de tabii kendini buna göre büyütmeli ve yeterli hale getirmelidir. Zayıf bir güç etkili olmaz, her türlü tehditle yüz yüze gelir. Tehditleri aşmak, imha saldırılarını boşa çıkartmak, bunun karşısında bir irade oluşturabilmek için gerekli güce ulaşmak lazımdır.

Bu da eğitim ve örgütlemedir; büyüme ve çoğalmadır. Nihayetinde gerillayız; yine büyüme ve çoğalma olmalıdır. Savaşmak ve sert mücadeleler içerisinde olmak isteyen gençliğin yeri gerilla, Halk Savunma Kuvvetleri olmalıdır. Onun fedai kolunu oluşturmalı ve geliştirmelidir. Bu, süreci kazanabilmek ve saldırıları önleyebilmek açısından gereklidir. Bütün bunlar Önderliği savunmak, partiyi ve halkı savunmak, geliştirmek ve dolayısıyla Önderliği savunmak ve güçlendirmek oluyor. Önderliği savunmanın başka yolu bulunmamaktadır. Savunma Kuvvetleri'nin Önderliğe bağlılığının başka bir anlamı yoktur. Öyle farklı bağlılıklar üretmeyelim, kendimizi yanlışa götürmeyelim. Kim 'ben Önderliğe bağlıyım' diyorsa, o zaman bu savunma görevlerini eksiksiz yerine getirecek, büyük bir başarıyla böyle bir görev düzeni içerisinde olacaktır. O zaman Önderlik savunulmuş, desteklenmiş ve güçlendirilmiş olur. Bunun dışında bir eylemsellik, Önderlik bağlılığı, savunuculuğu, militanlığı ve güçlendiriciliği olmaz. Onun için de bu görevleri yerine getirebilmeliyiz.

"Serhildanı geliştirmek için gerillanın savunma ve öncülük görevlerini eksiksiz yerine getirmesi, diğer yandan serhildanı koruması lazımdır. Gerilla iyi bir halkı koruma ve savunma gücü olmalıdır. Yönlendirmesiyle, varlığıyla, etkinliğiyle, komplocular üzerinde yarattığı etkiyle, tutturduğu stratejik konumla bunu yapmalıdır. Yapmakla da yükümlüdür zaten. Bu anlamda halkı ve serhildanı savunma görevi vardır."

Savunma Kuvvetleri mensuplarının yaşam ve mücadele ölçüsü fedailiktir

Bunları yerine getirmenin tarzı nedir? Savunma Kuvvetlerimiz nasıl bir çizgide seyredecekler?

Gerilla genel kuralı esas olmakla birlikte, yaşam ve eylem tarzı çok ileriye gitmiş, fedaileşmiş bir gerilla olacaktır. Fedai ruhu, fedai bilinci ve örgütlülüğü esastır. Fedaileşemedikçe, her şeyde kendini mükemmel bir fedai topluluğu haline getiremedikçe, her bireyini bir fedai gücüne kavuşturamadıkça, bu savunma görevleri yerine getirilemez. Bu açıdan Halk Savunma Kuvvetleri mensuplarının yaşam ve mücadele ölçüsü fedailiktir. Onun dışında herhangi bir ölçü icat edilmemeli ve bu saflara sokulmamalıdır. Bunun dışındaki ölçü verileri ile amansız bir mücadele yürütülmelidir. İç mücadele bu çerçevede geliştirilmelidir. Öyle ki, yetkin olsun, bireyi ve örgütüyle bütün Savunma Kuvvetleri görevlerini başarı ile yapar pozisyonda olsun. Bu, PKK'nin baştan beri geliştirdiği fedai çizgisidir.

Uluslararası komplo karşısında komployu yenilgiye uğratacak mücadeleyi hayata geçirmenin tek yolu, ancak fedai tarzı ve duruşu olabilir. Fedai ruhu ve ölçüleri ile donanan militan, bu görevleri yerine getirebilir. Yoksa bu sıradan bir militanın yapacağı iş değildir. O açıdan süreç fedaileşmeyi gerektiriyor. Halk Savunma Kuvvetleri, ulusal demokratik hareketi geliştirme, sorunu ortaya çıkarma ve çözümü gündemleştirmede temel bir rol oynamıştır. Bundan sonra da bu rolü başarıyla sonuca götürmek, yani demokratik dönüşüm ve ulusal sorunun demokratik çözümünü gerçekleştirmek için fedailik tarzında mücadeleye devam edecektir. Görevi bitmemiş, rolü ve fonksiyonu tamamlanmamıştır. Bu güç, bu temel sorunları çözmek, demokratik değişimi ve ulusal sorunun çözümünü gerçekleştirmek için ortaya çıktı ve yeminini bu temelde etti. Yeminine sonuna kadar bağlı olacaktır. Ondan bir nebze sağa sola şaşma söz konusu olamaz. Bu düşünülemez bile. Saflarda bunun izleri bile olamaz. Bağlı olduğu, çözümlemekle yükümlü olduğu temel tarihi görevleri vardır. Bu görevleri yerine getirmek için ant içmiş durumdadır. Bu andın gereklerini de son nefesine kadar yerine getirecek, ondan asla geri durmayacaktır.

Bu bakımdan temel sorunların çözümüne bağlı olan bir kuvvet, çözümün geliştirilmesi için ne yapmak ve nasıl hareket etmek gerekiyorsa, onu yapmasını da bilecektir. Yapılan şey, mücadele tarzı ve yöntemlerinde değişikliktir. Bu değişikliği ustaca yapma esnekliğini gösterecektir. Kendisini yeni yöntemlerle mücadele edecek konuma getirecek, bu biçimde yenileyerek mücadelesini sürdürüp bağlı olduğu temel görevleri başarmayı bilecektir. Esas olan, bu savunma güçlerimizin varlık gerekçesi de budur. Yerine getirmekle yükümlü olduğu görevler bunlardır. Sonuna kadar bunu yerine getirmek için üzerinde yürüyecekleri gerçekler de bunlardır. Bunun dışında herhangi bir ölçü, arayış veya çözüm kesinlikle söz konusu olamaz.

O açıdan geçmişteki dalgalanma bizi dağıtmayı hedefleyen gerici bir saldırıydı. Dıştan uluslararası komplonun geliştirdiği ve içimize sarkıttığı bir saldırıydı. Şimdi bunu daha iyi görüyoruz, bu temelde de kendimizi onlarla mücadele etmeye, onları aşmaya ve bağlı olunan temel değerler üzerinde görevlerimizi yerine getirmeye hazır hale getiriyoruz. Doğru olan ve sonuna kadar esas alınması gereken de budur. Asla tereddüt edilmeden, ikircikliğe düşülmeden, sağa sola sapılmadan, görülmesi gereken çizgi de bu çizgidir. Ancak böyle yaparsak işleri iyi yürütebiliriz. Halk Savunma Kuvvetleri bundan sonra da bağlı oldukları ve varlık gerekçeleri olan stratejik görevlerine bağlı yaşar ve onları başarıyla yerine getirerek tarihi rollerini oynamış olur.

Olup bitenler karşısında doğru karar verebilmek ve günlük pratiği iyi yürütebilmek için doğrultu gerekir. Biz bunu yaratmaya çalışıyoruz. 'Bugün şöyle yapacağız diyebiliriz, fakat yarın ne olacağı belli değildir' demek gerçekçi değildir. Yarın çıkacak duruma göre ne yapacağını bilir hale gelmeli, kendimizi böyle bir karar gücüne ulaştırmalıyız. Çok fazla inisiyatifsizlik gelişirse, savaş uygulaması geliştiremeyiz. Bu çerçevede Güney'de yaşadığımız çatışmayı, şu anki durumu ve olası gelişmeleri değerlendirmek, karşıt olan güçlerin durumlarının ne olduğunu, güçlü ve zayıf yanlarının neler olduğunu açığa çıkarmak, bunların dökümünü yapmak gerekir.

"Esasta demokratik girişim ve Kürt sorunu konusunda mücadele eden iki güç vardır: Sorunu yaratan, çözümsüz kılan veya bastırmak isteyen TC devleti, bir de sorunu çözmeye, halkın çözümünü geliştirmeye çalışan PKK. Bu iki gücün stratejik duruşu ve mücadelesi temel bir çelişmeyi oluşturuyor. Diğer bütün güçlerin katılımı, ilişkileri bu çerçevede ortaya çıkarak anlam kazanıyor."

YNK her ne kadar öne sürülmüş bir güç olsa da, arkasında TC var. Ecevit açıkladı, *"Biz yürütüyoruz"* dedi. Filistin'i örnek verdik. YNK, Türkiye'nin politikalarını hayata geçirme durumuna girdi. Biz YNK'yi bir güç olarak ele alıp savaş değerlendirmesi yapabilir miyiz? Bu zor olur. Esasta demokratik girişim ve Kürt sorunu konusunda mücadele eden iki güç vardır: Sorunu yaratan, çözümsüz kılan veya bastırmak isteyen TC devleti –diğerlerinin hepsi onun müttefiki oluyor–, bir de sorunu çözmeye, halkın çözümünü geliştirmeye çalışan PKK. Bu iki gücün stratejik duruşu ve mücadelesi temel bir çelişmeyi oluşturuyor. Diğer bütün güçlerin katılımı, ilişkileri bu çerçevede ortaya çıkarak anlam kazanıyor. Onun için çözüm gücü PKK, sorunu yaratan ve çözmekle yükümlü olan da Türkiye devletidir. Böyle ele alıp değerlendirmemiz ve çözüm aramamız gerekiyor. Buna göre güç değerlendirmesi yapmak önemlidir.

Kuzey'de savaşmayacağız diye güçlerimizi Güney'e çekince, Güney'den güçleri üzerimize saldırttılar. YNK'nin bu dönemde devreye girmesi, üzerimize askeri olarak gelmesi bu temelde oldu. Yoksa başka bir nedenle değildir. Mevcut durumumuz yönlendirici oldu. YNK paraya açıktı. TC, zaten bizimle mücadele ediyor ve üzerimize geliyordu. Parayla YNK'yi devreye koydular, bu açık ve somuttur. Bu bakımdan Türkiye'nin Güney'e asker getirmiş olması yeni bir mücadeleye giriş değildir; mücadelenin bir düzey kazanmasıyla bağlantılıdır. Biz güçlerimizi bu alana çekip askeri duruşumuzu sağladığımıza göre, askeri çatışma durumları burada, Güney'de olacaktır. Güney öne çıkıyor. Silahlı mücadele, silahlı savunma alanı daha çok Güney olacaktır. Güney'in mevcut siyasi durumu, Irak'la ilişkisi, Kürdistan bütünlüğü içindeki duruşu, Türkiye ile ilişkileri buna yöneltiyor. Biz Kuzey'i daha fazla esas alıyoruz ve kitle mücadelesini geliştirmeye çalışıyoruz.

Bu çerçevede mücadeleyi kentlere, Türkiye'ye yayarken, Türkiye de Güney'e bizim olduğumuz yere yaymaya çalıştı. Biz onu oradan zorlamak istiyorduk. Karşılıklı bir mücadele bu. Bu anlamda onların durumunu ve özelliklerini kavramamız lazımdı. Güney böyle bir rol oynayacaktır. Güney'in rolünü dikkate almamız gerekir. Kuzey'de ve diğer alanlarda, ona bağlı olarak Türkiye ve Ortadoğu'da biz serhildanı geliştirmeye çalışırken, silahlı savunma, silahlı çatışma durumu Güney'de yoğunlaşacak, Güney Kürdistan da bunun alanı olacaktır. Serhildan örgütlenip devreye konularak harekete geçerse, demokratik dönüşümü, ulusal sorunun çözümünü Türkiye'ye, kentlerde kitle mücadelesi olarak dayatırsak, o zaman Güney'de bir savaş etkinliği azalacaktır. Yani Güney'de askeri biçimde üzerimize gelme başka biçimler kazanacaktır. O zamana kadar biz Kürdistan'da serhildanla mücadele etmeye çalışacağız. Türkiye ise, parti ve gerilla gücümüzü tasfiye etmeye çalışacaktır.

Türkiye Ortadoğu'da bütün gelişme alternatifleri ile ilişkilidir

Stratejik değerlendirme yaparken, bir silahlı savunma yapabilir miyiz veya böyle bir savunma çizgisi gerçekçi midir? Parti ve gerilla ayakta kalabilir mi? Acaba serhildanın gelişimini yaratabilir mi? Bunda zayıf ve güçlü yanları nelerdir? Uluslararası alanda partimiz üzerinde komplo çerçevesinde imha seferleri sürdürülüyor. Bu imha seferlerini düzenleyenlerin güçlü ve zayıf yanları nelerdir? Onlar karşısında parti ve gerilla ne kadar ayakta kalabilir? Bunları tahlil etmemiz gerekir.

Türkiye'nin güçlü ve zayıf yanları vardır; bizim de güçlü ve zayıf yanlarımız vardır. Bunları iyi tahlil etmemiz lazımdır. Türkiye'nin güçlü yanları nelerdir? Türkiye'nin güçlü bir ordusu var, modernize askeri gücü var. Stratejik planda uluslararası alandan destek alıyor. Amerika'dan, Avrupa'dan destek alıyor. Örneğin Güney'e yönelik saldırılarına ses çıkarmıyorlar. PKK ile mücadelesinde de kredi verdiler. Yani Türkiye PKK'ye karşı mücadelesine, savaşına destek buluyor. Bu destek halen devam ediyor. Amerika, stratejik konumu ile Ortadoğu'da Türkiye'ye dayanmak istiyor. Bu çerçevede de Türkiye'nin Kürt politikasını tamamen kabul etmese de karşı çıkmıyor, çatışmıyor. Bu önemli bir durumdur. Aralarında biraz çelişki var, ama bu çelişki çatışmaya gitmiyor. Amerika özellikle PKK'ye karşı mücadelesinde kendisine destek veriyor. Şimdi de destek veriyor. Çünkü PKK, mevcut politik duruşu ile sadece Türkiye'yi zorlamıyor, Amerika'nın Ortadoğu politikasını da zorluyor. Bu anlamda ABD, PKK karşıtlığını uluslararası komplo çerçevesinde açık bir konuma, adeta savaş konumuna getirdi.

Türkiye'nin bölgede bir etkinliği vardır. Dikkat edilirse herkesle ilişkisi var. Bütün bölgede muhtemel gelişme işareti veren her alan ve eğilimle ilişki sürdürüyor. Öyle çok yönlü bir politikası var. Öyle bir durum ki, kendisinin dışında kalacak bir alternatife fırsat tanımamak istiyor. Örneğin İran ile ilişkiyi iyi sürdürüyor, Irak ve Suriye ile ilişki kurmaya çalışıyor. KDP ve YNK ile ilişkilidir. Amerika'nın Ortadoğu politikası ile kendi politikasını uyumlu kılmaya çalışıyor. Avrupa'yı kendisine muhtaç kılmak istiyor. Hatta Rusya'yı bile bu noktaya çekmek istedi. İsrail ile zaten ileri bir düzeyde ittifakı uzun yıllardır yaşıyor. Buna stratejik ittifak dediler. Birbirine karşıt olan birçok güçle aynı zamanda ilişki yürütüyor. Onların hiçbirisinden kendini koparmıyor. Öyle ki, çok alternatifli; hangi ihtimal gelişirse, güçlenme istidadı gösterirse, kendini ondan olmaya hazır tutuyor. Onun yörüngesine girme eğilimi taşıyor. Türkiye'nin böyle bir politikası var, bu da kendisine bir avantaj sunuyor.

Zayıf yanları çok var. Bunlar nelerdir? Askeri olarak güçlü, ama kendi içinde istikrarsız ve çelişkilidir. Şöyle bir konum var: Toplumda çok geniş kesimler demokratik değişim istiyor. Özel savaş rejimi mevcut durumda bununla çelişiyor. Mevcut durumda özel savaş tasfiye edilmiş değildir. Böylece halkın talepleriyle mevcut destek yapılanması arasında ciddi bir çelişki var. Devlet eskisi gibi, milli cephe döneminde olduğu gibi halktan destek göremiyor. Bu giderek içerde iç mücadeleye kadar gitti; serhildanlara ve çatışmalara varıyor. Bu daha da derinleşebilir. Mevcut egemenlik siyasi bakımdan değişime zorlanıyor.

Türkiye, Kürdistan üzerinde egemenliğini sürdürüyor, ama siyasi olarak teşhir olmuş durumdadır. Kürt sorunu tarihin hiçbir kesitinde bu kadar uluslararası alana mal olmadı. Kürt sorununun çözümünü engelleyen anlayışlar ve ülkeler hiç bu kadar teşhir olmadı. Şimdi bu düzey çok ileri

noktaya vardı. Bu bakımdan Kürt sorununa klasik yaklaşım, TC'nin içinde de, uluslararası alanda da tartışılıyor. Türklerden fazla destek görmüyor aslında. Desteklenen belli kesimler var, ama bunlar sınırlıdır. Bazı çete çevreleri, işbirlikçi güçler var. Geniş halk kesimleri TC'den, politikadan kopmuş durumdadır ve politik değişikliği istiyor. Yine Kürdistan üzerindeki siyasi egemenliği çok zayıftır ve bu egemenlik belli işbirlikçi odaklara, çetelere dayanıyor.

Türkiye uluslararası alanda biraz kredi aldı, ama Amerika ile de henüz ortak bir politikaya ulaşamadı. Çelişkiler var, uyum sağlamak istiyorlar. Amerika, Güney'i kullanarak Saddam'ı sınırlandırmak istiyor. Bu da Güney'e bir statü veriyor. Kürtler bir etkinlik kazanıyorlar. TC ise, kendi inisiyatifi dışında bir Kürt etkinliğinin gelişmesinden endişe duyuyor ve buradan kalkarak Güney'i denetlemeye girişti. Önce Behdinan'a, ardından Soran'a girdi. Bunu süreç geliştikçe arttıracaktır. Böylece Güney Kürdistan'ı Türkiye alıyor. Halbuki '65'te Amerika vermek istedi, Türkiye yönetimi almadı, Güney'e girmek istemedi. Güney'i Türkiye'nin alması demek, Birinci Dünya Savaşı arkasından gelişen Kürdistan bölünmüşlüğünün ortadan kalkması demektir. Yüzyılın başında Avrupa bölüşmek istedi, Türkiye ise bölüşmeye razı oldu. Bu politika değişmeye doğru gidiyor. Türkiye ancak ABD ile uyumlu politika değişikliğine giderse, Güney'e gelebilir. Bu değişikliği yaparsa, Güney'i de kendisine alır ki, o zaman Kürt sorunu için bir çözüm dayatması daha fazla gelişir. Bu, Türkiye'yi daha fazla çözüm üretmek zorunda bırakır.

Türkiye Ortadoğu'da da bütün gelişme alternatifleri ile ilişkilidir, ama çelişkileri de vardır. Çok etkili değildir. KDP ile ilişkilidir, ama KDP'nin Irak'la çözüm bulması eğilimine karşıdır. Onunla çelişkilidir. YNK'yi şimdi bize karşı aktif kullanır pozisyona getirdi, ama YNK'nin öyle çok güvenilir yanı yoktur. Onu çok iyi biliyor. Bir de YNK daha çok Amerika politikası uyguluyor. Türkiye, Irak ile sınır güvenliği çerçevesinde belli bir ilişki içerisinde oldu. Bize karşı ortak mücadele yürütmek de istiyor; ama İran'la bölge üzerinde bir mücadele halindedir ve çatışma vardır. İşbirliği eğilimi gelişiyor, fakat yine de karşılıklı çıkar çelişkileri vardır. Mücadele halindeler. Irak'la hem Güney'de askeri denetimini geliştiriyor, hem ABD politikaları ile uyumlu oluyor, hem de Irak'la olmak istiyor. Irak'ın toprak bütünlüğünden yanadır. Esas olarak Irak'ın Güney'e egemen olmasını istiyor. Eskisi gibi Kürdistan üzerinde egemenlik yürütmekten yanadır, ama buna da Amerika izin vermiyor. Böylece Irak'la da çelişiyor. İttifakını tam geliştiremiyor, Güney'de askeri olarak gelişimi Irak tarafından asla kabul görmüyor.

Suriye ile İsrail su nedeniyle çelişkilidir. Bizim durumumuzdan dolayı çelişkilere girdi. Şimdi bu çelişkiyi gidermek istiyor. Ama Güney'e asker yığdıkça da Suriye ile çelişkileri artıyor. Irak-KDP çözümüne karşı; ama hepsi ile ilişkili olmak istiyor. Böyle bir şey gelişirse, Irak'ın egemen olmasını istiyor. Kendisi onun dışında kalmak istemiyor. Amerika Irak'ı sınırlandırırsa, Güney'i askeri olarak denetlemek istiyor. Kendisi dışında bir askeri denetimin gelişmesine fırsat vermemek istiyor. Fakat içte bir yığın çelişkileri de vardır. Öyle çok güçlü bir ittifak durumunda değildir. Bunlar da zayıf yanlarıdır. Bizim durumumuz da değerlendirilebilir.

Biz siyasi olarak güç kazandık. Kürt toplumu üzerindeki gücümüz devam ediyor. Türkiye'deki etkinliğimiz biraz daha artıyor. '95'ten sonraki zayıflayan etkiyi Türkiye halkı nezdinde giderek tersine çeviriyoruz. Askeri bakımdan gerilla eskisi kadar büyümese de, gücünü sürdürüyor. Bütün alanlarda eskisi gibi bir mevzilenmeye sahip olmasa da, Güney'de ve Kuzey'de belli bir mevzilenmesi devam ediyor. Bu önemli bir savunma mevzilenmesidir. Şimdi bir değişikliği yaşıyoruz. Stratejik değişim, bizi zora sokan stratejiyi açığa çıkartma, zayıf yanımızı görme ve onu gidermeye çalışma anlamına geliyor. O noktada kararlılığa ulaştık. Bunlar güçlü yanlarımızdır.

Daha başka yanlar üzerinde de duruyoruz. Ortadoğu'daki çelişkilerden halen yararlanıyoruz. Avrupa kamuoyunu oldukça etkilemişiz. Strateji değişikliğini görmüşüz, gerekliliğini kararlaştırmışız, ama bunu pratikleştirmiş değiliz. Yeni bir stratejik gelişme sağlama anlamında henüz başlangıçtayız. Henüz pratik bir adım atabilmiş değiliz. Askeri olarak bir savunma konumundayız, ama bir değişiklik yapmak istiyoruz. Şimdi siyaset yapma konumundan uzak kalmışız ve biz gerilla ile mevcut konumda bir savunma durumu oluştursak da, Türkiye'nin askeri durumuna göre zayıfız. Ama savunma yapacak ve kendini koruyacak bir etkinliğe de sahibiz. Serhildanı geliştirmek için önemli bir gelişme zemini vardır. Bu zemini örgütleyip harekete geçirmiş değiliz. Türkiye'de de bunun geliştirilmesi lazımdır. Derinlik kazanılması gerekiyor. Kazanabileceğimiz bir zemin var, ama kazanamamışız. Örgüte ve eyleme dökememiş olmamız bir zayıflıktır.

Türkiye'nin askeri hareketliliğini buna göre ele almak gereklidir. Aslında ideolojik olarak dalgalanma yaratmak istediler. Türkiye, Parti Önderliği'nin Kongre'ye sunmak istediği rapora izin vermedi. Kongre'nin bir karar almasını ve stratejik değişikliği formüle etmesini engellemek, sapmaya düşmemizi sağlamak için bunu yaptı. Kongre buna düşmedi; az çok bir analiz ve formülasyonla değişimi bir karara bağladı ve yenilik yarattı. Böyle olunca arkadan örgütsel dağılmayı dayattılar. Askeri operasyon kuşatması ile bu da büyük bir örgüt mücadelesine yol açtı, ama onunla da tasfiye gerçekleşmedi. Parti kendi örgütlülüğünü geliştirdi; örgüt gövdesi, kadro VII. Kongre çizgisine kazanıldı. VII. Kongre stratejisini belirler hale geldi. Bunun üzerine çizgiyi benimsemiş kadro, çizgi üzerinde örgütlenip pratiğe geçmeden, askeri saldırı ile tasfiye edilmek istendi. Bu son çatışmalar böyle gündeme getirildi. Burada YNK'nin gücü kullanıldı. İran bunun içine çekilmeye çalışıldı.

Eksikliklerimiz oldu; düzenlenişimiz ve eğitimsel hazırlıklarımız zayıftı, o nedenle biraz kargaşayı yaşadık. Bedeli ağır oldu, ama ilk savunma örneği olarak başarılı bir sonuç ortaya çıktı. Bu çerçevede TC'nin İran'ı işin içine çekme taktiği, YNK'yi üzerimize saldırtarak bizi dağıtma ve ezme planı da boşa çıkarıldı. Bunun üzerine TC, YNK'yi korumak ve YNK ile birleşip bizi ezmek için devreye girdi.

VII. Kongre çizgisi uygulanmaya başlandı. Bu temelde Kongre'den sonra çok önemli mücadele dönemleri yaşadık. Bizi değişik mücadeleler içine çekerek tasfiye ve imha etmek istediler. Bunları da boşa çıkardık. En son YNK çerçevesinde geliştirilen silahlı saldırıyı boşa çıkardık. Şimdi Türkiye'nin ordusu gündeme giriyor. Başka güçlerle ittifak yapar, onlar da girerler. Bu, başlamış bir mücadeledir. Adım adım yeni güçlerin devreye girmesiyle yeni planlamalar, yeni taktikler gündeme getirmekle devam edecekler. Onlar bizi imha etmek için yeni planlamalar geliştirip yeni güçler ortaya koyacaklar. Biz de ona göre kendimizi mevzilendireceğiz, savunacağız, savunma sistemimizi geliştireceğiz ve o temelde gelişen saldırıları boşa çıkartmayı esas alacağız. Bu mücadele bu biçimde devam edecektir. Bu başlamış bir mücadeledir, geçici değildir. Özellikle de ilk dönemde stratejik değişikliğin pratikte tam oturmasına ve serhildanın her alanda harekete geçişinin sağlanmasına kadar silahlı savunma önde gelen esas mücadele olacaktır; yoğun bir biçimde başvurduğumuz ve tayin edici mücadele olacaktır. Biz serhildanı yaratmaya çalışacağız, ama bu dönemin en yoğun mücadelesi silahlı mücadele olacaktır. Onlar imha etmek için bize saldıracaklar, biz kendimizi korumak için savunma yapacağız; bu tümüyle böyle sürecektir.

İmha planlarını engellemek için mücadeleyi halka yaymalıyız

Görülüyor ki, bizim zayıflıklarımız aslında kendi çalışmamızla giderilebilir. Kendimizi güçlü hale getirilebiliriz, kendimizi pratikleştirebiliriz; stratejik değişikliği düşüncede kararlaştırdığımız gibi, pratik olgu haline de getirebiliriz. Serhildan zeminimizi örgütleyip harekete geçirebiliriz.

TC ise siyasi olarak Kürt sorununu çözmeden zayıflıklarını nasıl giderebilir? Bütün Kürt dinamiğini imha ederse giderebilir. O da zaten bunu esas alıyor. Bölgedeki çelişkilerden kaynaklanan zayıflığını siyasi değişikliğe uğrayarak gidermek istiyor. Ama çözüm bulmadan politik değişiklik yapması mümkün değildir. Politik değişiklik eşittir Kürt sorununa çözümdür. Türkiye'nin aslında bütün zayıflıklarının kaynaklandığı yer Kürt sorunundaki çözümsüzlüktür. Bu soruna çözüm getirmeden zayıflıklarını gideremez. Bunlar açıktır. Biz bunu dayatmışız. Mevcut parti ve gerilla duruşu bunu dayatıyor. 'Ancak parti ve gerillayı tasfiye ederek bu dayatmadan kurtulabiliriz' diyorlar. Bu yüzden parti ve gerillayı tasfiye etmeye yöneliyorlar.

Biz de parti ve gerillanın üzerindeki baskıyı azaltmak için mücadeleyi halka yaymak istiyoruz. Serhildan taktiği onun için temel mücadele biçimi oldu. Serhildan, saldırıları zayıflatacak, bunu parçalayacak temel mücadele biçimi, temel taktiktir. Parti ve gerilla zaten işliyor, ama onun üzerinde imha tehdidi vardır. Bundan dolayı serhildan dönemin çözüm çizgisi olarak belirlendi. Halk devreye girerse, gerilla da kendi etkinliğini sürdürürse; o zaman çözmeden bastırarak, imha ederek sonuca gitme umudu kırılacaktır. Devlet henüz bu umudu taşıyor ve biz bu umudun kırılıp kırılmaması üzerinde mücadele yürütüyoruz.

Bu noktada da atılan bazı adımlar ve yürütülen saldırılar bizim savunma eylemimizle boşa çıkarılıp başarısızlığa uğratıldı. Bu anlamda bizim 2000 yılının son dört ayındaki silahlı direnişimizin anlamı çok büyüktür. Bunu asla göz ardı etmeyeceğiz. Çizginin ve partinin savunulması, değişimin savunulmasıydı. Böyle bir direniş ve savunma olmasaydı, bu çok tehlikeli olurdu. O bir imha dayatmasıydı, tasfiye dayatmasıydı ve bunda başarılı olunacağı da umut ediliyordu. Dikkat edelim, 2000 yılının ilk dört ayı ideolojik mücadele ile geçti. İdeolojik tartışmayla, değişimi kararlaştıramayacağız ve sapmayla parçalanacağız diye beklendi. Bu boşa çıkarıldı. İdeolojik mücadelede başarı kazanıldı. Stratejik değişim, Kongre kararı olarak planlamaya kavuştu.

Arkasından gelen ikinci dört ay yoğun bir örgütsel mücadele süreci oldu. Provokasyon dayatıldı. Askeri operasyon kuşatması altında kadronun bu stratejiyi benimsemeden dağılması hedeflendi. Kadro, uluslararası komployla Önderlik çizgisi arasında bir yerde duruyordu. Yeni stratejiyi benimsemeden, kafa karışıklığı ile dağılıp parçalanmaya götürülmek istendi. Ona da izin verilmedi, mücadele yürütüldü ve tasfiye girişimi boşa çıkartıldı. Örgütün çizgiye kazanılması sağlanınca, bu sefer pratikleşmeden şiddetle ezilmek istendi. Böylece dağıtma ve ezme amaçlandı. Buna karşı da silahlı mücadele yapıldı. İlk temel silahlı savunma örneğimiz bu dört aylık süreçte ortaya çıktı. Biz saldırmadık, savaş kararımız yoktu. VII. Kongre'de aldığımız savunma kararımız vardı. Parti Meclisi Toplantımız da savunma kararından öteye gitmedi; savunma çizgisini uygulama noktasında kaldı. Biz, saldırı savaşına hiç girmedik, üzerimize gelindiği yerde kendimizi savunduk ve bu iyi bir savunma olmuştur.

Gerilla serhildanın temel savunma ve koruma gücüdür

Bu noktada neyi esas alacağız? Kendimizi bu saldırılar karşısında korumayı ve savunmayı, fırsat ve boşluk bulduğumuz yerde de ilerleme ve mevzilenmeyi esas alacağız. Mevzilenmeyi ne kadar sağlam zeminlere dayandırır ve genişletirsek, ne kadar yaparsak, kendimizi savunma imkanı o kadar güçlü olur. Onun için yayılacağız. Güney'e bir yayılma yaptık, şimdi bu yayılma ile ayakta duruyoruz. Eğer bu süreçte bu yayılmayı gündeme getirmeseydik, bu adımları atmasaydık, mevcut saldırılar karşısında ayakta kalabilir miydik? Bu bize güç veriyor; karşı tarafınsa planlarını boşa çıkartıyor. Bunu daraltmak için şimdi çaba harcıyorlar. Daha değişik bir biçimde üzerimize gelmek istiyorlar. Biz onların oyunlarını bozacak adımlar atacağız. Bu biçimde sürecektir.

Askeri savaş durumu öyle geçici olmayacaktır. Bu durumda kimse yanılmasın, ama eskisi gibi de olmayacaktır. Yayılmış, geçmiş stratejide olduğu gibi, her tarafta çatışmaya girme gibi bir durum söz konusu olmayacaktır. Öyle söyleniyor olsa da, biz stratejik bir çizgiye sahibiz. Ölçülü olacağız, kontrolü geliştireceğiz ve saldırıları boşa çıkartan bir savaş yapmayı esas alacağız. Çünkü savunma savaşı yürütüyoruz. Kendi gücümüz ve taktiklerimizle, manevra ve yaşam kabiliyetimizle saldırıları boşa çıkartacağız. Yoksa başkalarının bize destek vermesiyle değildir. O açıdan savaş devam edecektir. Biz her ne kadar 'savaşı durdurduk' desek de, karşı taraf durdurmamıştır. Fakat bazı kurallara da uyuyor. Bazı biçimlerde o bizi imha etmek için askeri seferlerini çeşitli biçimlerde geliştirecektir. Güney, özellikle bunun esas alanı olacaktır. Biz de kendi savunma sistemimizi geliştirerek bu saldırıları boşa çıkartmayı ve kırmayı esas alacağız. Savunma çizgimiz bunu esas alacaktır.

Ordunun bu biçimdeki hareketi boşa çıktı mı, arkasından yeni biçimde daha değişik güçlerle ittifak halindeki hareketler gündeme gelecektir. Serhildanın her taraftan harekete geçirilmesi, önemli bir mücadele biçimi olarak devreye girmesi ve birçok saldırıyı boşa çıkararak, askeri etkinliğimizin ve askeri savunma gücümüzün gösterilmesine kadar bu böyle olacaktır. Öyle oldu mu, biz daha etkili hale geleceğiz. Burada bir denge durumu olacak aslında. Çözüm arayacağız ve 'bu iş böyle olmuyor' diyeceğiz. Dünya alem görecek ki, Türkiye bu işi sonuca götüremiyor. Zaten Kongre'den sonra herkes, *"Öyle görünüyor ki, PKK'nin tasfiyesi o kadar kolay değildir. Gerillanın öyle kolay dağıtılmayacağı anlaşılıyor"* dedi. Daha Kongre sonrasında partideki gelişmeye baktılar ve öyle dediler. Önceki anlayış neydi? 15 Şubat'la birlikte PKK'nin tasfiye olacağı yönündeydi, herkes buna inanmıştı.

Biz serhildan örgütümüzü yaratarak ve gerillayı güçlendirerek değişimi kendi eylemimizle başaracağız. Her tedbirimizi ona göre alıyoruz. Stratejimiz bunu öngörüyor. Oligarşik rejimi değişime mecbur bırakma stratejisi, aynı zamanda da gerici egemenliği parçalayarak değişimi yaratma stratejisini hedef alacağız. Böyle bir mücadele girişimi ortaya çıkarmayı, böyle bir mücadeleyi yürütmeyi esas alıyoruz. Serhildan bunun kuvvetidir; Türk devletini siyasi değişime ve dönüşüme itme, zorlama ve mecbur bırakma gücüdür; Türkiye'deki oligarşik gericiliği parçalama, yıkma ve demokratik düzeni kurma gücüdür. İkisini de birlikte uygulamayı esas alıyoruz. Böyle alternatifliyiz. Bunları birlikte yürüterek başarı kazanmayı öngörüyoruz.

Bizim yeni stratejimizin böyle çok yönlü, bütünlüklü olma karakteri vardır. Her türlü tedbir alıyoruz. Stratejimiz tek yanlı ve dar değildir. Öyle bir yanıyla işlemezse, diğer yanı ile işlemeyi öngören özelliklere sahiptir. Bu da bizim için önemlidir. Gücümüz, özelliğimiz ne pahasına olursa olsun, ne tür gelişme olursa olsun, ne karar karşımıza çıkarsa çıksın, demokratik dönüşümü, demokratik devrimi ve Kürt sorununun demokratik çözümünü mutlaka gerçekleştirmeyi esas alma karakterimizden kaynaklanıyor. İstemimizi böyle bir mücadele gücü olarak ortaya koyuyoruz. Başkalarından bir şey bekleyen bir güç değil; istekte bulunan, doğruları ortaya koyan, ama uygulama gücü olmayan bir konumda değiliz. Kendimizi temel bir uygulama gücü olarak örgütlemeyi esas alıyoruz. Bu bizim çizgimizin ve stratejimizin temel bir karakteridir. PKK stratejisi önceden de böyleydi; VII. Kongre stratejimiz de böyledir. Bunun dışında bir PKK görüp değerlendirmek büyük yanılgı olur.

Bu temelde diyoruz ki; Halk Savunma Kuvvetlerimiz Kürt ulusal demokratik hareketini zafere götürecek olan demokratik siyasal mücadelenin, serhildanın üzerinde gelişeceği esas güçtür; serhildanın temel savunma ve koruma gücüdür.

Gerillasız serhildan olmaz, serhildanla çevrelenip büyümeyen gerilla da esas rolünü oynayamaz!

● Adı, soyadı: **Ali Rıza ŞEDAL**
Kod adı: **Pılıng Oramar**
Doğum yeri ve tarihi: **Gever, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **24-25 Temmuz 2000, Zaxo şehir merkezi (fedai eylemine giderken)**
Görevi: **Takım komutanı**

Kızıl bir yıldız

Tören, slogan ve alkışlarla Haftanin alanından uğurlandılar. Büyük bir umut ve gururla; aynı zamanda her zaman yoldaşlığa ağır gelen ayrılığın buruk hüznüyle... Önde eskiden beri arkadaşlara milislik yaşmış ve şu an da öncü olan ... adındaki bir keklik; ortada *Pılıng*, arkada ise *Sipan* arkadaş. Arkalarına kızıllaşan güneşin son ışınlarını alarak önlerini Zaxo'ya vermişlerdi. Burada ihanetin beynine Apocu ruhun bir darbesini indireceklerdi. İhanetçilerin bulunduğu bir alanda akşam keşfi yapıldı. Sabah içtimasında vurulacaktı mevziler. Artık son hazırlıklar yapılmıştı. Dakikalar günleri aşmış, zaman boşlukta çakılı kalmıştı. Bir an önce Özgürlük Güneşimizle buluşmanın sabırsızlığı ve çok eskilere dayanan bir intikamın öfkesi vardı. Sabah ... gelip onları alacaktı.

Güneş ilk defa onları uykusunda yakalamıştı. Ancak bu onların duyarsızlığından değil, uğruna her şeylerini feda ettikleri kendi halkından gelebilecek bir kalleşliği tahmin etmemelerindendi. Hem de kalleşliğin en rezilinden geldi ihanet. "Şaşık"larını namus sayan namussuzlar her iki yoldaşı uykularında vurdular. Büyük umutlarla gözlerini kapadıkları akşamın sabahı bir daha gelmedi; fakat şafağı ellerine almışlardı.

Görkemli ve heybetli duruşuyla bir destandır Cilo. Buzul dağı Cilo. Tutsak bir ülkenin özgürlüğe olan tutkusunu ve özlemini bağrında taşısa da, bunu metrelerce buzulun derinliğinde saklar. Güneş utancından eritmek istemez bu buzulları.

Adını bu ülkeye vermiş Güneş, hiç doğmamıştı bu topraklar için. Bundandı işte küskün duruşu ve utancı. Ta ki uzayın hiç tanımadığı ve bilimin keşfedemediği yıldızların doğuşuna kadar. Tanımamış bu yıldızları astronomi ve gökbilimcileri. Çünkü ne güneş yok edebiliyordu parlaklığını, ne de metal beyinler. Işınlarını ve sıcaklığını tutsak topraklardan saklayan güneş inat ve direngen. Kendileri aydınlatıyordu en karanlık ve kuytu köşesine kadar. Hatta buzullu Cilo'nun bağrındaki özleme bile umut olmuşlardı. Cilo'dan eteklerine inen bu özlem, kanatları altındaki tutsak ülkenin nice çocuğunun, gencinin, ihtiyarının gönlündeki, yüreklerin en derin köşesindeki bir kıvılcımı da çakıyordu. Öyle ki bu kıvılcım, bir çırpınış, bir çığlık ve bir yıldız oluncaya kadar, işte böyle bir yıldızdı maviliğiyle yalancı bir denizi andıran Gever Ovası'ndan yükselen. Hem de tüm özel savaşa rağmen, maddiyata ve gericiliğe rağmen. Çünkü Gever o zamanlar sadece Ulusal kurtuluş mücadelesinin sıcak ve gözde olduğu bir yer değildi; aynı zamanda özel savaş rejiminin de çok önem verdiği ve bel bağladığı bir yerdi. Her türlü maddi olanağın önünü açıp, sözümona modern kapitalizmin gençliğe çekici gelen tüm imkanları peşkeş çekiyordu. Fakat bunlar O'nu etkilememişti. Çünkü yüreğinin sesini O da duymuştu. Ve kendini o sesin yoluna adamıştı. Ne özel savaş, ne maddiyat, ne de sahte güzellikler onu geriye çekebilmişti; dedelerinin ülkemizi sömürenlere, kasıp kavuranlara karşı gösterdikleri başkaldırının da gururu vardı. Bu ses ve bu gurur O'nu özlemindeki yola, yıldızlaşma yoluna itmişti.

1995 Güney Savaşı'nın en çetin geçtiği yerlerden birisiydi Miros alanı. Mordemlerin, Bedranların ve onlarca yoldaşın kahramanca şehadetiyle önemli başarıların da elde edildiği bir alandı. Hem bizim için stratejikti, hem de düşman için. Savaşın sonlarına doğru bizim taburumuz Xankurkê alanına kaydırıldı. Benê boğazında görevden gelen bir grup arkadaşın içinde tanıdık bir yüz hemen dikkatimi çekmişti. Gerçi aradan sadece iki yıl geçmişti. Fakat sempatik ve çocuk yüzüyle hemencecik tanıdım. O da beni tanımıştı. Biz yol üzeri olduğumuz, onlar da gitmek zorunda oldukları için ayaküstü birkaç kelime konuşabilmiştik sadece. O benim durumumu ve aileden başkaların katılıp katılmadığını sormuştu gururlu bir edayla. Ben ise ne söylediğimi hatırlamıyorum. Hatırladığım şey, O'nu görmenin verdiği sevinç ve güler yüzlü endamıydı. Ve vedalaştık. Ta ki O'nun hasretini bu kalemin mürekkebiyle kağıda dökene kadar.

Şimdi de nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum desem kızma. Cesaretini mi, fedakarlığını mı? Yoksa o farklı ve has yanlarını mı? Bakışların yürekleri delip ağıt oluyordu. Gözlerinin dili tercümeye ihtiyaç duymazdı. Uğraşım bireysel menfaatleri aşıp zulme başkaldırı olan ütopyana hizmetti. Kusura bakma yoldaş, seni fazla tanıtamayacağımı biliyorum. Ayrıca yıldızlar fazla anlatılmaz, gerek yoktur, sadece izlenir. Senin de izlediğin, yolunu takip ettiğin bir yıldız vardı. Zaten büyük bir gurur ve intikam duygusuyla onun adını, hiç yere düşmeyecek bayrağını almıştın. Pılıng yoldaşın yolu senin de yolun olmuştu. Ve sekiz yıl sonra büyük intikam duygusuyla adını aldığın yıldızla semada tokalaşıp, halaya durdunuz. Sadece gökyüzünün değil, güneşin bile aydınlatmaktan korktuğu ana beşiğini de aydınlatıyordunuz. Öncülük yolundaki sorumluluğun artık sönmemek üzere parlamıştı. Fakat aynı şekilde ve aynı ihanet güruhu tarafından, adını aldığın Pılıng da '92 ihanet savaşından o kof, çürümüş, üç-dört kuruş para için alçak gericiler tarafından ölümsüzleştirilmişti. Hem de yedi yoldaşla beraber, Lelikan tepesinde kızıl alevler içinde halaya tutuşarak semaya yükselmişlerdi. Sana fazla anlatmama gerek yok, benden daha iyi biliyorsun, tarihimizde ihanet ve direniş hep omuz omuzadır. Fakat senin bildiğin gibi artık ihanet de hiç dirilmeyecek, hortlamayacak bir mezara gömülüyor. Senin ve ***Sipan*** yoldaşın da sahip olmak istediği darbelerle, ihanetin ölümü ve sonu daha da yakınlaşıyordu.

Tuksak ülkemizin üzerinde her zaman kara bir bulut gibi dolaşan ihanet bir kez daha sahnedeydi. Hem de tüm güvenleriyle bel bağladıkları, yıllardır partiye hizmet etmiş ve güven vermiş kendi öncüleri tarafından, üstelik en alçakça ve en hunharca biçimde. Uykuda, haber bile vermeden. Biraz temkinli olsaydınız, "burası da bizim ülkemizdir" demeyip de biraz da duyarlı olsaydınız sizleri arkadan vuramazlardı. Zaten onlar kalleşlikten başka ne yapabilirlerdi ki! Ama tasalanmayın, tarih elbet bir gün sizin kızıl kanlarınızla yazılacak ve yazılıyor. Bir daha asla silinmemecesine. Hep gururlu ve başı dik. Kahpe kurşun ihanetçiden de gelse, baş düşmandan da gelse yol aynı, gittiğiniz yer aynı. Ne kutup, ne sabah yıldızı, siz bambaşkasınız. Güneşe inat, siz de hep parlayacaksınız. Nereye gittiğinizi bilmiyor musunuz sanki? Sönmeyenlerin yanına, doğup da batmayanların yanına! Sizden önceki zamanları düşünün, bizim için onlar yokmuş gibi. Ama bizden sonraki zamanlar öyle olmayacak, çünkü onu sizler var ediyorsunuz.

Buzullu Cilo'nun en fırtınalı anında, en zirvesinde, sahte maviliklerle çevrili bir adanın en karanlık hücresinde...

Yurdumuzun kalbinden çıkıp en uzak diyarlara giden, sularının son noktasında ve sıcak bir eylemin en heyecanlı anında vızıldayan fişeklerin altında bile olsa bekle bizi, çünkü sizinki yıldızların yoludur.

Mücadele yoldaşları adına
Agit Ciwan

● Adı, soyadı: **Şemo ...**
Kod adı: **Murat Cudi**
Doğum yeri ve tarihi: **2 Ocak 1978 Ermenistan**
Mücadeleye katılış tarihi: **1996 Moskova**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Temmuz 1999, Berdasora-Soran**

Yıldızlarda asılıdır

Ermenistan, Ermenilerin ülkesi. Kürdistan'ın Kürtlerin ülkesi olduğu gibi. Kürtler ve Ermeniler Aryan halkları içerisinde hem coğrafi, hem kültürel, hem de tarihi olarak en uzun süre iç içe, bir arada yaşamış olan iki halktır. Bu ortak yaşam, günümüzde çok gündem olan ve Ermenistan devlet yönetimi de dahil herkesin siyasi çıkarları gereği kimisinin katliam, kimisinin soykırım, kimisinin de tarihte çelişki ve savaşların doğal sonucu olarak yorumlamaya çalıştığı, Osmanlı'nın 1915'te Ermenileri doğu sınırından zorla çıkarma politikasına kadar böyle devam eder.

Dönemin sultanı Abdülhamit, savaş yeteneği yüksek bir kısım Kürt aşiretlerine talan ve iktidar fırsatı da tanıyarak, onlardan doğu sınırının güvenliğini sağlamak ve daha başka amaçlar için tarihe Hamidiye Alayları diye geçen çeteler oluşturmuştur. Bunlar Osmanlı'nın Batı karşısında çok zorladığı bir süreçte kendisi için Batı ile aynı dinde olan Ermeni tehlikesini bertaraf etmek ve gelişen kapitalist sermayenin büyük çoğunluğunu elinde tutan Ermeni tüccar ve zanaatçıların mallarına el koymak için kullanmıştır. Kürt ve Ermeni halkı açısından bu talihsizlik her şeyden habersiz bu halkların çocukları arasına düşmanlık tohumları ekmiştir.

Bu düşmanlık, Müslüman Osmanlı, Hıristiyan Ermenilerin savaşında ortada kalan ve çözümü Ermenistan'a kaçmakta bulan Ezidi Kürtlerin torunu olan ***Murat*** yoldaşın çocukluk oyunlarına da yansır.

Her ne kadar ilk zamanlarda Sovyet devleti bunlara kültürel otonomi vermiş ve merkezi devletin koruması altına almış olsa da, ne Kürtlerle Ermeniler arasındaki düşmanlığı unutturabilmiş, ne de Kürtlerin yaşadıkları bu sürgünden kaynaklanan ülke özlemlerini unutturabilmiştir.

Yaşadığımız yerden bir düş gibi, zirvesindeki kara rağmen her gün toprak ananın sıcak kucağını hatırlatan Ağrı'ya her baktığımızda, ömürlerinin sonuna gelmiş ihtiyar nineler bir burukluk yaşar, çocuklarına vasiyet olarak –vatanı görmeseler de– mezarlarına bir avuç vatan toprağı getirmelerini isterlerdi. Yeni yetişen çocuklara ise bir gün o düşe geri döneceklerinin umudunu anlatır ve bize vatansız olduğumuzu söyleyen Ermeni çocuklarına karşı yaşadığımız ezikliği böyle giderirlerdi.

Murat yoldaş reel sosyalizmin yıkılışından sonra daha da belirginleşen bu çelişkiler ortamında Kürtlüğüne ve Kürt arkadaşlarına sahip çıkıyor, birliğimizi korumamız ve birbirimize yardım etmemiz için bize öğüt veriyordu. '92'lere gelindiğinde parti artık Ermenistan'daki halkımız içerisinde örgütlenme çalışmalarına başlamış, Murat'ın ailesi partiye kapısını açan ilk ailelerden olmuştu. Murat yoldaşın babası, özlemini çektikleri vatanın temsilini yapan partiye ve onun çalışmalarına tümüyle katılmıştı. Murat babasından her geçen gün gerillaya ilişkin yeni şeyler öğreniyordu. Bu süreçte babası parti çalışmalarından fırsat bulup aile ekonomisine katkı sunamadığı için kendisi kardeşlerine yardımcı oluyordu. Ara sıra evlerine gelen arkadaşlara büyük bir zevkle yardımcı oluyor ve onlara yitik ülkesi ve parti hakkında bir sürü soru soruyor, doymak bilmeyen merakını gidermeye çalışıyordu. Arkadaşları ve aile çevresinde çok sevilen Murat yoldaşta büyük bir insan ve ülke sevgisi vardı. Yaşamında bunu sürekli görebilirdiniz. Ara sıra yaptığımız çocukluk kavgalarından sonra birbirimize olan bağlılığımız ve sevgimiz daha da büyüyordu. Bir an önce büyüyüp Kürdistan'a, gerillaya gideceğimiz günün hayalini kuruyordu. Bu arada da boş durmuyor, akrabalarını ve çevresindeki insanları örgütlemek için çalışıyordu.

Murat arkadaş partiyi tanıdıktan sonra, katılana kadar partinin her kuruluş yıldönümünde bir kurban kesiyor ve çevresindekilere *"Bu kurban Kürdistan'adır, bir gün bütün Kürt gençleri Kürdistan'a döneceğiz ve ben de bunun başını çekenlerden biri olacağım"* diyordu. Yurtsever bir aileye sahip olan Murat yoldaş, kendisinden önce katılmış olan amca ve dayı çocuklarına bir an önce yetişmek için sabırsızlanıyordu.

Ailede en çok sevilen Murat yoldaşa bir gün annesi, *"Sen gitme, yerine iki kardeşini göndereyim"* der. O da cevaben, *"Eğer birbirimiz çok seviyorsak gitmem gerekir. Kürdistan'da halkımızın fiziki olarak yaşadığı işkenceyi biz burada fikrimizde ve ruhumuzda yaşıyoruz, buna son vermek için gitmem gerekir"* der. Gideceği zaman annesi ile vedalaşırken annesi, *"Gitmeden önce sana son defa kendi elimle bir cezve süt kaynatayım, içte öyle git"* deyince, düşünün gerçekleşeceğinin coşkusuyla göz yaşlarını tutamaz.

Murat gibi birçok Kürt genci bu süreçte yaşanan Ermeni-Azeri çatışmasına kurban olmamak için askerlikten kaçma yolları ararken, ülkeleri ve halkları için gerillaya katılmayı sevinç göz yaşları ile karşılıyorlardı. '96'da partiye katılan Murat yoldaş, Moskova'da bir süre eğitim gördükten sonra '97 kışında hayalini gerçekleştirip gerillaya ulaşır. Geldiği yer Kandil'de Çeme Rezzan'dır. Burada yeni savaşçıların içinde kış kampında kalır. Kürdistan dışından, uzak bir yerden katıldığı için kendisine ilgi gösteren yapı ve yönetimdeki arkadaşlarına layık olmak için çok çaba harcar. Çabasındaki kararlılığı gören arkadaşlar kendisini manga komutanı yaparlar.

1998 baharında yapılan ilk düzenlemede Hacı Ümran güçleri içinde pratiğe çıkar.

1997 yılında KDP ile yaşanan yoğun savaştan sonra yeni yılın baharında yoğun savaş hazırlıkları yapıyorduk. Arkadaşlar aracılığıyla gönderdiği nottan Murat yoldaşın alanda olduğunu öğrendim. Taburumuz KDP-YNK sınırında mevzilenmişti. YNK baharla birlikte yaşanabilecek bir savaşta hedef olabileceği endişesiyle mevzileri bırakmamızı istedi. Arkadaşlar kurulan taktik ittifakın bozulmaması için taburumuzu çekip Berda Sor'a kaydırdılar. İşte Murat yoldaşla burada yol üstü on beş dakikalık bir görüşmemiz oldu. Bu görüşmede bir yandan on yıllık özlemimizi giderirken, diğer taraftan güncel gelişmeler ve savaş üzerine konuştuk. Hayallerimizi gerçekleştirdiğimizi ve bunun da hakkımız olduğunu söyledik birbirimize. Murat bölgedeki halkın acılarından söz etti ve kendisinin kısa süre önce gittiği bir zomda yiyecek ekmekleri olmadığı halde uzak bir diyardan geldiği için bir ananın kendisine kendi eliyle ördüğü bir çorap verdiğini, ihanete olan tepkisini, halka layık olmamız gerektiğini anlattı. Bu kısa görüşmeden sonra ayrıldık.

Murat yoldaş pratikte de kendini her yönüyle katıyor, arkadaşların sevgisini kazanarak manga komutanlığı yapıyordu. '99 yılında Zilan yoldaşın anısına Çoman kasabası üzerine alandaki tüm güçlerimizin katılımı ile bir kuşatma eylemi gerçekleştirdik. Eylemde KDP'ye büyük kayıplar verdirdik. Bizim de sekiz şehidimiz ve yirmi kadar yaralımız vardı. Ben de yaraların arasında Doğu'ya geçmiştim.

Özel savaş güçleri yedikleri darbenin acısıyla tüm güçleri ile bir operasyon başlatmıştı. Murat yoldaş mangasıyla birlikte ön saflarda yer almak için ısrar eder. Sonunda Berda Sor tepelerindeki mevzilere gönderilir. Burada yaşanan yoğun çatışma sırasında suikast sonucu şehit düşer.

Bütün tabur tarafından sevilen Murat yoldaşın şehadetinin yarattığı etki sonucu tabur savaş yeteneğini önemli oranda kaybeder ve bu nedenle eğitime çekilir.

Murat yoldaş sonunda dediğini yapmış, ülkesine kavuşmuştur. Haykırışı hala yıldızlarda asılıdır, *"Ülkemi aydınlatan yıldızlar! Her halk gibi biz de özgür olacağız ant olsun..."*

Mücadele arkadaşları adına Avareş

Özgür yaşam özgür kadınla yaratılacaktır

Baştarafı 4'te

Neden? Çünkü aile, kutsal sayılan "çok özel bireysel bir alandır ve kadın burada bir erkeğin insafındadır. Erkek ona ne yaparsa razı olmak zorundadır. Çünkü erkek onun sahibidir. Yine sistemin öyle bir mantığı, mekanizması var ki, kadın, siyasette kullanılan bir araç olmanın dışında yoktur. Sanatta, her alanda böyledir. Ya böyle katılır, ya hiç katılmaz. Binlerce yıllık tabular, gelenekler öyle acımasızdır ki, ya boyun eğer, ya çok vicdansızca cezalandırılır. İşte kadının toplumsal sözleşmesi, bu sözleşmeyi, yani devletin, evliliğin sözleşmesinin bu biçimini reddetmektir. Kendi sözleşmesini toplumla, erkekle kendisinin yapması, topluma nasıl katılacağı, karar, irade gücünde nasıl yer alacağı gibi konularda kararı kendisinin vermesidir.

Toplumsal Sözleşme, bir anlamda toplumun demokratikleştirilmesinin çerçevesidir. Erkek ve kadın arasında bu kadar eşitsizliğin yaşandığı bir toplum asla demokratik olamaz. Erkeğin de bu kadar haksızlığa, tek taraflı hakimiyete dayalı yaşadığı bir sistem onu da özgür kılamaz. Böyle bir toplumda sevgi-saygı olmaz, çocuklar sağlıklı büyüyemez. Hatta doğa bile, –ki günümüzde çevre kirliliği, dünyanın iklim dengesinin bozulması gibi çok ağır sorunları yaşıyoruz– temiz kalamaz. Çünkü yaşamı yaratan kadın ve erkek arasındaki ilişki çirkindir, eşitsizdir ve haksızlıklarla doludur. Bu değişmeden toplum özgürleşemez. Bu bakımdan Toplumsal Sözleşme, aynı zamanda "nasıl bir toplum, nasıl bir yaşam" sorularının da somut cevabı olacaktır. Cevabımız, demokratik bir toplum, özgür bir yaşamdır. O zaman insanların, kadın-erkek olarak yaşadığı anlamsız yabancılık, parçalanmışlık ortadan kalkmalıdır. Bu, kadının kadın olmaktan, erkeğin erkek olmaktan çıkması anlamında değil; kadının kadın olduğu için düşürüldüğü konumdan çıkması, erkeğin de erkek olarak kendisine her şeyi hak gören, mevcut eşitsizliği kabul eden mantıktan uzaklaşması, kadının da güçlü, değerli olduğunu ve bu kadar aşağılanmayı hak etmediğini kabul etmesidir. Ortak iradeyle, yaşamı birlikte yaratmanın düşüncesi, eylemi gelişmelidir. İnsanlık, binlerce yıldır bu durumdan dolayı yaralıdır. Çünkü kendi özüne, insanlık değerlerine ters düşmüş, maneviyatı kaybetmiştir. Korkunç bir bireycilik gelişmiştir. Yaşamın kendisi katledilmiştir. Toplumsal Söyleşme bu anlamda, insanlığın kendi özüyle ve öz değerleriyle yeniden buluşmasının adıdır. İnsanın bir değer olarak görülmediği, çok ucuz ele alındığı bu dünya gerçekliğine bir müdahaledir.

İnsan en büyük değerdir ve yaşamı kutsaldır. Ama insanlık bundan bir uzaklaşmayı yaşamıştır. Çünkü kadını yaşamın dışına atarak kendi yarısını reddetmiş, çiğnemiş, ayaklar altında ezmiş, güçten düşürmüştür. "Yarım insanlık" kavramından bahsedilemeyeceğine göre, kadın kaybettikçe, kadına yönelik mantık ve pratik uygulama değişmedikçe insanlık kazanamayacak, hep kanayacaktır. Toplumsal sözleşme insanlığın kazanma çerçevesini belirlemektedir.

Aydınlanmayan kadın gücünü nasıl kullanacağını bilemez

Kadın, toplumla sözleşmesini yapmak için öncü güç olacaktır. Güç olmadan binlerce yıllık sözleşmeleri iptal edemez, bozamaz. Her şey kadının aleyhinedir ve kurumlaşmıştır. Batman intiharları bu trajedinin sonucudur. Bu gerici sözleşmeler, kurumlaşmalar öyle acımasızdır ki, ya ona boyun eğeceksin ya da yaşamayacaksın. Çok kısa bir süre önce yaşanan bu intiharların sadece Batman'da değil, Kürdistan'ın ve Ortadoğu'nun birçok alanında böyle ağır ve acılı yaşandığına inanıyoruz. Çünkü toplum üzerindeki etkisi çok derin. Neden? Çünkü toplum tabuların, geri düşüncelerin baskısı altında. Özgür ve bilimsel düşünceye, bunun için gerekli bilgiye sahip değil. Egemen sistemler insanları binlerce yıl böyle yönettiler. Önce düşüncelerini, ruhlarını teslim aldılar, sonra fiziklerini. Şimdi bilgi çağında yaşıyoruz; insan kendini sınırsız eğitebilir, bilinçlenebilir. Bunu en fazla hak eden de bizim toplumumuz, bizim insanımızdır. Mücadelemiz, partimiz bunun imkanlarını da yaratmıştır. Bizim görevimiz bunu artık topluma daha somut projeler ve yaklaşımlarla taşırmaktır. Bu temelde Kadın Rönesansı, kadının toplumsal sözleşmesini yaratacak, aydınlanmayı getirecektir. Aydınlanmayan kadın, neye nasıl katılacağını, neyi kabul edip neyi reddedeceğini, gücünü nasıl kullanacağını bilemez. Kadının topluma özgür ve eşit iradeyle katılması kadının aydınlanmasıyla olacaktır. Bu kapsamda hazırladığımız broşür ve taslakları da topluma sunacağız. İçinde bulunulan yaşamın kadına, insana sunduğu seçenekler, bizim seçeneklerimiz değildir. Kendi seçeneklerimizi kendimiz yaratabiliriz. Kadının bu gücü vardır. Binlerce yıl öncesinde yarattıkları ile yaşama ve topluma damgasını vuran kadın, tarihindeki büyüklükten de güç alarak insanlık için, toplum ve kendisi için özgür, demokratik toplumu yaratacaktır.

– Aynı zamanda ateşkesin de yıldönümü olan 1 Eylül Dünya Barış Günü yaklaşırken, Kürt ve dünya kadınlarına mesajınız ve çağrınız nedir?

– Öncelikle halkımızın 15 Ağustos ile birlikle başlattığı barış hazırlıklarını, Ankara'ya yürüyüş eylemlerini saygıyla selamlıyoruz. Yine Avrupa'daki halkımızın gerçekleştireceği 9. Uluslararası Kürt Festivali'ni de selamlıyor, halkımızın tüm dünyaya barış mesajını güçlü iletecek görkemli bir festivali ortaya koyacağına inanıyoruz. Özellikle Kuzey Kürdistan'daki halkımızın, Kürt kadınlarının iki yıldan fazla bir süredir ortaya koydukları barış eylemleri, mesajları, yürüyüşleri oldukça anlamlı ve değerlidir. Her ne kadar Türkiye devleti bunlar karşısında hala gerekli cevabı vermemiş olsa da, biz barışta ve demokraside kararlıyız. Halkımızın da bu kararlılığı en üst düzeyde yaşadığı ortadadır. Bu kararlılık, çaba ve fedakarlık kesinlikle barışı getirecektir. Bu konuda da öncülük rolü kadınındır.

Kürt kadını her fırsatta mesajlarını güçlü iletiyor. Ancak barışın savaştan daha zor olduğunu, daha fazla emek ve çaba istediğini tüm kadınlar bilmelidir. Kadının kurduğu anaerkil toplumun yıkılmasından günümüze kadar yeryüzünde çok savaşlar yaşandı, kan döküldü. Kadının barış kültürü yıkıldı ve üzerine savaş kültürü inşa edildi, bu kültür çok derinleştirildi. Bu, özellikle mantıkta hakim oldu. Sorunların çözümünde en yıkıcı silahlara sarılmak erkeğe hep daha kolay geldi. Şimdi bu kültürün mantığını değiştirmek, yerine binlerce yıldan sonra yine bize ait olan barış kültürünü kurmak öyle kolay değildir. Bu aynı zamanda özgürlüğü, eşitliği, paylaşımı ve adaleti kurmak anlamına geliyor. Çünkü adalet olmadan özgürlük, eşitlik olmadan barış olmaz. Bu yüzden barış savaşı en onurlu olduğu kadar en zorlu savaştır. Kürt kadını nasıl onlarca yıl savaşın acılarına gözyaşlarıyla katlandıysa, çok daha büyük bir yürekle ve tahammül gücüyle barışı da inşa etmeye kararlı olduğunu gösterdi. Bugün süreç bizden bu çabaları daha da büyütmemizi istiyor. Bu yüzden bütün Kürt kadınlarını, halkımızın 1 Eylül'deki barış atağına, yine II. Barış Hamlesi'ne daha aktif güçle katılmaya çağırıyoruz. 1 Eylül'den itibaren bütün Kürt kadınları aralıksız ve sürekli yükselen bir sesle, barışı daha fazla dillendirmeli. Barış etkinliklerini daha zengin ve çarpıcı kılmalı. Bütün sivil toplum örgütleri gibi barışa katkısı olacak her kesimle görüşmeli, tartışmalı ve ortak barış etkinlikleri geliştirmelidir. Kürt kadınının sesi, barışın sesi olarak sürekli yükselmelidir. Analarımızın çok aktif olduğu bir süreçteyiz. Bazı analarımız Ankara'ya yürüyecek, bazıları açlık grevlerine başladı. Biz hepsini sevgiyle, saygıyla selamlıyoruz, kucaklıyoruz. *"Bu topraklarda mutlaka kadın kazanacak, barış kazanacak"* diyoruz.

Türkiyeli kadınlar da, Kürdistan'ın her ilinden Ankara'ya yürüyen Kürt kadınlarını güçlü karşılayabilmeli ve seslerini onların sesiyle birleştirip daha güçlü bir barış çağlayanı oluşturmalıdır. Yaşanan acılar ve verilen bedeller ne olursa olsun, Kürt kadınının uzattığı barış elini herkesten önce Türkiyeli kadınlar tutmalıdır. Çünkü acılarımız ve kaderlerimiz ortak. Bu eli tutmamak savaş isteyen rantçıların işine gelir ancak. Bu nedenle 1 Eylül'deki etkinliklerde Türkiyeli kadınlar da güçlü yer almalı ve Türkiye'nin her bölgesinden barış sesini yükseltmeli, barış eylemini yaratmalıdır. Sanatçı Türk kadınlar, sürekelileşen barış konserleri ve barış festivalleri gerçekleştirmelidir. Kürt kadınlarının iki yıldır daha yüksek sesle haykırdıkları *"Bijî Aşitî"* sadece Kürt analarının değil, Türkiyeli anaların da yürek acılarını dindirecek temel slogandır.

Tüm dünya kadınlarına çağrımız da bu temeldedir: Birleşelim, barışı ve özgürlüğü yaratalım. Kürt kadınının barış çabalarına değer biçmek ve her yerde barışın sesi olmak gerekir. Çünkü Kürtlerin yıllardır özlemini çektiği ve fazlasıyla hak ettiği barışın gecikmesi sadece Türkleri ve Kürtleri değil, birçok ülkeyi etkileyen bir konumdadır. Başta Avrupalı kadınlar bu noktada sorumluluklarını bilmeli ve aktif bir barış militanı olmalıdırlar. Yine savaşların yaşandığı birçok coğrafya var. Filistin-İsrail başta olmak üzere tüm dünya kadınları kendi güçlerini ortaya koyabilmeli, dünyanın her yerinde ortak bir ruhla savaş karşıtı eylemler geliştirmelidir. Bu kesinlikle uzun vadede etkili olacaktır. Bu temelde *"Yaşasın barış, yaşasın barışın öncüsü kadın!"* diyor, mücadeledeki kadın emeğine ve fedakarlığına layık olacağımızı belirtiyoruz.

Sanatı yaratıp edebiyatı geliştirecek olan ruh beyin ve yürektir

Baştarafı 8'de

Biz genel sürece yön vermek istiyoruz. Bu çalışmaların rolü de öyle olmalıdır. Halkın yeni sürecinin çerçevesini ortaya çıkartmalıdır. O zaman bütünü düşünmemiz gerekir. Fakat sadece o da değil. Bizim şunu da iyi anlamamız gerekiyor: *'Bu bakımdan biz çok iyi durumdayız'* demek mümkün değil. Bu konuda çok ciddi eksikliklerimiz var. Başka biçimlerde de belirttik, ama çok fazla bir derinlikle kavranılmış, özümsenmiş, ulusal demokratik mücadeleyle tam bütünleşilmiş denilemez. İnkarcılık çok değişik biçimlerde içimizde kol geziyor. Görmemiz, bulmamız, tutmamız, atmamız, kendimizi ondan kurtarmamız; doğru yola, ulusal demokratik kurtuluş yoluna kendimizi sokmamız gerekiyor. Demek ki, yeni sürecin geliştirilmesi ve kültür-sanat faaliyetlerinin başarıyla yürütülebilmesi için bir defa bu inkarcılığın da ciddi biçimde aşılması gerekiyor. Ulasal demokratik gelişmeyi ortaya çıkartan, yaratan gelişmenin iyi görülüp, bununla iyi bütünleşilmesi gerekiyor. Bu mücadeleyi var eden, geliştiren bilincin, ruhun tüm bu çalışmalara hakim kılınması gerekiyor. Şimdi sanatçının buna göre şekillenmesi önemlidir. Kültür-sanat faaliyetlerinin böyle bir çizgide ele alınıp yürütülmesi önemlidir. Kadro dediğimiz olayın kendisini böyle geliştirmesi önemlidir. Ne kadar katkı sunabiliyorsa ancak bu çizgide sunabilir. Az sunar, çok sunar, ama ancak bu çizgide olan katkı sunar. Bu çizgide olmayan sunmaz. Kendisi için bir şey kazanabilir, ama halk için sanat düzeyinde bir şey kazandıracağını sanmıyoruz. Dolayısıyla sanatçının doğru oluşması, özüne uygun, anlamına uygun, Kürt insanının, Kürdistan'ın içinde bulunduğu koşullara uygun konuşması, çalışması gereklidir. Bunun için doğru şekillenme, doğru yaklaşımla birlikte tabii bir örgütlülük de gereklidir. Bireysel çabalar katkı sunabilir, ancak bir örgütlülük içinde olunursa katkılar anlam bulabilir, yani kalıcı olabilir. Bir bütünün parçaları olarak rol oynayabilir. Ama bütünü var eden bir örgütlülük olmazsa, parçalar ayak altında ezilip gidebilir. Kalıcı etki bırakmayabilir. Koşullar bu bakımdan da zorlayıcıdır. Bunun için de yanılmamalıyız. Onun için kültür-sanat hareketini, demokratik kültür hareketini ciddi bir örgütlülüğe kavuşturmak, kapsamlı bir hedefler programı çerçevesinde her alanda çalışma yürütecek bir örgütsel planlamayı geliştirmek, alanların rolünü ve işlevini de doğru belirleyerek esas alınması gereken alanları esas almak; ikincil-üçüncül planda yaklaşılması gereken alanlara öyle yaklaşmak; böylece sonuç alıcı ürün, yaratıcı, verici bir çalışma düzenlemesi içerisinde olmak gerekiyor. Ancak böyle örgütlü ve derinlikli bir çalışma bu değerleri ifadeye kavuşturabilir. Bu ağır koşullarda böyle örgütlü bir çalışmayla insan ürün yaratıp ayakta kalabilir.

Bir de mücadele etmek gerekiyor. Tabii bu alan da bir mücadele alanı. Yani çok değişik yönlerden bu süreci saptırmak, bu birikimi yok etmek için saldırılar var. Gün geçtikçe daha da gelişecek. Onu da hiç görmezden gelemeyiz. Şimdiden çıkmışlar, 'Kürdistan'a çıkılır mı, halk içinde çalışılır mı' diye, biz tartışma yaparken, burada bu değerleri yok etmek için çaba harcayanlar harıl harıl çalışma yürütüyorlar. Gaflet içinde olmamamız gerekli. Nasıl birikimi saptıracak, sabote edecek, asimle edecek, kendine katacak, onun çabası içinde; hem de çok yoğun bir çaba içerisinde. Bu sürüyor ve gün geçtikçe daha fazla da gelişecek. Demek ki burada bir yarış, bir mücadele gerekecek. Öyle kolay değildir. Bunu 'Kürtlere aittir, kimse Kürtlere yaklaşmaz, dolayısıyla kimse bu işi yapmaz, eninde sonunda bize kalır' diye değerlendiremeyiz. Tabii kimse Kürtler için yapmaz, ama Kürtlere karşı kullanmak için yaparlar. Tarihte yapmamışlar mı, güncel olarak yapmıyorlar mı? Yapıyorlar. Bunu biz bilemeyecek, anlamayacak durumda değiliz. Dolayısıyla bir mücadele ve yarış alanı. Onun da gereklerine uygun hareket etmek, bu konuda da geri durumda kalmamak gerekiyor. Mücadele etmek için de tabi hızlı çalışmak, kapsamlı çalışmak gerekiyor. O da örgütlenmek demektir, örgütlü çalışmak demektir. Örgütlü çalışma içerisinde olursak o zaman herkesi katabiliriz. Gerçekten ulusal demokratik kültürün gelişmesine katkı sunup, hizmet etmek isteyen herkesi az çok hangi düzeyde olursa olsun, nasıl katılım göstererse göstersin katabiliriz, yön verebiliriz. Doğrusu da budur. Herkese yer vermek gerekiyor. Dar yaklaşım tehlikelidir. Kişisel düzeyde yaklaşmak, bireyselleşmek bu konuda kendini bitirmektir. Örgütlülüğü de dar ele almak aynı düzeyde tehlikelidir. Gerçekten bir halk hareketini burada da geliştirmemiz gerekiyor. Mümkün olan en geniş çerçeveyi kapsamak gerekiyor. Sadece hazır olanı değil de eğiterek, eğitim yaparak teşvik etmek gerekiyor. Daha geniş bir gücü ortaya çıkartıp, katmak gerekiyor. Ama bunları yapabilmek için örgütlülük gerekiyor. Sağlam bir örgütlü çekirdek olmalı ki; bu işleri yürüten, öncülük yapan, önünü açan iyi bir militan topluluğu olmalı ki; onun etrafında en geniş çevreler birleştirile bilinsin. Eğer böyle olursa en geniş gücü biriktirebiliriz. Çok derinlikli ve kapsamlı çalışma yapabiliriz. Mevcut koşullar oldukça buna uygun, imkanlarımız da var. Biraz da mücadeleyi göze aldık mı, müzikte, sinemada, tiyatroda, diğer bir çok alanda çok değerli, Kürt toplumunun ihtiyaç duyduğu gelişmeyi ona yaşatacak; bölge halkları ve insanlık açısından değer ifade edecek, onlar içinde yer bulacak sanat ürünleri ortaya çıkarabiliriz. Böyle bir yaklaşım, bunu yaratır. Yaklaşımımızı düzelttiğimiz ölçüde bunu yapabileceğimizi görebiliriz. Güvenimiz, amaçlarımız bu temelde gelişebilir. Yani güven, iddia, umut çok yüksek olmalı.

Şimdi bizim geçen süreçte iç ve dış tartışmalarımız, iddia zayıflığı, üretimsizlik, giderek umutsuzluk diyebileceğimiz durumun hepsi aslında yaklaşımların eskiliğinden, yanlışlığından ileri geldi. Koşullar daha elverişli duruma gelirken, buna uygun yaklaşımın yaratılamaması o tür daralmaları, gerilemeleri getirdi. Yaklaşım düzeltilirse, yeni ve güçlü bir başlangıç yapılabilecek. Buna rönesans denildi. Kültür-sanat rönesansı bu temelde güçlü bir ulusal demokratik gelişme ortaya çıkarır ve geliştirir. Anlayış düzeltilmesi bu iddiayı geliştirebilir. İnanç, güven, bu temelde gelişmelidir. En azından her arkadaş bu çizgiyi esas almalıdır. Buna bağlanmalı, buna hizmet etmeyi esas almalıdır. Bunu zorlayan bir konumda olmak değil de, buna hizmet eden, buna katılım gösteren, bu temelde; ulusal demokratik, kültür, sanat ve edebiyatın gelişmesi için çabalayan bir konumda olmalıdır. Böyle olan her çabaya değer biçilir, değer biçeriz. Herkes de biçmelidir. Bu yönlü ürün yaratan, çaba harcayan, emek veren herkesin emeği en kutsaldır, en değerlidir, en saygılıdır. Parti için en çok hizmet edendir. Parti olarak bütün değerlerimizi bu tür çabalara vereceğiz. Bunun sonuna kadar da yaratanı, destekleyeni olacağız. Bu konuda VII. Kongre kararlılığımız yeni stratejik yaklaşımımız, bunu kesin ortaya çıkardı. Buna da inanılmalı, güvenilmelidir. Eksiklikler, zorluklar oldu. Bunlar süreçle bağlantılıdır. Tamamen bunları bu biçimde anlayıp da uygulamaya koyamamakla bağlantılıdır. Abartılmamalı, yani birden bire her şey çok mükemmel pürüzsüz, engelsiz, mücadelesiz, çok rahat olmuyor. Kısa sürede de olmuyor. Şimdiye kadar olmadı, bundan sonrada olmayacak. Yani öyle işler pürüzsüz ve çok rahat yürüyecek diye bir güvence veremeyiz. Yine mücadele gerekecek, zorluklar engeller olacak. Mücadele ederek, engelleri, zorlukları yenerek bu işler yapılacak. Bunun başka yolu yok. Başka türlü bu çalışmaları başarıyla yapmanın imkanı yok. Dolayısıyla da şimdiye kadar ortaya çıkan böyle zorlayıcı tutumlar bir umutsuzluk kaynağı olmamalı, abartılmamalı. Mücadele, doğru yaklaşımlar geliştirerek aşabileceğimiz, aşmamız gereken hususlar olarak görülmeli ve bunu böyle ele alarak, birbirimizi iyi dinlemeliyiz. İyi anlamalıyız, iyi birlik oluşturmalıyız. İyi ortak çalışma ve dayanışma içinde olmalıyız. Böyle olursa zorlayıcı, engelleyici tutumların ortadan kaldırılması, aşılması daha kolay olur. Bunun da başka bir yolu yoktur. Hiç kimse bizden, halktan, partiden başka bir yol istemesin, beklemesin. Böyle bir beklenti doğru değildir. Ancak böyle bir yaklaşımla aşacağımızı herkes bilir ve bu temelde katılım gösterirse o zaman başarırız.

Mevcut siyasal durum ve başarmamız gereken görevler

Baştarafı 16'da

21. yüzyıla denk bir bölgenin ortaya çıkması kesinlikle demokratik dönüşümle mümkündür. Bölgede değişim kaçınılmazdır. Bunun yolunun da demokratikleşme ve demokratik dönüşüm olduğu ve mevcut parçalanmışlığın özgür birlik yaklaşımıyla giderilebileceği açıktır. Bu açıdan demokratik dönüşüm ve özgür birlik çizgisi, bölge için halkların geleceğini yaratacak ve onları ilerletecek biricik doğru, somuta uygun ve uygulanabilir çizgidir. Bu çizgiyi geliştirmek açısından ve onu pratikleştirme yolunda en büyük imkana Kürt halkı sahiptir. Kürt halkı ortaya çıkardığı mücadele, oluşturduğu PKK gibi bir öncülük ve yarattığı PKK Önderliği gibi bir ideolojik-politik çizgi gerçekliğiyle böyle bir rolü oynamaya herkesten fazla adaydır.

Diğer yandan Türkiye'nin içinde bulunduğu durum ve yaşadığı gelişmeler Kürt halkının böyle bir rol oynamasını daha fazla imkan dahilinde kılmaktadır. Kürt halkı Türkiye'den başlamak üzere bölgenin diğer alanlarında böyle bir demokratik dönüşümü ve bu temelde demokratik siyasal mücadele yöntemleriyle sorunlara çözüm getirmeyi, demokratikleşme ve özgür birlik çizgisiyle sağlayabilir. Kürt halkı geçtiğimiz üç yıl içerisinde uluslararası komploya karşı gösterdiği direnişçi duruşuyla böyle bir konumu yakalayıp geliştirmiş, aynı zamanda böyle bir süreçte geliştirdiği demokratik dönüşüm ve özgür birlik çizgisiyle hem Kürt sorununa doğru çözüm yolunu göstermiş, hem de bölgenin temel sorunlarının çözüm çizgisini ortaya çıkarmıştır. Bu temelde 20. yüzyılın son çeyreğinde yürüttüğü ulusal diriliş mücadelesiyle sağladığı konumu, uluslararası komploya karşı duruşta da sürdürmüş ve daha da geliştirmiştir. Bu ise Kürtler için önemli bir avantaj durumunu ifade etmektedir. Ancak bu, şimdiye kadar ki konumu yaratmayı sağlayan bir durumdur. Mevcut durumda bu konumun sürdürülmesi ve daha da ileri götürülerek kalıcı başarılara kavuşturulması gerekmektedir.

Kürt halkı, PKK'nin yeni stratejisiyle kendisinin ve bölgenin sorunlarını çözüp ilerleme sağlamanın yolunu açmıştır. Ancak bu henüz düşünce düzeyinde, geleceği yaratmanın yol ve yöntemini bulma düzeyinde bir çözümdür. Bunun pratikleştirilmesi, bu temelde bölgedeki gelişmelere, Kürdistan'da ve bölgedeki olaylara aktif mücadeleyle müdahale edilmesi; bölge sorunlarını çözümsüz bırakan ya da bazı dış güçlerin egemenliği yönünde çözülmesini öngören yaklaşımlar ve politikaların etkisiz kılınması; bölge halklarının çıkarına demokratik ve özgür birliği esas alan bir çözümü geliştirecek; halkların ve toplumların ilerlemesini sağlayacak bir pratik politikanın hayata geçirilmesi gereklidir. Bunun yolunun da uluslararası, bölgesel ve ulusal düzeyde gericiliğe ve onların komplo düzeyinde Kürt sorununu bastırmak üzere geliştirdikleri saldırılara karşı, topyekün bir halk direnişini geliştirmek olduğu açıktır. Demokratik dönüşüm ve özgür birlik çizgisi ancak kapsamlı bir halk hareketiyle, serhildanla pratikleşebilir. Ancak serhildan bu çizginin önündeki gerici engelleri parçalayarak, halkların demokratik örgütlülüğünü ve inisiyatifini geliştirerek, bölge sorunlarını çözümleyip toplumsal ilerlemenin önünü açabilir. Dolayısıyla Kürdistan'dan başlamak üzere, gittikçe genişleyip bütün bölgeye yayılan bir serhildan hareketi bölge sorunlarını çözecek ve demokratik değişimi ve dönüşümü yaratacak yegane mücadele yoludur. Geç kalmadan, zaman kaybetmeden ve sağa sola sapmadan böyle bir mücadeleyi geliştirmek, örgütlemek ve gericiliği böyle bir mücadeleyle etkisiz kılmak, gelişme yaratmak açısından zorunludur. Ancak böyle bir mücadele Kürdistan'daki oyunları bozabilir ve Türkiye'deki çöküşten bir demokratik yeniden doğuş yaratabilir; dar milliyetçiliği aşarak Arap aleminde bir çözüm yaklaşımı geliştirebilir. Çok zor olan Irak'ta demokratik birlik esasına dayalı, halkların çıkarını öngören, kalıcı ve istikrar arz eden bir çözüme de katkı sunabilir. Yoksa çözüm kendiliğinden gelişmez. Yalnız başına ideolojik mücadele ile de çözüm bulunmaz.

Serhildan demokratik dönüşümün ve çözümün yegane yoludur

Farklı politikaların da çözümden çok çözümsüzlüğü dayattığı açıktır. Bu nedenle çözüm yolunun bulunmuş olması önemlidir. Ancak en az onun kadar, hatta ondan daha fazla önemli olan, bu çizginin pratikleştirilmesi ve yaşamsallaştırılmasıdır, halkların böyle bir çizgi temelinde örgütlenme ve mücadele içerisine çekilmesidir. Dolayısıyla siyasal serhildanı geliştirmek, Kürdistan'da, bölgede ve her alanda demokratik siyasal mücadeleyi yoğunlaştırmak, mevcut siyasal gelişme ortamında her türlü geriliği ve gericiliği aşma ve toplumsal ilerlemeyi sağlamanın tek yoludur. Bu, imkan dahilinde olan bir yoldur.

Bununla birlikte bölge gerçeklerini ve yine bölgeye dayatılan uluslararası gerçekleri de doğru tahlil etmemiz gerekmektedir. Siyasetin silah ve savaşla yapıldığı bir alanda bulunuyoruz. Bunlar halihazırda geçerliliğini çok daha fazla koruyor. Diğer yandan ABD'nin kendi çıkarları doğrultusunda Kafkasya, Balkanlar ve diğer alanlarda çözüm üretirken şiddetten kaçınmadığı bilinen bir gerçektir. Dolayısıyla ABD'nin yaklaşımlarının da savaşsızlığı getireceği gibi bir yanılgıya düşmemek gerekir. Tersine, onun da çeşitli biçimlerde çatışmayı ve savaşı içereceği, dolayısıyla bölgeye bunu dayatacağı her zaman ihtimal dahilinde tutulmalıdır. Bölge güçleri, Türkiye, İran, Irak ve Suriye; yine YNK ve KDP, bütün bu güçler siyaseti en yoğun olarak askeri güçlerle yapmaktadır. Siyasal çözüm yönünde adımların atılamaması veya belli bir tıkanmanın ortaya çıkması durumunda, derhal çatışma ve savaş gündeme gelmektedir. Filistin'deki durum bunun çok açık bir örneğidir. Kürdistan'da 2000 yılında yaşananlar ve günümüzde çok yoğun olarak askeri mevzilenmeyi içeren durum bunun somut örnekleridir. Demokratik siyasal çözüm çizgisi inisiyatifi ele alıp çözümü geliştirmedikçe, siyasal çözüm süreci ilerlemedikçe ve tıkanmayla karşılaştıkça; şiddet ve çatışmanın her zaman gündeme geleceği ve siyasal mücadelenin kendisini askeri yollarla sürdürür duruma düşeceği unutulmamalıdır. Bu, özellikle Kürdistan'da, Irak'ta ve Filistin'de geçerli olan bir durumdur.

Bu açıdan her alanda geniş bir halk serhildanını esas alıp geliştirmekle birlikte, buna bağlı bir öz savunma hareketini de örgütleyip geliştirmek; gerillayı böyle bir öz savunma gücü haline getirmek, büyütmek, eğitmek, örgütlemek, mevzilendirmek ve gelişebilecek her türlü gerici askeri saldırıya karşı halkın ilerici demokratik birikimini koruyup savunacak bir güç konumunda tutmak çok büyük önem arz etmektedir. Unutmayalım ki, hem Kürdistan'da hem de bölgede halk hareketinin –serhildanın– mevcut durumda demokratik dönüşümün ve sorunları çözmenin yegane yolu olması ve böyle bir mücadele biçimi haline gelmesi, geçmişte yürütülen gerilla savaşıyla ve ortaya çıkan gerilla örgütlenmesiyle bağlantılıdır ve böyle bir gelişmenin üzerinde olmaktadır. Mevcut durumuyla geçmiş gerilla savaşının ortaya çıkardığı birikimler ve gerilla gücü böyle bir siyasal mücadelenin ve serhildanın hem dayanağı ve temeli, hem de onun koruyucusu ve güç vericisi olmaktadır. Bu açıdan hem halk hareketinin her alanda güçlü bir biçimde gelişebilmesi, hem de onu ezmek üzere çeşitli gerici güçlerden gelişebilecek askeri saldırılara karşı koymak ve onlar karşısında siyasal halk mücadelesini koruyabilmek için sağlam bir öz savunma çizgisine, gerilla örgütlenmesine ve mevzilenmesine ihtiyaç vardır. Dolayısıyla bunu hiçbir biçimde göz ardı etmemek, mevcut durumda demokratik dönüşüm ve özgür birlik çizgisini serhildan ile hayata geçirmeye temel teşkil edecek ve onu koruyacak şekilde gerillayı büyütüp mevzilendirmeye büyük önem vermek ve buna özen göstermek kesinlikle gereklidir.

Bunlarla birlikte hem halk hareketinin örgütlenmesine yol açacak, hem de öz savunma gücünü ortaya çıkarıp yönlendirecek ve bunların ihtiyaç duyduğu manevi dünyayı yaratacak bir propaganda faaliyetine, yine dar milliyetçilik temelinde çözümsüzlüğü dayatan ideolojik ve siyasal çizgilere karşı çok derinlikli bir ideolojik mücadeleye ihtiyaç vardır. Bir defa halkın bilinçlendirilmesi, eğitilmesi, örgütlendirilmesi ve serhildana çekilmesi; gerillanın sağlam bir öz savunma gücü olarak örgütlendirilip ayakta tutulması için yoğun bir propaganda faaliyeti, bir teorik çalışma gereklidir. Bu olmadan, halka yönelik kapsamlı bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütülmeden, bu temelde bir etkileme olmadan halkın örgüte ve eylem içine çekilmesi mümkün olamaz. Bu açıdan basın-yayın, kültür, sanat ve edebiyat faaliyetleri, içinde bulunduğumuz süreçte halkın demokratik siyasal eylemliliğini geliştirebilmek ve halkı böyle bir eylemlilik içerisine çekebilmek için en başta geliştirilmesi gereken çok kapsamlı bir çalışma olmaktadır. Öte yandan bölge üzerinde hala dar milliyetçi çizginin, yine işbirlikçi anlayışların belli bir etkinliği vardır. Özellikle dar milliyetçilik, bir yanıyla işbirlikçilik olarak ve diğer yanıyla dar İslami yaklaşımla bütünleşerek, bölge siyasal güçleri üzerinde ağırlığını büyük ölçüde korumaktadır. Bu çizginin çözümsüzlüğünü ve bölgedeki sorunları derinleştirici bir özelliğe sahip olduğunu gösterecek, halkları ve siyasal güçleri bu bakımdan aydınlatacak; dolayısıyla bu çizgiyi düşünce düzeyinde mahkum edecek kapsamlı bir ideolojik mücadeleye kesinlikle ihtiyaç vardır. Demokratik siyasal mücadele çizgisi, demokratik dönüşüm ve özgür birlik çizgisi böyle bir ideolojik mücadeleyle beslenmedikçe, böyle bir ideolojik mücadeleyi çok yönlü ve derinlikli geliştirecek bir teorik çalışma yürütülmedikçe, pratikte mücadeleyi etkili bir biçimde geliştirmek, örgütler yaratmak ve sonuç almak kesinlikle mümkün olamaz. O açıdan hem yanlış düşünceler, ideolojiler ve siyasal çizgilerin aşılması ve mahkum edilmesi, hem de halkın yeni çizgide demokratik dönüşüm ve özgür birlik çizgisinde serhildana kalkabilmesi için yoğun bir ideolojik mücadeleye, propaganda ve ajitasyon faaliyetine ihtiyaç vardır.

Mevcut siyasal gelişmeler, uluslararası güçlerin bölge üzerindeki mücadeleleri ve bölge güçlerinin somut durumdan kaynaklanan sorunlar kapsamında geliştirdikleri mücadeleler, bizi sorunları böyle ele almaya, içinde bulunduğumuz süreçte çok kapsamlı bir halk örgütlenmesini geliştirmeye, çok yönlü bir kitle mücadelesine ve serhildana, bunu besleyip yürütecek bir öz savunma mevzilenmesine, bütün bunlara yol açacak ve kitleleri buna çekecek bir propaganda ve ajitasyon faaliyetine götürmektedir. Kürdistan'da ve diğer alanlarda bu görevleri çok yönlü bir biçimde kapsamlı olarak ele alıp başarıyla geliştirdiğimiz ölçüde, mevcut siyasal sürece cevap vermiş ve gericiliğe darbe vurup, uluslararası komployu gerileten ve yenilgiye uğratan bir mücadeleyi ortaya çıkarmış olacağız. Dolayısıyla içinde bulunduğumuz süreçte sadece olguları değerlendirmekle yetinmemek, aynı zamanda ortaya çıkan doğru düşünceleri kapsamlı bir halk hareketiyle pratikleştirmek, yoğun bir pratik, örgütsel ve eylemsel yaklaşım içerisinde olmak ve mücadeleyi bu temelde geliştirmek şarttır. Mevcut siyasal çerçeve önümüze bu görevleri koymaktadır. Bu siyasal sürece denk düşecek bir yaşam içerisinde olmak, bu temel görevleri doğru ve kapsamlı bir biçimde planlayıp örgütleyerek pratikte başarmaktan geçer.

Bu açıdan Konferansımız böyle bir pratik planlamanın ve kapsamlı görevleri başaracak bir pratik mücadelenin başlatıcısı olacaktır.

Apoculuk tarihin en üst düzeyde sentezidir

Baştarafı 22'de

Gelişmenin temel özelliklerini iyi göreceğiz, iyi ve doğru anlayacağız, yeterince özümseyeceğiz. 'Bu her halükarda olabilirdi' demek yanlıştır, olmayabilirdi de. Böyle bir değişiklik olsun diye uluslararası gericilik saldırmadı; yok etmek için, imha etmek için saldırdı. Değişiklik, imhayı önleyen, saldırıyı boşa çıkartan mücadele kuvveti oluyor. Böyle bir mücadelenin düşüncesini, yöntemini, tarzını ortaya çıkartıyor. Dolayısıyla da uluslararası komploya karşı ayakta duran, kendini geliştiren bir mücadele, daha kapsamlı daha geniş bir bakış açısını edinmiş oluyor. Bunu da bu biçimde ele alacağız ve değerlendireceğiz. Esas olarak da bunlar karşısında kendi durumumuzu ele alacağız, değerlendireceğiz. Kendimizi bu değerlendirmeler çerçevesinde yeniden yaratmayı esas alacağız.

İkincisi ise; kendi yaklaşımlarımızı esas alarak doğru PKK'lileşemeyiz, doğru ve başarılı mücadele yürüten bir militan haline gelemeyiz. Doğruların neler olduğunu, başarının nereden kazanıldığını, Önderlik özelliklerini, Önderlik bakış açısını, Önderlik yöntemini, Önderliğin ideolojik, örgütsel, siyasal ve her alandaki pratik duruşunu, mücadele tarzını, yaşam duyarlılığını görerek, anlayarak, çözümleyerek, onları kendimizde içselleştirmeye çalışarak öğreneceğiz. Kendimize ölçü olarak bunları alacağız. Diğer yandan bunları sadece bir bilgi olsun diye öğrenmeyeceğiz. Birisi sorduğunda; 'PKK Önderliği şudur, şudur' diyerek tekrarlamak için yapmayacağız. 'Apoculuğun ilkeleri şunlardır' diye sayıp, döküp, ondan sonra kendisi başka şeyleri yapan olmayacağız. Böyleleri dünyada çok var. PKK'yi bizden daha iyi bilenler çok fazladır. Bizden daha çok incelemiş olanlar çoktur. Sosyalizmi, diyalektik materyalizmi çok iyi bilenler var. Düşünürler, bilim adamları, siyasetçiler, araştırmacılar-incelemeciler var. Bunlar bir çok şeyi iyi ortaya da koyuyorlar, ama uygulamıyorlar, uymuyorlar. Onlar bu işin militanı değiller. Onların işi, kendilerine biçtikleri rol; bu gerçekleri ortaya çıkartmak, tahlil etmek, bunları ifadeye kavuşturmaktır.

Tabii biz öyle yapmıyoruz, yapmayacağız. Biz bu işin militanıyız, militanı olmak istiyoruz. Dolayısıyla onlar kadar çözümleyici olacağız, anlayışlı olacağız, kavrayan olacağız, ama kavradığımız kadar da uygulayan olacağız; pratiğe geçiren, eyleme geçiren, yaşayan, yaşatan, yaşamsallaştıran olacağız. Bunları yaşamsallaştırabilmek için de kendi durumumuzu bunlar ışığında eleştireceğiz, değerlendireceğiz. Kendi doğrularımızı esas alarak bunları beynimizin bir kenarındaki düşünceler gibi tutmayacağız. 'Doğrular bunlardır' diyerek kendi bütün düşünce, davranış, bakış açısı, yaşam tarzımızı eleştiriden geçireceğiz ve bu özelliklerle çelişenleri atarak, kendimize bu özellikleri edineceğiz. Militanlaşmak bu olur, böyle olur. Önderlik gerçeğine ulaşmak, Önderlik militanı haline gelmek ancak böyle yapmakla mümkün olur. Bu noktada zayıf yaklaşımlar, kendine göre çok fazla yanılgılı ve yanlış yaklaşımlar var. Değişik gerekçelere kendisini sığdıran yaklaşımlar var. Ya çok incelemiyoruz, dikkate almıyoruz, ya da incelemeyi söz düzeyinde tutuyoruz. Yaşamdan kopartıyoruz. Kendi yaşamımızı buna göre değiştirmemiz gerektiğini hesaba katmıyoruz, ya da öyle ele almıyoruz. Bu zor geliyor. Daha önce çeşitli yerlerden edindiğimiz özelliklere, alışkanlıklara göre yaşamak insana kolay geliyor. Doğru olur, yanlış olur, pratikte zor olur, kolay olur, fakat onu değiştirmek zor geliyor, edinilen alışkanlıklara uygun yaşamak kolay geliyor. Bu, yanlış ve zayıf bir tutumdur. Alışkanlıklara göre yaşamak tehlikelidir. Önderliğin temel özelliklerinden bahsedeceksek bir tanesi de budur. Kendini yönlendirecek alışkanlık edinmemek, tamamen bilimsel ölçüleri yaratacak pozisyonda olmak, her zaman her şeyi yapmaya hazır, ama nerede ne yapacağı belli olmayan bir tarz, bir duruş tarzı Önderliksel duruş tarzı oluyor. Çeşitli alışkanlıklara bağlanmış tarz çok kolay çözümlenen, sadece şimdi değil, çok sonraları da ne yapacağı şimdiden belli olan, bir bakınca görülen, anlaşılan tarz oluyor. Bu yanlıştır. Alışkanlıklara bağlanmak, doğru ve yaratıcı tarzı, çok yönlü ve etkili olmayı önler. Alışkanlıklar bir tutuculuk kaynağıdır, bir sınırlandırma kaynağıdır, bir bağımlılık olayıdır. Yani insanın özgürleşme düzeyi, alışkanlıklarından kurtulma, alışkanlıklarını aşma düzeyi ile orantılıdır.

Alışkanlıkları bize egemen düzen veriyor. O alışkanlıklar öyle yaratıcı, üretken kılıcı durumlar değildir. Dolayısıyla aşacağız onları. Kendi alışkanlıklarımızla olgulara, olaylara, yaşama yaklaşıp da bununla PKK militanı, Önderlik militanı olacağımızı kabul etmeyeceğiz, sanmayacağız. Kesinlikle böyle olmaz. Demek ki değişimi biz de esas almalıyız. Değişim bizim için de tek ölçü olmalı, değişeceğimize inanmalıyız, içimizde değişim kuvvetini yaratmalıyız. 'Ben değişmem, gelişme olmaz, alışkanlıklara bağlanmışım, bunlardan kurtulamam, ben böyle şekillenmişim, bundan kurtulamam. Bu biçimde gelmiş, ancak böyle götürebilirim, bir farklılık ortaya çıkartamam' düşüncesi yanlıştır. Metafizik bir düşünce tarzıdır. Yaşama idealist yaklaşımı ifade ediyor. Son tahlilde 'böyle yaratılmışım, bu iş böyle kalır' deniliyor. Bunlar yanlıştır, bunları aşacağız, böyle yaklaşmayacağız. Dolayısıyla diyalektik materyalist felsefe karşısında ne durumda olduğumuzu çözümleyeceğiz, bunun üzerinde kafa yoracağız, kendimizi yoğunlaştıracağız. Kuşkusuz toplum olarak da Kürtler PKK ve Önderliksel gelişmeyle önemli ilerlemeyi sağladılar. Önderliksel gelişme yalnızca toplumdan kopuk, yaşamdan kopuk, kendine ait bir gelişme değildir. Bir toplumun yeniden yaratılış olayıdır. Bir ulusal, siyasal, ideolojik ve yaşamsal gelişme olayıdır. Bunların bütünüyle vardır. Dolayısıyla toplum önemli bir düzey kazandı. Kaybettiği birçok şeyi yeniden kazanma sürecine girdi.

Şimdi parti, bunun çok önünde olan bir güç, bir topluluktur. Parti, daha ileri bir düzey kazandı, parti militanlığı daha ileri bir durumu ifade etti. Kuşkusuz eski sömürgeciliğin, yabancı egemenliğin, feodalizmin, aşiretçiliğin bize verdiği birçok anlayışı, bakış açısını aştık, onları parçaladık. Birçok yeni şeyi kazandığımız bir gerçek. Ama eskiyi ne kadar aştık, yeniyi, Önderliksel olanı ne kadar kazandık, ne kadar içselleştirdik, ne kadar yapamadık, Önderliksel gelişme düzeyinin neresindeyiz, ne kadar ona ulaştık, ne kadar ulaşamadık, ne kadar onun dışındayız? Bunları böyle ölçüye tabi tutacağız, tartışacağız, değerlendireceğiz. Sözümüze değil, davranışımıza, pratiğimize, günlük yaşam anlayışımıza, iş yapma durumumuza, tarzımıza, tempomuza bakarak durumu değerlendireceğiz. Neyi nasıl düşündüğümüzü, nasıl ele aldığımızı ölçeceğiz ve bir sonuca bağlayacağız. Böyle olunca "topluma yedirilen birçok şeyi aştık, ama Önderliğe ait olana da ulaşmamışız" diyebiliriz. Orta yerde kalma durumu çok fazla. Değişim sürecinde bu daha iyi ortaya çıktı. Öyle ki, ne düzene gidebiliyoruz, ne partiye. İki arada bir derede kalmış gibiyiz. Çoğumuz bunu davranışımızla, sözümüzle apaçık yansıtıyoruz. Böyle olmaz, bunları aşmamız gerekiyor. Böyle duruş doğru bir duruş değildir. Demek ki, biraz düzenden kopulmuş, idealist felsefe biraz yıkılmış, ama materyalizme de tam ulaşılamamış; dolayısıyla yeni yaşamla, yeni düzenle bilimsel bir temelde bütünleşilmemiş; arada orta yolcu bir biçimde kalmayı ifade ediyor. Felsefede, bakış açısında orta yolculuk var. Dolayısıyla bu pratiğe, örgüt çalışmalarına, siyasi çalışmalara, genel pratik içindeki duruşumuza yansıyor. Bunu aşmamız gerekiyor. Böyle şeylerle kendimizi oyalamayacağız. Biz eylem gücüyüz, yaşam gücüyüz. Toplumsal gelişmeyi, insanın, toplumun yaşadığı gelişmeyi anı anına görmek durumundayız. Bunu görecek bir bakış açımız, çözümleme yöntemimiz var. İşte diyalektik materyalizm budur. Günlük olguları geçmişle ve gelecekle bağ içerisinde, yer ve zamana bağlı olarak değerlendirmek, tahlil etmektir. Bunu yaptın mı her şeyi doğru tahlil edersin, iyi anlarsın, iyi çözümlersin, ne olduğunu kavrarsın ve onun gereklerine göre de hareket edersin. Dolayısıyla olayları, olguları doğru çözümleme, onlara göre yaşamda etkili hareket etme, yaşamı bilinçli olarak yaşama böyle ortaya çıkar. Çok değişik kavramlar arkasına gizlenerek veya çok farklı kavramlarla bu gerçekleri boğarak bir çözüm ortaya çıkmaz. Onlara düşmeyeceğiz. Öylesi yaklaşımlar da bizi boğmayacak; geleneksel toplumun bize kazandırdığı geri ölçüleri, bakış açılarını, yaşam özelliklerini iyi eleştireceğiz. Yine post modernizm adı altında emperyalizmin verdiği kaba materyalist temelde lümpen eğilimleri, çok sorumsuz, çok bireyci, çok yüzeysel ve anlamsız, insan olma çizgisinden uzaklaşan bakış açılarını da iyi görüp eleştireceğiz. İster lümpenizm olsun, isterse o çok kölelik kokan anlayışlar, yaklaşımlar olsun hepsi bizi düşüncesiz olmaya götürüyor. Düşünmemeyi, sorumlu davranmamayı, yaşamı doğru, derinlikli çözümlememeyi bize öğretiyor, bizi öyle bir çizgiye çekiyor. Bizi iyi çalıştırabilmek için, iyi sömürebilmek, iyi baskı altında tutabilmek için, onlara isyan etmememiz için, özgür, eşit, insanca bir gelişme çizgisine girmememiz için bunu yapıyor. Bunlar hep egemenlerin tarih içerisinde yarattığı düşünce tarzları, bakış açıları ve özelliklerdir. Bunlar, halkları, emekçileri kolay yönetmek, kendi çıkarları doğrultusunda çalıştırmak için geliştirdikleri düşünceler, bakış açılarıdır. Her şeyden önce bunları doğru göreceğiz, iyi anlayacağız, iyi çözümleyeceğiz, iyi eleştireceğiz. Bu anlamda oldukça tutarlı ve derinlikli olacağız. Partinin, Önderlik gerçeğinin ulaştığı eleştiri düzeyini yakalayarak yaşamı değerlendirme, kendimizi, dışımızı, bu ölçüler çerçevesinde eleştirip, geri olanları atarak, iyi olanı, yeni olanı, güzel olanı kendimizde ve çevremizde yaratmayı esas alacağız.

PKK'nin ulaştığı Önderliksel düzeyi esas almak kaydıyla kendi durumumuzu, toplumda varolan ve hala yaşatılmaya çalışılan geri yaşam anlayışlarını ortaya koyup eleştireceğiz. Dolayısıyla hangisi geriletici, hangisi geliştirici, hangisi geri, hangisi ileri, ne iyi, ne kötü, ne yanlış, ne doğru, biz neyi esas almalıyız, neyi reddetmeliyiz, yaşamı nasıl ele almalıyız, nasıl yaşamalıyız, neyi yaşam olarak kabul etmemeliyiz; bunları bizzat pratiği irdeleyerek, tartışarak, değerlendirerek ortaya koyup, çözümleme temelinde düşünsel gelişmeyi yaşamalıyız. Yaşamı tahlil etme, değerlendirme gücümüzü geliştirmeliyiz.

ŞANLI SAVUNMA VE DİRİLİŞ HAMLESİ HALKIMIZA KUTLU OLSUN

PKK Başkanlık Konseyi

Ulusal savunma ve diriliş mücadelesinin dönüm noktası olan 15 Ağustos tarihsel atılımının yeni bir yıldönümüne girerken, halkımız özgürlüğe her zamankinden daha yakındır. 15 Ağustos tarihsel atılımı ile başlayıp günümüze kadar süren 17 yıllık mücadele, halkımızın en onurlu tarihi olma özelliğine sahiptir. Halkımız bu atılımla ulusal imha gibi hem haksız hem de onursuzluktan başka anlam taşımayan bir geleceği reddetmiş, ulusal dirilişini gerçekleştirerek onur sahibi olmuştur. O, herkese özgür yaşama hakkının vazgeçilmezliğini büyük fedakarlıklar pahasına da olsa ıspatlamıştır. Başkan APO'nun önderliğinde yürütülen savunma ve diriliş mücadelesi sonucunda özgürlük bilincine, kararlılığına, güç ve yeteneğine kavuşmuştur.

15 Ağustos tarihsel atılımı Kürt halkının özgür yaşama bilinci, kararı ve eylemidir. Uluslararası güçlerin desteğinde başta Türkiye olmak üzere, Kürdistan üzerindeki egemen devletlerin acımasızca yürüttükleri inkar ve imha politikasının her bakımdan reddidir. 15 Ağustos Atılımı'yla başlatılan askeri, siyasi, kültürel ve diplomatik mücadeleyle halkımız yeniden yaratılırken, aynı zamanda yenilmezlik gücüne de kavuşturulmuştur. Böylece ulusal inkar ve imha siyaseti kesinkes yenilgiye uğratılarak özgürlük kapıları sonuna kadar açılmıştır.

Yenilgiye uğrayan emperyalist ve sömürgeci güçler, Partimizin Genel Başkanı şahsında özgürlük mücadelemize karşı uluslararası komployu gündemleştirmekle, halkımızın geleceğini karartmak istemişlerdir. İnkar ve imha politikasını yeni koşullarda sürdürmenin hesabı içerisinde olmuşlardır. Onlar, Başkan APO'nun şahsında özgürlük mücadelesinin tasfiyesi için saldırılarını doruğa çıkarmışlardır.

Uluslararası komplo, 15 Ağustos tarihsel atılımıyla başlatılan ulusal savunma ve diriliş çizgisine egemen güçlerce en üst noktada verilen bir cevaptır. Bütün hukuk kuralları, insan hak ve özgürlükleri çiğnenerek uygulamaya konulan komplo ile amaçlanan, kanlı bir çatışma içinde halkımızın büyük bedeller pahasına elde ettiği kazanımların tasfiye edilmesidir. Bu komplo ile "Önderliksiz kalan PKK'nin parçalanarak dağılacağı ve Kürt halkının imhayı kader olarak kabul edeceği"nin hesabını yapmışlardı. Yine Türk ve Kürt halkları birbirini kıracak, her türlü dayatmaya çaresiz boyun eğecek konuma geleceklerdi.

Ancak komplonun bu amaçlarını gören Başkan APO, savaş yerine barış stratejisini gündemleştirerek, uluslararası komplonun hem Kürt halkına, hem de Türkiye Cumhuriyeti'ne yıkım getirmesini önlemiştir.

Uluslararası kompolya, barış, demokrasi ve özgür birlik çizgisi geliştirilerek cevap verilmiştir. PKK ve öncülüğündeki Kürt halkı bu çizgide birleşerek, komplonun sonuç vermesine fırsat tanımamıştır. Çağdaş Kürt halkı ve onun öncüsü partimiz, geride bıraktığımız iki buçuk yıllık süre içerisinde, karşı karşıya geldiği tarihi sınavdan başarıyla çıkmıştır. İç ve dış ihanete karşı Önderliğini tereddütsüz izleyerek, özgürlüğe layık olduğunu gerek dosta, gerekse düşmana kanıtlamıştır. Uluslararası komplo sonuçsuz bırakılarak, 15 Ağustos tarihsel atılım çizgisinde elde edilen kazanımlar korunurken, art arda geliştirilen barış hamleleri ile demokratik kurtuluşun gerçekleştirilmesi yolunda büyük mesafeler alınmıştır.

Önderliğine ve onun partisine bağlılığın gereklerini yerine getiren halkımız; siyasal serhildan temelinde demokratik kurtuluş mücadelesini zafere doğru güçlendirmektedir. *"Ya Özgürlük Ya Serhildan"* şiarını yükselterek, barış, demokrasi ve özgür birlik hedefine emin adımlarla yürümektedir. 15 Ağustos tarihsel atılımının ruhunu siyasal serhildanda yaşatarak hedefine ulaşma kararlılığını pekiştirmekte ve Önderliğimizin AİHM'deki davasını yeni bir hamlenin vesilesi yapmaya hazırlanmaktadır.

Partimiz, 15 Ağustos hamlesinin yeni bir yıldönümünde, halkımızın bu doğrultuda gelişen mücadelesine öncülük yapmak için her zamankinden daha çok hazırdır. Yaptığı stratejik ve taktik değişikliklerle öncülük yeteneğini güçlendirirken; çok yönlü sorunlar içinde bulunan egemen güçlere de sorunlarını demokratik sistem içerisinde çözme olanağı sunmuştur. Barış, demokrasi ve özgür birlik çizgisi, Kürt halkı kadar egemen devlet ve halklar açısından da çözümün gerçekleştirilmesinin imkanını yaratmıştır. Gerici güçlerin direnişine rağmen bu çizgi her geçen gün daha fazla demokratik güçlere mal olmaktadır. Kürt, Türk, Arap, Fars, Süryani ve diğer halkların demokratik sisteme dayalı özgür birliğini sağlayacak olan yeni çizgimizin en geniş yığınlarca kabulü ve zaferi kaçınılmazdır. Partimiz bunun bir gereği olarak siyasal serhildanı yükselterek, savaş yerine barışçıl çözümü geliştirmektedir. Filistin-İsrail zemininde giderek şiddetlenen çatışma çizgisine alternatif olarak, barış ve siyasal diyalog yöntemini egemen kılma sorunluluğu içindedir.

Ortadoğu'nun savaşla tehdit edildiği bir süreçte, barışa dayalı çözümün önemini kat be kat artırdığını kavramakta, bunun pratikleşmesinin acil gerekliliğini görmektedir. Böylece partimizin öncülüğünde, Kürt halkının çözümleyici gücünü ortaya koyma zamanı gelmiş bulunmaktadır.

Yurtsever Kürt Halkı

Bütün bu gelişmeler siz halkımızın kendisiyle birlikte bölge halklarının özgürlüğü için tarihi çıkışı yapma zamanının geldiğini göstermektedir. Halkların savaşlarla birbirlerini tüketmesine fırsat vermemek, tam tersine özgür birliğe dayalı demokratik kurtuluşu gerçekleştirmek tek çözüm yoludur. Ağır saldırılara rağmen Başkan APO'nun yenilmez önderliğinde birleşip bu onurlu rol oynanmak zorundadır. Bu temelde siyasal serhildan eylemi gerçekleştirilmelidir. Gücünüzü ve yeteneğinizi bu doğrultuda harekete geçirmeli, AİHM'de başlayacak olan Başkan APO'nun davası, siyasal serhildanın doruğa çıkarıldığı bir vesile haline getirilmelidir.

Ulusal ve siyasal kimlik istemiyle başlatılan İkinci Barış Hamlesi her alanda yaygınlaştırılıp güçlendirilmeli ve bunun bir gereği olarak örgütlenmeye hız verilerek, bütün olanak ve güç demokratik eylemliliğin geliştirilmesi doğrultusunda seferber edilmelidir. Ancak bu şekilde 15 Ağustos'un direniş ruhu siyasal serhildanda yaşatılmış olacaktır.

Demokratik Güçlere ve Uluslararası Topluluğa

Kürt halkının mahkum edildiği yaşam, demokratik ilkelerin, insan hak ve özgürlüklerinin ağır bir ihlalidir.

Halkımızın özgürlüklerinden yoksun bir yaşam içerisinde tutulmasının hiçbir meşruiyeti yoktur. Partimizin Genel Başkanı şahsında özgürlük mücadelemize karşı düzenlenen komplo, bu gayri meşru ve haksız tutumun sürdürülmesidir. Bu suç durumunun daha fazla sürdürülmesi, sadece Kürt halkına değil, herkesin zararına sonuçlar doğuracaktır.

Halkımız 15 Ağustos savunma ve diriliş mücadelesi çizgisinde sağladığı gelişmelerle, ulusal inkar ve imha politikasını raddetmiştir. Uluslararası kompolya karşı yürüttüğü kararlı mücadele sonucunda ise özgür yaşam iradesini ortaya koymuş; uluslararası topluluğun, Kürt sorununun çözümüne uygun politikalar geliştirmesinin, demokratik güçlerin görevlerine sahip çıkması ve harekete geçmesinin gereğini göstermiştir.

Bu temelde egemen devletleri, uluslararası topluluğu ve demokratik güçleri Kürt sorununun demokratik çözümü doğrultusunda tutum belirleyerek harekete geçmeye çağırıyoruz.

Halkımız bugüne kadar dar milliyetçi ve intikamcı bir anlayışa saplanıp kalmadı. Önderliğinin öngörüsüne ve çözüm projesine sahip çıktı. Bundan sonra da ulusal ve demokratik haklarına sahip çıkarak öz gücünü esas alacaktır. Kendi gücüne dayalı çözümü gündemleştirerek, örgütlülük, bilinç ve eylemlilik düzeyini yükseltecek İkinci Barış Hamlesi'ni yaşamın her alanına yansıtacaktır.

Bekleme, rehavet kaybettirir. Seferberlik ruhu ile kendini zafere kilitleyen bir halkın elinden bir şey kurtulamaz. Başkan Apo'nun tarzı her zaman zafer ve başarı üzerine kuruludur. Ona layık bir halk olduğunu ispatlamanın zamanıdır. 15 Ağustos diriliş ruhu ile düşüncede, ruhta ve eylemde serhildanlar geliştirelim.

Gerilla ile dirilişini gerçekleştiren halkımız, serhildan ile zafere ulaşacaktır!

– Yaşasın Özgür Geleceğimizin Teminatı Başkan APO!
– Yaşasın 15 Ağustos Tarihsel Atılımımız!
– Yaşasın Siyasal Serhildan!

12 Ağustos 2001

